

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

New York Times Bestseller

Hangi yöne gitse
kargısında onu bulacaktı...

MONICA
McCARTY

İki Ateş
Anasında

KORDOR

İki Ateş Arasında

"Duvar kağıdı gibi görünen tarihi aşk romanlarından besmiş okuyucular bu kitapta hem romantizmin doruğuna çıkacaklar hem de İskoçya'nın tarihi derinliklerinde seyre dölacaklar."

Publishers Weekly

Yıl 1305... Robert the Bruce, dünyanın en güçlü ordusunu oluşturmak ve İskoçya'yı İngiliz hakimiyetinden kurtarmak için, ülkesini en bere köşelerinden ve Batı Adaları'ndan, her biri üstün yeteneklerle donatılmış on savaşçı seçer. Bu gizli orduya önderlik edebilecek tek bir kişi vardır: Muhteşem savaşçı Tor MacLeod.

Tor MacLeod'un ise İskoçya ile İngiltere arasındaki bir savaşta taraf olmaya hiç niyeti yoktu. Kendini klanına adanmış bu öçgür ruhlu adam, kimseye hesap vermekten hoşlanmazdı. Özellikle de bir kadına. Fakat babasıyla ittifak kurabilmek için ainslee konyasına giren ve onu kızıyla evlenmek zorunda bırakan karını yitirdikten çok istemediği olayların içine çekileceğinden habersizdi. Tor, omzula evlenmiş olabilirdi ama kalbini ele geçirmesine asla izin vermiyordu.

Christina Fraser, sert görünümüne rağmen kocasının duyduğu bir olmadığını biliyordu. Onun yeniden birini sevebilmesi ve güvenceli mesi için her şeyini feda etmeye hazırı. Tor'un kadını klanına çalışırken yaptığı dikkatsiz bir hareket, onları savaşın kuyucuna sürüklediğinde ise Tor hayatının en zorlu mücadelesini verecekti. Çok geç olmadan karısını kurtarmak ve onu kilitli aşmas.

6 TL 00

Kitapfan.com

asyaasli

ÖNSÖZ

Tanrı'nın bin üç yüz beş yaşına girdiği yıl. Dokuz yıl süren kanlı savaştan sonra, İskoçya, İngilizler'in elinde esir durumdaydı. Hristiyan aleminin en acımasız ve güçlü adamı Edward Plantagenet tahta geçmişti ve William Wallace, İskoçya'nın muhteşem özgürlük savaşçısı, bir İngiliz hapishanesinde yatmaktaydı. Her şey kaybedilmişti ve asilerin sesleri, her şeye kadir "İskoç Çekici" ile ezilmişti.

Ama her şey bitti derken, İskoçya'nın özgürlük meşalesi bir kez daha yanacaktı. Aşılması neredeyse imkansız olan engellere rağmen Carrick Kontu ve Annandale Lordu Robert the Bruce tahtı ele geçirmeye çalışacaktı.

Fakat bunu yalnız gerçekleştirmeyecekti.

Tarihin derinliklerine gömülmüş, birkaç kişi hariç herkesçe unutulmuş, Bruce tarafından dünyanın gelmiş geçmiş en ölümcül ordusunu oluşturmak için İskoçya'nın ücra köşelerinden ve Batı Adaları'ndan tek tek seçilmiş gizli bir grup seçkin savaşçının efanesi vardı.

Ölümle yaşam arasındaki çizginin yalnızca bir gölgeden ibaret olduğu bir dönemde, Bruce'un İskoç Muhafız Alayı, İngiliz hakimiyetinden kurtulana kadar durmayacaktı.

Bunlar, özgürlüğün çağrısına cevap veren ve böylece bir ulusun oluşmasına yardım eden adamların öyküleridir.

GİRİŞ

*Biz, birkaç kişi, biz mutlu kişiler, biz kardeşler
Zira bugün savaşta, yanımda kanını akıtacaklar
Ne kadar kötü kişi bile olsalar, kardeşim olacaklardır,
Bugün onların durumunu düzene sokacaklardır*

– William Shakespeare, *Kral V. Henry, Perde IV, Sahne III*

*Lochmaben Kalesi,
Dumfries ve Galloway, İskoçya,
28 Ağustos 1305*

“William Wallace öldü.”

Carrick Kontu, Annandale Lordu ve bir zamanlar İskoçya'nın müşterek muhafızı olan Robert the Bruce bir an konuşamadı. Birkaç hafta önce yakalandığından bu yana Wallace için ölüm kaçınılmaz olsa da son darbe inene kadar umudunu yitirmemişti. Cesur yürek Wallace'ın, gönlünde uyandırdığı umut ışığı – İngiliz zulmü altında ezilen her İskoç'un gönlünde uyandırdığı umut ışığı – titredi.

İskoçya'nın şampiyonu ölmüştü. Meşale ona geçecekti – tabii o almayı seçerse. Ağır bir yükü bu ve Wallace'ın ölümünün de kanıtladığı üzere ölümcüldü. Her şeyini kaybedebilirdi.

Bruce boş düşünceleri kafasından atmaya çalışarak, piskoposun beyanını kederli bir ifadeyle kabul etti. Arkadaşına tah-ta banka oturmasını ve ateşin dibinde ısınmasını işaret etti. St. Andrews piskoposu William Lamberton sıırıslıklam olmuştu ve sanki Londra'dan haberi getirmek için gece gündüz demeden at üstünde gelen oymuşçasına bitkinlikten her an yere yığılacak gibi duruyordu.

Bruce, yan sehpadaki sürahiden bir kadeh kırmızı şarap alarak yanına oturdu. “Al, iç şunu. İhtiyacın var gibi görünüyor.”

İkisinin de ihtiyacı vardı.

Lamberton “Teşekkürler,” diye mırıldanarak kadehi Bruce'tan alıp, büyük bir yudum aldı. Bruce da aynısını yaptı ama şarabın keskin meyvemsi tadı ağzında ekşidi.

Sesini biraz alçaltarak, kendini anlatacaklarına hazırladı. “Nasıl?”

Lamberton'ın bakışları değişti. Yuvarlak, çocuksu yüzü ve

soğuk, kızarmış burnuyla tehlikeyi sezen bir tavşan gibi görünüyordu. Dolgun bir tavşan gibi. Ancak Bruce piskoposun tehlikesiz duran görüntüsüne kanmadı, çünkü o meşum maskenin altında Kral Edward kadar açıkgoz, zeki ve kurnaz bir adam vardı. “Güvenli mi?” diye sordu piskopos.

Bruce başıyla onayladı. “Evet.” Lamberton endişelenmekte haklıydı. Özel odasında yalnızlardı ama Lochmaben Kalesi artık Kral Edward’a aitti ve Bruce izleniyordu. İngiltere Kralı onu dostu olarak görüyor olsa da ona güvenmiyordu. Edward zalim olabilirdi ama kesinlikle çok kurnazdı. “Bizi kimse duyamaz,” diye garanti verdi piskoposa. “Eminim. Söyle bana.”

Lamberton’ın karanlık gözleriyle karşılaştı, olacakların dehşetiyle bir parıltı oluştu. “Hain ölümü yaşıadı.”

Bruce ürperdi. Wallace acı çekmişti. Çenesini sıktı ve adama devam etmesini işaret etti.

“Londra sokaklarında beş kilometre kadar, Smithfeld Elms’e kadar at arkasında sürüklediler. Astılar, vücudunu dört parçaya böldüler ama önce erkekliğini kestiler, bağırsaklarını çıkarttılar ve gözlerinin önünde yaktılar. Başı Londra Köprüsü’nün üstünde asılı duruyor.”

Bruce’un gözleri öfkeyle yandı. “Gurur, Edward’ı aptala çevirdi.”

Lamberton tekrar etrafına bakındı ama gördüğü tek hareket mum ışığının duvar halıları üzerinde dans eden gölgesinden ibaretti. Korkusu anlaşılabilirdi: Çok daha azını söyleyen adamlar bile kuleye gönderilmişti. Ancak kapıdan içeri dalan askerler görmeyince rahatladı. “Evet. Edward’ın intikam arzusu güçlü bir mağdur yarattı. Wallace’m hayaleti, bedeninden daha büyük baş belası olacak. Edward’dan böylesi büyük bir hata beklemezdim.”

“O bir Plantagenet.”

Lamberton başıyla onayladı. Yeterli bir açıklamaydı. İngiltere'nin kraliyet ailesi, öfkelerinin verdiği dehşetle meşhurdu. Bruce o öfkenin yanlışı tarafında birden çok kez bulunmuştu. Şimdiye kadar hayatta kalmayı başarmış olsa da gelecek sefer o kadar şanslı olmayacağını farkındaydı.

"Fikrini değiştirmedin ya?" diye sordu düşüncelerini okuyan Lamberton.

Bakışlarındaki beklenti Bruce'un üstüne felç edici bir kuvvetle çöktü. Tüm kaybedebilecekleri gözlerinin önünden geçti: arazileri, unvanları, hayatı. Wallace'ın maruz kaldığı akıl almaz işkenceyi düşündü. Dayanılmaz bir acı çekmiş olmalıydı, öyle ki başını koparan baltaya boyun çökmek bile ona zevk vermiş olabilirdi. Bruce bu aşamada devam etmiş olsaydı muhtemelen o da aynı kaderi paylaşmış olacaktı.

Tam o anda Bruce duraksadı. Ne de olsa o yalnızca sıradan bir adamdı. Taç her ne kadar ona ait olsa da henüz kral değildi. İşte Robert the Bruce bu düşünce ve inançta cesareti buldu ve rahatladı. İskoçya'nın asıl kralı Edward değil kendisiydi. Krallığın ona ihtiyacı vardı.

Wallace'ın özgürlük meşalesini alacaktı, bedeli ne olursa olsun.

"Hayır. Fikrimi değiştirmedim," dedi, sesindeki çelik gibi azim hiçbir tereddüt ifadesi taşımıyordu.

Beş ay önce, Lamberton ile gizli bir bağ kurmuşlardı – yalnızca Hristiyan aleminin en güçlü adamı Edward Plantagenet'a değil, tahtta iddiası olan diğer İskoçlar da dahil tüm rakiplerine karşı bir ittifaktı bu. Edward'dan kurtulmak savaşın yalnızca yarısı olacaktı, kendi yurttaşlarını sancağının altında toplamak da bir o kadar zordu. Edward'ın ülkede yerini sağlamlaştırması, İskoçya'daki kan davaları ve derin çatlamalar nedeniyle bu kadar kolay olmuştu.

Lamberton'ın yanında olması başarı umuduna giden bir anahattı. Nispeten genç olsa da – Lamberton, otuz bir yaşındaki Bruce'tan bir yaş daha gençti – St. Andrews piskoposu en zengin piskoposluğun başındaydı ve İskoçya'nın en önemli, en saygı duyulan adamlarından biriydi. Edward bile bunu kabul ediyordu ki yakın zamanda onu İskoçya'nın müşterek Muhafızı olarak tayin etmişti.

“Güzel,” dedi Lamberton, rahatladığını gizleme zahmetine hiç girmeden. “Hazır olmamız gerek.”

“Kralın sağlığı kötüleşti mi?” Bruce'un sesinde umut vardı.

“Hayır. Bir kez daha ölümden döndü. Şüphesiz, Wallace'ın yakalanmasının sebep olduğu bir mucizeydi.”

Bruce iç geçirdi. Edward'ın hasta yatağında ölmesini umut etmenin boşa olduğunu düşündü. Galler Prensi'nde babasının açıkgozlülüğü ya da çelik gibi iradesi yoktu. “O zaman neye hazırlanıyoruz?”

“Wallace'ın ölümü isyan ateşini tekrar körükleyecek,” dedi Lamberton. “Ateşin bizim istediğimiz yönde yayılmasından emin olmalıyız.”

Bruce'un damarlarına Edward'a karşı hissettiğinden çok daha fazla nefret akın etti. “Bir şeyler duydun mu? Comyn herhangi bir şey planlıyor mu?” Badenoch Lordu, John “Kızıl” Comyn en büyük düşmanı ve taç için savaştacak en güçlü rakipti.

Lamberton omuzlarını silkti. “Hiçbir söylenti duymadım ama bir şeyler olacağını tahmin etmemek aptallık olur.”

Bruce, elindeki kadehi, kalayları parmaklarına batana kadar sıktı. Evet, düşmanın saldırıya geçip geçmeyeceği değildi soru, *ne zaman* geçeceğiydi.

Bir süre daha konuştular, Bruce'un standartlarında olanları ve olmayanları gözden geçirdiler. Son birkaç yıldır Edward'ın korku imparatorluğu başarılı olmuştu. İskoçya'yı, tam zırhlı, ağır

donanımlı İngiliz şövalyelerine karşı ayaklanmaya ikna etmek kolay olmayacaktı.

Şövalyelere karşı çiftçiler ve balıkçılar. Bir şansları olduğunu düşünmek çılgınlık mıydı? Wallace denemişti ama sonuç ortadaydı. Başı bir mızrağın üstündeydi, bedeni ise dörde bölünmüş, İngiltere'nin tüm köşelerine gönderilmişti. Bruce'un kalbi yaşananların hüsrana boğuldu – yalnızca muhteşem bir adamın hayatını kaybetmesine değil bir de ülkesinin umutsuz halinin hüsrana.

Ancak, Wallace'ın hatalarından ders çıkarabilirdi. Wallace, İngilizlerin geleneksel olmayan savaş tekniklerine karşı savunmasız olduklarını kanıtlamıştı. Korsan taktiklerine. Bruce titredi, bu fikir aklına hâlâ tam olarak yatmıyordu.

Ayağa kalktı, ateşin önünde volta atmaya başladı, az sonra önereceği şeye kendini ikna etmeye çalıştı. İnandığı her şeye ters düşüyordu. Ama şanslarını eşitlemek için bir yol bulmaları gerekiyordu. Nihayet, durdu ve banktan sessizce onu izleyen arkadaşına döndü. “Kazanamayız,” dedi, inkar edilemez gerçek karşısında öfkeye kapılmıştı. “Meydan savaşında kazanamayız. İngiliz kuvvetleri çok daha büyük, daha düzenli ve çok daha donanımlı.”

Lamberton başıyla onayladı. Bu, ikisinin de zaten bildiği bir şeydi.

“Bu savaşa olan yaklaşımımızı değiştirmeliyiz,” dedi Bruce. “Artık meydan savaşları, uzun kuşatmalar ya da şövalyelerin bire bir çarpışması yok. Onların gücünü kendilerine karşı kullanmanın yollarını bulmalıyız.” Piskopos dikkatle Bruce'a bakıyordu. “*Kendi savaşımızı kendi şartlarımızla yapmalıyız.*”

“Korsan taktiklerinden mi söz ediyorsun?” dedi Lamberton, şaşkınlıkla tek kaşını kaldırarak. “Bu şövalye tarzı değil.”

Lamberton'ın tepkisi anlaşılırdı. Bruce da kendi öncrisine

inanamıyordu. Kendisi de Hristiyan aleminin en büyük şövalyelerinden biriydi ve şövalyelik tüm varlığına işlemiştir. Bir korsan gibi savaşmak, inandığı her şeye ters düşüyordu: Kurallar, standartlar, prensipler... “Şövalye gibi savaşırsak, kaybederiz,” dedi Bruce kararlılıkla. “Orduların çarpışmasında İngilizler çok güçlü. Ama Wallace zaferin nasıl mümkün olduğunu gösterdi – korsan taktiklerini karada uyguladı.”

“Wallace başarısız oldu,” diye belirtti Lamberton.

“Ama bizde Wallace’da olmayan bir şey olacak.” Bruce duraksayarak, kemerinden katlanmış bir parşömen çıkardı.

Lamberton onu alıp, kabaca bir düzine ismin olduğu listeye baktı. “Nedir bu?”

“Gizli ordum.”

Lamberton, Bruce’un şaka yapıp yapmadığını anlamaya çalışarak tek kaşını kaldırdı. “Bir düzine adamdan mı oluşuyor?” Listeye tekrar baktı. “Ve anladığım kadarıyla da içlerinden yalnızca bir tanesi şövalye?”

“Şövalyelerim zaten var; bende olmayan şey korsanlar gibi savaşmayı bilen adamlar.”

“Kuzey İskoçyalılar,” dedi Lamberton ve böylece listedeki isimlerin bazıları aniden anlam kazandı. “Batı Adaları’nın İskandinav kanı taşıyan İskoçlardan daha iyi korsanı nerede bulacaksın.”

“Aynen öyle,” dedi Bruce. “Adamların sayıları dövüş biçimini yansıtıyor – hızlı, ufak gruplar halinde korkusuz saldırılar, düşmanda korku yaratmak için hayalet gibi hareket edip, şaşırtma tekniği kullanmak.”

“Ama neden gizli?”

“Korku, güçlü bir silah olabiliyor ve gizcem de düşmanın kalbindeki korkuyu artırır. Gerçekler mi yoksa efsaneler mi? Ayrıca kimi aradığını bilmezsen durdurmak da zor olur.”

Bruce beklerken, Lamberton parmağıyla çenesine dokunarak parşömeni tekrar inceledi. Piskoposun fikirleri onun için çok öncmliydi ve gelecek fikirlerin de habercisi olacaktı. Ama Bruce kendini kandırmadı; silah arkadaşlarını – şövalye kardeşlerini – ikna etmek kolay olmayacaktı. En sonunda Lamberton, “Kabul etmeliyim ki ilginç bir fikir,” dedi.

Lamberton’ın tam ikna olmadığını görünce, “Dahası da var. Yalnızca bir avuç korsan değil. Elindeki listede, savaşın her alanında – silahlanmadan gemiciliğe, keşfe, kılavuzluk ve düşman bölgesine sızmaya kadar – İskoçya’daki en iyi savaşçıların isimleri var. Bir düşün: Neye ihtiyacımız olursa olsun, ne kadar imkansız gibi duran bir görevle karşılaşsak karşılaşalım, en iyi adamlar emrimde olacak. Bu adamların tek başına neler yapabileceğini bir hayal et, sonra da birlikte neler yapabileceklerini hayal et,” diye ekledi Bruce.

Lamberton’ın gözleri parladı ve gülümsedi, ifadesindeki şeytanlık, genç yüzü ve papaz elbisesiyle tam bir zıtlık içindeydi. “İleri görüşlü bir davranış.” Bruce’a hayranlık dolu bir ifadeyle baktı. “Bir devrim için devrimci bir yaklaşım.”

“Kesinlikle.” Bruce gülümsedi, arkadaşının tepkisinden hoşnut kalmıştı. Ailevi ya da feodal bir bağlantısı olmadan küçük bir grup halinde savaşacak en iyi savaşçıları tek tek seçmek – böyle bir şey daha önce hiç olmamıştı. Listedeki birbirine düşman olan kişiler vardı. Ama başarılı olunursa... ihtimaller sarsıcıydı.

“Kolay olmayacak,” dedi Lamberton, düşüncelerini okuyarak. “Bu adamları birleştirmek neredeyse imkansız olacak.”

“İskoçya’yı benim sancağım altında birleştirmek gibi mi?”

Lamberton bu hususu kabullenerek başına dokundu. İkisi de kolay olmayacaktı ama olasılıkların onları durdurmasına izin veremezlerdi. “Bu gizli orduyu kim komuta edecek?”

Bruce parmağını listenin en üstünde duran isme götürdü.

“Batı Adaları’ndaki en büyük savaşçı olarak efsaneleşmiş adamdan başka kim olabilir ki: Tormod MacLeod, MacLeod Lideri. Kılıç savaşında kimse onu yenemez. Wallace gibi o da kılıç sallama konusunda çok güçlü, etkileyici bir haşmete sahip. Etrafını sararak onu tuzağa düşürmeye çalışan yirmi kadar adamı alt ettiği söylenir.”

Piskoposun dudağının bir kenarı kıvrıldı. “Abartıyorlar mı?”

“Şüphesiz,” diye onayladı Bruce karşılığında buruk bir gülümseme takınarak. “Ancak efsaneler de gerçek kadar güçlü olabilir. Ozanlar çoktan MacLeod övgüleri söylemeye başladılar, onu Finn MacCool ile kıyaslıyorlar. Efsanevi İrlandalı kahraman gibi, yalnızca kendi savaş yetenekleri için değil, adamlarınıninkiler için de ona saygı duyuluyor.”

Psikoposla göz göze geldiler. Galler’de Fianna diye bilinen efsanevi savaşçıların lideri Finn MacCool’dan daha büyük bir kahraman yoktu. Kesinlikle güçlü bir kıyaslamaydı.

Bruce, arkadaşının bu bağlantının önemini kavramasından hoşnut bir şekilde sırtıttı. “Evet, MacLeod İrlanda’da paralı asker olarak savaşması için adam yetiştirerek servet kazandı.”

“Yani satın alınabilir mi?”

“Belki.” Bruce kaşlarını çatarak omuz silkti. “Ada liderlerini bilirsin. En iyi ihtimalle tahmin edilemez, en kötü ihtimalle saldırgandırlar.” Yalnızca birkaç yıl İskoç tahtının halkı olan dik başlı Ada liderleri kendilerini hâlâ bağımsız hükümdarlar olarak görüyorlar, geniş ve تنها bölgelerinde “deniz kralları” olarak hüküm sürüyorlardı. Bu sadakat eksikliği Bruce’un da canını sıkıyordu ama atalarının aksine İngilizler’i yenmek ve tacı kazanmak için Kuzey İskoçya ve Adaların desteğine ihtiyacının olduğunu biliyordu. Batı deniz yakası yalnızca giriş için değil, ticaret ve mallar için de anahtar niteliğindeydi. Bruce çenesini ovuşturdu, kısa sakalı idcal bir uzunluğa ulaşmıştı. “Ona reddedemeyeceği bir teklif sunmalıyım.”

Lamberton şüpheyle baktı. “Bunun mantıklı olduğundan emin misin, lordum? Bu klan liderleri zorlamaya gelmez.”

Bruce sırttı. “Onu zorlamak gibi bir niyetim yok. İhtiyacım olmayacak. Para, toprak, güzel bir kadın – herkesin bir bedeli vardır. Yalnızca, onunkinin ne olduğunu öğrenmeliyiz.”

Lamberton başıyla onaylasa da ikna olmuşa benzemiyordu. “Yani kararını verdin?”

Bruce durdu. Yeni bir savaşa atılmak için geçmişin tüm şövalye ideallerini terk edebilir miydi – çocukluğundan bu yana öğrendiği her şeye zıt olan bir savaş için?

Kazanmak için, terk edebilirdi. Her halükarda hazır olmalıydı. Böyle bir orduyla da çok daha hazır olacağına dair hiç şüphesi yoktu. “Evet. Bu adamları bir araya getirmek kolay olmayacak ama bunun için ne gerekiyorsa yap. Onlara, istediğimizden daha erken ihtiyacım olabilir.”

Lamberton gözlerinin içine baktı, ikisi de önlerindeki uzun yolun farkındaydı. Sonu belli olmayan, sisler içinde kaybolmuş bir yol.

Lamberton ürperdi.

“Bulutlar toplanıyor, lordum.”

“Evet,” dedi Bruce ciddi bir ifadeyle. Geri dönüşü olmayan bir yola giriyorlardı. Pompey’e karşı iç savaş başlatmadan önce Sezar’ın söylediği sözü düşündü ve “*Alea iacta est*,” dedi.

Lamberton da sözleri aynı bıkkın ifadeyle tekrarlayıp, tercüme etti: “Ok yaydan çıktı.”

Tanrı hepimizi korusun.

asyaaslı

BİR

“İrkinin en muhteşem kahramanı”

- I. F. Grant, Tormod MacLeod için

Dunvegan Kalesi, Skye Adası

St. Michael Yortusu, 1305

Onu öldürecekti. Yavaşça. Salona ani bir sessizlik çöktü, katip mektubu okumayı bırktığında her yer fırtına öncesi sessizliğe büründü. Dunvegan Kalesi’nin Büyük Salon’unda toplanmış yirmi kadar savaşçı birer kaya gibi hareketsiz kalmış, cevabını bekliyordu. Haşın yüzlerinde, kendisinin de paylaştığı ama kaya gibi sert bir ifadeyle gizlediği öfkeyi ve hayreti gördü.

Platformun üzerinde tek başına oturan MacLeod lideri, Tormod MacLeod önc doğru uzanırken bakışları, karşısında duran talihsiz adamı delip geçiyordu. “Ne yaptı?” Sesindeki durgunluk, gerginliği dağıtmak gibi bir niyeti olmadığını gösteriyordu.

Katip afallayarak, ancak ciyaklama diye tanımlanabilecek bir ses çıkardı. Mektup elinden uçarak, dumanlı havada süzü-

löp, yere düştü. Tor, ayağını hakaret dolu parşömen parçasının üzerine koydu. Almak için uzandığında, topuğunun altında kalan tanıdık imzayı gördü: Torquil MacLeod, kendinden iki dakika önce doğan ikiz kardeşi.

Kasabadaki saldırının alevleri daha zar zor sönmüşken kardeşi bunu nasıl yapıyordu? *Yavaşça*, tekrar yemin ederek, mektubu elinde der top etti.

Katip sesini sonunda toparlamayı başarmıştı ama Tor'un sorusuna cevap verirken hâlâ titriyordu. "K-kard-deşiniz Nicolson liderinin, kızıyla evlenmesini reddetmesini k-kabul etmeyeceğini ve durumu kendisinin halletmek zorunda kaldığını belirtiyor." Genç katip durdu, elinin tersiyle alındaki teri sildi. "Sö-söylediğine göre aşkı—"

"Yeter!" Nadir görünen bir öfke patlamasıyla Tor'un yumruğu odada yankılanan bir sesle işlemeli ahşap tahtın koluna indi. Damarlarında kaynayan öfkeyle gözleri kıpkırmızı olmuştu. "Duydum. Yeter."

Aşk. Bir aptal gibi davranmanın en ahmakça gerekçelendirmesi. Torquil'in, Margaret Nicolson'ın harika bir vâris olduğu — ki öyleydi — ve onu klanının iyiliği için kaçırdığı bahanesini kullanmasını tercih ederdi; o zaman Tor en azından bu berbat muhakeme eksikliğini anlamaya çalışırdı.

Torquil düşüncesizce hareket ederek bir savaş başlatacak, Tor'un son yirmi yılda başarmaya çalıştığı her şeyi tehlikeye sokacaktı. Yirmi yıl önce klanı yok olmanın kıyısındaydı — önce kendi anne babası da dahil pek çok klan üyesinin hayatını tehdit eden katliam, sonra da yıllarca süren kıtlık yüzünden. Ama yoğun bir çalışma ve azimle, tüm zorlukların üstesinden gelmişti. Klan bir kez daha güçlüydü ve refah içindeydi. Hepsinin savaşla yok olduğunu görmek, istediği son şeydi. Başka bir şey bilmeyen bir adam için tuhaf bir durumdu — adını ve servetini bununla

kazanmıştı – ama klanı huzuru hak ediyordu ve Tor’un da amacı bunu sağlamaktı.

Son saldırılar yeterince kötüydü. Geçen yıl iki kez adamlar hayvanları almaya, hasatları yağmalamaya ve tarlaları yakmaya gelmişti. Tam da MacRuairiler’den beklenen korkakça bir davranıştı. Ateşkesi bozarlarsa, Tor bedelini ödetirdi.

Ama önce daha acil olan tehditle ilgilenmek zorundaydı. Bir şekilde Nicolson’ı sakinleştirmek ve savaşı bertaraf etmek için bir yol bulmalıydı. Dudakları gergin bir çizgi halini aldı. Aklından, kardeşini zincirler içinde Nicolson’a kendi elleriyle sunmak geçiyordu. Bu, onu sakinleştirdi.

Torquil aşk sarhoşu Paris gibiyken Hector’luk yapıp, Truvalılar’ın kaderini klanına yaşatırsa lanetlenirdi. Savaşmak için pek çok sebep vardı ama aşk bu sebeplerin arasında değildi.

Tor ve kardeşi birbirine çok benziyordu – ya da Tor öyle sanmıştı. Torquil’in görev bilinci ve klana sadakati nereye gitmişti? Tor, tiksinti dolu bir ses çıkardı. Bacaklarının arasındaki kan basıncıyla kaybolmuştu şüphesiz.

Tor öfkesini kontrol etmeye zorladı kendini. Kontrolü kaybetmedi. Karşısında duran, bariz şekilde korkmuş adamın titremesinden tam tersi düşünülse de.

Tor’un gözleri kaşlarının ağırlığı altında kısıldı, genç adamı inceledi. Adı John, diye düşündü. Katip çok izlenim bırakacak bir tip değildi. Orta boylu ve ince yapılıydı, düz kahverengi saçları, lekесiz yüzünün etrafında yay gibi kesilmişti, ifadesiz değilsе bile sıradan yüz hatlarıyla mesleğine mükemmel uyum gösteriyordu. İnce kolları kılıç değil, kalem kaldırmak için yaratılmıştı.

Tor, sinirini savaş meydanında bunu hak edenlerden çıkarmaktı. Öfkesinin haşmetini Torquil hissedecekti, bu zavallı değil. Bir fareyi ezmenin ne zevki vardı? Zayıfları – hizmetçileri, çocukları ya da kadınları – döven erkekler yalnızca kendilerini utandırırdı.

Katip yeni olduğu için, Tor hakaretini affedecekti. Bu defa. “Titremeyi kes be adam,” diye gürledi. “Kötü haberler getirdiğın için dilini kesecek değılim.”

Rahatlamış görünmesi gerekirken, rengi daha da attı. Kili-senin adamları, diye düşündü Tor tiksintiyle. Tüm eğitimlerine rağmen nazik yaratıklardı. Ama Tor’un inceliğē tahammülü yoktu. Katip biraz daha sert biri olsa iyi olurdu. Yoksa yerine başkası gelebilirdi.

“Kardeşim şu anda nerede?”

Katip kafasını salladı, çıkık ademelması titriyordu. “Bilmiyorum. Elçi, kimsenin onu sorgulamasına zaman tanımadan gitti.”

Torquil’in biraz aklı varsa kaçırdığı gelinini alıp, cehenneme giderdi – Tor’un onun peşinden gitmeyeceğı tek yer orasıydı.

Sağ kolu ve muhafızlarının başı olan Murdoch öne çıktı, adamlarından ilk konuşan oydu. Muhafızların sessiz kalmasına neden olan şey korku değıl, Tor’un kararlarına duydukları saygıydı. Kararları yalnızca Tor verirdi.

“Onu bulacağım, *ri tuath*. Muhtemelen İrlanda’ya ya da Man Adası’na gidecektir.”

Tor da aşağı yukarı aynı kanıdaydı. Kardeşi – diğērleri gibi – son yirmi yılının büyük bölümünü İrlanda’da paralı asker olarak geçirmişti. İrlanda’ya savaşçı adamlar göndermek, Tor’un, klanının servetini tekrar kazanmak için kullandığı yollardan biri olmuştu. O ve adamları İrlanda’yı neredeyse Skye’ı bildikleri kadar iyi biliyordu.

Tor başıyla onayladı. “Ne kadar ihtiyacın varsa o kadar adam al yanına.” Murdoch’a anlamlı bir bakış attı. “Kardeşim, kendisini Nicolson’dan önce senin bulmanı umut etse iyi eder.”

“Geri dönmeyi reddederse?” diye sordu Murdoch aniden.

Öldürme emri verirse kimse onu sorgulamazdı – adamları Torquil’i ne kadar severse sevsin. Liderin sözü kanundu. Ağzı sımsıkı kapandı, tam da emri vermek niyetindeydi. Ama her

zamanki gibi düşüncelerini kendine sakladı. “Liderinin emri olduğunu söyleyin.” Kalın kafalı kardeşinin bile karşı koyamayacağı bir şeydi bu.

Keşke bunu Torquil’e yasaklamış olsaydı. Kız kardeşleri Muriel’in kaçırılmasının yol açtığı sorunlardan sonra nasıl bir şey olduğunu bileceğini düşünmüştü. Ama görüşmeler olumsuz gittiğinde ve Nicolson, kızıyla MacDougall’ın oğlunun sözlendiğini açıkladığında bir şeyler olabileceğini tahmin etmeliydi.

Lanet olsun. MacDougall tazmin edilmeliydi ve açgözlü pisliği tanıyordu, yüklü bir bedel ödemek durumunda kalacaktı.

Tor, top haline getirdiği mektubu salonun ortasındaki ateşin içine atıp, katibe eliyle yaptığı ufak bir hareketle çıkmasını işaret etti. Katip çekip gitmek ve kitaplarıyla kağıtlarının güvenli kollarına dönmek için sabırsızlanıyor gibi görünse de kıpırdamadı – yalnızca gergin bir ifadeyle ileri geri sallandı.

Katibin küstahlığı sinirlerini bozmaya başladı. “Söylemek istediğin bir şey varsa söyle yoksa işinin başına dön.”

“Evet. Özür dilerim, efendim.” Katip, kahverengi yün cüppesinin üstüne geçirdiği çantadan katlanmış bir parşömen çıkardı. “Bu, kısa bir süre önce geldi,” dedi ve incelemesi için Tor’a uzattı.

Tor balmumuna dikkatlice bakıp, üzerinde kadirga içinde dört adam olan tanıdık mührü fark etti. Angus Og MacDonald, *Ri Innse Gall*. Neşeli bir ifadeyle kaşını kaldırdı. MacDonald cesur bir adamdı, İslay Lordu unvanı yerine eski Adalar Kralı unvanını kullanıyordu. Kral Edward’ın hoşuna gitmeyebilecek bir unvanlı bu.

“Adalar Kralı” ondan ne istiyordu?

Mührü kırıp, mektubu okudu ve genç katibe geri verdi. Biraz Keltçe okuyabilse de katibin uzmanlığına sahip değildi. Pek çok Batı İskoçya lideri gibi, o da bu görevler için adam çalıştırıyordu.

Katip okumaya başladı. Uzunlaştıkça uzayan selamlamayı bitir-

mesi zaman aldı – Tormod, Leod’un oğlu, Kara Olaf’ın oğlu, Man Kralı, Harald Hardrada’nın oğlu, Norveç Kralı – ama en sonunda MacDonald’ın, ada liderlerine, Islay’deki kalesi Finlaggan’da bir konseye katılması için davet gönderdiği anlaşıldı.

Anlaşılmayan şey ise Tor’u neden çağırdığıydı. MacDonald’a cevap vermedi. Skye hiçbir zaman MacDonald hükümdarlığının bir parçası olmamıştı. Tor’un damarlarında da en az MacDonald’da olduğu kadar asil kan dolaşıyordu. Man’ın son kralı, amcası Magnus tahta oturduğundan bu yana MacLeodlar kimsenin önünde eğilmemişti.

Kahretsın, *Innse Gall* – Batı Adaları – yalnızca kırk yıldır İskoçya’nın bir parçasıydı. Aslında, İskoçya Kralı olarak Edward’a sadakat borçluydu ama sadık olmasını istememişlerdi. Olmazdı da.

O zaman MacDonald onu neden çağırıyordu ki? Kral Edward’ın İskoçya’daki sıkı yönetiminin yol açtığı, gün geçtikçe artan huzursuzlukla bir ilgisi olduğundan şüphelendi.

Tor’un en son istediği, İskoçya krallarının çekişmelerinin içine çekilmektir. Taraf olmuş gibi görünmekten mümkün olduğunca sakınmaya çalışmıştı – yalnızca İngiltere kralı ve İskoçya kralı arasında değil, MacDonaldlar ve MacDougalllar arasında da. Batı Adaları’nda, deniz bölgesinde, Somerled’in vârislerinin bu iki kolu arasındaki güç savaşı hüküm sürüyordu.

Katip durup, kaşlarını çatı. “En altta farklı bir kişi tarafından yazılmış bir not var. Şöyle diyor: ‘Sana bir teklifim var, kaçırmak istemeyeceğin bir fırsat.’”

Tor, bu tuzağa düşmeyecekti. Eğer MacDonald onu saçma sapan tekliflerle baştan çıkarabileceğini düşünmüşse yanılmıştı. Angus Og’un onun için nasıl bir teklifi olursa olsun, ilgisini çekmiyordu. İlgilenecek daha önemli işleri vardı. Hiçbir şey yoksa Nicolson vardı.

Tam ağzını açıp, katibe nazik ama açık bir dille reddettiğini ifade eden bir yazı yazdıracakken bir anda aklına geldi: Nicolson orada olacaktı.

MacLeodlar'ın aksine Nicolson klanı, Assynt'teki geniş arazileriyle Adalar Kralı'nın egemenliği altındaydı. Nicolson lideri, Finlaggan'a daveti kabul ederdi ve böylece Tor ağır bedel ödeyecekleri bir savaştan önce bu pisliği temizlemek için bir fırsat bulurdu. Her ne kadar asıl isteği savaşmak olsa da, klanını düşünen bir lider olarak adımını geri çekmek zorunda olduğunu biliyordu.

Tahtında arkasına yaslanıp, adamlarına baktı. "Kadırgaları yarına hazırlayın," dedi. Dudaklarında buruk bir gülümseme belirdi. "Davetliyim gibi görünüyor."

Katip şaşırmış bir ifadeyle baktı ama muhafızlar şakayı anlayarak aralarında gülüştü. Adamları, Finlaggan'a seyahat ediyorsa bunun davetle ilgisi olmadığını biliyordu.

Hiç kimse MacLeod liderine istemediği bir şeyi yaptıramazdı.

Touchfaser, Stirlingshire

Christina'nın nefesi kesildi, şekerlemesini çiğnerken neredeyse boğuluyordu. Gözleri hızla elinde tuttuğu sayfada gezindi ama kalbinin hızlı atışını sakinleştirecek kadar hızlı okuyamadı.

Lancelot ve Kraliçe Guinevere o gece geç bir saat için buluşma ayarlamıştı. Aşkına kavuşabilmek için Lancelot, pencerenin önündeki demir parmaklıkları tutup, bükerek, içinden geçebilmek için kaldırıyordu.

Demir parmaklıklar! Ne muhteşem bir güç! Bir an bile dikkatini dağıtmadan, ağzına bir şekerleme daha attı. Bedeni huzursuz bir beklenti içinde karıncalanıyordu, az sonra neler olacağını biliyordu: Aşıkların kaçamağı.

Kraliçe kollarını ona doğru uzatır ve onu kucaklayarak, sıkıca göğsüne bastırır ve yatağa sürükleyerek, tüm tatminlerin en güzellerini sunar; aşkını ve kalbini ona verir. Onu böyle davranmaya iten aşktır ve kraliçe onun için büyük bir aşk hissediyorsa, o yüz bin kat fazlasını kraliçeye hissetmektedir. Çünkü diğer kalplerde, onun kalbindekine kıyaslanacak kadar büyük bir aşk yoktur; onun kalbinde aşk öyle bütünleşmiştir ki diğer kalplere karşı cimridir. Artık Lancelot istediği her şeye sahiptir, onu kollarının arasına aldığı anda ve ona sarıldığı anda, Kraliçe istekli bir şekilde onun yarenliğini ve aşkını aramaktadır. Birbirlerini öperken ve okşarken oynaşmaları o kadar güzel ve tatlıdır ki gerçekte daha önce hiç bilinmeyen ya da duyulmayan harika bir neşe sarar bedenlerini.

Yanakları kıpkırmızı olmuş bir halde, Christina yavaşça kitabı kapadı, sırtını, yatağının ayak ucunda duran tahta sandığa yaslayarak, derin bir iç çekişle kitabı göğsüne bastırdı. Aslında bunu korkunç derecede ahlaksız bulması gerektiğini biliyordu ama yapamıyordu. Çok romantikti.

Chrétien'in *Le Chevalier de la Charrette*, "Araba Şövalyesi"ni hiç usanmadan tekrar tekrar okuyabilirdi. Bir adamın onu böyle sevebileceğini düşünmek!

Hem Lancelot herhangi bir adam değildi. Kraliyetteki en harika şövalyeydi, cesurdu, kahramandı ve yakışıklıydı, sevdiği kadın için her şeyi yapmaya hazırdı, leydisini Meleagant'ın şeytani pençelerinden kurtarmak için cücenin at arabasında gitme teklifini kabul ederek şövalyeliğini – onurunu ve gururunu – bir kenara bırakmak bile buna dahildi. Bir şövalye için at arabasında gitmek korkunç bir aşağılamaydı. Guinevere nasıl olur da kendisi için yalnızca alçalmakla kalmayıp, aynı zamanda savaşıp, iki kez hayatını kurtaran bu adamı sevmezdi?

Christina onu görebiliyordu. Muhteşem savaş atının üzerinde, uzun, kaslı savaşçı bedeni parlak zırhının içinde güneşte ışıldarken, pelerininin gök mavisi rengi kaskının çelik göz aralığının altından görünen gözlerinin delici mavisiyle uyumlu, altın saçları güçlü, yakışıklı yüzünün üzerine düşen, savaş meydanında dörtnala giderken savrulan bir bukle dışında kapanmış, leydisine zarar vermeye kalkan herkesi bir çırpıda ortadan kaldırmak için elinde hiçbir güç sarf etmeden taşıdığı ağır kılıcı ile...

Tekrar içini çekti, gözleri gittikçe yumuşamış, dudaklarına hayalci bir gülümseme yerleşmişti. Okuduğu kitapta böyle bir sahne olmasa da zihninde sürekli dönüp duruyordu.

Belki bir gün...

Aşağıdan gelen bir bağırma sesi hayallerine sert bir nokta koydu. Göğsünü dolduran romantik özlemler yerini buz gibi bir korkuya bıraktı.

Babam.

Daha çok erken değil miydi? Gözleri küçük kule odasındaki pencereye kaydı, aralıktan, batan güneşin hafif sarı ve pembe rengini gördü.

Donakaldı. Lanet olsun! Koca bir gün geçip gitmişti. Tehlikeyi biliyordu. Avcunu, koyu kahverengi bir deriyle sarılıp, renkli cam gibi görünmesi için boyanmış metal köşelerle tutturulmuş değerli ahşap kapağa saygıyla bastırdı. Bu kitap, onun en değerli varlığıydı. Babası onu yakalarsa da en tehlikeli varlığı olurdu. Babasının öfkesinin hatırası daha çok tazeydi. Parmaklarını, yavaşça babasının yüzüğünün yırttığı, daha yeni iyileşmeye başlamış hassas yere götürdü. İyileşmeye başlamıştı ama çaresizlik hissi bakiydi.

Christina, erkek kardeşleriyle ne kadar gurur duyduğunu hatırlayarak, öğrendiklerini onunla paylaşmak konusunda çok heyecanlanmıştı. Ama etkilenmek yerine, ona bu kadar yaban-

cılaşan adam, Kral Edward'ın esiri olarak İngiltere'de kaldığı üç yılda, Christina ve ablasının kasabadaki kilisenin papazından okumayı öğrendiklerini duyduğunda öfkeden çılgına dönmüştü.

Okumak yalnızca akıllarını doldurur ve onları görevlerinden uzaklaştırırdı. Eğitim sadece erkekler ve rahibeler içindi.

Rahibe olup, manastırın huzuruna kaçmak da kızların tek isteğİ olarak dayak yemelerine neden olmuştu. Ablası neredeyse dayaktan ölecekti. Beatrix zaten çok narindi, çocukken geçirdiğİ hastalık izler bırakmıştı. Babaları onlara manastıra dönmelerini yasakladığında zaten işini neredeyse bitirmişti. Beatrix'in çaresizlik ve hüsrana boyun eğmesine ancak Christina'nın onun rahibe olması için bir yol bulacağİna söz vermesi engel olmuştu. Ablasının tek hayali Tanrı'ya adanmış bir hayattı. Manastırın huzuru, Christina'nın da ilgisini çekiyordu ama farklı bir şekilde. Ona güvenlik vaat ediyordu.

Korkudan titremeye engel olamadı. Babası okuduğunu fark ederse kim bilir neler yapardı.

Ne yapacağİ bilinmez bir adam haline gelmişti, oldukça alakasız konularda, soğuk aşağılamalardan öfke nöbetine geçebiliyordu. Vatansever, asil bir aileden gelen, bir zamanların gururlu ve hürmetli şövalyesi, Stirlingshire'ın eski yöneticisi Andrew Fraser nefret dolu, zalim bir adama dönuşmüştü. Tutkulu vatanseverliğİ Edward'ı yok etmek yolunda fanatizm halini almıştı. Eskiden olduğı adamı hatırlamak çok zordu, Christina çoğı zaman, eskiden babasının güler yüzlü olduğunu yalnızca hayal ettiğİni düşünüyordu, artık birdenbire değışen maskesinin altında unutulup gitmişti.

Döndüğünden bu yana geçen altı aylık sürede, Christina kendini uçurumun kıyısında gibi hissediyordu, daimi bir korku içindeydi. Yanlış bir şey söyleme ya da yanlış zamanda ortaya çıkma korkusu taşıyordu. Koridorlarda gizli gizli yürümeyi, gölgelerde saklanmayı ve ilgiyi üstüne çekmekten sakınmayı öğrenmişti.

Kendini sakın olmaya zorladı. Ablası ve hizmetçileriyle paylaştığı çatı katındaki küçük odaya asla gelmezdi.

Yine de dikkatli olma dürtüsü onu telaşlandırıyordu.

Dizleri üzerinde dönerek, nabzının çılgınca atışına rağmen değerli kitabını krem rengi bir keten parçasına özenle sardı. Bu kitap, Peder Stephen'dan bir veda hediyesiydi. Christina'yı, ne kadar değerli olursa olsun kitabı kimsenin özlemeyeceği konusunda temin etmişti. Chrétien'in, Lancelot ve Arthur'un kraliçesi arasındaki şehvetli zina dolu aşk romanları gözden düşmüş, yerini kilise doktriniyle daha uyumlu olan Arthur hikayelerine bırakmıştı.

Peder Stephen'ı çok özliyordu. Christina'ya yepyeni bir dünya göstermişti.

“Bir gün birileri senin ne kadar özel olduğunu görecek, çocuk.” Veda sözlerini hatırladı. Ona inanmayı çok istiyordu ama babasının zalim ilgisizliğiyle bu gittikçe güçleşiyordu.

Hayatında ilk defa bir konuda başarılı olmuştu. Şarkı söyleyemiyor, ut çalamıyordu ve nakışta berbattı – ablası için bunların hepsi çok kolaydı – ama okumayı ve yazmayı Peder Stephen'ın gördüğü herkesten hızlı öğrenmişti. Yalnızca Latince değil, Keltçe ve Fransızca'yı da. Peder Stephen ona harcanmaması gereken bir yeteneği olduğunu söylemişti. Christina'ya daha önce olmayan bir şey vermişti: bir amaç.

Kitabı, pamuk havluların ve fazladan çarşafların altına koymak için ahşap sandığın kapağını kaldırdığında gıcırdadı.

Daha kapayamadan, odasının kapısının ardına kadar açılmasıyla çıkan çarpma sesiyle afalladı.

Bakışları eşiğe döndüğünde, kalbi yerinden çıkacak gibi oldu.

Andrew Fraser eşikte duruyordu. Kirliydi ve talim alanında geçirdiği günün teri hâlâ üzerindeydi. Uzun boylu bir adam olmasa da iriydi ve döndüğünden bu yana geçen altı ay içinde sa-

vaşmak için azmettiğinden, hapiste kaybettiği kasların çoğu geri dönmüştü. Ama hapis hayatının getirdiği diğer değişiklikleri düzeltmek o kadar kolay değildi. Yüzü onu kırk beş yaşından daha yaşlı gösteriyordu ve artık kahverengi saçlarının arasında aklar vardı. Bir zamanlar, babasının yüzündeki savaş izlerinin ve kırık kemiklerin onu çok farklı gösterdiğini düşünürdü fakat artık yalnızca gözlerindeki soğukluğu vurgulamaya yarıyordu.

Şüphyle Christina'ya kilitlenmiş gözler. Yatağın altına girmek ya da ahşaplar içinde yok olmak istedi ama gizlenecek hiçbir yer yoktu.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu babası.

Kitabı bulamaz. Sırtından aşağı bir ürperti indi ama Christina sakin kalmaya çalıştı. Her avcı gibi, babası da korkunun kokusunu alırdı. Bu yüzden, yavaşça yerinden kalkarak, eteklerini ilgisiz bir ifadeyle silkelmişti ama dizleri titriyordu. Christina kendini onun gözlerine bakmaya zorladı. “Yeni yıkanmış ve katlanmış kıyafetleri kaldırıyordum. İstedığınız bir şey mi vardı?” Christina için için ürperdi; sesi bile takatsiz ve itaatkar çıkıyordu.

“Ablan nerede?”

Christina'nın kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. “Beatrix?” diye cırtlak bir ses çıkardı, sesin yüksekliği tüm umursamaz havayı gölgede bıraktı.

Babasının yüzü öfkeden al al oldu. Christina'ya doğru bir adım attığında Christina içgüdüsel olarak olduğu yerde büzüldü. “Beatrix tabii ki, seni aptal şey. Başka ablan mı var?”

Christina açık tenli olduğuna lanet etti. Telaştan yanaklarının gittikçe kızardığını hissedebiliyordu. “E-emi-nim mu-mutfaktadır,” diye kekeleydi.

Lütfen düşündüğüm yerde olmasın. Beatrix ondan gizlemeye çalışıyordu ama Christina, eline geçen her fırsatta manastıra kaçtığını tahmin ediyordu. Tanrı'nın çağırısı babasının demir yumruğunun gerçekliğinden daha güçlüydü.

Christina'ya doğru bir adım daha attı, ifadesi artık öfkeli değil, korkutucuydu. "Yalan söylüyorsun," diye kükredi Christina'yı kolundan kavrayarak. Güçlü parmakları çelik bir pense gibi sıkıyordu.

Christina'nın kalbi çılınca atıyordu. Korku boğazına düğümlemişti. Göz ucuyla babasının diğer elinin kalktığını görabiliyordu. Korkuyla, geri çekilmeye çalıştı. "Lütfen, yapma—"

"Nerede o?" diye sordu, şiddetli bir şekilde Christina'yı sarsarak.

Batmakta olan güneşin son ışığı açık elindeki yüzüğün altınında parladı. *Hayır!* Christina darbeyi bekleyerek yüzünü çevirdi. Gözleri yaşla buğulandı. "Bilmiyorum," diye iç çekti, bu çaresizlik hissinden nefret ediyordu. Bir zamanlar saygı duyduğu adam tarafından, birkaç dakika içinde yerde titreyen bir yığın haline getirilebilecek olmaktan nefret ediyordu.

"Burada, baba."

Erkek kardeşinin sesi içini büyük bir huzurla doldurdu. On sekiz yaşında, Christina'dan üç yaş küçük olan Alex savaş meydanında şimdiden muhteşem bir gelecek vaat ediyordu. Ayrıca babasının karanlık varlığını da aydınlatan bir ışıktı. Diğer üç kardeşi çok küçüktü, hâlâ uzakta yetiştiriliyorlardı ama babası Alex'de özel bir şeyler görmüştü.

"Beatrix mutfakta, akşam yemeğinin hazırlanmasına yardım ediyordu," dedi Alex. Pürüzsüz, rahat sesi istenen etkiyi bırakmış, babasının şiddetli ruh halini sakinleştirmeyi başarmıştı.

Alex eve döneli yalnızca birkaç hafta olmuştu ama Christina bir müttefik bulduklarını anlamıştı. Alex ellerinden geldiğince onları koruyacaktı. Keşke bu kadar küçük olmasaydı.

Babası kolunu bıraktığında, Christina, Beatrix'in Alex'i geçip, odaya girdiğini gördü.

Christina onu görmenin rahathlığıyla neredeyse iç çekecekti.

Beatrix, babasının önünde bir tövbekar gibi durdu, elleri önünde bağlanmış, altın bir çemberle tutturulmuş soluk mavi başlığın içindeki başı öne eğilmişti. Uzun ve tüy kadar ince olan Beatrix'in narin yüz hatları incecik bir mermerden oyulmuş gibiydi – yanağını lekeleyen sarımsı kahverengi gölgeler haricinde. O gölgeleri görmek Christina'yı öfkeyle doldurdu. Ona nasıl vurabilirdi? Kim bu kadar tatlı birine vurabilirdi? Sadece meleksi yüzü değil ablasının içi de güzeldi. Masumdu. Saf. Bir o kadar da kırılgan.

“Beni mi görmek istemiştiniz, babacığım?” diye sordu Beatrix, bakışlarını yerden kaldırmayarak. Sesi bile melek gibiydi, yumuşak ve melodik, ilahi bir nefesten çıkar gibiydi.

Ama ablasının sevimliliği babasını yalnızca daha da çok kızdırmış gibiydi, sanki böylesi bir zayıflığın ondan gelmiş olmasına inanamıyordu. “Eşyalarını topla.” Sanki bir kez daha düşünmüş gibi Christina'ya baktı. “Sen de. Yarın gidiyoruz.”

“Gitmek mi?” diye tekrarladı Christina afallamış halde. “Ama nereye?”

Sorgulama karşısında babasının bakışları sertleşti. Emirleri, sorgulamaksızın yerine getirmek zorundaydılar. Bu yüzden babası cevap verdiğinde Christina şaşırdı. “İsley'daki Finlaggan Kalesi'ne.”

Londra demiş olsa Christina daha az şaşırdı.

Alex bile afalladı. “Batı Adaları'na mı?”

Orası başka bir dünyaydı. Barbar toprakları, yani... barbarlarla dolu yerler. Vahşi savaşçılar ve kontrolsüz bir otoriteyle batı kıyısında hüküm süren, İskandinav kanı taşıyan korsanlar vardı. Christina'ya soru sorma cesareti veren şey, safça şaşkınlığıydı, “Ama ne için?”

Babasının karanlık, sert bakışları korkutucu bir ifadeyle Christina'nın üzerinde gezindi, sanki onu ayağının altında ez-

mekten başka bir şey istemezmiş gibi. Dolayısıyla Christina'ya vurmak yerine gülümseyince, cevabın kötü olacağı anlaşıldı. Hem de çok kötü.

“İttifak kurmak için.”

“Bize neden ihtiyacın var ki?” Christina kardeşinin sesini duyduğuna şaşırdı. Beatrix, babalarına doğrudan soru sorma cesaretini nadiren gösterirdi.

“Sence neden?” diye meydan okudu babası. “İkinizden biri onunla evlenecek.”

Üç kardeş aynı anda nefesini tuttu. *Evlenmek mi? Gaddar bir savaşçıyla mı? Tanrı korusun!* Christina'nın rengi attı. Başını yavaşça salladı: Yapamazdı.

Babası ona aksi bir bilgi verecek gibi geri çekildi ama daha sonra vazgeçti. “Muhtemelen Beatrix olur, çünkü büyük olan o.”

Christina bir anda rahatladı. *Şükürler olsun.*

Sonra ablasına baktı.

“Hayır,” diye fısıldadı Beatrix, sesi dehşetle çıkıyordu. Bayılabak gibi oldu ama Alex incecik belinden onu kavrayarak, kendine yasladı.

Onları o şekilde görünce Christina'nın içi burkuldu; narin, masum ablası, iri, zırhlara bürünmüş bir savaşçıya dayanmıştı. Genç olmasına rağmen Alex, onun gibi koyu renk saçlara sahip, uzun boylu ve geniş omuzluydu. Onun yanında Beatrix daha da kırılgan görünüyordu. Tıpkı demir bir pençe içindeki kelebek gibi.

Beatrix vahşi bir barbarın altında ölürdü. Christina bundan emindi.

Hiç düşünmeden bir adım öne çıktı. Midesi çıkacak gibi oldu ama paniğini bastırdı. “Hayır, baba. Ben yapacağım. Onunla evleneceğim.”

Babası bir Beatrix'e bir Christina'ya baktı, sanki pazarda at

bakar gibi inceledi ikisini de. İlk defa, gördüklerinden memnunmuş gibi bakıyordu. “İkiniz de geleceksiniz ve hanginizden daha çok hoşlandığına kendisi karar verecek.”

Tek bir kelime daha etmeden arkasını dönüp, odadan çıktı, iki kızı da arkasından bakakaldı.

Christina ayakta durabilmek için tahta yatak başına tutundu. Beatrix bir paçavra yığını gibi hâlâ kardeşine dayanmış duruyordu. Omzunda hafifçe ağlarken, Alex de başını okşadı.

Ablalarının örtülü başının üzerinden Alex ile göz göze geldiler. Christina, kardeşinin bakışlarındaki merhameti görebiliyordu. İkisi de, babalarını durdurabilmek için ellerinden bir şey gelmediğini biliyordu. Kızların daha önce sözlenmemiş olmasının tek sebebi babalarının hapiste olması ve Kral Edward’ın onları daha almamış olmasıydı. Onlardan, evlenmeleri bekleniyordu. Christina bunu biliyordu. Belki yok saymıştı bu zorunluluğu ama aklının bir köşesinde o günün geleceğini hep biliyordu.

Lancelot’un görüntüsü aklına geldiği an onu unutmaya çalıştı. Yalnızca bir hayalden ibaretti. Ama bunu hiçbir zaman tahmin edemezdi.

“Belki ikimizi de istemez?” dedi büyük bir umutla.

Merhamet dolu bakışları daha da derinleşti. Alex, ablasının hayal gördüğünü düşünürcesine başını salladı. “Pek sanmam, abla. Sen ve Beatrix, şey,” huzursuzca duraksadı, “çok güzelsiniz. Belki farklı güzelliklerdesiniz ama eşit derecede muhteşemsiniz. Beatrix bir melek gibi görünüyor ve sen...” Yanakları kızardı. “Sen görünmüyorsun.”

Aslında kötü bir şey söylemişti ama ses tonundan sanki tam tersini kastettiği anlaşılıyordu. Christina’nın kaşları çatıldı. “Anlamadım?”

Alex utandı, bunu konuşmak yerine başka bir şeyler yapmayı tercih eder gibi görünüyordu. “Ağzın ve gözlerin.”

“Ne olmuş onlara?” Gözleri biraz baygın ve ağzı azıcık geniş olabilirdi ama bu kadar kötü göründüğünün farkında değildi.

Alex bıkkın bir ses çıkardı. “Hiçbir şey. Yalnızca bazı insanların, onlara günahkar şeyler düşündürdüğünü söylediklerini duydum.”

Christina’nın gözleri kocaman açıldı ve bilinçsizce ağzını eliyle kapadı. “Gerçekten mi? Ne kadar korkunç!”

Alex çaresizce başıyla onayladı. “Maalesef öyle. İkiniz arasında seçim yapmak adam için çok zor olacak.”

Konuşmalarının arkasından gelen sessizlikte duyulan tek ses Beatrix’in hafif hıçkırıklarıydı. Kaçınılmazlığın dehşeti üstüne çökmüştü ama Christina ne yapması gerektiğini biliyordu. Beatrix bir yaş büyük olabilirdi ama onunla ilgilenen daima Christina olmuştu ve öyle olmaya da devam edecekti.

Boğazında düğümlenen korkuyu yutkundu. Vahşi barbarın onu seçmesini sağlayacaktı.

asyaaslı

İki

Finlaggan Kalesi, Islay Adası

“İlgilenmiyorum.” Tor arkasına yaslanarak, Adalar Krallığı’nın kadim merkezi ve MacDonald’ın Islay’daki kalesi olan Finlaggan’ın konsey odasındaki büyük yuvarlak masanın etrafında oturan bir avuç adama baktı.

Yuvarlak masa, Britanya’nın meşhur kahramanına demokratik bir dokundurma değil odanın şeklinden faydalanmak için pratik bir çözümden ibaretti. MacDonald’ın yeni kule evinin konforundan yararlanmak yerine hemen yanındaki eski yuvarlak binada toplanmışlardı. Karanlık ve kasvetli binanın Somerled’in – MacDonaldlar’ın, MacDougalllar’ın, MacSorleyler’in ve MacRuairiler’in atası olan büyük kral – zamanından önce inşa edildiği ve yüzyıllardır Adaların kralları tarafından kullanıldığı söylenirdi. Ev sahibi, geleneğin gücünü iyi bilirdi. Finlaggan’da, yuvarlak masa olsun olmasın, her şeye kadir Somerled’in vârisi olan Angus Og MacDonald, üstün bir hakimiyete sahipti.

Oda, tipik bir savaş konseyi için klan liderleri ve onlara eşlik edenlerle dolu olurdu. Ama bugün değil. Ev sahibinin dışında yalnızca dört kişi daha vardı: St. Andrews Piskoposu William Lamberton; şahsi olarak tanımasa da ismini bildiği İskoç asilzadelerinden Sör Andrew Fraser; Angus Og’un soydaşı ve Gille-

coise sağ kolu, adalardaki en iyi denizci olarak nam salmış Erik MacSorley ve MacDonald'ın amcası ve Bruce'un soydaşı, Awe Körfezi'nin yakınında önemi gittikçe artan bir klandan gelen Sör Neil Campbell.

Teklifin arkasındaki adam Robert the Bruce ise kişisel olarak katılamayacak kadar Edward'ın gözetimi altındaydı.

Tor'un beyanından sonra Lamberton ve MacDonald göz göze geldiler, piskopos onu ikna etmeye için karar vermiş görünüyordu. "Belki anlamamışsındır—"

"Çok iyi anladım," dedi Tor, sonu gelmek bilmeyecek bir açıklamanın önüne geçerek. "Edward'a karşı hain bir isyanda Bruce'a yardım etmek için gizli ve uzman bir ölüm takımını eğitmemi ve komuta etmemi istiyorsunuz."

Piskopos huzursuzca kıpırdandı. "Tam olarak öyle demezdim. Bu takım pek çok sebep için kullanılacak – keşif, istihbarat, strateji ve özel görevler."

"Evet, en tehlikelileri," dedi Tor ifadesiz bir sesle, piskoposun lafı kıvırmaya çalışması karşısında çok eğlenmişti. "Ama itirazını yanlış anlıyorsun. Teklifinizi kabul etmeme engel olan şey öldürmek ya da içerdiği tehlikeler değil," – Namını tam olarak da bu sebeplerle kazanmıştı, bu yüzden ona geldiklerini biliyordu – "bu benim savaşım değil ve bunu değiştirmek gibi bir niyetim de yok."

Zaten kendi savaşı olsa niyeti de olurdu. Tüm bu fikirler onu cezbedecek kadar ilginçti. Tek bir kalkan altında İskoçya'nın ve Adaların tüm seçkin savaşçıları? Önüne geçilemez bir takım oluşturlardı. Neredeyse yenilmez.

"Ama bu *senin* savaşın," diye ısrar etti Lamberton. "Adalar artık İskoçya'nın bir parçası ve siz de İskoç halkısınız, her ne kadar bir kısmınız başka şeyler düşünse de." Piskoposun zeki gözlemleri karşısında masada birkaç kişi gülüştü. Yerlilerin pek çoğu

Tor gibi düşünüyordu – o bir Adalıydı, İskoç değil. Lamberton ona işaret ederek baktı. “En sonunda bir taraf seçmek zorunda kalacaksın.”

Tor kaşmı kaldırdı. “Sen ve Bruce bu kadar sık taraf değiştirenken ayak uydurmak zor oluyor.”

Piskopos gerildi, yuvarlak yüzü hırsla kızardı. “Ben İskoçya için savaşıyorum.”

“Evet ve Bruce da Comyn’in olmadığı taraf hangisiyse onun için savaşıyor ve MacDonald da MacDougall’ın olmadığı taraf için. İskoç politikacılarının entrikalarını gayet iyi anlıyorum. Kendi klanım için hemen şimdi taraf seçmekte herhangi bir yarar ya da sebep görmüyorum. Gizli ordunuza rağmen sizin tarafınızın kazanan taraf olacağı da kesin değil.” Sözlerinin ardından gelen öfkeli mırıldanmaları duymazdan geldi. Başlayacakları ihanet yolculuğunda bu adamların gerçekleri duymaları gerekiyordu. “Ne İngiltere kralını ne de John MacDougall’ı severim ama her ikisi de güçlü düşmanlar.”

“Evet,” diye onayladı MacDonald. “Her geçen dakika daha da güçleniyorlar.” Tor’a doğru eğildi, kadehini sert bir şekilde masaya koydu. “Bir şey yapmazsan pek yakında Edward’ın demir pençesinin sıkıştığını Skye’da bile hissedeceksin. Edward çok uzakta olabilir ama onun yeni yordakçısı MacDougall değil.”

“İşte size onu kızdırmamak için bir sebep daha.” Her ne kadar Tor, Angus Og MacDonald ile aynı duyguları paylaşıyor olsa da soydaşların arasındaki kan davasında taraf olmamak konusunda temkinli davranmıştı. John MacDougall’ın nefesini ensesinde hissetmeye ihtiyacı yoktu; yeterince önemli işi vardı. Ama ne yazık ki daha Nicolson gelmemiştir.

“Karşılığını vereceğiz,” diye ısrar etti Lamberton, bu kez taktik değiştirmiş, artan gerginliği dağıtmaya çalışıyordu. “Fraser’in iki bekar kızı var, ikisi de çok güzel ve çeyizlerinde de geniş araziler var.”

“Kaybettiğinizde hiçbirinin değeri kalmayacak,” dedi Tor lafını esirgmeden. “Edward, kendisine karşı savaşılan herkesin toprağını ve unvanlarını ellerinden alacaktır – tabii başlarını aldıktan sonra. Ben başımla mutluym.”

“Haklısın,” dedi MacSorley, iyi niyetli bir kahkaha atarak. “Edward’ın kalelerinin kapılarını süsleyen gittikçe genişleyen İskoç süsleri koleksiyonu var.”

MacDonald sağ koluna sert bir bakış attı ama MacSorley yüzündeki umursamaz sırtımayla yalnızca omuz silkmekle yetindi.

Evlilik önerisi Tor’a cazip gelmemişti. Daha önce evlenmişti ve yeni bir eş için acelesi yoktu. Oğulları vardı. Karısı, ikinci oğullarının doğumu sırasında, yaklaşık sekiz sene önce ölmüştü. Murdoch ve Malcolm, Lewis Adası’nda yetiştiriliyordu.

Tekrar *evlenirse* bunu, klanının gücünü ve saygınlığını arttırabilmek amacıyla batı kıyısında – İrlanda ya da Man Adası’nda – bir ittifak kurmak için yapardı, bir İskoç asilzadesinin kızıyla değil. Ama kırgınlığa mahal vermemek için Fraser’a döndü. “Teklifiniz için teşekkür ederim. Kızlarınız muhakkak güzeldir,” – evlilik görüşmelerinde asil kana sahip tüm bayanların olduğu gibi – “ama ben evlenmeyi düşünmüyorum.”

Fraser başıyla onayladı ama Tor gelişigüzel dilediği özrün gururlu asilzadeyi öfkeliendirdiğini görebiliyordu. Bu yaşlı savaşçıda onu rahatsız eden bir şeyler vardı. Bir oda dolusu, pek çok savaşla katılmış savaşçının içinde Fraser’ın gözleri fazla ateşli bakıyordu. Bunun gibi duygular tehlikeli olurdu; savaş meydanında böyle duygulara yer olmazdı – keza konsey odasında da. Akıllı bir lider ve savaşçı, sakinliğinden ve kendine olan hakimiyetinden anlaşıldı.

MacDonald arkasına yaslanıp, Tor’a eğleniyormuş gibi bir ifadeyle baktı, daha önceki siniri az da olsa geçmişti. “Belki onlarla tanıştığında fikrini değiştirirsin?”

Tor kafasını salladı. “Kararım kesin.” Kardeşinin aksine, hiçbir kadın – ne kadar güzel olursa olsun – görevini bir kenara bırakmasına neden olamazdı. “Gizli İskoç takımınızı komuta edecek başka birini bulmak zorunda kalacaksınız.”

Stirlingshire’dan Islay’e doğru yaptıkları uzun seyahatte, Christina, her şeyin o kadar da kötü olmayacağına dair kendini inandırmayı neredeyse başarmıştı. Belki Tormod MacLeod – babasının onu evlendirmek istediği Ada liderinin adını öğrenmeyi başarmıştı – hiç de barbar değildi hatta aksine kahraman ve nazik bir şövalyeydi.

Ancak, Finlaggan’a vardığı anda tüm hayalleri yine buhar olup uçtu. Korktuğundan daha kötüydü. Çok daha kötü. Daha önce hiçbir yerde bu kadar çok korkunç görünümlü adamı bir arada görmemişti. Hayır, adam değil, savaşçılardı. Bu Adalıların savaşmaktan başka işleri yokmuş gibi bir halleri vardı. Savaşmak kanlarındaydı, iliklerine işlemişti – vahşi, savaşlardan yaralı yüzlerindeki daimi somurtkanlıktan, olağanüstü ebatlarına kadar.

Ki ebatları gerçekten dehşet vericiydi.

Zırhları olmadan bile – şaşırtıcı derecede az zırhları vardı – Adalı erkekler, güney İskoçyalı emsallerine göre çok daha uzun ve iri görünüyordu. Baktığı her yerde bir seksenden daha uzun, katman katman kasları olan adamlar duruyordu. Özellikle kolları – kalınlardı ve kaya gibi kaslardan oluşuyordu – dehşet verici büyük kılıçları, savaş çekiçlerini, gülleleri ve bedenlerine geçirdikleri savaş aletlerini taşımak için yaratılmış gibiydi. Ve sadece erkekler değil kadınlar da uzun ve güçlüydü. Devlerden oluşmuş bir ırk gibiydiler, ya da en azından Christina’ya öyle gelmişti. İnce ve uzun boylu ve ablasının aksine Christina ayak parmaklarının ucunda durduğunda bir ellinin üstüne çıksa bile bir şeydi.

Muhtemelen bunların arasında doğsa, doğar doğmaz boğarlardı.

Erkeklerin saçları omuzlarına kadar uzundu, bazılarının şakaklarında örgüler vardı ve orantısız biçimde büyük çoğunluğunun saçları açık renkti.

Büyük olasılıkla taşıdıkları Viking kanı sayesinde, diye düşündü titreyerek. Ansızın atalarını daha iyi anladı. Ufukta o uzun gemilerin belirdiğini görmek ve içlerinde, ortalığı yağmalarken yıkım ve kıyım getirecek vahşi barbarların olduğunu bilmek ne kadar korkunç olmalıydı.

Christina da aynı çaresizliği hissetti ve yaklaşan laneti sezdi. Ablasını koruması gerektiğini biliyordu ama ablası yerine kendini seçmesi için MacLeod liderini baştan çıkarma planı, buraya gelince çok daha korkunç bir hâl almıştı.

Yolculuklarının denizde geçen son ayağında aklına başka bir ihtimal geldi. Deniz yollarının, karadakilere oranla ne kadar hızlı olduğunu fark etmişti. Uygun rüzgarlar olduğunda, uzun mesafeler günler değil yalnızca saatler içinde aşılabiliyordu. Kürekçilerden biri kısa süre önce kutsal Iona Adası'ndan döndüğünden bahsettiğinde, Christina'nın zihninde bir fikir belirdi: Beatrix ile birlikte Iona'ya kaçabilir ve rahibeler manastırına sığınabilirdi.

Çılgın bir plandı – hatta her aşamasında risk taşıyordu – ama yine de bir şeydi.

O sabah kahvaltıdan sonra, Christina ve Beatrix ilk araştırmaları yapmak için kasabaya doğru yola çıkmıştı ama Christina yolu sağlama almaya çalışmak için gece geç saatlerde tekrar gitmek zorundaydı. Aziz Columba'nın kutsal adasına gitmek olağandışı görünmezdi, tabii kimsenin onların kim olduğunu anlamadığı varsayıldığına.

Kaleye geri dönerken rüzgar, taşlı yolların arasında yetişen çalıların arasından geçiyor, çıkan tüyler ürpertici ses bu eski kalenin haşmetiyle uyum sağlarken Christina'nın gerilmiş sinirlerini daha da geriyordu.

Beatrix, Christina'nın huzursuzluğunu sezmiş olmalıydı. Kolunu Christina'nın koluna geçirerek, daha da yakınına geldi. "Bundan emin misin, Chrissi? Babam planımızı öğrenirse—"

"Öğrenmeyecek," diye temin etti Christina, hissettiğinden daha da fazla bir özgüvenle. Babalarına karşı koyma fikri onu da dehşete düşürüyordu. "Sıra dışı bir şey yapmıyoruz. Şüphelenmesi için bir sebep yok."

Geçecek bir yol ayarlamaya, gerçek tehlikenin olduğu gece saatlerinde çıkacaktı. Ama korkularını ablasına söylemeye cesaret edemedi. Zaten yalan söylemek Beatrix için fazlasıyla yabancı bir şeydi; üstüne bir de korkuyu eklemek felaket olurdu. Babalarının şüphesini uyandıracak hiçbir şey yapamazlardı.

"Ama herhangi bir şey ters giderse—"

"Hiçbir şey ters gitmeyecek," dedi Christina ciddiyetle. Öyle umuyordu. Basit bir plandı ama her ikisi de daha önce böyle bir şeye yeltenmemişti ve başka birilerini de planlarına müdahil edemezlerdi. Alex de onlarla gidecek olsa yardım isteyebilirlerdi ama onu Robert the Bruce'un en yakın arkadaşlarından biri olan, kuzenleri Simon'ın yanına göndermişlerdi. Ablasının tedirgin yüzüne baktı. "Iona'ya gitmek istiyorsun, değil mi?"

Beatrix'in tüm yüz ifadesi değişti, Christina'nın nefesini kesen ilahi bir nura dönüştü. "Elbette istiyorum. Dualarımda hep uğruna yakardım, gerçi rüyalarım da bile mümkün olduğunu düşünmezdim." Beatrix içini çekti. "Düşünsene, Iona'daki rahibeler manastırı. Tüm İskoçya'daki en kutsal yer olsa gerek?"

"Göreceğiz," dedi Christina gülümseyerek. Ablasının kendini dine adanmışlığı Christina'da olmasa da bu heyecana kapılmamak imkansızdı. Güvende olacaklardı. Önemli olan da buydu. İki genç kadının çok az seçeneği vardı. Eğer bir barbarla evlenmek ve rahibe manastırı arasında seçim yapmak gerekiyorsa, bu, çok kolay verilebilecek bir karardı.

Ama bir yandan da merak ediyordu...

“Peki *sen* bunu yapmak istediğinden emin misin, Chrissi?” Ablasının soluk mavi gözleri yüzünde dolaştı. “Bu benim hayalim, senin değil. Ben evlenmek istemiyorum ama sen de aynısnı söyleyebilir misin?” Christina ağzını sıkı sıkıya kapadı; bazı zamanlar Beatrix akıl almaz bir şekilde aklını okuyabiliyordu. “Şövalyelerine ne olacak?” diye ekledi yumuşak bir tavrıla.

Christina, önlerinde uzanan yoldan gözlerini ayırmadı. Ablasına o kadar çok aşk hikayeleri anlatmıştı ki nereye varmak istediğine dair bir fikri yokmuş gibi davranamıyordu. “Onlar hikaye, Bea. Yalnızca hikaye. Onları kendim için hiç düşünmedim.” Hayal etmek sayılmazdı. “Bizim konumumuzdaki kadınlar için evlilik sadece ittifak için olur, aşkla değil. Evliliğe mahkum olmaktansa, hayatımı aşk romanlarını okuyarak geçirmeyi tercih ederim...” Bir an sustu.

“Babamız gibi bir adamla,” dedi Beatrix nazıkçe.

Christina başıyla onayladı. Evet, onu itip kakılacak bir köpektен farksız görmeyen bir adamla. Babasının içine saldığı korkudan nefret ediyordu. Bu korku yalnızca acıdan değil çaresizlikten de kaynaklanıyordu. Bir kadın olmanın kaderini daha acımasızca hissettiğı hiç olmamıştı. Babası – ya da kocası – onu öldürmesiye dövmek istese kimse hakkı olmadığını söylemezdi.

Bunun bilincine varmak Christina’nın doğru şeyi yaptığından daha da emin olmasını sağladı. Babası onları besili koyunlar gibi sunarken öylece oturup, bekleyemezdi. Kendisi ve ablası için bu kaderden kurtulmanın bir yolu varsa bunu gerçekleştirecekti.

“Bunu sadece beni korumaya çalıştığın için yaptığını biliyorum. Ama ben daha büyüğüm – benim seni korumam gerek.” Beatrix narin omuzlarını çekti. “Ben görüdüğümden daha güçlüyüm. Yapabilirim...” Buruk bir gülümsemeyle gözlerine dolan yaşları engellemeye çalıştı. “Belki de o kadar kötü olmaz.”

Christina, Beatrix'in önünde durarak, omuzlarından tutup, yüzünü kendine çevirdi, çok sıkı tutmamaya çalıştı. Beatrix bir gül yaprağı kadar kolay inciniyordu. Ablası ondan on beş santim kadar uzun olabilirdi ama narin yapısı onu daha ufak gösteriyordu. Beatrix'in ince hatlarının aksine Christina yuvarlak kıvrımlara sahipti.

Bulutsuz bir gökyüzü olmasına rağmen, ablasına bakarken üstünden soğuk bir gölge geçti. Solgun, ilahi, kırılğan. Dayanılmaz bir şekilde kırılğan. Sadece görüntüsü değil hayatı da kırılğandı. Bazen Beatrix'in bir ayağı zaten cennetteymiş gibi olurdu – onunla geçirilen her saniye, her an geri alınabilececek bir hediye gibiydi.

Ablasını kaybetme fikri Christina'nın göğsünü sıkıştırdı. Kendini bildi bileli ikisi birliktelerdi. Anneleri en küçük kardeşlerinin doğumundan kısa bir süre sonra ölmüş, kardeşleri de çok küçükken gönderilmişti. Beatrix sahip olduğu her şeydi ve Christina onu korumak için her şeyi yapardı.

Ablasının da aynısını yapacağını bildiğinden boğazına duygular düğümlendi. O cesur kelimelerin ablasına neye mâl olduğunu düşündü. "Bunu sadece senin için yapmıyorum, ikimiz için yapıyorum." Ablasının bakışlarındaki tereddüdü gördü. Kendi korkularını dile getirmenin faydası olacağını düşünerek, yutkunup, hafifçe "Ben de en az senin kadar korkuyorum, Bea. Bu adamlardan biriyle evlenmeyi senin kadar ben de istemiyorum," dedi.

"Emin misin?" diye sordu Beatrix tereddüt ederek.

Christina gülümseyerek başıyla onayladı. "Kesinlikle." Parmak uçlarında yükselerek, ablasını yanağından öptü. "Şimdi, ziyafetten önce üstümüzü değiştirmek istiyorsak, acele etsek iyi olur."

Tekrar yürümeye başladılar, kaygan kayalı patikadan büyük

adaya doğru giden yollarına devam ettiler. Finlaggan eşsiz bir konumdaydı, iç körfezdeki iki küçük adaya yayılmış, anakaraya taş geçitlerle bağlanmıştı. Kıyıdan yaklaşık on beş metre uzaklıkta yer alan ve uzun, tahta takviyelerle çevrilmiş *Eilean Mor*, Büyük Ada, kale binalarının pek çoğuna, Büyük Salon'a, Aziz Findluga Şapeli'ne, cephanelik, demirci ustası ve hangarlara ev sahipliği yapıyordu. *Eilean Mor'un* diğer ucunda bir taş geçit daha vardı, bu daha uzundu, belki yüz metre kadar vardı ve büyük adayı konsey odası ve MacDonald'ın yeni kule evinin bulunduğu küçük bir *crannog'a* – insan yapımı bir ada – bağlıyordu. Sabah etrafı saran sis yavaşça dağılmıştı ama yerler hâlâ ıslaktı. Christina haşmetli kaleyi seçebiliyordu.

Erkeklerin korkunç görüntüsüne rağmen Finlaggan'ın zalim ya da barbar bir tarafı olmadığını kabul etmek zorundaydı. Kale ve dış binaları Güney İskoçya'dakiler kadar güzeldi. Kireç harcıyla yapılmış taş duvarları, kemerli pencereleri ve güzel kırıklı tavanlarıyla Büyük Salon, Stirling Kalesi'ndeki yakın zamanda yenilenmiş Büyük Salon ile kolaylıkla yarışabilirdi. Hatta, devasa şömine, hayatında gördüğü en büyük şöminceydi ve taş işlemlerdeki yüzler o kadar gerçekçiydi ki ancak usta bir sanatkarın elinden çıkmış olabilirdi.

Yemek de sürpriz olmuştu. Balık ve yulafli kekten başka yiyecek bir şey olmadığından korkarak gelmişlerdi ama bir gece önce geldiklerinde karşılaştıkları yemeğin ustaca hazırlanmış olması ve çeşitliliği karşısında çok etkilenmişlerdi. Balığın yanı sıra çeşit çeşit at eti, buğulanmış bufa balığı, sebzeler, kurutulmuş meyveler – en sevdiği (ve en pahalısı) olan incir de dahil – kalın dilimler halinde tereyağıyla birlikte sıcak esmer ekmek, egzotik baharatlarla süslenmiş soslar, badem ezmesi ve tatlandırılmış badem sütü vardı ve her biri kalaylı kaplardaydı. Babası bile büyük şişelerden gani gani akan Fransız şarabından çok etkilenmiş, ev sahibine hangi tüccardan aldığını sormuştu.

“Hafif” bir akşam yemeğinden anlaşılan buysa, öğle yemeğinin de az olmayacağı şüphesizdi. Midesinden beklenti içinde bir ses geldi.

Başka bir tutarsızlık hatırlayarak kaşlarını çatı. Savaşla tükenmiş bir kültür için Adalıların müziğe olan tutkusu fazla derindi. Ak saçlı, koca bir savaşçı *clarsach* çalmak için oturduğunda, Christina savaştan nasır tutmuş büyük parmaklarının arptan çıkardığı ses karşısında şoke olmuştu. Dizeleri yazan şair kesinlikle itibarını hak ediyordu – Adalılar ona *flidh** diyordu – gaydacı, arpçı ve şarkıyı çalan *seanachaidhin* de liderin yakınında oturmalarından klanın içerisindeki önemleri de belli oluyordu. Sadece liderin sağ kolunun önceliği vardı. Bu adamlarda özel olan başka bir şeyler olup olmadığını merak etti.

Ama daha fikrin aklında şekillenmesinc kalmadan aksini gördü.

Büyük Salon’a yaklaştıklarında girişin yakınında toplanmış bir grup savaşçı gördü. Kalp atışları hızlandı. Bunlar daha önce karşılaştıklarından çok daha korkunç görünüyordu.

İki adam tam ortada duruyordu. Yüzlerini göremiyordu ama her ikisi de uzun boyluydu ve son derece kaslıydı. Ancak tüm benzerlikler bu kadardı. Birinin altın sarısı saçları varken diğeri siyah denecek kadar koyu renk saçlara sahipti, aralarındaki keskin farkı oluşturan saçlarının rengi değildi, asıl farklılık duruşlarındaydı. Altın saçlı adam, sert görüntüsü ve yırtıcı sakinliğiyle, bir kral kadar gururlu duruyordu. Buna karşılık, koyu renk saçlı olanın duruşu gevşek – neredeyse umursamaz – sayılırdı ama eşit derecede korkutucu görünüyorlardı.

Bu görüntüde bir şeyler Christina’yı huzursuz etmişti, kollarındaki tüyler ürperdi. Babasının dönmesinden bu yana öğrendiği yer yarılıp içine girme isteği geri döndü.

* Ozan. (Ed. N.)

Kolunu Beatrix'in omuzlarına dolayıp, onu kendine çekti. "Başını eğik tut ve daha hızlı yürü." Sesindeki telaş ablasını da tehlike konusunda uyarmıştı.

Beatrix iri iri açtığı gözlerle kardışinc baktı. "Ne oldu?"

"Orada bir şeyler oluyor ve ben bu görüntüden hiç hoşlanmadım."

Ne yazık ki onları kaleye götürecek ikinci geçide ulaşmak için Büyük Salon'dan geçmek zorundalardı, Christina fark edilmeden geçip gidebileceklerini umut etti.

Onlara yaklaştıkça havadaki gerginlik yoğunlaştı. Her adımda Christina'nın kalbi daha da hızlı atıyordu. Ablası da hissetmişti. Beatrix'in hızlanan nefes alıp verışı Christina'nınkine uyum sağlamıştı.

Gözünün ucundan adamların on adım kadar yakınında olduklarını görebiliyordu. Yakından bakıldığında çok daha büyük ve korkutucu olduklarını fark edince oracıkta düşüp bayılmamak için kendini zor tuttu.

Buradan gitmeliyiz.

Geçide çok az kalmıştı. Yaklaşık yirmi adım sonra güvende olacaklardı.

Aniden, bir adamın vahşi bir küfür savurduğunu duydu ve hemen ardından çeliğin çeliğe çarpması sonucu çıkan o korkunç ses duyuldu. Christina daha tepki veremeden kalabalık etraflarında daralarak, geçitlerini kapadı.

Kapana kısılmışlardı.

Christina başta arbedenin arasında kalacaklarından korktu ama o sırada yalnızca iki adamın çarpıştığını fark etti – daha önce gördüğü o iki savaşçı.

Saray avlusunun ortasında bir kılıç savaşı mı? Tanrım, bu barbarlar her yerde mi savaşıyordu?

İkisi şiddetle birbirine saldırırken Beatrix ile Christina dehşetle

izledi; böyle bir şiddet tek bir anlama gelebilirdi – ölümüne savaşmak. Korkunçtu. Vahşiydi. Zalim savaşları, çocukken turnuvalarda ya da yarışlarda gördüğü “medeni” talimlere hiç benzemiyordu.

İki adam da zırh giymemişti, üstlerinde yalnızca *leine* ve metalle kaplanmış deri *cotun* vardı – kılıçlarının delici çelik bıçaklarına karşı bu son derece yetersiz bir korunmaydı. İkisinde de dizlerinin altına kadar gelen yumuşak deri botlar vardı ve baldırları açıkta kalıyordu.

Altın saçlı savaşçının sırtı Christina’ya dönüktü ama elindeki devasa kılıcı yay çizerek başının üstünde sallayıp, ezici bir kuvvetle aşağı indirdiğinde sırtındaki kasların nasıl yandığı görülebiliyordu. Kılıç sanki adamın bir parçasıydı, elinde kılıçla doğmuş gibiydi.

Koyu renk saçlı savaşçı, darbeyi iki kılıç hareketiyle engellediğinde günün huzurunu bozan delici çarpışma sesi Christina’nın kulaklarını çınlatıp, dişlerini titretti. Kılıcını yere düşürüp, diğer adamın altında kaldı ama sonra dönerek, diğerini başının üzerinde döndürerek, darbesine karşılık verdi.

Savaşçılar birbiri ardına ölümcül darbeler indiriyor, ikisi de yorgunluk ibaresi göstermeden devasa kılıçlarını sanki çelikten değil de tahtadan yapılmışçasına rahatlıkla savuruyorlardı. Dehşet verici her darbeye yer sallanıyordu.

Christina gözlerini kaçırdı. Oradan bir an önce uzaklaşsa iyi ederdi. Ama gördüğü manzaranın zalim vahşeti karşısında dehşete düştüğü kadar büyülenmişti de.

Romalıların gladyatörleri izlerken hissettikleri böyle bir şey miydi?

Savaşçılar birbirlerini açıkça öldürmeye çalışıyor olmasa, hareketlerinde neredeyse güzel denebilecek bir şeyler vardı. Kuvvetli yapılarına rağmen aslan zarafetiyle hareket ediyorlardı.

İçinden, bu kadar korkutucu olmasalar adamların aslında yakışıklı olarak değerlendirilebileceklerini geçirdi. Böylesi zalim bir güçte sonuna kadar erkeksi ve çekici bir şeyler olduğu da gözünden kaçmadı. Ancak tüm bu düşünceler savaşın gürültüsü ve sıcaklığıyla uçup, hızla unutuldu. Kılıçların birbirine çarpma sesi, savaşçıların kükreyişleri ve dalgalanmalar kalabalığın havada asılı kalmış mırıldanmalarına karıştı.

Başlangıçta rakiplerin birbirine uygun olduğunu düşünmüştü ama çarpışmanın ilerleyen safhalarında altın saçlı adamın üstün yeteneğini fark etti. Kılıcı daha sert iniyordu; tepkilerini daha hızlı veriyordu ve hareketleri daha kesindi. Savaşı her açıdan kontrol ediyordu.

Christina'mn bakışları ona kaydı.

Beatrix ile tehlikede olmadıklarını anlayınca, gözlemlerinde daha cesur olmaya başladı, çenesinin sert hatlarını, geniş ağzını ve dehşet verici alnını fark etti. Etrafındaki havaya hüküm süren asil duruşu. Savaş plansız bir şekilde çıkmış olduğundan başını korumak için kask ya da başlık giymemişti. Saçları aslında ilk düşündüğü gibi sarı değil daha çok kahverengiydi ama güneş ışınları bazı saç tellerinin daha açık görünmesini sağlıyordu.

Kılıcının her darbesinde kaslarının toplanıp, gerilişi karşısında hayran kalmıştı. Ona baktığında, Lancelot'un çelik parmaklıklarını bükmesi o kadar da imkansız görünmüyordu. Böylesi bir güç, normal şartlar altında onu korkuturdu ama bu kadar uzaktayken içinde tuhaf bir sıcaklık hissetti.

Neden böyle tuhaf bir tepki verdiğini anlamasına fırsat kalmadan savaşın gidişatı değişti ve kaygı verici bir hâl aldı.

Değişim çok hafifti ama fark ediliyordu. Altın savaşçı soğukkanlı bir niyet ve tutarlılıkla saldırıyordu, Christina bu zamana kadar onun yalnızca oyalandığını düşündü.

Karanlık Savaşçının karanlık yüzüne baktığında kanını don-

duran bir ürperti hissetti. Kışkırtıcı meydan okumanın ardında gözleri boş bakıyordu. Ruhsuz. O anda Christina, ölse de yaşasa da bu adam için fark etmeyeceğinin bilincine vardı.

Altın gibi parlayan savaşçı diğer adamın kolunun üstüne bir darbe indirdiğinde, kan fışkırdı ve adam kılıçlarından birini düşürdü. *Cotun* ve altındaki *leine* derin, koyu bir kırmızıya büründüğünde Christina'nın midesi bulandı.

Beatrix hıçkırarak, başını omzuna yasladı, ama Christina gözlerini ayıramadı, az sonra olacak olanlara inanamıyordu.

Savaşın şiddeti gittikçe artıyordu. Daha hızlıydı. Her darbeyle ölümcül bir sona doğru ilerliyordu. Esen meltemle bitkin düşmüş bedenlerin kokusu havada dolaştı. Tüm kalabalığı bir gerginlik ve heyecan sardı.

Hiç kimse bu olanları durdurmak için bir şey yapmayacak.

Ardı ardına çınlayan darbelerle altın saçlı savaşçı rakibini geriletti. Koyu saçlı savaşçı fazla dayanamazdı. Christina'nın kalbi öylesine hızlı atıyordu ki nefes alamadı.

Koyu saçlı savaşçı sendeleyip, yere düşünce nefesini tekrar tuttu. Adamın ağzı bir tebessümle kıvrıldığında Christina dehşete düştü.

Altın savaşçı kılıcını adamın başının üstüne kaldırıp, son darbeyi indirmek için hazırlandı.

"Hayır!" diye çınladı bir ses.

Adamın bakışları Christina'nınkine kaydı. Christina, hayatında gördüğü en delici buz mavisi gözler karşısında olduğu yere çakılı kaldı. Daha önce hiç yaşamadığı bir yoğunlukla ona bakan gözler. Sert, soğuk ve son derece acımasız gözler.

Korku her yanını kapladığında Christina'nın benzi attı: Çılgılık atan oydu.

Adam gözlerini ondan ayırıncaya kadar birbirlerine baktılar.

Christina hüsrana içindeydi. Böyle bir adamdan nasıl merha-

met beklemişti? Ona karşı hissettiği tuhaf hayranlığa rağmen, bu adam bir şövalye değil, barbar bir savaş lorduydu.

Daha fazla izleyecek durumda değildi. Başını çevirerek, altın savaşçı işi bitirdiğinde kendini kalabalığa bıraktı. Kılıcın havadayken ve ayak parmaklarına kadar bedeninin her yanını sallayarak yere çarptığında çıkardığı tok sesi duydu.

Ama son nefes sesi hiç gelmedi.

Arkasına bakmak için yeterli cesareti topladığında altın savaşçı çoktan yürüyüp gitmeye başlamıştı ve koyu savaşçıya adamlarından biri ayağa kalkması için yardım ediyordu. Altın savaşçının kılıcı koyu savaşçının az önce yattığı yerin yakınında yere gömülmüştü ve adamlarından biri onu yerden çıkarmaya çabalıyordu.

Fısıltıları ve kalabalığın meraklı bakışlarını üzerinde hissetti ama umursayamayacak kadar afallamıştı.

Az önce ne olmuştu? Hayret, merakla karışmıştı. Onun yakarışına önem mi vermişti?

Aniden birileri onu kolundan tutup, çevirdi.

“Seni aptal kız.”

Christina donakaldı, midesi burkuldu. “Baba.”

Babasının parmakları omzuna geçmişti. “Ne yaptın sen?”

“Ben...” Nasıl açıklayacağını bilemeyerek sesi gitti. “Onu öldürecekti.”

Kükreyerek Christina’yı kendine çekti. “Sen ne cüretle adamların savaşma burnunu sokarsın?” Babasının yüzü yalnızca birkaç santim uzağındaydı. Şarap kokulu nefesini yanağında hissedebiliyordu. “Seni aptal! Onun kim olduğunu biliyor musun?”

Christina kafasını salladı, kalbi yerinden fırlayacak gibiydi, çok büyük bir hata yaptığını biliyordu.

“Tor MacLeod,” diye tükürdü. “İkinizden birinin evleneceği adam.”

Christina güçlkle soludu, her yanını dehşet kapladı. Onunla evlenmek mi? O kas yumağı devle? Bir kayanın bile daha duy-

gusal olduğunu söyleyebilirdi.. Tanrım, kafa toplayıp kolyesine asan ve zevk için bakireleri kurban eden vahşi Vikingler gibi görünüyordu.

Bir an bayılacağını sandı. Ama Beatrix onun yerine bayıldı.

Tor, yemek boyunca üzerinde MacDonald'ın alaycı bakışlarını hissetti. Görünüşe bakılırsa ev sahibi, Tor'un çok alışıldık olmayan merhamet gösterisini eğlenceli bulmuştu.

Nedenini tahmin edebiliyordu.

Ama MacDonald yanılıyordu. Kızla bir alakası yoktu – en azından onun düşündüğü şekilde. O merhamet yakarışında bu duyguya az da olsa haiz olduğu inancı vardı. Kızın çılgılığı, Tor'un gözlerinin önündeki sisi, tekrar düşünmesini sağlayacak kadar aralamıştı. Elini donduran, kızın iri gözlerindeki dehşet ifadesi değil, tuzağa düşürüldüğünü fark etmiş olmasıydı.

Bıçağını Lachlan MacRuairi'ye saplamaktan daha çok istediği bir şey yoktu ama yarı çıldırmış bir ölme isteğinin aracı olmayacaktı.

MacRuairi'nin, Tor'un kız kardeşi hakkında söylediklerinin tek amacı vardı. Daha önce anlayamamıştı çünkü aniden karşısına çıkan düşman onu hazırlıksız yakalamıştı.

Kaburgadan, dişleriyle bir parça et kopararak, yavaşça çiğnedi, *cuirminden** büyük bir yudum alıp, ev sahibine döndü. “Sanırım bugün olanları duydun.”

Kendinden daha büyük olan adam gözlerini kıstı, bakışları koyulaştı. Elli yaşına yaklaşmış olmasına rağmen, MacDonald hâlâ dehşet verici bir savaşçıydı ve pek çoğu için kraldı. “Evet, sen ve pislik kuzenim ateşkesi yok sayıp, barışı bozdunuz.”

Tor karşı çıkmadı, doğru söylüyordu. Liderlerin toplantısı bir ateşkes yemini altında yapılmıştı. Daha düşük kademedeki adam-

* Bir zamanlar Keltlerin yaptığı sert bir bira türü. (Çev.N.)

lar böyle bir itaatsizlik nedeniyle zincirlenebilirdi. MacDonald'ın her ikisine de ceza verme hakkı vardı – özellikle de ilk darbeyi indiren Tor'a.

“Görmezden gelemeyeceğim bir şey yapmadan önce, kız seni engellediği için şanslısın,” dedi MacDonald. “Lachlan kışkırtıcı bir pislik olabilir ama yine de benim kuzenim. Onu öldürseydin kız kardeşi beni keserdi.”

Aşağılık bir pislik olan Lachlan ve Adalar Leydisi Tina MacRuairi'nin babalarının aynı olduğuna inanmak zordu – yasal vârisi olarak üç erkek ve yalnızca bir kız bırakmış bir baba.

MacDonald'ın ani sadakati Lachlan'ın geçmişi düşünüldüğünde garipti. Çok kısa bir süre önce MacRuairi, MacDougall ile – MacDonald'ın düşmanı – ittifak kurmuştu.

“Kız beni durdurmadı,” dedi Tor. “Kuzenin ölmek istiyorsa, bunu yapacak başkasını bulmak zorunda kalacak – eminim çok uzağa bakmasına gerek kalmayacaktır.”

MacDonald, ona kız konusunda dediklerine inanmadığını gösteren bir bakış attı ama üzerinde çok durmamayı tercih ettiği belliydi. Omuzlarını silkti. “O şeytanın kafasında neler döndüğü, yalnızca tahmin edilebilir. Lachlan daima bir muamma olmuştur. Adalardaki en iyi kılıç savaşçısını kışkırtmanın en sağduyulu anlarından biri olmadığını kabul ediyorum ama senin de kendini kaybetmemen gerekirdi.” MacDonald bu düşünce karşısında gülmüştü ve, “Ne dedi?” diye sordu.

“Duymazdan gelemeyeceğim bir şey.”

Daha fazla kız kardeşin olmaması çok kötü. Kardeşim, gelinine doyamıyor ve kılıcının da yağlanmaya ihtiyacı var. Tor'un kız kardeşinin, Lachlan'ın erkek kardeşinin erkekliğini emmesine dair konuşması zaten hararetli olan tartışmada bardağı taşıran son damla olmuştu.

Lachlan'ın erkek kardeşi Ranald, Tor'un kız kardeşi Muriel'i

yaklaşık üç yıl önce bir yağmalama sırasında kaçırmıştı. Tor kız kardeşinin gönüllü gidip gitmediğini hiçbir zaman öğrenemedi. Şimdi öyle olduğunu iddia ediyordu çünkü aşık olmuştu – görünüşe bakılırsa kardeşlerinin durmadan tekrarladıkları bir hataydı bu.

Böyle bir aptallığın peşinden gidecek ne zamanı ne de arzusu vardı. Ölümün sıradan bir olay olduğu bir dünyada – erkeklerin savaşta, kadınların çocuk doğururken, çocukların hastalıktan öldüğü ya da genç yaşta yetiştirilmek için uzaklara gönderildiği – çok bağlanmamak daha mantıklı bir hareketti. Bir savaşçı baskı altında karar vermesi gerekiyorsa duygularını kontrol etmeyi öğrenmeli ve ölmeyi de öldürülmeyi de göze almalıydı. Bir lider olarak halkına karşı aynı sorumluluğa sahipti.

Son yaptıkları ateşkes Muriel'in teşvikleriyle olmuştu. Klanının iyiliği için kan davasına son vermek işine gelmişti ama MacRuairiler yine de düşmanıydı.

MacDonald, diğer yanında oturan Lamberton'a döndü ve Tor kendi bakışlarının kızın olduğu tarafa kaydığını fark etti. Bu ilk kez olmuyordu. Platforma yakın bir masada, başka bir kızın – daha önce de yanında gördüğü sarı saçlı melek görünümlü kızın – yanında oturuyordu, platforma bu kadar yakın olması önemli bir kişilik olduğunu gösteriyordu. MacDonald'ın bir akrabası olabilir miydi? Saçlarını gergin bir ifadeyle durmadan kulaklarının arkasına atma alışkanlığı olmasına rağmen, yüzünü iyiden iyiye görememişti. Tor ne zaman o tarafa doğru baksa, başını başka yöne çeviriyordu. Ama nasıl göründüğünü gayet iyi hatırlıyordu.

Güzel. Yanındaki sarışının sahip olduğu gibi bir güzellik değil ama, daha içten hissedilen, erkekliğini uyaracak bir şekilde. Sadece üzerindeki mütevazı yeşil ipek elbisenin altından bile belli olan dolgun, kıvrımlı bedeni değil aynı zamanda, geniş, kırmızı ağzı ve koyu renk gözlerinin egzotik bakışları da onu etkisi altına almıştı.

Tor kaşlarını çatı. Ama yaşı çok gençti. Baştan çıkarıcı güzel-

liğine rağmen de belli ki bakireydi – kapalı bir alanda yetişmiş ve dünyaya ilk kez çıkarılmış kızların iri gözlü, şaşkın bakışlarına sahipti. Muhtemelen arkasından “boh” diye fısıldasa korkudan titrerdi. Genelde dikkatini çeken kadınlardan değildi.

Dolayısıyla bu kız onu şaşırtmıştı ama kasıklarına dolan arzu yeterince güçlüydü. Tepkisi anlaşılabilirdi. İhtiyaçlarını karşılaması için bir metresi olsa da onu yatağa atmak isteyeli epey zaman olmuştu. Bu kadar zaman aldırış etmemenin ceremesi çıkıyordu.

Bu konuda bir şeyler yapmak zorunda kalacaktı.

Bakışlarını kızdan aldığı anda ev sahibinin onu tekrar izlemekte olduğunu gördü. “İkisi de çok güzeller, değil mi?” diye sordu MacDonald, cevap beklemeyerek. “Ama galiba senin dikkatini çeken sağda oturan esmer.” Yaşlı adam kafasını salladı. “Zevkine karşı gelemem; büyüleyici.”

“Kim o?”

MacDonald kaşını kaldırdı. “Kavgaya müdahale eden o, değil mi?”

“Evet.” Gülümsemesi Tor’u çileden çıkarmaya başlamıştı. “Bunu eğlenceli mi buluyorsun?”

MacDonald kahkaha atıp, kafasını salladı. “Hayır, eğlenceli bulduğum o değil.”

MacDonald’ın misafiri olduğunu hatırlamak gittikçe zorlaşmaya başlamıştı. Tor, yaşlı savaşçıya daima saygı göstermişti ama bazen Agnus Og da pislik kuzeni kadar kışkırtıcı olabiliyordu. Oyun oynamaktan sıkılmıştı. “Ne o zaman?”

MacDonald omuz silkti. “Onu istiyorsan, senin olabilir.”

Tor kaşlarını çattı. Bir hayat kadını mı? Görüldüğü kadar masum olmayabilir miydi? Bakışları tekrar kıza kaydı. Hayır, başka bir şey olmalıydı.

Aniden, ev sahibini eğlendiren şeyin ne olduğunu anladı.

Ağzını sımsıkı kapadı. “Fraser’ın kızları mı?”

MacDonald başıyla onayladı. “Tekrar gözden geçirmek isteyeceğini düşündüm.” MacDonald daha kısık sesle konuşmaya başladı. “Anahtar kelimeyi söyle ve hafta bitmeden kız yatağında olsun.” Tor çenesini sıktı; bedeni, zihninden önce düşünceye karşılık veriyordu. “Kız bir ödül,” dedi MacDonald. “Yalnızca güzel değil, toprakları var ve önemli bir asilzadenin kızı. Daha iyisini bulman zor olur.”

Tor’un yüz hatları sertleşti. Sadece kıza olan ilgisini gösterdiği için değil, böyle yaparak MacDonald’a zaafını belli ettiği için de sinirliydi. Ama bu kadar kolay elde edileceğini düşünüyorsa MacDonald onu hiç de tanımiyordu. “Çok büyük bir bedelle gelmesi dışında,” dedi ve ev sahibine uzun uzun baktı. “Size daha önce de söyledim, İskoçya Savaşı’na girmeyeceğim; yeterince derdim var. Güzel bir kızın fikrimi değiştireceğini düşünüyorsanız yanılıyorsunuz. Yatağında bir kız istiyorsam, herhangi biri olabilir. Bir kıza sahip olmak için klanımı tehlikeye atmama gerek yok.”

MacDonald arkasına yaslandı, kollarını geniş göğsünde birleştirdi, ağarmış uzun sakalları ardında gülümsemesi soldu. “Beni şaşırtıyorsun, MacLeod. Doğrusunu söylemek gerekirse, bu fırsatı havada karada kabul edeceğini düşünmüştüm – yalnızca kız yüzünden değil, ortada bir mesele de var. Daha önce buna benzer bir olay yaşanmamıştı. Doğru eğitim ve liderlikle bu adamların neler yapabileceğini bir düşünsene. Dünyadaki en iyi savaşçı takımı olacak. Finn MacCool’un Fianna’sından bile iyi.”

Tam da bu sebeplerle Tor’un ilgisini çekmeyi başarmıştı ama görevleri belliydi. Edward’a karşı çıkmamanın klanına getireceği bir şey yoktu. Hatta bu hain isyanın sert bir misillemeye neden olması daha muhtemeldi. “Kararımı verdim.”

MacDonald pes eder bir ifadeyle iç geçirdi. Tor’un boyun eğ-

mez ses tonu tartışmaya yer bırakmamıştı. “Bruce hayal kırıklığına uğrayacak ama sen kabul etmezsen, başkası edecek. Bu kız, şeytanı bile baştan çıkarır.”

MacDonald’ın ifadesindeki bir şeyler Tor’un içgüdülerini alevlendirdi. Bakışlarının yönünü takip ettiğinde tüm bedeni kas-katı kesildi.

Kız başını kaldırmıştı ve nihayet tüm yüzünü görebiliyordu. Gül yanaklarına narin bir kırmızılık yayılmış ve geniş, kırmızı dudaklarına utangaç bir gülümseme yerleşmişti.

Ama Tor’un kanını öfkeyle alevlendiren kızın karşısındaki adam oldu.

Evvet, şeytanın ta kendisi: Lachlan MacRuairi.

Tor uzun bir an gözlerini ayırmadı; kaya gibi ifadesi, düşmanın böyle bir ödülü kapmasına verdiği tuhaf, yoğun tepkiyi göstermiyordu.

Ama hiçbir şey fikrini değiştirmeyecekti. İradesi demirdendi, sert ve bükülmez.

Sonunda bakışlarını kızıdan ayırdığında, bir daha bakmadı.

asyaasli

Üç

Christina, aniden gelen ürpertiden korunmak için pelerinini göğsüne sıkıca bastırdı ama delici sis karşısında kalın yün pelerin, ince bir penyeden farksız kalıyordu. Gittikçe kararan havaya bakıp, titreyerek, adımlarını hızlandırdı.

Yemekten sonra kasabaya gitmiş ve sonbaharda günler hâlâ uzun olmasına rağmen işi tahmin ettiğinden daha uzun sürmüştü. Acele etmezse akşam yemeğine geç kalacaktı ve daha üstünü değiştirmesi gerekiyordu.

Hizmetçiye, sandığından çıkardığı, iyi kullanılmış bir tulum hediye ettikten sonra, gizlice kızın eski elbisesini ödünç almıştı. Buradaki hizmetçi kadınların giydiklerinden daha iyi durumda olmasına rağmen, beklenmedik bir şüphe uyandırmayacak kadar basit ve yıpranmıştı.

Neyse ki, babası da dahil misafirlerin çoğu ana adadaki eski salonda ve barakalarda ağırlanıyordu. Yalnızca bir kısmı MacDonald'ın yeni kule evinde kaldığından onu tanıyan birisiyle karşılaşma ihtimali çok azdı.

Daha küçük adaya giden ikinci geçitten geçti, kalenin gölgesi önünde uzanıyordu. Gittikçe kararan hava karşısında huzursuzlanıyordu ama cesaretini elden bırakmayacaktı. Başarı hissi içinde büyüdükçe dudaklarına bir tebessüm yerleşti: Başarmıştı. Çılgın planı işe yarayabilirdi.

Aslında, birilerini ikna etmek tahmin ettiğinden kolay olmuştu. Belki ilgisizlikten belki de ödeme olarak teklif ettiği altın kol-yeden, kaptan, onları sorgusuz sualsiz Iona'ya götürmeyi kabul etmişti. Bir gün sonra Mull'a gidecekti ve onları da yol üstünde bırakırdı.

Christina kendini kandıramazdı. Planları tehlikelerle doluydu. Uzaklaşmayı başarsalar bile babaları onları muhakkak takip ederdi ve rahibe manastırının onlara sığınma vermeme ihtimali de vardı ama şimdi bunu düşünmeyecekti. Şanslarını denemek zorundalardı. Bu sabah olanlardan sonra kaybedecek zamanları olmadığını biliyordu.

MacLeod'un bakışlarına yakalanmamak için dikkatli davranmış olsa da, yemek boyunca onu süzdüğünün farkındaydı – özellikle de Lachlan MacRuairi kendini tanıtmak ve doğru zamanlaması yüzünden ona teşekkür etmek için geldiğinde. Koyu renk saçlı savaşı, yeşil gözleriyle yakından daha da yakışıklıydı – yavaş boyunca uzanan yara izine rağmen – ama Christina'yı diğer savaşçının etkilediği gibi etkilememişti. Onu korkutmuş ve derin bir karanlığın içindeymiş gibi hissettirmişti.

Tor MacLeod için Adalar'daki en iyi kılıç kullanan adam deniyordu. MacLeod'un bakışlarının yoğunluğunu hatırlayınca ürperdi. Muhtemelen o da, babası gibi, savaşa müdahale ettiği için kızgındı.

Neden *durmuştu*?

Bu tam da Lancelot'un, Guinevere için yapacağı türden bir şeydi. Karşılaştırmanın saçmalığına güldü. Bu korkunç yarı-İs-kandinav, yarı-Kelt, *Gall-Gaedhil* savaş lordu, onun Lancelot'unun yanından geçemezdi.

Atının üzerinde, çarpıcı buz mavisi gözleri, güneşin altında muhteşem bir güneş tanrısı gibi parlayan sarı saçlarıyla Lancelot'u düşündü... Dudağını ısırды. Aslında, MacLeod bu ha-

yale oldukça güzel uyuyordu, Lancelot'u hayal ettiğinden daha uzun boylu ve çok daha kaslı olması dışında.

Lancelot kaybederdi.

Bu dizginsiz düşünce dudaklarının arasından çıkmışçasına eliyle ağzını kapadı. Sapkınca bir düşünceydi. Lancelot, Hristiyanlık âleminin en büyük savaşçısıydı. Kıyas kabul etmezdi.

Yoksa eder miydi? MacLeod liderinin diğer adamın hayatını bağışlaması ya yalnızca şövalyelik içgüdüleriyse? Christina yüzünden mi durmuştu?

Christina kafasını salladı. İşte yinc yapmış, hayallere kapılmıştı. Hayallerindeki şövalyeye kaba hatlarıyla benzemesi ona buz gibi bakışlarındaki soğuk vahşeti unutturmuş muydu? Christina'ya yalnızca bir anlığına bakmış ve ifadesi hiç değişmemişti. Adalı bir savaş lordundan kibarlık ya da şövalyelik bekleyemezdi.

Bu düşünceyle biraz titredi. Ona iki kelime etmeye bile korkardı!

Uzun geçitten indiğinde, varış noktasına ulaşmasına az kaldığı için rahatlamıştı. Christina, karanlıkta yalnız olmaktan hoşlanmıyordu. Bu bir hizmetçi için sıradan olabilirdi ama, bir leydi için nadirdi.

Kalenin girişine giden ön merdivenlere üç metre kalmıştı ki yukarıdan sesler duydu. Yukarıya baktığında kalbi durdu.

Baba! Yanında MacDonald ve en az yarım düzine başka adamla birlikte. Kaleden çıkıp, merdivenlerden aşağı inmeye başladılar.

Ne diyebilirim? Nasıl açıklayabilirim?

Felakete yalnızca dakikalar kaldığını fark ederek, saklanacak bir yer aradı. Tepki vermesi için yalnızca saniyeler kala, Christina yapabileceği tek şeyi yapıp, ahşap merdivenlerin altına saklandı. Sırtını kalenin buz gibi duvarına yaslayarak, kıpırdamadan durdu. Adamlar hemen kafasının üstündeki basamaklardan iner-

ken dudaklarının arasından nefes sesi bile çıkmadı. Yemekten bu yana içiyorlarmış gibi – ki muhtemelen öyle de olmuştu – kahkahalar atıp, şakalaşıyorlardı.

Kalbi kulaklarında atıyordu sanki. *Lütfen, aşağı bakmayın.*

Son adam da merdivenden inince ve sesler yakınlarda bulunan lokomotif tamiri yapılan yuvarlak bir binaya doğru uzaklaşınca ancak nefesini bırakabildi. Tamamen sessizlik çökünceye kadar beklemek için kendini tutarak, gölgelerden çıktı.

Bedeni rahatlatarak kendini bıraktı.

Biraz fazla erken olmuştu. Birisi arkadan kolunu tutup, çevirdi. Bedeni kocaman göğsüne çarptığında nefesi kesildi.

“Bakın burada ne var?” dedi adam, içki nefesine olduğu kadar sesine de işlemişti.

Christina, kendinden en az yarım metre uzun olan gaddar görünüşlü bir savaşçının kara gözlerine baktı. Görünüşe bakılırsa bir muhafızdı. Bir ayı kadar iri, yüz hatları kaba ve sert, başından çenesine uzanan kapkara saçlar ve çalı gibi sakallarıyla boyunsuz gibiydi. İçgüdüsel olarak, der top olup, kapüşonlu pelerinin içine gömülerek, yüzünü gölgede tuttu.

“Nereden geliyorsun?” dedi, kırık ön dişini göstererek.

Christina bir an cevap veremeyecek kadar afalladı. Babasının son tavırlarına rağmen, erkeklerin kaba davranışları karşısında hâlâ şoke oluyordu. Şövalyeler, hanımefendilere sarkıntılık etmezdi.

Ama bir hanımefendi gibi giyinmemişti.

Bu adam da bir şövalye değildi.

Ona doğru şekilde davranmak zorundaydı. “Bu ne cüret!” dedi en kibirli ses tonuyla. “Bırak beni.” Kendini çekmeye çalıştı ama kolunu tutan el mengene gibiydi.

Davranışı adamın cesaretini kırmadı; hatta yalnızca öfkeli yaptı. “Küstah bir kaltaksın, öyle mi?” Christina’yı kendine

çekti, o kadar yakınındaydı ki ağzının kenarında, sakalını ıslatan salyasını görebiliyordu. Christina'nın midesi bulandı. "Seni daha önce görmedim. İskoç leydilerle birlikte olmalısın," dedi dişlerinin arasından.

Adaların da İskoçya'nın bir parçası olduğunu belirtmenin zamanı olmadığını düşündü.

Adam sarhoştı, gerçekten sarhoş. Gittikçe telaşlandı ama kendine hakim olmaya çalıştı. Bu adamın mantıklı açıklama dinleyecek biri olmadığı belliydi, en azından şu halde.

Geriye yapacak bir şey kalmamıştı. Sonuçta babasına dışarıda, hizmetçi kılığında ne yaptığını anlatmak zorunda olmak anlamına gelse de kimliğini açıklamak zorundaydı. Bu eşkiya gerçeği öğrenince, onu bıraktı.

Yavaş yavaş kapüşonunu indirdi. "İskoç leydileriyle değilim, ben Leydi Christina Fraser'ım, Sör Andrew Fraser'ın kızı."

Kolunu bırakmasını beklerken, adamın yaptığı Christina'yı büsbütün afallattı. Saçının bir tutamını yumruğuna dolayıp, yüzünü yukarıdan gelen meşalenin ışığına çevirdi.

Christina kafasının arkasında duyduğu acıyla çığlık attı.

Adamın gözleri, Christina'nın yüzünü incelerken cam gibi ve dikkatsizdi ama gülümsemesinden, gördüklerinin hoşuna gittiği anlaşılıyordu. "Gerçek bir leydisin, öyle mi? Ben de İngiltere Kralı, moruk Uzun Bacaklı'nın ta kendisiyim." Adam kendi şakasına güldü. "Tanrım, şu ağza bir bak hele. Nasıl kullanacağını biliyorsundur umarım."

Öfke ve korku buz gibi bir paniğe dönüştüğünde Christina'nın yüzünden kanı çekildi. *Bana inanmıyor*. Bu ihtimali hiç düşünmemişti. Christina, masumluluğunun ve deneyimsizliğinin başına bela olduğunu oracıkta fark etti. Aniden, bu kısa gezintisi yanlış seçim gibi göründü, aptalca ve tehlikeli – çok tehlikeli.

Gözleriyle yardım isteyebileceği birilerini aradı ama etrafta kimsecikler yoktu. Muhafız neredeydi? Çığlık atsa birileri duyar mıydı? Kimse umursar mıydı?

Adamın bakışları tüylerinin diken diken olmasına neden oldu. Niyetini tahmin edebiliyordu. “Bırak beni, iğrenç canavar!” diye haykırdı. Uzanıp onu tırnaklamaya çalıştı ama adam hareketini sezip, bedenini bedenine dolayarak kollarını kaldırdı.

Christina kurtulmaya çalıştı ama çabası adamı daha da öfkelendirmişe benziyordu.

“Seni lanet kedi!” dedi öfkeyle. “Sert seviyorsun, öyle mi?” Onu kaleye doğru, karanlığın içine sürükleyip, sırtını kalenin duvarına doğru ittiğinde, Christina nefessiz kaldı. Bir eli Christina’nın başının üzerinde, diğeri belinin etrafında kollarını tutuyor, bedeniyle onu duvara yapıştırmış şekilde, kıpırdanmak bir kenara nefes almasını imkansızlaştırıyordu.

Adamların sesi Christina’ya yeniden enerji verdi. “İmdat!” dedi soluk soluğa, tam o sırada adam bir eliyle ağzını kapadı.

Ama onu duymuşlardı. “Hey siz!”

Saldırgan, hareketsiz kaldı.

Kale muhafızı olmalıydı. Christina’nın yanaklarından yaşlar süzüldü, bu kabusun biraz sonra sona erecek olması onu rahatlatmıştı.

“Acele etsene!” dedi adamlardan biri. “Kız çok ses çıkarıyor ve ortalıkta leydiler var.”

Saldırgan güldü. “Evet, ha bire inliyor.”

Diğer adam kahkaha atıp, ilerledi ve Christina’yı afallamış bir halde bıraktı. Onu nasıl öylece bırakabiliyorlardı? Umursamamışlardı. Onlar için bir hiçti.

Her şey Christina’ya kalmıştı. Kimse ona yardım etmeyecekti.

Adam ağzındaki elini çekip, saçlarındaki elini daha da sıkarak, yüzünü yüzüne çevirdi ve rahatsız edilmeden önce kaldığı

yerden devam etti. Adam elini indirdiğinde Christina çığlık attı: “Hayır!” Ondan kurtulmak zorundaydı, gözlerinden yaşlar boşanmaya kadar başını ters tarafa çevirdi, tüm saçını adamın elinde kalsa da umurunda değildi. Ama Christina çabaladıkça adam onu daha sıkı tutmaya başladı.

Adamın ağzı ezici bir güçle ağzını bulduğunda dişleri çarpıştı ve Christina burnunda korkunç bir acı hissetti. Biranın acı kokusu üzerine sinmişti. Midesi boşalacak gibi olunca boğazında yükselenlerle geçirdi. Adam dilini, dudaklarının arasına sokmaya çalıştı ama Christina çenesini sımsıkı kapadı.

Adam öfkeyle domuz gibi homurdandı, bedenini daha sert sürtüyor, iğrenç dudaklarını Christina’nın çenesine bastırıyordu. Christina, adam yüzüyle ilgilenmeyi bıraktığında kazandığını sandı ama zaferi kısa ömürlü olmuştu.

Adamın ellerinin boynuna gittiğini, tırnaklarının çıplak tenine battığını hissetti, o sırada elbisesinin ucunu tutup, çekti.

Önce kumaşın yırtılma sesini, ardından da çıplak göğsüne değen soğuk havayı hissetti. Eliyle üzerini kaplarken adam inledi ve sıktı – sertçe. Christina dehşete kapılarak bu zalim işgal karşısında çığlık attı.

“Tanrım, şu memelere bir bak!” Adam bir çuval dolusu altın bulmuş gibi konuşuyordu. “Büyük ve yuvarlak, tam sevdiğim gibi.”

Christina, adamın iğrenç ellerini üzerinde hissettikçe bedeni tüm gücüyle başkaldırdı. “Dokunma bana!” diye bağırdı, histeri geçirmek üzereydi. Çıldırılmışçasına saldırıp, kollarından birini, tırnaklarını adamın yanağından aşağı indirecek kadar kurtarmayı başardı.

Adam acı içinde kükreyerek, içgüdüsel olarak geri çekildi. Ama yaşadığı şok çabuk geçti ve kötü bakışları insanın kanını donduran bir soğuklukla üstünde gezindi. Adam elini yüzüne götürüp, kana baktı. “Bu yüzden öleceksin, seni kaltak.”

Tekrar Christina'nın üzerine saldırdı, Christina ondan kaçmak için sağa doğru kaydı. Ama adam çok hızlıydı. Pelerinini tutup, kendine doğru çekmeye başladı.

Uzaklaşmak için elinden gelen her şeyi, dönmeyi, vurmaya ve tekmelemeyi denerken kalbi delicesine çarpıyordu. Ama bu defa adam hazırlıklıydı. Onu hareketsiz bırakmak üzere olan çaresizlik hissine karşı savaşmaya çalıştı, umudunu yitirmemek için direndi.

Adamı bir kez daha ittiğinde, havada uçtuğunu görünce afalladı.

Sorumlusunun kendisi olduğuna dair düşüncelere kapılmaya başlamıştı ki ona saldıran muhafızın başka bir adam tarafından boynundan tıpkı bir yavru köpek gibi kaldırıldığını gördü. Yeni gelen adamın yüzünü görmek için hava fazla karanlıktı ama uzun ve iri olduğunu görebiliyordu – saldırganından bile çok daha iriydi. Hayatında ilk defa güçlü adaleler için minnettar olmuştu.

“Kız ilgilenmiyor,” dedi kurtarıcı, sakın bir sesle.

Sesi derin ve bıçak gibi keskindi, ayrıca otoriterdi. Konuşma biçimi Christina'nın içini gıcıkladı.

“Sen kim olduğunu sanıyorsun?” dedi saldırgan. “Kız yeterince istekli. Hem istekli olmasa da bu seni ilgilendirmez.” Christina'ya bir ökü z kadar güçlü görünen adam, ellerinden kurtulmaya çalışıyordu ama yeni gelen adam onu daha da sıkı tutuyor, muhafızın nefesini kesiyordu.

Kurtarıcısı, soluk soluğa kalmış adamın yüzünü çevirdi. “İlgilenmeye karar verdim.” Saldırganını kale duvarına dayadı, adamın ona yaptığı gibi. İnsanın midesini kaldıran bir sesle başı taşa çarptı, ardından dişlerinin birbirine çarpma sesi geldi. Boynundan asılı kalmış halde, saldırgan küfretti, gözleri dehşetle açılmıştı.

“MacRuairi'nin adamlarından mısın?” dedi kurtarıcısı.

Saldırgan başıyla onaylamaya çalıştı ama başını yeterince hareket ettiremedi.

“Yüzünü tanıyorum. Bir daha zorla bir kadına dokunmaya kalkarsan, gördüğün son yüz benimki olur.” Kötü bir şeyin kokusunu almış gibi havayı kokladı. “Ne kadar sarhoş olduğun umurunda değil. Anlıyor musun?”

Saldırgan sessizce başıyla işaret etti, konuşamayacak kadar korkmuş olduğu belliydi. Hayalet görmüş gibiydi – ya da Azrail’in ta kendisini.

“Git hadi,” dedi kurtarıcısı, adamı bırakarak. “Fikrimi değiştirmeden defol.”

Christina’ya fazlasıyla güçlü görünen muhafız korkmuş bir fare gibi kaçıp gitti. Kurtarıcısı, yüzünü ona döndüğünde Christina kesilen soluğunu eliyle saklamaya çalıştı, saldırganının neden dehşetle kaçtığını anlamıştı.

Nicolson’dan hâlâ bir iz olmayınca, Tor, MacDonald’ı bulmaya karar verip kaleye doğru yürümeye başlamıştı ki homurtular duydu ve duvarın dibinde gölgeler gördü. Kendisi daha az kamuya açık eğlencelerden hoşlansa da, mahremiyet pek az insanın sahip olduğu bir şeydi ve bir muhafızın önüne gelen her yerde bir kadınla birlikte olması çok alışılmadık değildi.

Her zamanki gibi aldırış etmedi, ta ki bir çığlık duyana kadar. Daha dikkatle baktığında bu defa, normalde ilk bakışta göremeyeceği mücadele belirtilerini gördü.

Bir anda öfkелendi. Kadınlara kötü davranılmasından hoşlanmazdı ama annesinin yaşadığı şeylerden sonra tecavüz onun için apayrı bir öneme sahip olmuştu. Emri altındaki adamlar, onun kadınların böylesi bir tavırla istismar edilmesine karşı hoşgörüsü olmadığını bilirdi.

Kız, etkileyici bir şekilde karşı koyuyordu ama bu bir yarış değildi – Tor’u rahatsız eden şeylerden biri de bu olmuştu. Adamı ensesinden yakalayarak, Christina’nın üzerinden çekti, onu

sert taşa doğru atıp, boğazından duvara çiviledi. Pes etme anını gördü ve adamın karşı koymayacağını anladı. Çok kötüydü. Bir bahane dinlemek hoşuna giderdi.

Zaten yerinde olmayan keyfi iyiden iyiye kaçmıştı.

Muhafız gecenin karanlığında kaybolduğunda, Tor kıza geri döndü. Muhafızla konuşurken, Christina geri geri gitmiş, meşalenin ışığının ulaşamayacağı bir yerde durmuş, karanlığa karışmıştı. Ufak tefek bir şeydi. Tor, ona saldıran adamın cüssesini düşününce bir anlık bir öfke hissetti. “İyi misin?” diye sordu.

“Ben i-iyiyim,” dedi kekeleyerek. Titremesini durdurmak için büyük çaba gösteriyormuş gibi bir hali vardı. Şaşkın görünüyordu. Pek çok adamın savaştan sonra böyle bir tepki verdiğini görmüştü. “Teşekkür ederim,” dedi kız kendini toparlayarak. “Size nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum.”

Tor kaşlarını çattı. Normal olmayan bir şeyler vardı. Sesi. Yumuşak ve tatlıydı, nazik çıkan tınılar bu bölgeye ait değildi ve kesinlikle eğitimliydi. Güzel konuşan bir hizmetçi? Gölgenin içinde titreyen kıza baktı, yalnızca ensesine ürperti çökretecek bir huzursuzluk hissedecek kadarını gördü. “Gel,” dedi elini uzatarak. “Sana zarar vermeyeceğim.”

Tereddüt etti, sonra da elini eline koydu. Tor, bir şok hissetti, tuhaf, sarsıcı bir his. Parmakları buz gibi soğuktu ama yumuşaktı. Fazla yumuşak, diye düşündü mantıksız bir öfke içinde.

Thor'un kılıcı adına, bu gerçek olamazdı.

Ama onu ışığın altına daha çekmeden, anlamıştı.

Pürüzsüz, oval yüzü belirginleştğinde, mükemmel yüz hatlarını okşayan gölgeler içinde gördüğü ifade Tor'un içinde başka bir keskin duygu uyandırdı. O gözleri unutmak mümkün değildi – koyu ve çekik, kusursuz bir yay gibi kara kaşlar ve uzun, sık kirpikler.

Fraser'ın kızı.

Elini bıraktı.

Hızla kızın genel görüntüsüne baktı. Saçları karışmış, günahkar dudakları şişmiş ve berelenmiş, pürüzsüz teni diğer adamın sakalıyla çizilmişti.

Bir anda neredeyse kontrol edilemeyecek güçte bir öfke dalgasıyla gözleri karardı. *Onu öldürmeliydim.*

Gözlerini daha da aşağı indirdiğinde bedeni taş kesildi. Kızın pelerini omuzlarından düşmüş, altındaki yırtılmış elbise açığa çıkmıştı.

Ağzını o kadar sıkı kapattı ki çenesindeki kaslar seğirdi. Bedeni ilkel bir güçle tepki verirken seğiren tek şey çenesindeki kaslar değildi. Bakışları geniş, güzel ve çıplak göğsüne takılınca içinde bir şeyler alevlendi. Dolgun ve yuvarlak, krem gibi tenin ucunda soğuktan sıkışmış gül pembesi bir göğüs ucu.

Bakışları yalnızca bir an takılı kaldı ama fark edilmişti. Kız nefesini tutup, kendini koruma içgüdüleriyle pelerinini göğsünün üzerine çekti.

Tor'un zihni bir kapan gibi kapanıp, bakışları tekrar yüzüne kaydı. Karanlıkta bile utançtan kızaran yanaklarını görebiliyordu. Ya da belki de bir fırtınaya dönen kendi öfkesinin verdiği sıcaklıktandı.

"Burada ne işin var?" diye sordu. "Bu halde?" Neden bir hizmetçi kız sanıldığını anlamak çok da zor değildi.

Ses tonu o kadar sertti ki kızın gözleri kocaman açıldı ama Tor duramayacak kadar sinirliydi. Bir adım daha yaklaşıp, kızın üzerinde devleşti. Hafif çiçek kokusu havada süzülüyordu ve Tor aniden gelen derin derin içine çekme dürtüsünü bastırmak zorunda kaldı. Muhteşem, taze ve masum kokuyordu. Az kalsın olacak olanları daha da dayanılmaz bir hale getiriyordu.

Yumruklarını sıktı, kızı sarsıp kendine getirme isteğini bas-

tırdı. “Nasıl bir tehlikedeydin farkında mısın? Neler olabilirdi biliyor musun?”

Kız öfke içinde başıyla onayladı, ondan korkmaya başlamıştı. *Lanet olsun.* Tor onu korkutuyordu.

Nesi vardı böyle? Daha önce bir kadına karşı kontrolünü kaybettiğini hatırlamıyordu. Kız kardeşi Muriel ve o inatçı şirret bile aziz sabrı gerektirirdi – ve Tor aziz değildi.

Tor geriye doğru bir adım atıp, parmaklarını saçlarından geçirerek, öfkesini kontrol altına almaya çalıştı. Bu öfkenin bir anlamı yoktu. Kız, onu ilgilendirmiyordu.

Yüzündeki öfke yerini normal, soğukkanlı ve aldırılmaz bir ifadeye bıraktı. “Kim olduğumu biliyor musun?” diye sordu çok daha ifadesiz bir ses tonuyla.

Kız başıyla onaylayıp, o uzun kirpiklerinin altından hızlı bir bakış attı – bu utangaç, kadınsı ifade masumiyetle birleşince çok daha tahrik edici olmuştu. Kızın yanakları daha da kızardı.

“Neden burada yalnızsın?” diye tekrarladı. “Hizmetçilerin nerede?” Kız da aynısını onun için sorabilirdi. Bir liderin, yanındaki adamları olmadan dolaşması alışıldık bir şey değildi ama Tor onları MacDonald’ı bulmaları için salonda bırakmıştı.

“Be-benim yapacak bir işim vardı.” Elleri gerginliğini gösterircesine kıvrıldı. “Tahmin ettiğimden daha uzun sürdü.”

Yalan söylüyordu.

“Bu kıyafetle mi?” Tor, kadınların kıyafetlerinden çok anlamazdı ama daha önce giydiği zarif kıyafetlerle, şimdi üzerinde olanın arasındaki farkı anlayabilirdi. Ayrıca yemek için giydiği mücevherli tacı, inci küpeleri ve kolyeyi de çıkarmıştı. Belli ki kılık değiştirmeye çalışmıştı. Asıl soru neden böyle bir şey yaptığıydı.

“Güzel kıyafetlerimin kirlenmesini istemedim.” Elbisesindeki ıslaklığı gösterdiğinde altında narin ayaklarından birinin çamura bulanmış ucunu gördü.

“Buna inanmamı mı bekliyorsun?” Kollarını göğsünde birleştirip, uzun, delici bir bakış atarak, bekledi.

Kız suçlulukla kıpırdandı ama kabullenmedi. Daha az baskı altında bile susan adamlar biliyordu. Biraz önce duyduğu korku kaybolmuş gibiydi.

“Kasabadaki hangi iş bu kadar önemli olabilir?” diye sordu, çamurla karışmış kumu fark ederek.

Bakışlarını, Tor’un bakışlarından kaçırdı, gerginliği artmıştı. Korkunç bir yalancıydı. “Lütfen,” dedi. “Bu şahsi bir mesele.”

Onu biraz daha inceledi, daha fazla sorgulamak istedi. Kız bir şeylerin peşindeydi ve Tor ne olduğunu merak ediyordu. Ama, diye hatırlattı kendi kendine, bu onu ilgilendirmezdi ve bulaşmak da istemiyordu. Bu gece yaptıkları zaten bildiği bir şeyi bir kez daha kanıtlamıştı: Böylesi bir kız başa bela olurdu. Şehvetli görüntüsüne rağmen, saf ve kırılıyordu. Bir erkeğin daima gözünün üstünde olması gereken kadınlardandı. Bu kızın, onun sorumluluğu altında olmadığına memnundu, ama *birileri* onu daha dikkatle izlemeliydi. “Baban burada olduğunu biliyor mu?”

Kızın rengi soldu, narin yüz hatlarını korku bürüdü. “Lütfen.” Elini, koluna koyduğunda Tor şaşırdı. “Hiçbir şey söylememeniz için size yalvarıyorum.”

Çok genç, çok masum ve çok korkmuş görünüyordu. Şaşırtıcı derecede güçlü bir birleşim.

Tor, bakışlarını usulca yalvaran gözlere indirdiğinde, ciğerlerine yakın bir yerlerde tuhaf bir huzursuzluk hissetti ve bir an yemeği fazla kaçırdığını düşündü.

“Lütfen,” diye yalvardı tekrar, bu kez kolunu hafifçe sıkarak.

Tor dikleşti, bedenindeki her kas, her sinir ucu bu nazik dokunuşa tepki verdi. Bir kılıcın keskinliğini bile daha az hissedirdi.

Sanki ne yaptığını daha yeni fark etmiş gibi kız elini telaşla çekip, bakışlarını parmak uçlarına indirdi.

Belli ki ona bu kadar yakından dokunduğu için utanmıştı. Aslına bakılırsa, Tor ne yapacağını bilmiyordu. Boğazını temizleyip, “Baban, yaptıkları yüzünden adamın cezalandırılmasını sağlayabilir,” dedi.

Onu öldüreceğim.

“Hayır, lütfen.” Sesindeki telaşı duydu. “Ben olanları unutmak istiyorum. Babama bir şey söylerseniz, yalnızca kızar.” Ona kızacağını söylemek istiyordu. Düşüncesi bile kızı dehşete düşürüyordu.

Nedenini düşündüğünde Tor’un ifadesi karardı. Fraser öfkelerini kızlarından mı çıkarıyordu? Bu düşünceyle bedenindeki tüm güdüler alt üst oldu. “Sizi dövüyor mu?”

“Hayır,” dedi şıp diye.

Cevabı vermekte çok hızlı davranmıştı. Tor nedenini sorgulamamalıydı. Zihnine tekrar ket vurdu. *Seni ilgilendirmez.* Bu kız ona göre değildi. Kızın sorunlarına da sorun eklemek istemiyordu. “Sırrım saklayacağım, ama bana bir daha yardımcılarının olmadan kaleyi terk etmeyeceğine söz vereceksin.”

Kızın ifadesini gördüğünde dediklerini bir daha gözden geçirmek istedi. Tor’a sanki az önce bir ejderhayı yenmiş gibi bakıyordu; gözleri minnettarlıkla parlıyor, muhteşem dudaklarında kocaman bir tebessümle gülümsüyordu. Etkisi çarpıcıydı. Yalnızca güzel değildi, ışık saçıyordu. Ama gözlerindeki o bakış, Tor’u huzursuzlandırırdı.

“Ciddi misiniz?” dedi. “Hiçbir şey söylemeyecek misiniz?”

“Kabul edersen söylemeyeceğim.”

“Ediyorum, ediyorum.” Ne yaptığını bile fark etmeden, kollarını çocuksu bir kucaklamayla Tor’un etrafına sardı, yumuşak yanağını, Tor’un omzundaki tartana yasladı. “Teşekkür ederim. Söz veriyorum bir daha böyle bir şey yapmayacağım.”

Tor, sanki az önce şiddetli bir darbe almış gibi hissediyordu,

bu ani hareket onu tamamen hazırlıksız yakalamıştı. Savaşta asla kaybetmemiş bir adam için bu yabancı bir histi.

Kızı kendine doğru çekerek, içgüdüsel bir şekilde kolunu beline doladı. Kokusunu içine çekti. Lanet olsun, çok güzel kokuyordu.

Kızın derin bir nefes aldığını duydu, bakışlarını yukarı kaldırdığında kimin daha çok şaşırdığını bilemedi.

Yalnızca onu o korkunç adamdan kurtardığı için değil, üstüne bir de sırrını saklamayı kabul ettiği için minnetin büyüğü altında Christina düşünmeden tepki vermiş ve ablasına sarılırcasına sarılmıştı.

Ama o, ablası değildi. Bir an tüyler ürpertici bir korku hissetti.

Bedeni iri ve taş gibi sertti. Sanki kafasını duvara çarpmıştı. Beatrix'in gül suyu değil, koyu, baharatlı ve kesinlikle erkek gibi kokan sıcak bir taş duvar. Sıcaklığı ve baş döndürücü kokusu tüm duyularını sardı. Nefes alamadı, hayatında gördüğü en hayranlık verici mavi gözlerin derinliklerinde kayboldu.

Bedeni bir sıcaklık ve farkındalık dalgasıyla kaplandığında korkusu azaldı. Kollarında ne kadar ufak kaldığının ve onu ne kadar yakınında tuttuğunun farkındalığıydı bu. Vücudunun sert düzlüğünde, göğüslerinin nasıl karıncalandığının farkındalığı. Onu tutan kaya gibi güçlü kolların ve belindeki kocaman elin farkındalığı. Hiç düşünmeden onu bir böcek gibi ezebilirdi ama onu öylesi bir nezaketle sarıyordu ki...

Başlangıçta Tor da en az onun kadar afallamış görünüyordu ama sonra bakışları Christina'yı telaşlandırması gereken bir şekilde keskinleşti ve yoğunlaştı. Sanki içinde bir delik açıyordu. Christina gözlerini ondan alamadı. Aralarındaki bağ o kadar kuvvetliydi ki sanki onu denizin derinliklerine çeken bir akıntıya kapılmıştı. Yer yer altın sarısına dönen koyu kirpiklerle çevrelenmiş, başta düşündüğünden çok daha yakışıklı bir yüze yerleştirilmiş gök mavisi bir deniz.

Vahşi bir görünüm, bronzdan yapılmış bir Viking komutanı gibi – sert, korkutucu ve yok etmek için yaratılmış. Yalnızca upuzun, kaslı bedeni değil, yüzünün güçlü hatları da taştan yontulmuş olabilirdi.

Çok tuhaftı. Gaddarlığına rağmen, Christina uzanıp, parmağını yanağının ve çenesinin sert hatlarında gezdirmek için karşı konulmaz bir dürtü hissetti. Yüzü öylesine ustalıklarla yontulmuştu ki neredeyse gerçek değilmiş gibi görünüyordu.

Yüz hatlarında mükemmel ya da zarif olan bir şey yoktu – sık, koyu kaşların altındaki derin gözlerden, muhtemelen daha önce kırılmış kemerli, güçlü burna, keskin bir açıyla köşeli bir çeneye inen çıkık elmacık kemiklerine, yumuşak hatlı geniş ağza kadar – yine de tüm bunların oluşturduğu etki saf, erkeksi bir kusursuzluktu.

Ama kesinlikle bir savaşçının hatlarıydı. Yakından baktığında, yüzündeki savaş izlerini görebiliyordu. İncecik bir iz sağ kaşını ikiye ayırıyor, daha uzun bir iz ise yanağından aşağı süzülüp, dudağının ucuna kadar iniyordu. Çenesinde bir tane daha iz olduğunu sandı ama bu belli belirsiz leke Tanrı'nın parmağındandı, silahtan değil.

Teni, dudağının ve gözlerinin etrafındaki ince beyaz çizgiler dışında güneşten kararmıştı. Nispeten temiz bir tıraşı vardı, bir günlük sakalın koyu gölgesi sert, kusursuz çenesini vurguluyor, adamların çoğundan daha kısa olan saçları yumuşak ve düzensiz dalgalar halinde çenesine kadar iniyordu. Aslında kahverengi olan saçları güneşten sararmıştı.

Muhteşemdi. Hayatında gördüğü, fiziksel olarak en çarpıcı erkekti. Fakat yakışıklı bir şövalyeden etkilenmeyecek kadar çok kitap okumuştı.

Belli ki düşünceleri tek taraflı değildi. Tor'un bakışları, Christina'nın dudaklarına kaydı.

Yumuşak bir şekilde nefes aldığı anda dudakları aralandı. Tor onu öpecekti. Kalbi, dışarı çıkmak isteyen bir kuşun, kafesinde çırpınışı gibi delice atmaya başladı. Duyduğu şey hem korkuydu hem değildi – bedeni, zihniyle çatışıyordu. Gerçekten Tor’un onu öpmesini istiyor olabilir miydi?

Daha önce hiç öpülmemişti ama dudakları geri kalanına oranla o kadar yumuşak görünüyordu ki... Tek düşünebildiği buydu. Bilinçsizce, daha da yaklaştı, sırtı beklentiyle ürperdi. Göğüs uçları, Tor’un göğsüne değiyordu.

Tor’un bakışları, Christina’nın önceden görmediği bir ifadeyle karardı. Bir an daha da sıkı tuttuğunu hissetti, sonra durdu ve o anda Christina’yı öylesine hızlı bıraktı ki bir an hayal gördüğünü düşündü.

“Odana dön,” dedi hırıltılı bir sesle. “Bu gece başına yeterince bela geldi.”

Bir anda Christina ne yaptığını fark etti. Yüzü, ölümcül bir sıcaklıkla yandı. Yalnızca bir yabancıya değil, bir komutana sarılmıştı. Olanlardan sonra nasıl bu kadar kendini kaybedebilmişti?

Ona saldıran adamdan daha çok bu adamdan korkmuş olması gerekirdi. Daha iriydi, daha güçlüydü ve sabah tanık olduğu kılıç savaşından anlaşıldığı kadarıyla daha tehlikeliydi. Yüzüne tek bir kez bakmak bile ona saldıran adamın, arkasına bakmadan kaçmasına neden olmuştu.

Christina neden korkmamıştı? Aslında kızdığını görünce kendini geri çekmişti ama Tor, onun korktuğunu sezdiğinde hareketlerini öylesine kolaylıkla kontrol etmişti ki Christina tehlikede olmadığını anlamıştı. Babasının tahmin edilemez davranışlarından çok farklıydı.

Durumun imkansızlığı ve Ada savaşçıları hakkında bildiklerine rağmen onun yanında kendini güvende hissediyordu. Sadece onu kurtardığı için değildi bu – her ne kadar katkısını inkar etmese de. Sesinde ve asil duruşunda onu etkileyen bir şeyler

vardı.. Derinlerde, ağzından çıkan her kelimeye yansıyan erkeksi ses tonu ve asil gururundaki sakın otoritesi. İlgüdüsel bir şekilde güveniyordu ona. Az önce yaptıklarını başka türlü nasıl açıklayabilirdi?

Hem bu güven de gayet yerinde görünüyordu. Tor onu öpmek istemiş ama bırakmıştı. Ondan faydalanmayacak kadar onurluydu.

Onun hakkında ne düşünmüştü? Burada onun muhtemel gelini olarak bulunuyordu. Bu kadar istekli bir kadını eşi olarak ister miydi? Ama onunla evlenmek gibi bir niyeti yokken neden umursuyordu?

“Beni bağışlayın,” dedi dehşete düşmüş bir şekilde. “Bana ne olduğunu bilmiyorum. Beni kurtardığınız için o kadar minnettarım ki—”

“Önemli değil,” dedi kestirip atarcasına.

Önemli değil mi? Kısaca kestirip atması Christina’yı şaşırtmıştı. Ama onun kurtarıcısıydı. Tıpkı okuduğu hikayelerdeki şövalyeler gibi.

Christina kafası karışmış halde, başını yana eğdi. Bir an Tor sanki onu ikaz ediyormuş gibi gelmişti ta ki aniden, şövalyelere özgü o tavrı takındığını anlayana kadar. Elbette! Sadece tevazu gösteriyordu.

“Benim için önemliydi,” dedi utangaç bir tebessümle. Bu kadar korkunç başlamış olmasa, başına gelen en romantik şey olabilirdi. Her gün yakışıklı bir şövalye tarafından şeytanın pençelerinden kurtulmuyordu.

Tor’un yüzü sertleşti. “Git,” dedi katı bir ifadeyle.

Kabalığına anlam veremeyerek, Tor’a utangaç bir gülümseme daha atıp, merdivenlerden hızla çıkmaya başladı. Yukarıya ulaştığında, teşekkür etmek için tekrar döndü. “Ben...”

Ama sesi karanlığın boşluğunda kayboldu. Çoktan gitmişti. Nedenini anlaması uzun sürmedi.

asyaasli

DÖRT

Christina, akşam yemeğinde MacLeod liderinin yokluğunu fark etti ama babaları, Beatrix ile yatmaya hazırlanırken odalarına hızla girene kadar buna bir anlam yüklememişti.

Elbiselerini değiştirmişlerdi ve hizmetçi, Beatrix'in saçlarını taramayı henüz bitirmiş, Christina'nın saçlarını taramaya başlamak üzereydi. Babası, tarağı zavallı kızın elinden çekip, odadan çıkmasını emretti. Christina da onunla kaçıp gidebilmeyi ne çok isterdi...

Christina'nın babası, öfkeden kızarmış yüzüyle sandalyesinin üzerinden eğildi.

Bir şeyler olmuştu. Christina'nın kalbi yerinden fırlayacak gibiydi. *Tanrım, yardım et, duydu mu? MacLeod lideri sözünde durmamış mıydı?*

"Gidiyor," dedi dişlerinin arasından. "Onu durdurmak için bir şey yapmalıyız."

Babasının, saldırıdan haberinin olmadığını fark etmenin verdiği rahatlığı gizleyerek, sesini tepkisiz ve dikkatini elindeki gümüş taraktan uzak tutmaya çalıştı. "Kim gidiyor?"

"MacLeod, aptal şey."

Elindeki tarağı önündeki masaya vurduğunda ürktü, vuruşunun şiddetiyle içinde parfümlerinin olduğu narin cam şişeler ve mücevherlerinin olduğu tahta kutular titredi.

Kalbi tekrar hızla çarpmaya başladığında babasının az önce dediklerini algıladı. Kaşlarını çatı. *Gidiyor mu?* “Ne kadar süreligine?”

Babası, Christina’ya avanakmış gibi baktı. “Geri dönmek üzere. İkinizi de reddetti,” dedi öğrenerek, sanki bu, onların suçuymuş gibi.

Ret mi etti? Ablasının bakışlarındaki bariz rahatlamayı fakat aynı zamanda şaşkınlığı gördü. Christina dağılmış bir halde odaya girdiğinde, Beatrix’e olanların pek çoğunu anlatmak zorunda kalmıştı, üzücü ayrıntıları atlayarak. Beatrix dehşete düşmüş ve onunla gitmediği için kendini suçlamıştı ki bu çok saçmaydı, çünkü yalnız gitmekte ısrar eden Christina’nın kendisiydi. Olanların bir suçlusu varsa o da Christina’ydı. Ama şimdi ablasının ifadesinden Christina, kurtarıcısının asil ve kahramanca tavırlarını abartmış olabileceğini düşündü.

Belki kendi içinde de abartmıştı.

Onları reddettiği için rahatlamış olması gerekirdi ama göğsündeki ani sıkışıklık daha çok hüsrana uğramış olduğunun işaretiydi.

Başlangıçtaki korkusunun ve önyargısının gereksiz olduğunu fark etmişti. İçten içe merak ediyordu... Belki de hayallerinin şövalyesi oydu. Onu kurtarmış, merhamet yakarışını önemsemiş, onu kollarının arasına almış ve neredeyse öpmüştü.

Ama öpmemişti. Onu engelleyen şeyin onuru olduğunu düşünmüştü. Aslında Christina’ya karşı hiç ilgisi yoktu da Christina bunu şövalyelik mi sanıyordu?

Cüretkarlığı onu geri mi püskürtmüştü? Aralarındaki bağı yalnızca hayal mi etmişti? İfadesindeki hiçbir şey, Christina’nın az kalsın tecavüze uğrayacak aptal bir kızdan başka bir şey olduğunu düşündüğüne dair bir belirti içermiyordu. Hatta tekrar düşündüğünde, ona da herkese baktığı duygusuz ifadeyle baktığını fark etti. Dışarıdan bakıldığında kimseye aman vermeyen, hiddetli bir görünümü vardı, ama bir an düşünmüştü ki...

Önemli değildi. Hatta bunun, alabileceği en iyi haber olduğunu söyledi kendi kendine. Tor, onunla evlenmek istemiyordu. Beatrix de kendi de güvendedi – en azından şimdilik. Son dakikada Iona’ya kaçıp kendilerini tehlikeye atmak zorunda değildiler. Ablası hayal kırıklığına uğrayacaktı ama daha fazla zamanları olsa daha iyi olurdu. Planları çaresizlikten ortaya çıkmıştı, mantık ürünü değildi.

Bu, en iyisiydi. Ama “Neden?” diye sormadan edemedi.

Babasının yüzü öfkeyle asıldı. “Araya girerek onu öfkelen-dirmiş olmalısın. Nedeni ne fark eder? Reddetti ve bunun olma-sına izin veremeyiz. Ona ihtiyacımız var. İttifakına ihtiyacımız var.”

“Ama neden MacLeod lideri bu kadar önemli?” Finlaggan kelimenin tam anlamıyla Ada liderleriyle kaynıyordu – hoş, babasının onlardan birini düşünmesini istediği de yoktu.

Babası gözlerini kıstı. “Öyle; bu kadarını bil yeter.”

Babası onun bir aptal olduğunu düşünebilirdi ama orada ol-malarının sebebinin İngiltere’yle bir savaşla ilgili biliyordu. Ba-basının hareketlerinin hepsinin temelinde İskoçya’nın, “kana susamış İngiliz piçlerinden” özgür olması yatıyordu. Ailesinin vatanseverliği iyi bilinirdi ama babasınınkinde fanatiklik vardı. Christina bazen, Kral Edward’ın, İskoçya’dan temizlendiğini görmek için yapmayacağı bir şey var mı diye merak ederdi.

Siyasi beklentilerle taraf değiştiren pek çok asil kanın aksine – bir diğerinin olmadığı tarafta savaşan Brucelar ve Comynler gibi – Fraserlar daima İskoçya’nın tarafındaydı. Wallace, Balliol, Comyn ile birlikte savaşmışlardı ve şimdi de kuzeni Simon’ın sadakati dikkate alınacak olursa Robert the Bruce ile birlikteler-di. St. Andrews piskoposunun burada bulunmasından, onun da Bruce ile müttefik olduğunu çıkarıyordu.

Görünüşe bakılırsa babası ve Lamberton bir şey planlıyordu

ve Ada liderlerinin, özellikle de Tormod MacLeod'un desteğine ihtiyaç duyduklarına kanaat getirmişlerdi. Adalardaki en iyi kılıç kullanan adama.

Bu muydu? Başka bir isyan daha planlayacak kadar aceleci olabilirler miydi? Öyle olmadığını umut ediyordu. Tehlikeli bir düşünceydi. William Wallace'ın kaderi hakkındaki söylentiler tüm İskoçya'da yayılmıştı. Babasından korksa da, başını bir İngiliz kalesinin kulesinde mızrağın ucuna takılı görmek de istemezdi.

Babası, bir şey söylemesini beklercesine Christina'yı izliyordu. Ama MacLeod ittifakı kabul etmemişti. Ellerinden başka ne gelirdi ki? "Belki de onu kendi tarafınıza çekmek için başka bir şey yapabilirsiniz," diye önerdi.

Babasının bakışları yatağın cibinliğinde gözden kaybolmak için elinden gelen her şeyi yapan ve neredeyse başarılı olan Beatrix'e döndü. Omuzlarına dökülen uzun, altın rengi saçları ve üzerindeki keten gecelik, bir melck kadar ruhani görünüyordu.

"Ah, ben pes etmedim," dedi babası yüzünde kurnaz bir gülümsemeyle. "Bu konuda onu çaresiz bırakacağız."

Sesindeki bir şeyler, Christina'nın kollarındaki incecik tüyleri diken diken etti. "Ne demek istiyorsun?" MacLeod daima kendi kararlarını kendi veren bir adama benziyordu; onu bir şey yapmaya zorlamayı hayal bile edemedi.

"Beatrix, onun yatağına girerse, gururunu kurtarmak için onunla evlenmek zorunda kalır."

Babasının ne önerdiğini anlaması zaman aldı.

Beatrix, üzerindeki gecelik gibi bembeyaz oldu. Büyük mavi gözleri, iri bozuk paralar kadar açılarak, sarsılmış yüzünü doldurdu. "Yatağına mı?" dedi zar zor çıkan bir fısıltıyla.

"Ciddi olamazsın," dedi Christina afallamış bir halde, tamamen kendini unutmuştu. Bir adamı onunla evlenmeye zorlamak için kendi kızının hayatını mı mahvedecekti?

Babası, kara kayalar kadar sert gözleriyle ona döndü. “Seni temin ederim ki çok ciddiylim.” Eliyle geçiştirir gibi bir hareket yaptı. “Bir şey olmayacak. Yalnızca birkaç dakika. Beatrix’in tek yapması gereken, o uyurken yatağına girivermek. Ben de birkaç dakika sonra gelip onu ‘bulacağım’. Namusuna bir zarar gelmeyecek.”

Christina duyduklarına inanamıyordu. Babası tüm onurunu kayıp mı etmişti?

“Ama bu düzenbazlık,” dedi öfkeyle. “Bu çok onursuzca.”

Yumruğunu sıktığında, Christina bir an fazla ileri gittiğini düşündü. Ürktü, darbeyi bekledi, ama babasının yumruğu yanında kaldı. “Aptal kız, sen ne cüretle bana onurdan bahsedersin! Ben İskoçya ve onurum için Edward’ın zindanlarında üç yılını harcamışken birkaç dakika nedir ki? Sen savaş ve fedakarlık hakkında ne bilirsin?” Yüzü kıpkırmızı olmuş, öfkesi kontrolden çıkmıştı. Christina’yı kolundan tutup, yüzüne bakması için çekti. “Aptal itirazlarını bir daha duymayayım. Bu bizim amacımızı gerçekleştirecek ve önemli olan da bu.” Christina’yı bırakıp, sanki biraz daha fazla yakınında durursa zarar vereceğinden korkar gibi itti. “Beatrix onun için iyi bir eş olur. Yakında bunu kendisi de fark edecek ve bana teşekkür edecektir.”

Christina cevabını almış gibiydi. Babasını, amacına giden yolda hiçbir şey durduramazdı.

Beatrix korkudan dertop oldu, titriyordu. “Yapamam,” dedi, sesi gözyaşlarında boğuluyordu. “Yapmayacağım.”

Christina, ablasının meydan okuyuşu karşısında gururlandı – babasının büyük adımlarla yatağa doğru gittiğini görene kadar. “Yapacaksın,” diye tehdit etti Beatrix’i, elini kaldırarak. “Yoksa hissettiğin tek şey elim olur. Bu kez seni kırbaçlarım.”

Ablasına vuramadan, Christina onun kolunu tuttu. “Ben yapacağım,” dedi. “Lütfen onu incitme. Ben yapacağım.”

Babası ona döndüğünde, Christina kolunu bıraktı, elini indirmediğini görünce rahatladı. “Hayır, ablan daha iyi bir seçenek. Beatrix aptallık yapıp, kavgaya karışmadı.”

“Ama durdu,” dedi Christina. Babasını ikna etmek için bir yol düşünmeliydi. “Hem yemek boyunca da beni izledi. Onu görmeliydin.”

Babası onu biraz daha inceledi. “Emin misin?”

Abartısı karşısında yanaklarının yanmaya başladığını hissetti. Bakışında, ilgilendiğine dair hiçbir belirti olmasa da onu izlemişti – hatta, MacRuairi orada durduğunda kızgın görünüyordu. “Kadınlar, bir adam ondan hoşlanıyorsa bunu fark eder.” Söylediği yalan karşısında kızardı, babasının bunun tevazudan olduğunu düşünmesini umut etti. Bir bağ hissettiğini düşünmüştü ama reddi karşısında artık hiçbir şeyden emin değildi.

Ama Beatrix, babasının istediği şeyi asla yapamazdı ve yapmazsa Christina da sonuçlarına katlanamazdı. Ablasının narin sırtına inecek bir darbe Christina’nın içini buz gibi bir korkuyla doldurdu. Ayrıca gerçekten odasına gizlice süzölmek zorunda kalmayacağı fikriyle kendini teselli etti. Umutsuz planlarını cyleme dökmek zorunda kalmış gibi görünüyorlardı. Ne de olsa, babasının çirkin isteğini yerine getirmeden Iona’ya giden o tek-nede olacaktı.

Bir an tüm hayalleri uçup gitmiş olabilirdi ama Tormod MacLeod’un reddi onu diğer tüm seçenekler karşısında çaresiz bırakmıştı.

“Pekala,” dedi babası, sanki muhteşem bir ödül veriyormuş gibi. “Yapabilirsin.” Gülümsedi ve o anda Christina babasının baştan beri niyetinin bu olduğunu anladı. Tercihini hiçbir zaman Beatrix olmamıştı; aklında hep Christina vardı. Tam da onun istediği gibi hareket etmişti.

Beatrix itiraz etmek istemiş gibi bir ses çıkardı ama Christina

bir bakışıyla onu durdurdu, sessizce her şeyin yolunda olduğunu söyledi. Iona'ya gideceklerdi. Asla o noktaya gelmeyeceklerdi.

“Hazırlan,” dedi babası. “MacLeod yattıktan birkaç saat sonra gelip seni alacağım.”

Christina'nın kalbi durdu. *Bu gece mi?* Geminin gitmesine daha iki gün vardı! “A-ama,” diye kekeledi, “Hazırlanmak için birkaç günüm olur diye düşünmüştüm.”

Babası kafasını salladı. “Bu gece olmalı. Kaybedecek zaman yok. Nicolson gelmeyecek ve onu burada tutacak bir şey yok.”

Nicolson'ın kim olduğuna dair bir fikri yoktu ama önemi de yoktu. “Yapamam,” dedi, ertelemek için bir bahane bulmaya çalışarak. “Bu gece olmaz. Hazır değilim.”

Babası bir şeylerden şüphelenir gibi gözlerini kıstı, gerçi Christina bunun imkansız olduğunu biliyordu. “Bu gece olacak dedim. Yapacağın bir şey yok.” Geceliğini işaret etti. “Üstündeki yeterli. Döndüğümde hazır olmazsan, karşı koymanın bedelini ablan öder.”

“Ama ya uyanırsa?” diye sordu çaresizce, aklından deli gibi sorular geçiyordu. Onu incitir miydi?

Babası omuzlarını silkti. “Dikkatini dağıtacak bir şey bul.” Christina'yı baştan ayağa süzdü. “Biraz dakika için bir şey uydurabileceğinden eminim.”

Christina'nın rengi attı, babasının ne ima ettiği ortadaydı.

Tek yapabildiği, babasının ardından kapanan kapıyı dehşet ve çaresizlik içinde izlemek oldu. Kazanmıştı. Her ne kadar büyük bir savaş olmamış olsa da. Babası başından beri Christina'nın, ablasını korumak için her şeyi yapacağını biliyordu. Onu istemeyen bir adamı, kendisiyle evlenmesi için oyuna getirmek kadar onursuzca bir şeyi bile.

Christina titredi. Babası kendi onurunu bile umursamazken değersiz kızının onurunu neden düşünsündü ki?

“Ah, Chrissi,” dedi Beatrix, kendini Christina’nın kollarına atarak. “Ne yapacağız?”

Christina, hemen yanında, yatağın üzerinde dertop olmuş, omzunda ağlayan ablasının başını okşadı. Hissettiği şoktan uyuştuğunda ancak cevap verebildi. “Ne istiyorsa, onu. Başka seçeneğimiz mi var?”

Yapmak zorunda olduklarının düşüncesiyle midesi bulandı ve neredeyse kusacaktı. Bedenindeki her bir hücresi, böylesi onursuz bir şey yapma fikrine karşı ayaklanmıştı. Adam onu kurtarmıştı ve Christina ona böyle mi teşekkür edecekti? “Nefretten gözü dönmüş,” dedi Beatrix. “Bir adamı bu şekilde bir evliliğe zorlamak çok yanlış. Böyle bir evlilik lanetlenir.”

Beatrix haklıydı. MacLeod ondan nefret edecekti – haklı olarak. Sanki yatağına gizlice girmek yeterince korkunç değilmiş gibi, bir de vereceği tepkiden korkuyordu. Ama kalıcı bir zarar olmayacaktı. Evliliğe kadar gitmeyecekti.

Christina kafasını salladı. “Babamın istediğini bu gece yapacağım ama planladığımız gibi, yarından sonra buradan gideceğiz.” MacLeod liderinin seyahati en fazla bir gün ertelenmiş olacak ama evlenmek zorunda kalmayacaktı. Christina bundan cesaret almalıydı.

Tor, kürk battaniyeyi üzerinden atıp, bacaklarını yatakta sallandırdı. Ayın, ahşap gölgeliklerin arasından sızıp yan sehpaye düşen gümüş ışıklarına baktı. Serin akşam havasının çıplak tenindeki hissi hoştu. Terlemişti. Ve huzursuzdu.

MacDonald’ın, bu gece yatağını paylaşmak için bir kız gönderme teklifini reddettiğine bir kez daha pişman olmuştu. Aklından ne geçiyordu?

Çenesi sertleşti, cevabı biliyordu. *Yatağımda bir kız istiyorsam, herhangi biri olabilir*, diye hatırlattı kendi kendine.

*Uisge-beatha** sürahisine uzanarak, MacDonald'a cömert misafirperverliği için sessizce teşekkür edip, bardağa koyma zahmetine girmeden büyük bir yudum aldı. Güçlü viski boğazını ve göğsünü yaktı, kısa bir süre sonra da huzursuzluk hissini bastırarak tüm uzuvlarını sıcak bir battaniye gibi sardı.

Sürahi hafıflediğinde, parmağını sürahinin boynundaki ufak tutacağa dolayarak, sehpayaya koydu. Kendini tekrar yatağa attığında, saçını yüzünden çekti, kendinden tiksinimişti.

Tanrım, ne oluyordu ona böyle?

Viskiyi severdi – tüm Adalılar gibi – ama genelde duyularını köreltmek için kullanmazdı. Ama zihninde inşa ettiği duvarın şaşırtıcı bir şekilde zayıf olduğunu görüyordu.

Kızı öpmeye çok yaklaştıydı ve bunun farkındaydı. Kendini kontrol edebilmesiyle tanınmış bir adam için, bu hata affedilmezdi.

Tüm düşüncelerini Nicolson'a yöneltmiş *olmalıydı*. Tor, MacDonald'tan, Nicolson'ın, Finlaggan'daki davetle ilgilenmediğini öğrenmişti. Nicolson üzgün olduğunu ama ilgilenmesi gereken önemli işlerinin olduğunu belirtmişti.

Evet, diye düşündü Tor, MacLeodlar'a karşı bir saldırı düzenlemek gibi önemli işler.

MacDonald, Nicolson'a başka bir elçi daha göndermiş, gelmesini tekrar talep etmişti ama Tor beklemeye cesaret edemezdi. Derhal Skye'a dönüp, savaş hazırlıklarını başlatmalıydı.

Ama tüm zihnini işgal eden, erkekliliğini sertleştiren ve ona kendini ufacık bir kafeste sıkışıp kalmış bir aslan gibi hissettiren şey savaş düşüncesi değildi.

Dikkati dağılmıştı. Bir kadın tarafından.

Kafasını salladı. Kadınların ona eşlik etmelerinden hoşlanmıyor değildi. Ama yemeklerdeki basit sohbetler dışında onlarla en çok yatakta ilişki kuruyordu. Onları ancak o zaman anlaya-

* İskoç viskisi (Çev. N.)

biliyordu. Ama aslına bakılırsa hiçbirini fazla düşünmemişti. Onlara ayıracak ne vakti ne de ilgisi vardı. On yaşında annesi ve babasını kaybettiğinden bu yana tek bir hedefe kilitlenmişti – klanını tekrar refaha erdirmek. Son yirmi yılın büyük bir kısmını savaş alanında geçirmiş, zaman buldukça da Skye’a dönmüştü.

Bir İrlanda kralının kızı olan eşi Flora’yla evlendiğinde onu yalnızca birkaç gündür tanıyordu ve geri dönüp baktığında evli kaldıkları süre boyunca muhtemelen yalnızca birkaç ay onunla vakit geçirdiğini hatırladı. Bu ona iki erkek çocuk verecek kadar uzun bir zamandı ama hepsi o kadar. Tor kendi işlerine bakardı, Flora da kendi işlerine. Bu evlilik, tam ona göre idi.

Kaşlarını çattı, ona uyduğu kadar Flora’ya da uyup uymadığını merak etti.

Bu tuhaf düşüncenin, içtiği viskiden kaynaklandığını düşünerek, sürahiyi kenara bıraktı ve serin çarşafların üzerine kendini atıp, gözlerini kapadı. Kendini karanlığa bırakarak gergin kaslarını rahatlattı.

Ama içki işe yaramamıştı. Zihnini yakan görüntüleri unutmak o kadar kolay değildi. Gözlerini kapatır kapatmaz hepsi geri dönüyordu. Güzel yüzü. Garip bakan gözleri. Yalnızca birkaç santim uzağında duran günahkar dudakları.

Ve çıplak göğsü.

O görüntü tüm hızıyla aklıma gelince sertleşen erkekliğiyle inledi. Krem gibi, el değmemiş tenin ucunda bir inci büyüklüğündeki gül rengi göğüs ucu. Hayatında gördüğü en muhteşem şeydi, bir erkeğin zevkleri için yaratılmıştı. Aynı anda hem erotikizmi hem de bekareti çağırıyordu – tıpkı kendisi gibi.

Bir demircinin çekici kadar sertleşmişti. Bu şekilde uyuyamayacağım bildiğinden, elini erkekliğine sarıp, kendini hafızasındaki görüntülere bıraktı – göğsü, yüzü, onu emen geniş ağzı – ve heyecanını bir kurulama bezine boşalttı. En tatmin edicisi olmasa da bir savaşçının en pratik çözümüydü bu.

Nihayet, bölük pörçük de olsa uyuyakaldı. Ama sabah o kadar çabuk olmadı.

Christina sarsılmasına engel olamıyor, kontrol edilemez bir şekilde soğuktan değil, korkudan titriyordu. Koridordan aşağı inip, merdivenlerden dura dura çıktı, sanki babası elinde kılıcıyla arkasından geliyormuş gibi.

Bunu yaptığına inanamıyordu. Sürekli ilerlemesini sağlayan tek şey babasının öfkesi ve emirleri yerine getirmezse ona ve Beatrix'e neler olacağını bilmesiydi. Düşündükçe, babasının planının ters gidebilecek ihtimallerle dolu olduğunu fark ediyordu ama elinden ne gelirdi?

Dua etmek.

Babası, kulağına fısıldamak için eğildi. "Kıpırda ve şu lanet titremeyi kes artık. Yatağına girdiğin anda onu uyandıracaksın."

Babasının ikazı titremesini durdurdu çünkü donakaldı. Böyle bir şeyi nasıl yapacaktı?

Kaçıp, saklanmak istedi ama artık çok geçti.

"İşte," diye fısıldadı babası, sağdaki küçük kapıyı göstererek. Kulenin en üst katına ulaşmışlardı. Neyse ki MacLeod liderine kaledeki özel odalardan birini vermişlerdi. Saygın bir konuk olması, bu rezilliğin Büyük Salon'da ya da uyuyan adamların saman döşekleriyle dolu barakalarda gerçekleşmesini engellemiştir.

"Acele et," dedi babası. "Pelerinini bana ver."

Eklemleri beyazlaşana kadar üzerindeki yünü sıktı, bırakmak istemiyordu. "Ben..."

"Şimdi," dedi babası sabırsızca.

Tekrar düşünmesi için ona yalvarmak istedi ama mum ışığında parıltıyan o sert, kara gözlere bir kez bakınca nafiye olacağını anladı.

Parmakları titreyerek, pelerinini çözüp, babasına verdi. Ge-

celiği hâlâ üzerinde olmasına rağmen kendini çıplak hissederek, kollarını etrafına sardı.

“Git,” diye emretti babası.

“Sen gitmeyeceksin, değil mi?” diye sordu Christina, sesi karanlıkta yalnız kalmaktan korkan bir çocuğunki kadar acıklı çıkıyordu.

“Seni arıyor gibi yapmak zorundayım, ama ablanı gittiğini söylemeye ‘zorladıktan’ sonra geri döneceğim.”

Her şeyi düşünmüştü. “Birkaç dakika içinde,” dedi Christina.

“Birkaç dakika içinde,” diye temin etti babası. “Göz açıp kapayıncaya kadar bitecek.” Christina’yı kapıya doğru itti. “Sessiz olursan orada olduğunu bile bilmeyecek.”

Christina elini kapı koluna götürüp, derin bir nefes alarak, güçlü olmak için dua etti.

Tanrım, beni bağışla, diye mırıldanıp, kapıyı açtı.

Cesaretini kaybetmeden içeri girip, ardından kapıyı kapadı. Taş gibi hareketsiz durarak, bir ses var mı diye dinledi, ama yalnızca kulaklarında atan kalbinin sesini duydu. Biraz zaman geçtikten sonra sadece nefes alıp vermesiyle inip kalkan göğsünü fark etti. Rahatlayarak nefesini bıraktı.

Oda zifiri karanlıktı, gözlerinin alışması zaman aldı. O zaman bile, gölgelerden başka bir şey algılamak güçtü. Ama kapının karşısındaki geniş gölgeyi çıkarabildi – yatağı. Yatağın üzerinde de yan dönüp yatmış, uyuyan bir adam vardı ve yatak büyük olmasma rağmen uzun boylu ve haşmetli savaşçı büyük kısmını kapladığından bu, iyi bir şeydi. Yatakta yanına sığışmak için ona ufacık bir alan kalıyordu.

Karnına bıçaklar saplanıyordu sanki, zaten gergin olan sinirleri, düğüm düğüm olmuş gibiydi.

Her şey birkaç dakika içinde sona erecek. Bu koşullar altında pek kuvvetsiz bir teselliydi.

Ayaklarını sürüyerek, yatağa gitti, adımları neredeyse ses çıkarmıyordu, bu da babası hapisten döndüğünden bu yana geliştirdiği bir yetenektir. Her ne kadar bakışlarını yatağın üzerindeki adamdan güvenli derecede uzak tutsa da attığı her adımla onun farkında olmanın verdiği baskı, her an patlayacakmış gibi artıyordu. Bir dokunsalar çığlık atardı.

Oda bunaltıcı derecede sıcaktı, hava viski ve koyu, erkeksi bir kokuyla ağırlaşmıştı. Bedeni anlam veremediği bir şekilde karşılık verdi – temiz, baharatlı koku tüm gözeneklerinden sızıyor, içine bir sıcaklık yayıyordu.

Yatağın yanına ulaştı.

Nefesini tuttu ve konuştuklarından daha fazlasını yaparak, uyuyan adama bir kez bakma cesaretini gösterdi. Karanlıktı ama yatak örtülerinin üzerinde, üstünde hiçbir kıyafet olmadan – tamamen çıplak – yattığını göremeyecek kadar da karanlık değildi.

Arkası Christina'ya dönüktü – neyse ki! – ve Christina, güçlü sırtının ve geniş omuzlarının, kollarının kaya gibi kaslarının, sık ve yoğun kaslı bacaklarının sert hatlarını ve poposunun biçimli kıvrımını seçebiliyordu. Poposu da bedeninin geri kalanı gibi sertti.

Tanrı affetsin, büyüleyiciydi. Uzun, ince ve kaslı bedeni antik Yunan tapınağında, tapınmak için yapılmış bir heykel gibiydi. Apollo, belki de.

Christina nefesini tuttu, bedeni alev alevdi. Utanmış ve şaşırılmıştı ama başka bir şeyler daha vardı. Merak? Hayır, göğüslerinin ve bacaklarının arasındaki tuhaf, sıcak kıpırdanma bundan daha fazlası olduğunu söylüyordu.

Ondan etkilenmişti – çıplaklığı karşısında uyarılmıştı.

Hızla, bakışlarını indirdi, bedeninin verdiği tepkiden utandı. Nesi vardı böyle? Tüm o kaslar, o saf güç onu dehşete düşürmeliydi. Böylesi bir güç karşısında çaresiz hissetmeliydi.

Bu işi bitirmeliydi. Ne kadar zaman geçmişti? Bir dakika? İki? Fazla zamanı kalmamıştı.

Gözlerini kapatıp, bir kez daha cesur olmak için dua etti ve dikkatle yatağa, onun yanına girdi. Yatak, ağırlığıyla sallandığında kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Düzenli nefes alıp verişini dinledi ama kalbi kulaklarında attığından başka bir şey duyamadı. Hareket etmiyordu; bu iyiye işaretti.

Olduğu yerde küçülmeye çalıştı, yatağın ucunda yanına dönüp, aralarında elinden geldiğince mesafe bıraktı. Birbirlerine dokunmamalarına rağmen, onu hissedebiliyordu. O kadar büyük ve sıcaktı ki – bedeni sanki bir alev gibi sıcaklık saçıyordu.

Babasının acele etmesini umut ederek, içinden saymaya başladı. Bir dakika. İki.

Neredeydi?

Aniden, Tor arkasını dönünce yatak gıcırdadı. Büyük kolu üzerine düşüp, tam göğüslerinin altından belini sararak, kendine doğru çekince nefesini tuttu.

Avcının görüş alanına giren bir geyik gibi donakaldı. Şaşkınlık ve farkındalık tüm duyularına karşı savaş açmıştı. Daha çok da onu saran sıcaklığın farkındaydı. Ve hemen arkasındaki iri, sert bedenin gücünün.

Ne yapacaktı?

İstese bile kıpırdayamadı. Sanki sıcak bir çeliğin içine sarılmıştı, haşmetli savaşçı bedeni kaskatı ve boyun eğmez ama aynı zamanda açıklanamaz bir şekilde rahattı.

Tanrım, kolları çok güçlüydü. Beli ve göğüsleri üstünde gerilmiş büyük kaslarının gizli gücünü hissedebiliyordu. Kılıcını öldürücü bir kesinlikle nasıl savurduğunu hatırlayınca, telaşlanmamaya çalıştı.

Başka bir şeyin daha farkına vardığında telaşlanmaması artık neredeyse imkansızdı: Tor uyumuyordu.

asyaasli

BEŞ

Tor bir an rüya gördüğünü sandı. Yanında bir kadının varlığı: Yumuşak, kadınsı kokusu zihninde kendini hissettiriyordu. Düzgün düşünemiyordu; sanki kafasının içine yün tıktırılmış gibiydi.

Lanet olsun, sandığından daha fazla içmiş olmalıydı. Kimse onun yanına gizlice sokulmayalı uzun zaman olmuştu. Ama bedeni, varlığına tepki verince, öfkesini hızla unuttu.

Hem de öyle böyle bir tepki değildi. Bedenindeki her kas, farkındalıkla titredi.

Bu tam da ihtiyaç duyduğu şeydi. Bir kadının düşüncelerini dindirebilmek için yumuşak ve istekli başka bir kadın.

Belli ki MacDonald isteklerine aldırmamış ve birini göndermişti. Miskin miskin gülümsedi. Sabah ev sahibine teşekkür edecekti.

Kızı kendine doğru çekti, yumuşaklığı bedeninde eridi. Ufak tefek bir şeydi ama kollarında inanılmaz bir his bırakıyordu, fazlasıyla kadınsı kıvrımlarıyla yumuşak ve dolgundu. Ve Tanrım, kokusu. Burnunu, ipek gibi saçlarına gömerek içine çekti. İnanılmazdı.

Dudakları, kulağına dokunduğunda aldığı nefes, doğrudan erkekliğinin başına bir arzu dalgası gönderdi. Poposunun tatlı kıvrımında sertleştiğini hissetti ve o anda zevk dolu bir geceye hazır olduğunu anladı.

Kız nefesini tuttuğunda, bedeninin nasıl da sarsıldığını hissetti, bu alışık olduğu bir tepkiydi. Güldü. Evet, kocaman bir adamdı. “Merak etme, tatlım,” diye mırıldandı kulağına, dudakları boynunun kadifemsi teninden aşağı süzülüp, omzunun ve kolunun birleştiği hassas noktaya ilerledi. “Nazik davranacağım.”

Tutabileceğinden emin olmadığı bir sözdü. Kızın teninin tadı onu çıldırtmıştı. O kadar yumuşak ve tatlıydı ki... Burnunu ense-sine ve omzuna bastırdı, öptü, emdi, tadına baktı ve doyamadı, doyumsuz bir açlık hissediyordu. Uzun saçları ipekten bir peçe gibi etrafını sarmış, çıplak göğsünü gıcıklıyordu. Onu çıplak istiyordu, teni tenine değsin istiyordu ama bekleyebileceğini sanmıyordu. Ona duyduğu açlık çok güçlüydü.

Yumuşak, düzensiz nefes alıp veriş i Tor’u daha da tahrik ediyordu. Masum kızı oynuyordu, öyle mi? Aslında böyle oyunlardan hoşlanmazdı ama şu anda umurunda bile değildi. Arzu, ağır ve critici bir sıcaklıkla kasıklarına dolmuştu. Teni alev alevdi. Bir mızrak kadar sertleşmişti.

Normalde bu kadar sabırsız değildi ama şu anda aklından tek geçen, onun içine dalmak ve ikisini de saran umursamazlığa ulaşana kadar içinde gidip gelmekti. Kendini, poposuna biraz daha sert hareketlere sürttü, aklından geçen bu fikre gittikçe ısınmıştı. Erkekliği acı verici şekilde atıyordu. En son ne zaman bu kadar uyarıldığını hatırlayamıyordu. Bedeni saf bir arzuyla karşılık veriyordu.

MacDonald bununla kendini aşmıştı.

Kızın kalçalarının hafif hareketlerini ve düzgün poposunun yuvarlak kıvrımlarını hissedebiliyordu. Ufak tefek olabilirdi ama güçlüydü. Tam da aklından geçenler için yaratılmıştı.

Elini belinden yukarı, göğsüne götürdü. Avcunun içinde hissettikleriyle inledi, zihninde aniden daha önce gördüğü göğsün görüntüleri canlandı. Bu kız, ona bu görüntüyü fazlasıyla unutturabilirdi.

Dolgun eti elinin içinde sıkarak, göğüs ucunu işaret parmağıyla başparmağı arasında sertleşinceye kadar ovdu, başkasına dokunmak istediği gibi.

Kız sert bir ses çıkardı, kalçalarını ona doğru itti. Ah evet, o da çok istiyordu. Elinin altında hızla çarpan kalbini hissediyordu.

Kulağının yumuşak memesini dişlerinin arasına aldı. “Sev-din, değil mi?” diye fısıldadı boğuk bir sesle.

Kız cevap vermedi. Vermesine de gerek yoktu. Böylesi daha iyiydi. Saf, kaygısız bir arzudan ibaret. Nasıl görüldüğünü bile bilmek istemiyordu.

Karanlıkta, herhangi biri olabilirdi.

Sevmek mi? Christina nefes alamıyordu – önce şoktan sonra da bedenini saran arzunun sıcak dalgasından. İnanılmaz bir histi. Damarlarından sıvı bir ateş akar gibi.

Kalbi deli gibi atıyordu. Ama Tor farkında değilmiş gibiydi. Sarhoş değilse bile buna yakındı. Nefesindeki viski kokusunu alabiliyor, sesinden anlayabiliyordu. Böylesi vahşi bir savaşçının bu kadar tahrik edici konuşabileceğini kim tahmin edebilirdi?

Ama içki, yoğunluğunu aldığı kadar, sezgilerini de köreltmmişti ki Christina’nın şaşırması ifadesini başka bir şeyle karıştırıyordu.

Tor bunu istediğini düşünüyordu. Yatağında olduğu düşünülürse bu anlaşılır bir hataydı.

Bağırmalı mıydı? Ona kim olduğunu söylemeli miydi?

En azından şimdilik güvendeydi. Tor arkasında olduğu sürece, bekareti güvendeydi. O kadar da saf değildi; erkeklerin ve kadınların nasıl seviştiğini biliyordu.

Ama babası nerede kalmıştı?

O sırada, Tor ona dokunurken, korkmayı, babasının planını hatta Tor’un ona yaptıkları dışında her şeyi unutmuştu. Tek dü-

şünebildiği poposuna yaslanmış olan sert penis, boynundaki ve kulağındaki ağzı, ürpermesine sebep olan nefesinin sıcaklığı ve göğüslerini avuçlayan, sıkın ve zevkle atana kadar göğüs uçlarına sürten elleriydi.

Bir adamın dokunuşunun ona böylesi hisler yaşatacağını hayal bile edemezdi. Ağır, körelmiş, sanki bedeni ona ait değilmiş gibi. Kitapta yazandan bile daha iyiydi! Yanıyordu ve canı acıyordu, arzuyla yıkanmış, bedeni hiç hayal etmediği yerlerde karıncalanıyordu. Göğüsleri dolu ve ağırdı ve bacaklarının arasında tuhaf bir ıslaklık vardı.

Normalde bedeninin tepkisi onu utandırırды ama şimdi bunu düşünemeyecek kadar zevk içindeydi. Ellerinin hissi çok güzeldi. Büyük, sahiplenici, ateşli. Baskısı enfesti. Daha fazlasını istemesine – hayır daha fazlasına ihtiyaç duymasına neden oluyordu. İnledi, göğüslerini okşayan ellerinin dokunuşu dayanılmaz hale geldiğinde kolları altında sırtını yay gibi gerdi. Gittikçe tırmanan ihtiyacın gideceği yeri kalmadığında.

Masum karşılığı Tor'a bir şeyler yapmıştı. Hareketleri daha da talepkar bir hal aldı. Öpücüğü daha da sertleşti, ağzı ve sakalının sertliği ensesinin yumuşak tenini hırpalıyordu. Tor, soluk soluğaydı, kollarındaki ve göğsündeki kaslar sıkı ve gergindi, tutkusu ise en az kendi kadar vahşiydi. Christina bunu sevmişti.

“Tanrım, muhteşemsin,” dedi boğuk bir sesle Tor, kulağına. “Umarım hazırsındır.” Eli bedeni boyunca, göğsünden kalçasına ve baldırına inip, sonra tekrar yukarı çıktı ama bu kez aralarında gecelik yoktu.

Neye hazırdı? Kaba, nasırlı eli çıplak tenine değdiğinde nefesini tuttu. Yaşattığı his inanılmazdı. Teni bu günahkar dokunuş altında yanıyordu. Tor'un eli bacaklarının arasına daldı, parmakları baldırının hassas teninde kaydı.

Utanç içinde donakaldı. Tanrım. Tor az sonra...

Büyük bir parmak ucu, ıslaklığının en hassas yerine kaydı. Christina titredi – şoktan mı yoksa arzudan mı kendisi de bilmiyordu. Dokunuşuyla tüm bedeni parçalara ayrılmıştı ama etrafını saran hülyalı buğu yok olmaya başlamıştı.

“Evet,” diye inledi Tor. “Hazırsın.”

“Seni boşaltmak için sabırsızlanıyorum,” diye fısıldadı. Christina yalnızca söyledikleri değil, günahkar ses tonu karşısında da darmadağın oldu.

Tor’un eli kalçalarını kavrayıp, onu kendine doğru çekti.

Gerçeklik tüm hızıyla geri döndü. Bunda doğru olmayan bir şeyler vardı. Acaba Tor...?

“Lütfen sakın...” Christina uzaklaşmaya çalıştı ama poposu, Tor’un erkekliğinin sert kanıtına çarptığında donakaldı. “Dur.”

“Duramam,” dedi gergin bir ses tonuyla Tor.

Kalçasını tutan elleri onu daha da sıkı kavradı. Christina, erkekliğinin kalın başının şehvetli hareketlerle kendine yaslandığını fark etti ve telaşla çekilmeye çalıştı. “Hayır!” diye haykırdı.

Ama artık çok geçti. Tek, sert bir hareketle Tor, kızlık zarını yırtarak, içine girdi. Christina sanki ikiye ayrılmış gibi çığlık attı.

Tor, hemen arkasında dikleşip, küfretti – yaptıklarından sonra yeni bir anlam kazanan kaba bir küfürdü bu. Ellerini kalçalarından ayırmayarak, aniden Christina’yı kendinden itti ve sanki yanmış gibi, hızla yataktan indi.

Yanmıştı. İkisi de.

Tor buz gibi bir göle dalmış gibi hissetti. İçkinin ve şehvetin verdiği bulanıklık bir anda yok olmuştu. Neler oluyordu böyle? Kalktak, lanet bir bakire çıkmıştı!

Pencereye doğru büyük adımlarla gidip, gölgeliği hızla açtı. Tahta, odanın içinde yankılanan bir gürültüyle taşa çarptı.

Ay ışığı gölgeli bir ışıkla odayı doldurdu. Yatağın üzerindeki gözü yaşlı kadına baktığında kanı bedeninden çekildi.

Viskinin etkileri daha tam kaybolmamıştı ve onu hayal etmediğini anlayacak kadar aklını başına toplaması zaman aldı. Ama hayır, gerçektir. Az önce bekaretini bozduğu kadın Fraser'ın güzel, esmer kızıydı.

Yatağın üzerinde oturmuş ve sanki iyice küçülüp, yok olmak istercesine kollarını bacaklarının etrafına dolamıştı. Uzun, yumuşak saçları ipekten bir şal gibi omuzlarına dökülmüş ve Tor'un hırpani davranışlarıyla darmadağın olmuştu. Genç, masum, yumuşak yanaklarından akan yaşlar ve kocaman açtığı gözleriyle çok korkmuş görünüyordu.

Ona yaptıklarını – onu nasıl öptüğünü, ona nasıl dokunduğunu, arkadan bekaretini nasıl bozduğunu – düşününce midesi bulandı; kendini kötü hissetti.

Ona doğru bir adım atıp, durdu. Onu teselli etmeye gerek duymadı – aksine, kızın ona bir açıklama borcu vardı. “Burada ne işin var?” diye sordu. “Neden yatağımdasın?”

Christina'nın yüzünün rengi attı, kuzgun gözleri telaş içinde parlıyordu. “Ben...”

Aniden kapı sonuna kadar açıldı ve odaya Andrew Fraser girdi, mum ışığı karanlığı dağıttı ve gerçeği gözler önüne serdi. Arkasında bir hizmetçi kız ve bir adam duruyordu.

Yaşlı adam, önce yatağın üzerinde tamamen dağılmış halde oturan kızına sonra da çıplak halinden her şeyin anlaşıldığı Tor'a baktı. Henüz bedeninden tüm kanı çekilmemişti ve uyarılmış hali hâlâ apaçık ortadaydı – tıpkı üzerindeki koyu kırmızı leke gibi. Buna ek olarak çarşaftaki kan lekeleri de neler olduğunu ortaya koyuyordu. Tor bekaretini bozmuştu.

Fraser'ın gözlerindeki tatminkar parlaklık Tor'un kanını dondurdu.

Gerçek çok ani gelmişti. Kandırılmıştı.

Bakışları tekrar kıza kaydı, bu ihanette onun da bir payı olduğuna inanmak istemedi.

Bakışının yoğunluğu karşısında Christina afalladı ve başını çevirdi. Ama Tor görmüştü, bakışlarında suçluluk vardı.

* * *

Christina uyuşmuştu. Şaşkınlıktan, korkudan da öteydi bu. Yalnızca kaybolmuş hissediyordu kendini. Sanki korkunç bir kabusun karanlık labirentlerinde koşuyor ve çıkışı bulamıyordu.

Ama bu bir rüya değildi; bacaklarının arasındaki berbat acı da bunun gerçek olduğunu gösteriyordu.

Bu nasıl olabilirdi? Bir dakika önce tutku içinde, en muhteşem duygularla boğulup, asla tahayyül etmediği bir şekilde ona bağlanmışken, bir dakika sonra nasıl her şey bu kadar ters gidebiliyordu. İçine o kadar hızlı girmişti ki, niyetini fark ettiğinde her şey için çok geçti. Bir kadının ve erkeğin o şekilde sevişebileceklerini bilmiyordu – yanakları alev alev oldu.

Sonra da babası odaya girmiş ve her şey çok daha kötü bir hal almıştı. Utancına şahitlik etmesi için getirdiği hizmetçi kız gözlerini kaçırdı. Ama hemen arkasında duran adam her şeyi izliyordu.

“Kızıma ne yaptın?” diye sordu babası, sesi öfkeli çıkıyordu.

MacLeod liderinin ifadesinde daha önce hiç görmediği kadar zalim bir hava vardı. Gözlerinde soğuk bir öfkeyle babasına bakıyordu. “Yatağına fahişe gönderilen bir erkek ne yaparsa onu yaptım.”

Christina bu gaddar açıklama karşısında nefesini tuttu. Şaşkınlıktan göğsü sıkıştı. Nasıl böyle bir şey söyleyebilirdi? Birkaç dakika önce sanki ona doyamıyormuş gibi dokunuyordu, sanki onu dünyadaki her şeyden çok ister gibi. Sanki özelmış gibi. Christina’nın bedeni hâlâ, göğüslerini okşadığı, parmaklarının göğüs uçlarını sıkıştırdığı yerlerde, ağzı ve çenesinin ensesinde bıraktığı izlerden karıncalanıyordu.

Muhafız, belindeki kılıca uzandı ama babası onu durdurdu.

“Ne cüretle!” dedi babası, bu kez öfkesini kontrol altına alma zahmetine girmeden. “Kızım masum bir bakireydi. Şu anda sen onun bekaretinden sorumlusun.”

Christina, Tor’un çıplaklığına bakmamak için elinden geleni yapsa da gözleri kendiliğinden kaydı – ve kocaman açıldı. Tanrım! Bu kadar acımış olmasına şaşmamak gerekti. Yanakları alevler içinde yanarken hızla bakışlarını kaçırdı. Ama inanılmaz bedeni zihnine kazınmıştı bile. Ancak, hizmetçi kız cesur bir tavırla Tor’a bir bakış attı ve Christina’ya, Christina’nın tam olarak anlayamadığı kadınsı bir anlayışla baktı.

“Ben yalnızca bana verileni aldım,” dedi MacLeod sakın bir tavrıyla ama sesinden sinirli olduğu anlaşılıyordu.

Christina’nın bunu istediğini düşünmüştü. Onu tahrik etmeye çalıştığını. Ama Christina yalnızca yanında uzanacaktı. Uyanmaması gerekiyordu.

“Ve şimdi de bedelini ödeyeceksin,” dedi babası duygusuzca.

O kadar duygusuzdu ki Christina her şeyi o anda anladı. Daha önce nasıl görememişti? İhaneti, göğsünde öyle bir ağırlı oluşturdu ki vurmuş olsa canı o kadar yanardı.

Bunun olmasını istedi. Gecikmemişti. Babası başından beri birkaç dakika sonra gelmeyi düşünmemişti; tüm bunların gerçekleşmesini ummuştı. MacLeod artık onunla evlenmeyi reddedemezdi. Nasıl olduğu önemli değildi, yapılacak tek onurlu davranış buydu.

Utançtan yerin dibine geçti. Babasının niyetini anlayamayacak kadar aptalca davranmıştı.

Bunu ona nasıl yapardı? Onu nasıl böyle kandırabilirdi?

Hedefine ulaşmak için her şeyi silecek kadar kör olmuştu.

“Bana bedava verilen bir şey için bedel ödemem,” diye yanıt verdi MacLeod.

Christina'nın bakışları, yüzüne kaydı. Gerçekten böyle bir şey demek istememişti değil mi? Ama söylemişti. Onunla evlenmek istemiyordu – bekaretini bozduktan sonra bile. Tüm paylaşıtlarından sonra bile.

İfadesi sert ve boyun eğmezdi. Christina'ya bakmıyordu bile. *Benim de bunun bir parçası olduğumu düşünüyor.* Öyleydi de ama bu kadar ileri gitmeyi düşünmemiştir.

“Ne dedin sen?” diye sordu babası, yüzü öfkeden kıpkırmızıydı.

“Onu odama gönderdiğinde kızın hak ettiği şeyi aldı diyorum.”

Christina, böyle bir şey yapabileceğine inanmasına izin vermezdi. “Ama ben asla–”

“Yeter,” diye araya girdi babası. Öfkeli bir ifadeyle Christina'ya döndü. “Sen yeteri kadar şey yaptın.” Hizmetçi kıza ve muhafıza işaret etti. “Onu odasına götürün.” Tekrar Christina'ya baktı. “Her şey hallolduktan sonra seninle yarın konuşacağım.”

Christina, MacLeod'a baktı, bir teselli bekledi ama yüzü buz gibi soğuktu, hiçbir tutku ifadesi yoktu hatta aksine sert yapılı çenesinde öfkesine işaret eden bir tikten başka hiçbir şey yoktu. Ama Christina, zaten Tor'un tanrılara özgü o muhteşem bedninin her kasından öfke yayıldığını hissedebiliyordu. Çıplaklığından hiç rahatsız olmuyor gibiydi. Sanki tam zırh kuşanmış bir savaşçı gibi gururlu ve güçlü duruyordu. Yenilmez gibi. Vücudunun çekiciliği düşünüldüğünde neden böyle olduğunu anlamak zor değildi.

Bir saat içinde yüz yıl yaşlanmış gibi yataktan indi. Sendeledi ve o anda çarşafın üstündeki her şeyin kanıtı olan lekeyi gördü. Hızla bakışlarını kaçırdı, yanakları utançtan kavruluyordu.

Babasını yok sayarak, MacLeod'a döndü. Bir an gerçeği bilmesi, hayati önem taşıyormuş gibi göründü. “Lütfen,” diye yalvardı, biraz anlayış için. “Düşündüğün gibi değil. Bilmiyordum. Hataydı bu.”

“Evet, öyleydi,” dedi kestirip atarcasına, soğuk bir ifadeyle. Kızdığını biliyordu – haklıydı da – ama uzak durması canını yaktı. Ona en şehvetli şekillerde dokunmuş, bedeniyle ona sahip olmuştu; bunların bir şeyler ifade ettiğine inanmak istedi.

Babasının yaptığı şeyin çirkinliğine rağmen Christina için bir şeyler ifade ediyordu. Tor’a baktı, ona bakmasını ve biraz olsun rahatlatmasını – ne kadar önemsiz olsa da – istedi ama o bakışlarını babasından ayırmadı bile, Christina’yı tamamen unutmuştu.

Önemsiz. Kalbi göğsünde sıkışmıştı. Erkeklerin oyunlarında yalnızca bir yemden ibaretti. Bir gün birilerine bir şey ifade etmeyi o kadar çok istiyordu ki... Ama belki de bir kadın için bunu istemek aptallıktı.

Christina başını öne eğip, hizmetçi ve muhafızın ardından odadan çıktı, boğazında düğümlenen sıcak gözyaşlarını hissetti.

Hangisinin daha kötü olduğunu bilemedi: Artık bir bakire olmaması mı – bekareti birçok insanın gözünde bozulmuştu – yoksa ona bunu yapan kişi olmanın Tor’un umurunda olmamasına mı?

Tor, Christina’nın çıkışını izledi, onun zavallı yakarışları karşısında dikkatinin dağılmasına izin vermeyi reddediyordu. Hain sürtük hak ettiği şeyi almıştı.

İstemediği bir evliliğe ihanetle zorlanmayacaktı. Bir daha evlenirse, bunu klanının iyiliği için yapacaktı. Bekaretini bozması için onu kandıran bir kadınla değil.

Hatıralar, teklifsizce geri döndü. Elllerinde tuttuğu dolgun göğüslerin, etine dayadığı poposunun hatıraları. İpeksi saçları bir şal gibi üstüne dökülürken yumuşacık teninde ağzını gezdirmenin, zevkle nefes alıp verişleri, ıslaklığına dokunduğunda titreyişinin, içine girdiğinde bedenini saran tutkunun hatıraları...

Bedeninin tepkisine lanet okuyarak, kıyafetini başından geçirdi.

Daha önce hiç böyle olmamıştı. Arzudan çıldırmıştı. Neredeyse kontrolünü kaybetmişti. İçkiden zihni bulanmış olmalıydı.

Aklından geçenleri unutmaya çalıştı. Christina'ya karşı verdiği bu olağanüstü azgın tepki ilk kararını değiştirmeyecekti. Muhteşem vatansever Fraser'la ittifak kurmak, tarafsızlığının sorgulanmasına neden olacak ve hem Edward hem de MacDougall ile arasını bozacaktı.

Arzu da en az aşk kadar, evlenmek için saçma bir sebepti.

Fraser, kızı ve diğerleri gidene kadar bekleyip, Tor'a döndü. "Bundan kurtulacağını sanma. Burada yaşananlar sabaha kadar tüm kaleye yayılacak."

"Bunu sağlamak için elinden geleni yaptığını anlayabiliyorum," dedi Tor, bu rezillığe tanıklık etmesi için yanında getirdiği hizmetçi ve muhafıza atıfta bulunarak. "Ama benim için ufacak bile bir fark yaratacağını düşünüyorsan yanılıyorsun."

"Onu mahvettin," dedi Fraser inanamaz bir ifadeyle. "Tabii ki onurun için onunla evlenmek zorundasın." *Durum ne olursa olsun*, dedi içinden.

"Öyle mi?" Tor gülümsedi. "Aynı kurallarla oynadığımı farz ediyorsun. Sen bana bir teklif sundun, ben reddettim – haklıydım da. İhanetle beni evlenmeye zorlayamazsın. Tehlikede olan benim onurum değil, senin ve kızının onuru."

Fraser'ın öfkesine hakim olmasını sağlayan tek şey Tor'un onu çıplak elle öldürebileceğini bilmektir. "Kimse seni bir şey yapmaya zorlamadı," dedi. "Kızımın seni tahrik ettiğini mi söylüyorsun? Benim *bakire* kızımın?"

"Bana yeterince istekli göründü." Tor'un yüzünden duyguları okunmuyordu ama Fraser'ın sözleri canını sıkıyordu. Sahneyi tekrar kafasında canlandırdığında ve ne kadar istese de öyle bir iddiada bulunmayacağını biliyordu. Oyun oynama diye düşündüğü tuhaf tepkiler bakire bir kız düşünüldüğünde korkunç derecede

mantıklıydı – ve fark edemeyecek kadar arzunun etkisindeydi. Ama kız karşılık vermişti. Bunu düşünmeye başlamadan önce tekrar zihnine duvar ördü. Durdurmak için bir çaba göstermemişti – her şey için çok geç oluncaya kadar. “Onu yatağıma gönderdiğinde neler olacağını çok iyi bildiğinden eminim. Olanlar senin sorunun.”

Fraser nihayet kozunu yanlış kullandığını fark etmeye başlamış görünüyordu. “Burada olanlar öğrenildiğinde onu kimse almayacak.”

Kız, neleri tehlikeye attığını biliyordu.

Ya bilmiyorsa?

Tor, bu soruyu bir kenara bıraktı. Kandırıldığı için kendini suçlu hissetmeyecekti. Klanının iyiliği için kararını vermişti ve değişen bir şey yoktu. “O zaman daha fazla zarara uğramadan adamlarını susturmanı tavsiye ederim.” Fraser’a doğru tehditkar bir adım attı. “Şimdi, ateşkesi yok sayıp, sana bu gece giriştiğin şey yüzünden hak ettiğini vermeden önce, gitme vaktin geldi.”

Fraser, Tor’a bir kez baktı ve bunun boş bir tehdit olmadığını anladı. Sert bakışları Tor’a takıldı. “Bu iş burada bitmeyecek,” dedi, sesinde kin ve öfke vardı.

Ama ikisi de bittiğini biliyordu. Fraser, kızının erdemiyle kumar oynamış ve kaybetmişti.

Christina ablasını görür görmez, tuttuğu gözyaşları tüm bedenini sarsan hıçkırıklar arasında patladı. Beatrix tek kelime etmeden, kardeşine sarılıp, Christina’nın yaşanan tüm bu kargaşa sırasında hasret duyduğu teselli verdi. Birkaç korkunç dakika içinde cennetten cehenneme gitmişti.

Yavaşça, hıçkırıklar arasında olanları anlattı. Belki en şehvetli ayrıntıları vermemişti ama Beatrix gibi masum bir kızın anlayacağı kadarını anlatmıştı. Olanlar, Christina’nın, ablasına an-

latamayacağı kadar ciddi bir biçimde gelişmişti. Ama onu geri döndürülemez bir değişime uğratmıştı çünkü artık bir erkeğin dokunuşunu tanıyordu. Arzu ve tutkuyla nasıl zayıf kalınacağını biliyordu. Bir erkek ve bir kadının nasıl şehvetle birleşeceğini biliyordu.

Beatrix hiçbir şey söylemedi, yalnızca rahatlatıcı sesler çıkarp, başını okşadı ve Christina'nın, geceliğinin önünü gözyaşlarıyla sıırıslıklam edene kadar ağlamasına izin verdi.

En sonunda yaşlar biraz dindiğinde, Christina derin bir nefes alıp, şiş ve yaşlı gözlerle ablasına baktı. "Ne yapacağım ben?"

Beatrix, parmağının nazik bir hareketiyle kardeşinin kirpiklerine takılan bir tutam saçı çekti. "Bu gece olanların hiçbir şeyi değiştirmesine gerek yok," dedi hafifçe. "Evlilikten kaçan bir kızın, manastırın korumasına girmek istemesi ilk kez olan bir şey değil. Manastıra girmeden önce bekaret gerekmiyor, sonrasında gerekiyor." Gülümsedi. "Tabii gerçekten bunu istiyorsan."

"Tabii ki istiyorum."

Beatrix düşünceli gözlerle Christina'ya baktı. "Belki de olanlar en hayırlısı."

Christina hayretle geri çekildi. "Nasıl böyle söylersin?"

"Çünkü başka seçeneklerin varken, ömrünü Tanrı'ya adamayı tercih edeceğini düşünmüyorum. Kaçmak, huzur, ömür boyu inziva – gitmek için sebeplerini anlayabiliyorum – ama manastırın duvarları sana hapis gibi gelene dek ne kadar dayanabilirsin? Sen evlenmek istiyorsun, Chrissi. Kaç onunla; o seni korur."

Ablasının sözlerinde, Christina'nın kabul etmek istediğinden fazla gerçeklik payı vardı. Rahibelik onu korurdu ama bir kez rahibe olduktan sonra geri dönüşü yoktu. Hem huzur bulabilir hem de öğrendikleriyle yararlı bir şeyler yapabilirdi ama özgürlüğü unutmaması gerekecekti. Bugün yaşadıkları gibi, bir erkekle yakınlaşmayı da bir daha tadamazdı.

Tor, onun için yanlış adamdı... değil mi? Savaşta katılmış komutan, her şeyiyle onu büyülemişti. Çok korkutucuydu. Çok vahşi. Çok... çok. Ama aynı zamanda onurluydu, kontrollüydü ve – farkında olmamak imkansızdı – dizlerinin bağımlı çözecek kadar yakışıklıydı.

Ama bunların hiçbirinin önemi yoktu. Beatrix çok önemli bir şeyi unutuyordu. “Sana ne dediğini söyledim. Benimle evlenmek istemiyor.”

Beatrix, kardeşinin yanağını avcuna aldı ve açık gönüllülükle gülümsedi, bir abladan çok anneye benziyordu. “Şu an çok kızgın. Ona düşünmesi için zaman tanı. Babamızın ihanetiyle bir ilgin olmadığını göreceksin ve doğru olanı yapacak. Bana söylediklerin ve onu tanıdığın kadarıyla, farklı bir şey yapacağına inanıyor musun?”

Hayır, onun hakkındaki tahminleri doğruysa tabii. Ama Beatrix, Tor’un yüzünü görmemişti. Christina hatırlayınca titredi, böylesi ağır bir eleştiriyse daha önce hiç karşılaşmamıştı. “Ya yanlışlıyorsam?” Ya Tor, onun zihninde canlandırdığı kahraman şövalye değilse ve ilk başta tahmin ettiği gibi zalim bir savaşçıysa?

“Böyle mi düşünüyorsun?” diye sordu ablası.

Böyle mi düşünüyordu? Onun hakkında ne biliyordu? Ona bu kadar şehvetle dokunan, tutkularını alevlendiren ve tek bir günahkar hareketle bekaretini alan adam hakkında sorulacak tuhaf bir soruydu.

Otoriter bir havayla konuştuğunu ve bir kral gibi gururla doluştuğunu, ünlü ve eşsiz bir yeteneğe sahip bir savaşçı olduğunu, merhamet edebileceğini ve kimse umursamazken bir hizmetçi kızı tecavüzden kurtarabileceğini biliyordu. Onun hakkında bildiği her şey onurlu biri olduğunu gösteriyordu.

Beatrix’e bakıp, kafasını salladı. İçinde bir yerlerde onun hakkında yanılmadığına emindi.

“O zaman asıl soru senin ne istediğin?” diye sordu Beatrix sessizce. “Ama bence sen cevabı zaten biliyorsun.”

Christina’nın göğsü sıkıştı, ablasının haklı olduğunu biliyordu. “Ya yanılıyorsam?” diye sordu boğuk bir sesle.

“Manastır her zaman orada olacak ama bu, senin mutluluğu bulmak için tek şansın olabilir. Ya bu adam senin Lancelot’unsa? Ya bu adam senin sevmen için yaratılmışsa?”

Christina buruk bir ifadeyle gülümsedi. “Hayalperest olanın ben olduğumu sanıyordum.”

Ama Beatrix kızlara özgü en derin hayallerini dile getirmişti. Diğer seçenek, “ya” sorularıyla dolu bir ömür, uçsuz bucaksız bir yol gibi önünde uzanıyordu. Sabah ibadetinden, günün son duasına kadar “Liturgia Horarum”u çalan çanların sonsuz sesi gibi.

Ablası haklıydı. Denemeye değermişti. Korkunç bir evlilikten kurtulmak için manastıra sığınan ilk gelin olmayacaktı. Tam tersi ise mümkün değildi. Rahibe olursa, geri dönüş yoktu.

Doğrusunu söylemek gerekirse, bu gece yaşadıklarından sonra sonsuza dek eli erkek eline değmeden yaşamasının mümkün olacağını sanmıyordu. Arzuları uyanmıştı. Artık bakire değildi. Böyle şeyleri düşünmek kesinlikle günah olsa da bundan memnundu. Tor, ona dokunduğunda hissettikleri hoşuna gitmişti. Dudağını ısırdı. Tamam, içine girdiği an hariç. Ama ilk seferinde acıması normaldi. En azından öyle duymuştu.

Tormod MacLeod’da bir şeyler, bu kadar korkutucu ve zalim bir savaşçıdan hiç ummayacağı şekilde ona hitap ediyordu. İlk defa göz göze geldiklerinde içinde dolaşan o tuhaf farkındalık dalgasını hissetmişti. İntikam meleği gibi gelip o adamı üzerinden aldığındaysa, kader olduğunu düşünmüştü – sanki okuduğu kitapların yapraklarından fırlamış gibi.

Onu istiyordu. Ama Tor, onu istiyor muydu?

asyaasli

ALTı

A dayı terk etmek için adamlarını hazırlamaya inmeden önce Tor şafağa kadar bekledi. Öfkesini biraz olsun yatıştırmak için de olsa uyuyamamıştı – uyku onu tamamen terk etmişe benziyordu – ve bir an önce gitmek istiyordu.

İçinde kabaran duygudan hiç hazzetmiyordu. Gün doğumundan bir saat kadar önce ne hissettiğini anladı: Suçluluk. Ama Tanrı biliyordu ya onu kandırmışlardı. Suçlu hissetmesini gerektirecek bir şey yapmamıştı.

Tahmin ettiği gibi ev sahibi onu bekliyordu. “Erken kalkmışsın,” dedi MacDonald. “Gerçi duyduklarıma göre uzun bir gece geçirmişsin.”

Görünüşe bakılırsa, Fraser, MacDonald’a gitmek için zaman kaybetmemişti. Hoş, bir fark yaratacağından değildi. Adaların “Kralı”nın onun üstünde söz hakkı yoktu. “Akıntıya göre hareket ederim,” dedi Tor, olanlara yapılan atfa aldırmadan.

“O zaman hâlâ birkaç saatin var. Buyur, odama gel. Sanırım bu konuyu herkesi memnun edecek şekilde halledebiliriz.”

“Halloldu bile.”

Yaşlı savaşçı çalı gibi ak kaşlarından birini kaldırdı. “Öyle mi?”

Tor, bakışlarını MacDonald’ın bakışlarından ayırmadı, çenesini sıktı ve Büyük Salon’un dışındaki küçük odaya doğru arkasından gitti. Ev sahibi, bir açıklamayı hak ediyordu.

MacDonald'ın, konsey odası yerine daha az resmi görünen odayı seçmesinin sebebinin yargılar gibi görünmekten sakınmak olduğunu tahmin etti. Küçük masanın etrafına çoktan yerleşmiş diğerlerini görünce şaşırmadı. Bruce'a katılması için onu ikna etmeye çalışan gruptu bu: Lamberton, Campbell, MacSorley ve tabii ki Fraser.

"Son yaşanan olayların ışığında," diye söz başladı MacDonald oturur oturmaz, "ilk teklifimizi tekrar düşüneceğini umarım."

Tor, sakin ve meydan okuyan bir bakışla Fraser'a döndü. "Fikrimi değiştirecek hiçbir şey olmadı."

Fraser, öfkesine hakim olmaya çalıştı. "Christina'nın kızlığını bozman dışında," diye çıkıştı.

Lamberton kaşlarını çatı. "Doğru mu bu?"

Tor, bu durumlarda bir açıklama yapılması gerektiğini bilse de sorgulanmaya alışık değildi – ya da savunmaya geçmeye. Bu, hoşlanmadığı bir durumdu. "Bekaretini bozdum. Ancak, bunun olmasını sağlayan, babası."

Fraser öfke içinde kızardı.

Campbell kafası karışmış bir ifadeyle Fraser'a baktı. "Neden bahsediyor?"

Fraser bir şey söylemeyince, Tor devam etti. "Kızının nasıl olup da benim odama geldiğini neden babasına sormuyorsunuz?" Bunu duymayı kendi de çok istiyordu.

Lamberton gözlerini kısarak Fraser'a baktı. "Neden bahsediyor, Sör Andrew? Kızınızı odasına mı gönderdiniz?"

Şimdi tüm gözler Fraser'ın üstündeydi ve bundan hoşlanmadığı ortadaydı. "Kızımın nasıl olup da onun odasına gittiğinin bir önemi yok. Kızı istediğini herkes anlayabilirdi. Ona yalnızca bir fırsat verdim; kızımın ırzına geçmesi için onu zorlamadım."

Hepsi, Fraser'a çeşitli iğrenme ifadeleriyle bakarken, Lam-

berton öfkelenmişti. Sadece işinde değil düşüncelerinde de bir din adamıydı – her zaman olmasa da. “Kendi kızını mı? Onu nasıl böyle kullanabilirsin? Zavallı kız dehşete düşmüş olmalı.”

Tor da bunu duymaktan en az Fraser kadar hoşlanmadı.

“Bunların hiçbirinin önemi yok,” dedi Fraser kızgınlıkla. “Biraz onuru olsaydı, onu almayı teklif eder, ittifakı kabul eder ve bizimle güçlerini birleştirirdi. Bir şövalye–”

Tor, öne uzanıp, Fraser’ın boğazına yapıştı. Sör Andrew Fraser’a fazlasıyla dayanmıştı. “Ben lanet bir şövalye değilim,” dedi öldürücü bir ses tonuyla. “İşte tam da bu yüzden takımınıza liderlik etmemi istiyorsunuz. Ben kurallara veya kanunlara göre oynamam. Kazanmak için ne gerekiyorsa onu yaparım. Ölür ya da öldürürüm – benim kanunum budur.”

Uzun bir süre boyunca Fraser’ı tuttuktan sonra, tikslenme dolu bir homurtuyla fırlattı.

Sessizliği tek bozan Fraser’ın öksürmesi oldu. Doğruyu söylüyordu ve hepsi de bunu biliyordu. Bir süre sonra MacDonald diğerlerine dönüp, “Bizi yalnız bırakın,” dedi.

Fraser karşı çıkmak istedi ama Lamberton onu durdurdu. “Bence sen yeterince konuştun.”

Odada ikisi yalnız kalınca, MacDonald değerlendirir gibi bir ifadeyle Tor’u inceledi ve buruk bir ifadeyle gülümsedi. “Haklısın, elbette. Gerçi güneyliler bu kadar dobra konuşmalara alışık değildir. Bize gelmiş olmalarının sebebi, Hristiyan aleminde yalnızca bizden daha iyi savaşan adamların olmaması değil, aynı zamanda bizim daha az ‘şövalye’ gibi savaşıyor olmamız. Ama vahşi korsanlar gibi savaştığımızı düşünüyor olmaları bizim öyle olduğumuz anlamına gelmez. Şövalyelik kurallarına göre yaşamıyor olabiliriz ama onur, bizim şövalyelerimiz için başkadır.” Güldü. “Kuzey İskoçyalılar’ın bile bir sınırı vardır ve hoşuna gitmese de sen, seninkine karşı geldin.”

Tor, MacDonald’ın gözlerine baktı ama bir şey söylemedi,

ifadesinden ne düşündüğü anlaşılmıyordu. Kahretsin ki MacDonald haklıydı. Tor ne kadar nefret etse de boğazının etrafında gittikçe daralan bir ilmik varmış gibi hissetmekten kurtulamıyordu.

Teorik olarak, ittifakı reddetmekte haklı olduğunu biliyordu ama bilmek, vicdanındaki ağırlığı hafifletmiyordu. Ona sahip olmuştu, kahretsin – hem de vahşice. Hak ettiğinden fazla değildi. Ama bu kadar kırılğan görünmek zorunda mıydı?

Christina'nın yüzünün hayali, benliğini sardığında çenesi kilitlendi. Yalvarıyordu. Korkmuştu. Onu almayı teklif etmek gibi bir niyeti olmadığını anladığında dehşete düşmüştü.

İçinde öfke ve kızgınlık kabardı. Onu bu konuma düşürdüğü için ona lanet etti. Viskiye lanet etti. Ona verdiği düşüncesiz tepki için kendine lanet etti.

“Fraser’ın yöntemlerini onaylamıyor olabilirim,” dedi MacDonald, “ama haklı; bu ufak hediyeyi kabul etmen için kimse seni zorlamadı.”

“Kim olduğunu bilmiyordum. Bana bir kadın gönderdiğini düşündüm.” Bunu bir bahane olarak değil, bir açıklama olarak sunmuştu.

MacDonald başıyla onayladı. “Ah. Merak ettim. Kız bir şey söylemedi mi?”

Tor kafasını salladı. Çok geç olana kadar söylememiştir, en azından. Ayağa kalkıp, odada volta atmaya başladı, orada bir saniye daha otursa bir şeyler kıracağını biliyordu. En sonunda, arkasına dönüp, MacDonald’ın gözlerine baktı. “Kandırılıp ihanet edilerek klanıma hiçbir yararı olmayan bir evliliğe zorlanırsam lanetlenirim.”

“Kızla evlenmeyi reddedersen, Fraser ve ailesi sana düşman olur.”

“Dolayısıyla Bruce da, diyorsun.” *Taraf seçmek*, tam da kaçınmaya çalıştığı şeydi.

MacDonald omuzlarını silkti. “Güneylileri bilirsin. Kuralları vardır. Kanunları. Kızın bekaretini bozmuşsun; onurun gereği onunla evlenmen gerekir. Tartışılacak bir şey yok.” MacDonald öne eğildi. “Ama tüm ihtiyaçlarımıza çözüm olabilecek bir önerim var.”

Tor kollarını bağladı. “Dinliyorum,” dedi gönülsüzce.

“Fraser fazla istekli davranmış olabilir ama hepimiz aynı şeyi istiyoruz: Bu seçkin savaşçılardan oluşmuş takımı eğitmen ve onlara önderlik etmen. Ben anlaşma öneriyorum. Adamları birkaç ay eğit – başkası önderlik etsin. Bunu gizlice yapabilirsin ve kimse senin de işin içinde olduğunu bilmez. Tarafsız görünürsün, Kral Edward ve MacDougall’ın hiddetine ya da denetimine maruz kalmazsın.”

“Birileri benim ne yaptığımı öğrenene kadar. Neden bunu riske atmak isteyeyim?”

MacDonald gülümsedi. “Çünkü böyle yapmak klanına yarayacak. Sen askerleri eğitmeyi kabul edersen, ben de Nicolson’ı sakinleştiririm.”

Tor donakaldı. MacDonald ilgisini çekmeyi başarmıştı. “Nasıl?”

“En küçük oğluma gelin bulmam lazım. Nicolson’ın ikinci kızıyla sözlenmesini sağlayacağım.”

Tor kaşını kaldırdı. MacDonald onu fark ettiğinden daha fazla istiyor olmalıydı ki Nicolson’a bu kadar değerli bir müttefik veriyordu.

İşe yarayabilirdi. Nicolson kabul etmek zorunda kalacaktı. Nicolson ile savaşmaktan kaçınmak için buraya gelmişti ve MacDonald da fırsatı ona gümüş tepside sunuyordu. Ama yeterli değildi – yalnızca bir sorun gidecek yerine bir diğeri gelecekti. “Senin önerin sadece sorunun yarısını çözüyor. Fraser’ın kızıyla evlenirsem, aileyle ilişkilenecek zorunda kalacağım – ve dolayısıyla Bruce ile de.”

MacDonald gülümsedi. “Aslında, Fraser’ın ihaneti sayesinde tam tersi olacak.”

“Anlamadım?”

“Kızın ırzına geçtiğine dair söylentiler aldı başını gitti. Evlendiğinde sadece söylentilerin doğru olduğunu kanıtlayacaksın. Fraser haklı olarak öfkelenecek ve ikiniz düşman gibi görüneceksiniz. Çok da zor değil, sanırım.” Güldü. “Bu, bir ittifak gibi görünmeyecek ve hiç kimse senin Bruce için çalıştığını düşünmeyecek.”

Dışarıya karşı tarafsızlığını sürdürüyor olacaktı.

“Ben normalde bakire kızların bekaretini alan biri olarak tanınmak istemiyorum,” dedi Tor kuru bir ifadeyle.

MacDonald kahkaha attı. “Kafanın dumanlı olduğu söylentisini yayacağız. Aşık olduğunu ve kız seni reddettiğinde, kontrolü ele aldığını.” MacDonald’ın gözleri kurnazca parladı, aptal aşık gibi gözükme fikri hoşuna gitmişti. “Kardeşin yakın zamanda ay-nısını yapmadı mı?”

Tor suratını astı. “Beni tanıyan kimse buna inanmaz.”

“Bu kız eşsiz ve her erkek aşk yüzünden aptallaşabilir.”

Ben değil. Küçük düşmeyi göze alabilirse, çok saçma da olsa işe yarayabilirdi.

“Senden böyle klişe şeyler duyabileceğime inanmazdım.”

Yaşlı savaşçının gözlerinden acı dolu bir parıltı geçti. “Dediğim gibi, her erkek.” Sesindeki tuhaf hüznü silkti. “Anlaşmamız için ne diyorsun? Adamları eğitmeyi kabul edersen, Nicolson ile ben ilgileneceğim ve sana istediğin huzuru sağlayacağım. Üç ay sonra istersen bırakırsın. Herkes mutlu olur.”

Özellikle de Fraser. Teklifin bariz faydalarına rağmen, Fraser’a istediğini vermek Tor’un tüm varlığıyla çatışıyordu. Tor, koltuğuna oturup, arkasına yaslandı, MacDonald’a dikkatle baktı. “İttifaka gerek yok. Kızla evlenmek pazarlığın bir parçası

olmak zorunda değil. Sen istediğini alacaksın – adamları eğitmeyi kabul edeceğim – karşılığında sadece Nicolson ile savaşı önleyeceksin.”

“Dün gecedен önce bu olabilirdi,” dedi MacDonald. Tor devam etmesi için bekledi ama ne diyeceğini biliyordu. “Kızın bekaretini bozdun – hangi koşullar altında olursa olsun. Fraser, onurunu kurtarmak için onunla evlenmen gerektiği konusunda hemfikir olan pek çok kişi bulacaktır. Bruce’un, Fraser’in desteğine ihtiyacı var ve bu yüzden de onu mutlu etmek zorunda. İttifak, pazarlığın bir parçası olmak zorunda.”

Reddetmeliydi. İttifak, ona yalnızca sorun getirecekti. *Çek git.*

Ama lanet olsun ki yapamazdı.

MacDonald, ona reddedemeyeceği bir teklif sunmuştu ama bu, durumu kendi lehine çeviremeyeceği anlamına gelmezdi. “Köpeklerini gönder.”

MacDonald akıllı bir hayli karışmış halde kaşlarını çattı. “Köpekler?”

“Ordu soydaşların, MacRuairiler.”

“Ah...” Uzun ve yavaş bir gülümseme yayıldı MacDonald’ın yüzüne.

“Komik olan bir şey mi var?” diye sordu Tor.

“Gizli muhafızların kimden oluşacağını hiç sormadın.”

MacDonald on isimden oluşan bir liste çıkardı. Tor, birkaçına kaşlarını çattı ama MacDonald son isme geldiğinde Tor’un yüzünde daha şeytani bir gülümseme belirdi. *Lachlan MacRuairi*. “Bunu neden en başında söylemedin?” Yalnızca MacRuairi’nin kendi kontrolünde olması bile neredeyse her şeye değerdi. “Onun özel uzmanlığı ne, boğaz kesmek mi?”

MacDonald kahkaha attı. “O etkiyi yaratacak bir şey.”

“Bu konuda ona güveniyorsunuz yani?” MacRuairi’nin sada-

kati en iyi ihtimalle şüpheli bir durumdu en kötü ihtimalle de hiç yoktu. “Bulduğu ilk fırsatta Edward’a ya da MacDougall’a gitmeyeceğini nereden biliyorsunuz?”

MacDonald başıyla onayladı. “Gitmeyecek. Bana güvenmek zorundasın.”

Çok fazla şey istiyordu. O alçak herifi tanıyordu. Uzun bir duraksamadan sonra başıyla onayladı.

“O zaman kabul ediyorsun?”

Tor bir an düşündü. MacDonald’ın söylediği her şey mantıklı gelse de, kızla evlenmek konusunda hâlâ içine sinmeyen bir şeyler vardı. Ama onu belirsiz bir kadere bırakmak da aynı hissi uyandırıyordu. “Kabul ediyorum, ne pahasına olursa olsun. Ama istediğin imkansız olabilir. Bu adamlar savaşçı bir kuvvetten daha çok düşmanlar.”

Kahretsin, isimlerin içinde lanet bir İngiliz bile vardı.

“Senin izinden gelecekler,” dedi MacDonald rahat bir ifadeyle. “Namın gayet iyi bilinir, sınırlar dahilinde bile. Adamlar seninle çarpışma fırsatı için sıraya giriyorlar, sadece en iyilerinden birkaçının ne derler... cehennem azabından kurtulabileceğini bildikleri halde.” Tor başıyla onayladı, adamlarının birçoğunun katlandığı – ya da daha sıklıkla katlanamadığı – iki haftalık amansız eğitime verilen isim hoşuna gitmişti. “Hem ne demişler? Sen on yaşındaki bir grup delikanlıyı zalim savaşçılara döndürebilen bir adamsın.” Esprisi karşısında sırıttı. “Seni neden bu kadar çok istiyoruz sanıyorsun?”

Tor’un dudağının bir köşesi kıvrıldı. On yaşındaki delikanlılar bu gruptan çok daha kolay olurdu. “Askerleri nasıl eğiteceğimi biliyorum, mucizeler yaratmayı değil.”

MacDonald kahkahayı basıp, Tor’un sırtına vurdu. “Her şeyin bir ilki vardır.” Ayağa kalkıp, sehpadan birer kadeh *uisge-beatha* aldı. Birini Tor’a verdi ve kadehini kaldırdı. “Yeni ittifaklara.”

Tor karşılık verip, içti. Ama ensesinden aşağı süzülen ürper-
ti geçmedi. Nicolsonlar'dan ve MacRuairiler'den kurtulmak bu
riske değermi ama kararından pişman olmamayı umdu. Bruce ile
yaptığı işbirliği gün yüzüne çıkarsa nelerin tehlikede olacağını
güyet iyi biliyordu.

Huzuru satın almıştı ama bedeli neydi?

asyaasli

YEDİ

Christina'ya öğle yemeğinden önce MacDonald'ın odasında olması söylenmişti, onu bekleyen kader hakkında tereddütleri vardı. Dolayısıyla da odaya geldiğinde sinir yumağı halindeydi.

Kapının dışında, mavi ipek elbisesindeki olmayan kırıksıkları düzeltip, derin bir nefes alarak, kapıyı çaldı. İçeri girmesi söylendiğinde, omuzlarını geri atıp – başını dik tutmak için uğraşarak – odaya girdi.

Cesareti odaya girer girmez kırıldı, zaten gergin olan sinirleri biraz daha gerildi. Oda küçük ve karanlıktı, bir masanın etrafında toplanmış, onu izleyen dört iri kıyım savaşı – ve bir piskopos – şöyle dursun, bir adamın bile ilgi odağı olması için yeterince büyük değildi. Babasına baktı ama karanlık, ciddi ifadesi neler olacağına dair hiçbir ipucu vermiyordu.

Kıpırdanmamayı ya da huzursuzluğunu belli etmemeyi başardı ama korkmamak imkansızdı. Cezalandırılmak için babasının önüne çıkarılan bir çocuk gibi hissediyordu kendini ama burada cezayı verecek bir hakim yerine bir mahkeme vardı. Ceza da ufak bir suçtan ötürü değildi, burada söz konusu olan geleceğiydi.

Babasının yanı sıra MacDonald'ı, korsan kılıklı sağ kolunu, piskoposu ve elbette MacLeod liderini fark etti. Varlığı iyiye mi işaretti, kötüye mi bilemedi.

Göz göze gelmekten kaçınsa da, kendini incelediğinin ne

yazık ki farkındaydı. Genelde gösterişsiz değildi ama şu anda kendini değersiz hissediyordu, korkunç görüldüğünün de farkındaydı. Sabah yüzünü daldırdığı soğuk suya rağmen, gözyaşlarının yarattığı tahribat, şişmiş, kızarmış gözlerinde ve lekeli, soluk teninde görünüyordu.

Çok güzel görünmediğinin farkında olmak, şu anda çok ihtiyacı olan özgüveni sağlamak konusunda pek yardımcı olmadı. Keza, odadaki ölüm sessizliği de.

Nereye bakacağını bilemeden gözlerini ayak parmaklarına kenetledi.

İlk konuşan MacDonald oldu. Yanında Lamberton ile masanın uzun kenarında oturmuş, hemen arkasında da muhafızı ve sağ kolu olan dev sarışın dikiliyordu. Odanın, Ada liderlerinin yardımcılarını alacak kadar büyük olmadığına sevindi. MacDonald da MacLeod da kişisel muhafızları olarak en az bir düzine adamla dolaşıyordu. Doğal olarak, babası ve MacLeod masanın iki farklı ucunda oturuyordu, aralarına mümkün olacak en uzak mesafeyi koymuşlardı.

“Neden burada olduğunu biliyorsundur,” dedi MacDonald.

Christina başıyla onayladı, kalbi beklenti içinde atıyordu, zamanın geldiğini biliyordu. Beklerken konuşmak bir yana nefes bile alamadı.

“Baban ve MacLeod anlaştılar ve bu koşullar altında biz sözün kısa kesilmesi taraftarıyız.”

Söz. Nefesini tuttu. Tor onunla evlenmeyi kabul etmişti. Hissettigi rahatlama dalgası şaşırtıcı derecede güçlüydü – bunu tahmin ettiğinden daha çok istiyordu.

Beatrix haklı çıkmıştı. Christina da onun hakkında yanılmamıştı. Babasının ihanetine rağmen, onur kazanmıştı.

Belki de o soğuk görüntüsünün ardında kahraman bir şövalyenin yüreğine sahipti. Ve belki de Christina’ya karşı görüldüğü kadar kayıtsız değildi.

Kalbi yerinden fırlayacak gibiydi. O anda MacLeod'a bakmaya cesaret ettiğinde karşılaştığı ifade tüm çılgın hayal gücünü sekteye uğrattı. Kitaplarında okuduğu şövalyeler, hanımlarına karşı inanılmaz bir büyülenme ve özveriyle yanıp tutuşurken, bu vahşi, barbar komutanda ne büyüleyicilikten eser vardı ne de delici mavi bakışlarında özveriye benzer bir şeyler. İfadesi her zamanki gibi sert ve gizemliydi.

Bu evlilikle ilgili ne düşündüğünü anlamak imkansızdı. Ufak da olsa bir cesaret almayı bekliyorsa da Tor'da böyle bir şey göremeyecekti.

Umutları sönmüş bir şekilde bakışlarını tekrar MacDonald'a çevirdi. "Anlıyorum," dedi tereddütle.

Cesaret verici bir gülümsemeyle ona dönen piskopos oldu. Bu ufak kibarlığa bir çapa gibi tutundu. "Gerekli izinlerle ben ilgileneceğim," dedi, "çünkü evlilik ilanının duyurulması için üç haftadan fazla beklemek istemiyoruz."

"Sözleşmeler imzalanacak, hemen ardından da seremoni gerçekleştirilebilir," diye ekledi MacDonald.

"Yarın," dedi MacLeod lideri ifadesiz bir ses tonuyla, Christina odaya girdiğinden beri Tor'un ağzından çıkan ilk sözdü bu. "Mümkün olan en kısa sürede Dunvegan'a dönmeliyim. Yeterince geciktim. Seremoniden hemen sonra gideceğiz."

Christina'nın rengi attı. "Yarın mı? Ama, ben..." sesi gitti. Eli ayağı birbirine dolaştı. Her şey çok hızlı geliyordu. *Fazla* hızlı.

"Her şey kararlaştırıldı," dedi babası kaba bir şekilde, Christina'nın tepkisine duyduğu öfke barizdi. "Senin bir şey yapmana gerek yok."

Lamberton sert bir ifadeyle babasına baktı, sonra da oturduğu yerde öne eğildi. "Ne oldu, evladım? Tüm bu süre içinde istismara uğradın ve burada verilen kararlara rağmen, zorla evlenmene izin vermem."

“Ona söyleneni yapacak,” dedi babası öfkeyle.

“Yeter,” diye patladı MacLeod. “Bırak kızı konuşsun. Kendisi cevap verebilir.”

Christina minnet duysa mı duymasa mı bilemedi. Bakışları çok gizemliydi, o da piskoposun kibar yüzüne odaklandı. Bu konuda söz hakkı olacağına hiç ihtimal vermediğinden, bu beklenmedik fırsat aklına gözü kara bir fikir getirdi. Yanılıyorsa kendini korumanın bir yolu.

Yutkundu. “Evet, onunla evleneceğim.”

Adamların rahatladıkları görülüyordu.

Derin bir nefes alarak, MacLeod’a döndü. “Ama karşılığında bir şey isteyeceğim.”

Tor, devam etmesi için başıyla işaret etti.

Cesaretini kaybetmekten korkarak, nefes almaya bile cüret edemeden, ağzından çıkarıverdi: “İstersem, bir gün manastıra kapanmama izin vereceksin.”

Odada afallamış bir sessizlik hakim oldu. Christina’nın kalbi duracak gibiydi, büyük bir hata yapıp yapmadığını merak etti. Erkeklerin gururu çok hassas bir konuydu. Acaba gururunu mu incitmişti?

MacLeod’un bakışlarında bir şaşkınlık parıltısı belirdi – ve belki bir şeyler daha. Hayranlık. Küçük isyankar hareketi, bilmeden de olsa onu etkilemişti.

“Ne saçmalıyorsun sen,” dedi babası. “Elbette böyle bir şeyi kabul etmez.”

MacLeod ona aldırmadı. “Eğer gitmek istersen, seni kimse durdurmayacak. Söz veriyorum. Adamlarıma da gider gitmez bu şekilde talimat vereceğim.”

Kabul etmişti. Christina inanamadı. Gerçekten kabul edeceğini düşünmemişti – hem de böyle dünden razı bir şekilde. Ona nasıl bir hediye verdiğinden haberi var mıydı? Küçük bir saygı göstergesiydi bu. Bir mal olmadığını belirten bir söz.

Gözleri kenetlendi ve Christina, onun anladığını fark etti. Aralarından bir şeyler geçti. Göğsünde umudun yeşermesine neden olan bir şey. Daha önce de hissettiği o yoğun bağ. Kışın kasvetine bürünen ifadesinde, Tor'un da bunu hissettiğini sezdi.

"Teşekkür ederim," dedi, aralarındaki bağ bozmadan.

Tor bir süre daha gözlerine baktı, başıyla onayladı ve başka yöne baktı. Soğuk. Mesafeli. Ama Christina daha fazlasını umdu.

Geleceğine karar verilmişti.

Şimdi düşünmesi gereken yalnızca Beatrix kalmıştı.

Tor günün geri kalanını MacDonald ve Lamberton ile, adamları eğitme konusundaki ayrıntıları konuşarak geçirdi. Kardeşi gittiği için Skye'dan ayrılma ihtimali yoktu – en azından saldırıların bittiğinden emin olana kadar. Klanını korumasız bırakmayacaktı. O yüzden de savaşçıların Skye'a gelmesine ve eğitimin yakınlar-da, terk edilmiş bir kalede yapılmasına karar verildi.

Gizlilik son derece önemliydi, tarafsız görünmesi buna bağlıydı. Durum böyle olunca da yalnızca çok güvendiği birkaç klan üyesi varlıklarından haberdar olacaktı.

Fraser, kızının ittifakın nedenini bilmediğini söyledi, Tor'un da bunu değiştirmek gibi bir niyeti yoktu. Bruce ile yaptığı anlaşmanın kızla bir ilgisi yoktu ve bilmemesi onun için daha güvenliydi. Bir kadına güvenmek şöyle dursun, herhangi birine güvenmek gerekli görmediği sürece yapmadığı bir şeydi. Annebabasının ölümüne neden olan ihanet, ona ketum olmanın önemini öğretmişti. Klanının geleceği sadece ve sadece onun elindeydi.

Gizliliğe olan ihtiyaç dışında, bunun daha önce pek çok kez verdiği eğitimlerden bir farkı yoktu. Gerçi bu kadar seçkin ve çeşitli bir savaşçı takımını eğitmenin fazladan zorluğunu sabırsızlıkla beklediğini kabul etmeliydi.

Üç ay, barış için ödenecek ufak bir bedeldi. Üç ay sonra

takım gidecek ve Bruce'un isyanına karıştığının ortaya çıkması tehlikesini de beraberinde götürecekti. Pazarlıktaki payının bedeli ödenmiş olacaktı. Karşılığında ise Nicolson yakasından düşmüş, MacRuairi de kontrolünde ve bir aileyle uygun gördüğünde kullanabileceği, istemediğinde bozabileceği bir ittifakı olacaktı. Bruce başarılı olursa, Fraser ile olan ilişkisi bir fayda sağlayabilirdi, ama isyan başarısız olursa düşman gibi davranarak koruma sağlayabilirdi.

Sonuç olarak, kötü bir anlaşma değildi – ortaya çıkardığı ihanet dolu koşullar haricinde. Fraser'ın, istediğini elde etmiş olması düşüncesinden nefret ediyordu. Hile ile istedikleri yöne çekilmiş olmayı sindiremiyordu. Fraser'ı yaptıkları yüzünden zevkle öldürebilirdi. Eşi olacak kadına duyduğu öfke o kadar yoğun değildi ama olanlardaki payını da görmezden gelemiyordu.

Baştaki öfkesi biraz dindikten sonra, baskı altında böyle bir şey yapmış olabileceğini düşündü. Babasına baktığında gözlerindeki korkuyu görmüştü – ihaneti de. Onun ağzından dinleyinceye kadar karar vermemeyi uygun gördü ama hiçbir şekilde kandırılmaya hoşgörüsü olmadığını muhakkak gösterecekti.

Öfkesi, kızın yaptıklarının karşılığında acı çektiğini düşününce de bir nebze azalmıştı. Hile olsun olmasın, bekaretini masum bir kıza değil ancak yıllanmış bir fahişeye uygun olacak zalim bir tavırla bozduğunu tamamen aklından çıkarmasına onuru izin vermezdi. Bu açıdan bakıldığında, en azından evlenmeleri vicdanını rahatlatmaya yarayacaktı.

Her ne kadar istediği bir ittifak olmasa da elinden geleni yapacaktı. Ama bu anlaşmaya düşündüğünden fazla dahil olmaksızın duyduğu huzursuzlukla içinde oluşan sesten kurtulamıyordu. Christina Fraser'da içini ürperten bir şeyler vardı. Ona duyduğu arzu... *aşırtıydı.*

Aldığı ufak tadı sadece iştahını kabartmıştı. Dün geceki tep-

kisi bir işaret olarak algılanabilirse, Christina en az görüldüğü kadar tutkuluydu. Odada karşısında dikilirken, yaşananlar tüm canlılığıyla aklına gelmişti. Onu yatağında düşündüğünde...

Beklenti yetersiz kalan bir kelimeydi.

Ona karşı duyduğu yoğun şehvet dikkatini dağıtıyordu ama çok endişelenmedi. Deneyimsiz bir bakir değildi. Temel içgüdülerini nasıl kontrol edebileceğini ve şehveti yerinde – yatak odasında – nasıl tutabileceğini biliyordu.

Şüphesiz, verdiği tepki ulaşılamaz olmasından kaynaklanıyordu. Karısı olduğunda istediği zaman onunla yatabilirdi. Artık yasak ağacın meyvesi olmayacaktı. İştahını tatmin ettikten sonra, şehveti yatışacak ve ilk karısıyla yaşadığı gibi huzurlu bir beraberlik yaşayacaklardı. Tor'un kendi görevleri, Christina'nın da kendi görevleri olacak, pek bir arada olmayacaklardı.

Christina, Tor'un kalesinin ve soyadının koruması altında olacak, güzel elbiseler, yönetecek bir kale, yiyecek yemek, uyuyacak sıcak bir yatak belki de kollarını dolduracak birkaç çocuğa sahip olacaktı. Bir kadının isteyebileceği her şeye.

Ayrıca, kızı karşı hissettiği herhangi bir vicdan azabı, klanına gelecek faydalar göz önüne alındığında daha önemsiz göründü.

Sadece bir kızdı. Hem de ufak bir kız. Ne zararı olabilirdi ki?

Ertesi sabah erkenden uyandı, bir an önce o günü atlatmak istiyordu. Artık ittifaka karar verildiğine göre, bunun – ve formalitelerinin – bir an önce bitmesini ve görevine dönmeyi istiyordu. Ne kadar çabuk biterse, Dunvegan'a o kadar çabuk dönebilir ve adamları eğitmek için hazırlanmaya başlayabilirdi. Başka bir şey – ya da başka birini – düşünmek için fazlasıyla meşgul olacaktı.

Katibi onunla gelmediğinden, evlilik sözleşmesini hazırlaması için MacDonald'ın katiplerinden birini görevlendirdi. MacDonald ve Lamberton abartmamıştı. Christina Fraser'ın çyizi yükliydi. Tor, Stirlingshire'da dikkate değer oranlarda ve sınır-

da daha ufakça bir toprak elde etmişti – tabii Bruce ve suç ortaklarının planladıklarından sonra Edward el koymazsa.

Fraser tek başına odasına geldiğinde kaşlarını çattı. Christina'nın sözleşmeyi imzalamasına gerek olmasa da, Tor onun da olacağını düşünmüştü.

Odada bir gün önce gerçekleştirilen toplantıdan bu yana onu görmemişti. Onu görmek istediğinden değil; “içine düştüğü durum” yüzünden babasının onu cezalandırmadığını bilmek istiyordu.

Odadaki cesaret gösterisi beklenmedik bir sürpriz olmuştu. Bu onun ne kadar sağlam ve cesur olduğunu gösteriyordu. Belki de bu kızda, fark ettiğinden daha fazlası vardı. Masumiyetini utangaçlıkla karıştırmış olabilirdi.

Cesur talebinin sebebini tahmin edebiliyordu ve o yüzden daha da sinirleniyordu. Yakında, babasından çok daha farklı bir adam olduğunu öğrenecekti. Talebini kabul etmek, korkularını dindirmek için ödenen ufak bir bedel gibi göründü – özellikle de öyle bir durumda kalmayacağını bildiğinden.

Onu terk etmek için hiçbir sebebi olmayacaktı.

Christina karısı olacaktı. Olaylar nasıl gelişmiş olursa olsun – ya da istesin veya istemesin – Tor ona ait olanı korurdu. Her zaman.

“Kızın nerede?” diye sordu.

Fraser geçiştirir bir ifadeyle elini sallayıp, sözleşmeleri imzalamak için masaya oturdu. “Seremoniye hazırlanıyor. Kadınlar,” dedi alaycı bir tavırla. “İşe kafaları basmıyor. Saçını yapmakla meşguldü, doğrudan kiliseye gideceğini söyledi.”

Açıklamada Tor'u rahatsız eden bir şeyler vardı. Bu küstah cümle pek Christina'nın tavrı gibi gelmedi. Ama yine de onu yeterince iyi tanımadığını düşündü.

Bir saat sonra, kiliseye girdiğinde ve kürsüde duran Christina'yı gördüğünde, beklemeye değdiğine karar verdi.

Nefesini kesiyordu.

Bir an durdu ve karşısındaki muhteşem görüntüyü hafızasına kazıdı. Başında mücevherlerle süslü, altın bir taç vardı. Koyu saçları örülmüş ve iki daire halinde şakaklarında birleştirilerek, altın bir başlıkla tutturulmuştu. Altın renkli bir duvak başından aşağı süzülüp, beline kadar iniyordu.

Normalde kadınların kıyafetlerine pek ilgi göstermezdi ama bu eşsiz bir şeydi. Elbisenin sıkı korsesi ve yenleri olması gereken yerlerinden tüm kadınsı kıvrımlarını sarmalıyordu. Tek bir amaçla yaratılmış, dolgun kıvrımlara sahipti. İri göğüsler, ince bel, şekilli kalçalar ve tatlı yuvarlak poposu bir adamın kavraması içindi. Hayal gücü yeterince doymuştu ama bedeni de hatırlarla boğuşuyordu.

Tanrım, gerçekten ona dokunmuş muydu? Kolları altında kıvrılmış ve ellerinde erimiş miydi? Poposunu, erkekliğine sürtmüş müydü?

Lanet olsun.

Acizliğine sinirlenerek ve gözlerini dikmiş ona baktığını fark ederek, yüz hatlarına duygusuz bir ifade takındı ve kilisenin ana koridorunda ilerlemeye başladı. Ancak, yaklaştıkça kendine olan hakimiyetini kaybetti. Elbisesindeki koyu yeşile çalan rengin, tenninin kremsi pürüzsüzlüğü ve parlak, karanlık gözlerinin yeşil ışıltılarını nasıl öne çıkardığını fark etti. Tüm hızıyla onu içine çeken gözlerinin. İstese bile bakışlarını kaçıramadı.

Gözyaşlarının tüm izleri kaybolmuştu ve her ne kadar tereddütlü olsa da bakışlarıyla karşılaşan bakışları en az hatırladığı kadar egzotik ve baştan çıkarıcıydı. Karının ortasında arzusun sert yumruğunu hissetti. O gözler. O şehvetli ağız. Bir erkeğin akıl sağlığı için çok tehlikelilerdi. Bu kutsal mekanın tam ortasında olmasına rağmen bedeni günahın çağrısına çekiliyordu.

Benim. Bedenini ilkel bir sıcaklık kapladı.

Ona sahip olmak için sabırsızlanıyordu. Derin ve sert. Tekrar ve tekrar, kasıklarından tüm acizliği silinene kadar...

“Ablan nerede?” diye sordu Fraser, onu hayallerinden uyan-
dırarak.

Tepkisi karşısında huzursuz olan Tor, babasına araya girdiği için teşekkür etmek istedi. Nesi vardı böyle? Sanki daha önce hiç güzel bir kadın görmemiş gibiydi. Gerçi birini bu kadar ayrıntılı incelediğini hiç hatırlamıyordu.

O anda, kızın yanında duranın ablası değil, bir hizmetçi olduğunu fark etti.

“Kendisini iyi hissetmiyordu,” dedi Christina ifadesiz bir sesle. “Bizi uğurlamak için rıhtıma gelecek.”

Onu bu kadar yakından inceliyor olmasa konuşurken gözlerinin hafifçe parladığını göremezdi. Yalan söylüyordu.

Fraser’ın bakışları kısıldı. Parlaklığı gördüğünden ya da başka bir sebepten, babası da anlamıştı. “Çağır onu,” diye emretti. “Burada olmalı.”

İçgüdüsel olarak Tor, Christina’nın safına geçti. “Kız hastaymış, bırak dinlensin.” Lamberton’a dönüp, “Akıntı beklemez,” dedi. Christina’nın elini avcunun içine aldı, yumuşak parmakları, büyük kılıç tutmaktan nasır tutmuş avcu içinde kayboldu. “Başlayalım.”

MacSorley sırtıttı, gözleri kurnazca parlıyordu. “Acele etsen iyi olur, Rahip. Sanırım MacLeod yeni gelinini eve götürmek için sabırsızlanıyor.” Bakışları anlamlı bir şekilde Christina’ya kaydı. Fazla anlamlı, diye düşündü Tor, kıstığı gözleri arasından bakarak. “Onu suçladığımdan değil, leydim; bugünkü güzelliğiniz kıyas götürmez.”

Christina tatlı bir ifadeyle kızardı, bu aptal iltifattan fazla hoşlanmış görünüyordu.

Bu iltifatı benden duymalıydı, diye düşündü Tor sinirlenerek.

Ama kız nasıl işkence gibi bir güzelliğinin olduğunu bilmesi gerekirdi... değil mi? MacSorley'nin fazla çekici gülümsemesini yumruğuyla ezme isteğini bastırmaya çalıştı.

Adamın eğleniyormuş gibi görünen ifadesi, Tor'un ne düşündüğünü gayet iyi bilir gibi derinleşti.

Ama cezasını sonra vereceğine dair bir bakış attığında son gülen Tor oldu. Ona cezasını çektirmek için üç ayı olacaktı ve Tor her günü çok iyi değerlendireceğine yemin etti. MacDonald'ın sağ kolu, havasını kan, ter ve acı içerisinde kaybedecekti.

MacSorley de bunu biliyordu. Soyu korsanlara dayanan insanların yaşadığı bir ülkede en muhteşem denizci olarak tanınan adam asla korkmazdı ama yüzündeki alaycı sırıtma bir anda kayboldu.

Christina iki adamın arasındaki sessiz iletişimi anlamadı, ama cezasından kurtulduğu için de minnettardı.

Bilerek ya da bilmeyerek MacLeod lideri onu tekrar kurtarmış, babasının Beatrix'i çağırmasını ve gittiğini anlamasını engellemişti. Ablası şafak vakti gitmişti gerçi ama Christina ona uzaklaşması için zaman kazandırmak istiyordu. Her geçen dakika, ablası güvenliğe daha da yaklaşıyordu.

Boğazındaki sıcak düğümü yutkundu. Bu sabah bir daha görüp göremeyeceğini bile bilmeden Beatrix ile vedalaşmak korkunç olmuştu. Ama yapılması gereken buydu.

MacLeod'un güçlü parmaklarının sıcak ve sert baskısından hoşnuttu; çok ihtiyacı olan cesareti veriyorlardı.

Christina'ya baktı. "Hazır mısın?"

Başını kaldırıp, delici buz mavisi gözlerine baktı ve bir an endişeli bir ifade hatta şefkat gördüğünü düşündü. Ama o kadar hızlı kayboldu ki hayal ettiğine karar verdi. Başıyla onayladı. "Evet."

Umarım.

Birlikte, rahibe döndüler. Kısa seremoni hayal gibiydi, bir

ında oldu ve bitti. Ama tüm seremoni boyunca, sis içindeki parlak bir deniz feneri ya da dalgalı denizin ortasındaki bir kaya gibi yanında duran güçlü adamın farkındaydı. Sıcaklığının. Baharatlı, yoğun kokusu onu karanlık bir kucak gibi çevrelemişti. Ondan otuz santim kadar uzun, çelik gibi kaslarıyla en az iki katı ağırlıkta ve her şeyiyle savaşa yoğrulmuş bir komutandı ama yanında tehlikede değil, güvende hissediyordu. Korumada. O yanındayken, kimse Christina'ya zarar vermeye cüret edemezdi.

Hep hayal ettiği büyüleyici, nazik şövalye olmayabilirdi – MacDonald'ın şeytani sağ kolu gibi düşündü gülmemek için kendini tutarak. Onun korkutucu yüzünde her yerinden saf kurnazlık akan bir gülümseme vardı. Hayır, MacLeod bunun için fazla acımasız ve heybetliydi. Ama özünde en az Lancelot kadar onurlu ve kahraman olduğuna dair hiç şüphesi yoktu.

Ayrıca inanılmaz derecede yakışıklıydı. Kiliseye girdiğinde ona nasıl baktığını düşününce yanakları kızardı. Gerçek değilmiş gibi görünüyordu. Bronzdan yapılmış bir güneş tanrısı gibi. Korkutucu ifadesi ve savaşçı bedeninin gücü bazen yakışıklılığını hayal gibi gösteriyordu – ama bugün değil.

Sağ ellerini birleştirdiler, bileklerine yünden bir şerit bağlayarak yeminlerini tekrarladılar. Yün parçası, büyük, gümüş bir broşla omuzlarında tutturulmuş mavi şalın kumaşındandı. Neyse ki koca kılıcını kapıda bırakmıştı ama düğününde bile savaş kıyafeti üzerindeydi. Metal işlemeli *cotun*, kilisenin tepesinden gelen güneş ışıklarıyla zırh gibi parıltıyor ve aynı güneş ışığı ipeksi saçlarındaki altın ışıltıların üzerinde geziniyordu. Bronz bukleler kulağının etrafında biraz kıvrılıyor, yeni yıkanmış gibi bir izlenim uyandırıyor, Christina uzanıp, o bukleyi parmağının etrafına sarmak istedi.

Piskopos, Tor'a bir kadeh şarap uzattığında yersiz düşünceleri yüzünden kızardı. Tor bir yudum alıp, kadehi Christina'ya verdi.

Neredeyse bitmişti. Bir şey dışında...

Tor eğildi, ağzını ağzına yaklaştırdı.

Christina bilinçsizce nefesini tuttu. Tor, duymuş olmalı ki gözleri gözlerine gitti. Bir an tereddüt etti, saf mavi gözleri kapattı. Christina, nefesindeki belli belirsiz nane kokusunu aldı ve yanağından geçen hafif esintiyi hissetti. Teni farkındalıkla ürperdi. Bir de beklentiyle.

Kalbi deli gibi atıyordu. Dudakları, görüldüğü kadar yumuşak mıydı?

Dudaklarının dudakları üzerindeki baskısını beklerken gözleri kapandı ve dudakları aralandı. İlk öpüşmeleri.

Ama ağzının hafifçe geçişi pek de öpüşme olarak tanımlanır gibi değildi.

Tüm bedenini bir hüznün dalgası sardı. Nedenini bilmiyordu ama daha *fazlasını* beklemişti. Sanki bir an önce bitsin der gibi kondurduğu resmi, sabırsız hareketi değil.

Sonra *bitti*, artık evlilerdi.

Seremoniye tanıklık etmeleri için bir araya gelmiş adamların tebriklerini kabul ederken, kendini üzgün hissediyordu. Evlendiğini hayal ettiğinde, hep farklı şeyler düşünmüştü. Romantik. Kısa ve iş görür gibi değil. Aşk hayal etmişti.

Ama bu koşullar altında ne beklemişti ki? İlişkilerinin hamuru ihanetle yoğrulmuştu. Çok ümit verici bir başlangıç olmadığı ortadaydı.

Aklına Beatrix'in önsezileri geldi. *Böyle bir evlilik lanetli olur.* Ama karanlığın büyüünden uzaklaşmadan, babasının muhafızları yanına gidip, aklındaki tüm düşünceleri unutturdu.

"Gitmiş mi?" dedi babası yüksek sesle. "Ne demek gitmiş?"

Lanet olsun! Zamanı dolmuştu. Christina, bilinçsizce yeni kocasına bakındı ama o, Lamberton ve MacDonald ona eşlik eden muhafızları ile kilisenin arkasında derin bir sohbet içerisindediydi.

Muhafız, Christina'nın duyamayacağı bir ses tonuyla babasına bir şeyler söyledi.

"Bunu derinlemesine araştıracağım," dedi babası, Christina'ya doğru yürürken. Christina'nın dirseğinden tutup, yüzünü kendisine çevirdi. "Ablan ortalarda yok. Bu konu hakkında bildiğin bir şey var mı?"

Christina o çok bildiği korku dalgasını yüreğinin ta derinlerinde hissetti ama kendini gözlerine bakmaya zorladı.

"Beatrix gitti," dedi hafifçe.

"Gitti mi?" Babasının öfkeden rengi attı, parmaklarını Christina'nın koluna bastırdı. "Ne demek gitti? Nereye?"

"Güvenli bir yere."

Babasının gözleri hiddetle karardı. Elini kaldırdı. "Nereye gittiğini söyle yoksa--"

Aniden kocası yanında bitti. Babasının kolunu kavrayarak, onu öyle bir kuvvetle çevirdi ki mide bulandırıcı bir ses çıktı. Babası acı içinde bağırdı.

"Ona bir daha dokunursan seni öldürürüm. Kızın artık bana ait. Anladın mı?"

O öldürücü ses tonundan sonra anlamamak imkansızdı. Babasına, bunu kanıtlamayı her şeyden çok istermişçesine baktı.

Christina hayretler içinde Tor'a baktı, bu vahşi savunma karşısında afallamıştı. Daha önce hiç kimse onun için kendini öne atmamıştı. Tepkisi o kadar yoğundu ki acaba...

Acaba ondan hoşlanıyor olabilir miydi?

Babası hiç ses etmeden başıyla onayladı, yüzü ıstırap içinde buruşmuştu. Tor, homurdanarak babasını itti, babası tuhaf bir şekilde omzundan sarkan kolunu ovuşturuyordu.

"Kızım, Beatrix," dedi acı içinde gerilmiş bir sesle. "Gitmiş ve bu da bir şeyler biliyor."

Tor bir açıklama bekleyerek Christina'ya döndü -- tıpkı diğer herkes gibi.

Sert savunmasının dehşeti yok olmuştu. Christina gergin bir ifadeyle yutkundu, ablasının geleceğinin bu birkaç dakikaya bağlı olabileceğini biliyordu. Bu adamlar anlayış gösterir miydi yoksa babasının safında mı olurlardı? Beatrix'in nereye gittiğini söylemesi için onu zorlarlar mıydı?

Dudağını ısırdı, farkında değilmiş gibi yapmış olması gerektiğini fark etti. "Beatrix güvenli bir yerde. Sadece bunu söyleyebilirim."

"Bu konuyla bir ilgin var mı?" diye sordu Tor.

İfadesiz ses tonundan ne düşündüğünü anlamak imkansızdı – gelecekte de bununla sık sık karşılaşacağını fark etti Christina. Babasına karşı çıktığı ve ablasına kaçması için yardım ettiğinden ötürü onu cezalandırır mıydı? Derin bir nefes alarak, başıyla onayladı.

Tor kaşlarını çatı ve Christina bir an gerildi.

"Yalnız mı gitti?" diye sordu.

Sesi öfkeli gelmiyordu. Christina, dikkatle tekrar başıyla onayladı.

Babası araya girdi. "Aptal kız. Nasıl bir tehlikede olduğunun farkında değil misin? Ablan gibi güzel bir bakire? Bunun, bir kuzuyu bir avuç aç kurdun arasına göndermekten bir farkı yok. Ona bir zarar gelirse, bu senin suçun olur."

"Haklı, yavrum," diye katıldı MacDonald, çok daha az saldırgan bir ses tonuyla. "İskoçya, yalnız bir kadına göre değil. Tehlikede olabilir."

Tehlike...

Hayır! Christina, kendisini korkutmalarına izin vermeyecekti. Gemide bir keşişin yanı sıra pek çok kadın da vardı. Beatrix'e bir zarar gelmeyecekti. Elverişli rüzgarlarla gece olmadan varacaktı.

Yeni kocasına baktı; yüzünde meraklı bir ifadeyle onu izliyordu. "Tehlikeli olduğunu biliyor muydun?" diye sordu.

Christina başıyla onayladı, onu anlamaları için yalvarıyordu. “Başka şansımız yoktu, Beatrix...” Anlatmak için bir yol arayarak elleriyle oynadı. “Bilirsiniz ya, o güçlü biri değil. Kalması çok daha tehlikeli olurdu.” Uzaklaşmak için bu tek şansı olabilirdi.

Kocası başıyla kısaca onayladı, sanki açıklamasından tatmin olmuş gibiydi.

Christina inanamıyordu. Bildiklerini söylemesi için ona ısrar etmeyecekti. Bu güven gösterisi hayal ettiğinden bile fazlaydı.

Ama mutluluğu kısa sürdü.

“Ne cüretle!” diye kükredi babası. Yerinden çıkmış omzuna rağmen, Christina’yı tekrar kavrayacakmış gibi bakıyordu. “Bu senin vereceğin bir karar değil.” Muhafızlarına dönüp, “Çok uzağa gitmiş olamaz. Yola çıkmış gemiler için limanı kontrol edin ve muhafızlara kaleyi terk eden biri olmuş mu sorun. Bölgede tanıdığı kimse yok,” dedi. Bir anda durdu. Gözleri çelik gibi parladı. Lamberton’a dönerek, “En yakın manastır nerede?” diye sordu.

Christina’nın benzi attı. Tanrım, nasıl bu kadar çabuk tahmin edebilirdi? Beatrix’i tahmin ettiğinden daha iyi tanıyordu. Kızının dönmesini isteyen öfkeli bir babaya karşı rahibeler onu korur muydu?

Lamberton kaşlarını çattı. “Kiliseye sığınacağına inanmak için bir sebebin var mı?”

“Evet,” dedi babası. “Aptal kız rahibe olmak istiyordu. Tüm yapılabileceklerle rağmen; onun güzelliği bana bir krallık bile kazandırabilecekken.” Piskoposun sertleşen ifadesini fark edince telaşla düzeltti. “Aptal bir kız rüyasından başka bir şey değil.”

“Bir rüya değil,” diye karşı çıktı Christina hiddetle, babasının yalanına öfkelenmişti. “Tek hayali bu.” Kendine gösterdiği nezaketi hatırlayarak Lamberton’a döndü. O bir piskopostu, bir din adamı – ruhani daveti muhakkak anlardı. “Ablamda özel bir şeyler vardı. Saf ve kutsal bir şey. Hep Tanrı’ya adanmış bir ha-

yat isterdi. Evlilik...” Gözlerini yaşlar kapladı. “Onu öldürürdü.” Tor’un güven verici elini kolunda hissetti. Bu beklenmedik teselli göğsünü sıkıştırdı. “Bunun olmasına izin veremezdim,” dedi fısıldarcasına.

Tor, Lamberton’a uzun uzun baktı. “Bu koşullar altında neden evlenmekten korktuğunu anlamak zor değil.”

Piskopos ne demek istediğini anladı ve bakışlarından, ona kesinlikle katıldığı anlaşılıyordu. Christina’nın babasına bakarak, “Kızlarından birinin evlenmesini garantiye alma yöntemini düşününce, ikincisini kiliseye bağışlayan yerinde bir davranış olur, sence de öyle değil mi?” diye sordu.

MacDonald derin bir kahkahayı öksürükle bastırdı.

Babasının ağzı o kadar sıkı kapandı ki boynundaki damarlar alev kırmızısı oldu. “Benden çok şey istiyorsunuz,” dedi sıkıdığı dişlerinin arasından. “Bana ufak bir servete mâl olur.”

Yalnızca kaybedilmiş bir ittifak değil. İyi bir ailenin kızının manastıra kapanması karşılığında hatırı sayılır bir çeyiz beklenirdi.

“Bana bir özür olarak kabul et,” dedi Tor ifadesiz bir sesle, ama tehdidi açıktı. Babası yavaşça pes ediyordu.

Babası köşeye sıkışmıştı ve bunun farkındaydı. Beatrix’i kaybetmişti.

Christina inanmadı. Ablası güvendeydi. Gerçekten güvende. Kocasının bu beklenmedik hediyesi düğün seremonilerinin hüsrânını telafi etmekten çok daha fazlasını yapmıştı.

İyi ev sahibini oynayan MacDonald, babasının gururunu okşamak için yanına gitti. “Gel, Fraser, odama geçelim. Biraz *cuirm* bulur, o kolunla ilgileniriz. Bugün kutlayacak çok şeyimiz var. Unutmayalım.” Tor’a dönüp, “Eğlence için kalmayacağınızdan emin misin?” diye sordu.

Tor kafasını salladı. “Yeterince geciktim. Kadırgaya yüklenen

yemek miktarından zaten yemeğin yarısını götürdüğümüzü görebiliyorum. Kız hazır olur olmaz gideceğiz.” Christina’ya beklen-ti dolu bir bakış attı.

“Yalnızca birkaç sandığım var,” dedi Christina. “Kalanı için sonradan birileri gönderilecek.”

“Hizmetçilerin?”

Christina, güvenli bir mesafeden olan biteni izlemekte olan hizmetçi kızı işaret etti. “Mhairi benimle gelmeyi kabul etti.” Zavalı kız yalnızca Christina’nın babasından uzaklaşmak istiyordu. Christina da tanıdık bir yüz olacağı için minnettardı.

Babası ve MacDonald hemen arkalarında Lamberton ile kiliseden çıkmak üzere ilerledi. Babası olanları iyi karşılaştı – fazla iyi. Her şeye bu kadar kolay boyun eğecek kadar bu ittifakı istiyor olmalıydı. Bir şeyler planlıyorlardı; bundan emindi.

Tor, arkalarından gidemedi MacDonald’ın sağ kolunu durdurdu. “MacSorley, dur bir dakika.” Christina’ya döndü. “Abanın nereye gittiğini söylersen, oraya sağ salim ulaşmasını sağlarım.” Christina tereddüt etti, Tor nedenini anlamış gibiydi. “Baban sözünde duracak. Sana söz veriyorum.”

Sesindeki çelik gibi kesinlik şüphelerini giderdi. Bu adamın yapamayacağına inandığı pek az şey vardı. Tor, Christina’nın zihninde, kitaplarındaki muhteşem kahramanlardan daha görkemli bir hal almıştı. Bir anlık tereddüdü aniden sadakatsizlik gibi geldi. Onun nesi vardı? Düşünceli davranışı karşısında ona müteşekkir olması gerekirdi. Yalnızca birkaç dakikadır evli-lerdi ve Tor daha şimdiden ona yardım teklif ediyordu. Ayrıca, Beatrix’in sağ salim ulaştığına dair bilgi almak için kendi de yanıp tutuşuyordu.

“Özür dilerim; tabii ki sana söyleyeceğim. Teşekkür ederim, her şey için. Beatrix, Iona’daki manastıra gitti.”

Tor tek kaşını kaldırdı, belli ki etkilenmişti. Gidebileceği çok daha yakın olan yerler vardı. Şüphe dolu bir ifadeyle Christina'yı inceledi, sanki bir anda bir şeyler anlam kazanmış gibi. "Bir gemi mi ayarladın?"

Christina başıyla onayladı.

MacSorley'ye dönmeden önce Christina'ya uzun uzun baktı. "Onlara yetiş ve sağ salim ulaştığından emin ol. Korkacak bir şey olmadığını da söyle."

MacSorley başıyla onaylayıp, döndü. Christina neye daha çok şaşıracağını bilemedi – Tor'un, MacDonald'ın sağ koluna emir vermesine mi yoksa adamın emirlere uymasına mı.

"Ama gemi şafak vakti hareket etti," dedi. "Onlara yetişemezsiniz."

İki adam alaycı ifadelerle birbirlerine baktı ve iri korsan sırnaşık bir ifadeyle sırıttı. "Olmuş bilin, leydim. Ona yetiştiğimde iletmemi istediğiniz bir şey var mı?"

Christina her ne kadar çılgınca görünse de adamın rahatlığına hayran kaldı. Bir an düşündü. Bu sabah telaş ve keşfedilme korkusu içinde vedalaşmışlardı. Christina, Beatrix'i gönderme konusunda endişelenmişti, ablasının da onu geride bırakırken endişelendiğini biliyordu. Ama Christina doğru kararı verdiğinden artık daha da emindi. Kocasını yalnızca açıklamasını sakince dinleyip, onun arkasında durmakla kalmamış, ablasının güvenliği ve mutluluğunu da temin etmişti.

"Ona de ki..." Christina o delici mavi gözlere bakıp, bir an tereddüt etti. Tam ihtiyacı olduğu anda ona hayat bağışlayan bu yakışıklı adama duyduğu hayranlıkla kalbi dolup taşıdı. "Ona de ki, başından beri haklıydı."

Belki de böylesi daha iyiydi.

Ablasına verdiği sözde durmuş, babasından kaçmış ve Lance-lot kadar onurlu ve cesur bir şövalye bulmuştu.

Geleceği kesinlikle ümit vericiydi.

asyaaslı

SEKİZ

A dalılar, denizde de kendilerini karada olduğu kadar evde hissediyorlardı ve Tor da istisna değildi. Dalgaları yarıp geçen soğuk, buz gibi rüzgar, yelkenleri doldurduğu gibi kanına can katıyordu. Bacaklarını genişçe açarak, yelkenlerin ipini, atların dizginini tutar gibi tutuyor, kolları ve ellerini kasan rüzgarın dizginleyici gücünü hissediyordu.

Hiçbir şey buna benzeyemezdi ve rüzgar saçlarını okşarken, denizin kokusu burnuna dolarken, dudaklarında denizin tuzu, göz görebildiğine mavi deniz üzerinde adamlarıyla bir kadirgana olmaktan başka bir şey istemezdi.

Bugün de çok farklı değildi. Güneş solarken, bulutlar yoğunlaşmış, sise karışıyordu. Gün ışığının son bir saatinde, görüş alanı bir kilometreye kadar düşmüştü. Anakara sahili bir süre önce görüş alanından çıkmıştı ama yolunu bulmak için onu görmeye ihtiyacı yoktu. Skye yolunu gözü kapalı bulabilirdi.

Zamanlamaları mükemmeldi. Seyahatin çoğunluğunda rüzgar arkalarındaydı. Böyle devam ederse, bir saat içinde Dunvegan Kalesi'nde olurlardı.

Geminin pruvasında büzülmüş oturan kadına kaydı bakışları. Karısı. Hemen yanındakinin yere çökmüş haline bakılırsa, hizmetçisi uyuyakalmıştı. Kadirganın kenarından sarkarak geçirdiği o kadar zamandan sonra buna şaşmamak gerekti. Yeni karısını

deniz tutmaması hoşuna gitmişti. Belki de bu hayat tarzına uyum göstermekte Tor'un korktuğu kadar zorluk yaşamayacaktı.

İçinde nahoş bir burukluk hissetti, ne kadar yalnız göründüğünü görmezden gelemedi.

Birden fazla kez Christina'yı kendini izlerken yakalamıştı. Giydiği ağır yün palto içinde tam anlamıyla kaybolduğundan, tek görebildiği beklenti içinde – istekle – ona bakan bir çift göz olmuştu. Belli ki Christina, Tor'un ona eşlik etmesini umuyordu.

Ama bakış şekli Tor'u rahatsız etti. Bir kahraman olduğunu düşünüyormuş gibi bakıyordu. Belki de babası yüzünden bu. Anlaşılabilir bir şeydi. Şüphesiz Christina'ya onu kurtarmış gibi geliyordu. Ama Tor bir şövalye değildi. Tor, buna değdiği için evlenmişti, onunla evlenmeyi reddettiğinde yüzünü görmeden edemediği için değil.

Anlayışsız değildi; sadece gerçek dışı beklentilere kapılması- nı ya da hayaller kurarak acı çekmesini istemiyordu.

Tor, klanına aitti, bir kadına değil.

Ama vicdanındaki sızı kaybolmuyordu. Bugün kızın düğün günüydü ve kutlama amaçlı bir yemeğe katılmak yerine, uzun ve rahatsız edici bir seyahat için onu kadırgaya bindirmişti. Kız da hepsine tek bir şikayet bile etmeden katlanmıştı.

Üşüyüp üşümediğini kontrol etmekten zarar gelmezdi. Pes edercesine iç çekerek, ipleri adamlarından birine vererek, Christina'nın oturduğu yere doğru ilerledi.

Christina döndüğünde, ona doğru geldiğini görünce yüzünde yayılan gülümseme Tor'u olduğu yerde durdurdu.

Lanet olsun. Belki de iyi bir fikir değildi. Ama dönmek için çok geçti. Omuzlarına geçirdiği kürklü pelerini çözerek, Christina'ya uzattı. "Al bunu. Donuyor olmalısın."

Gemide kadın olmasına alışık değildi yoksa bu ayrıntıyı dü-

şünürdü. Üzerinde, onu soğuk havadan koruyacak çok az şey vardı. Rüzgarda pembeleşmiş yanaklarından üşüdüğünü anlayabiliyordu.

Christina tereddütle baktı. “Ama sen üşümeyecek misin? Üstünde sadece *cotun* var.”

Tor kafasını salladı. “Ben alışkınım. Hem ihtiyacım olursa tartanım da var.” Pelerini Christina’nın omuzlarına sardı. “Al bunu.”

Christina başını kaldırarak gülümsediğinde, Tor midesinde tuhaf bir sızı hissetti.

“Teşekkür ederim,” dedi Christina, yanakları hafifçe kızarmak. “Çok düşüncelisin.”

Christina’ya biraz daha baktı, ayaklarını hareket ettiremiyor-
du. En sonunda bakışlarını çekerek, rahatsız bir ifadeyle boğazını temizledi. Kahretsin, neredeyse telaşlanmış gibiydi! Otuz bir yaşında, savaşın vahşi yüzünü görmüş bir savaşçıydı, on sekiz yaşında toy bir delikanlı değil. “Evet, pekala, çok uzun sürmez. Bir saat içinde varmış oluruz.” Gitmek için döndü.

“Bekle!” dedi Christina aceleyle. “Bir dakika daha kalamaz mısın?” Küçük beyaz dişleri, dolgun pembe dudağını ısırды. Tor, bu kez daha aşağılarında bir sızı hissetti. Geceyi hayal ederek, erkeklığı sertleşti. Hemen bakışlarını çevirdi, tuzağa düştüğü için kendine kızıyordu.

Hayır diyeceğini tahmin ederek Christina, “Lütfen, söylemek istediğim bir şeyler var,” diye ekledi.

“Gidene kadar bekleyemez mi?” Gerçi gittiklerinde yapmayı planladıkları, konuşmalarına pek vakit bırakmayacaktı.

Christina salınan saçlarından bir bukleyi bilinçsizce kulağının arkasına attı. Bedeninin geri kalanı gibi kulağı da zarif ve ufaktı – mükemmel pembe bir midye kabuğu gibiydi.

“Belki de çok aptalca, ama Dun... Dunvegan’a?” Tor başıyla onayladı. “Bunu söylemiş olarak varmak istiyorum. Tüm

sorunları arkamızda bırakmış olarak.” Çocuksu bir ifadeyle gülmüşü, “Hem, bunu şimdi söylemezsem, cesaretimi kaybedebilirim.”

Yanındaki bankın üzerinde hizmetçi horuldayarak uyuduğundan, karşısına oturdu, sırtı geminin pruvasına dönüktü. “Pekala, nedir söylemek istediğin?”

Christina derin bir nefes alarak, küreklerde oturan adamlar tarafından duyulmak istemezcesine sessizce konuşmaya başladı. “O gece olanlar için kendi adıma özür dilerim.” Konuya karşı duyduğu öfkeyle Tor’un duruşu dikleşince Christina hemen, “Lütfen, babamın gerçekten niyetinin ne olduğunu bilmediğime inan. Yalnızca birkaç dakika olacağına yemin etmişti. Ben bilmiyordum...” diye ekledi. Gözlerini devirdi. Alacakaranlık çökmüş olmasına rağmen, Tor, yanaklarının kızardığını görebiliyordu. “Çok geç oluncaya kadar neler olduğunu fark edemedim. Ama babamın seni benimle evlenmeye zorlayacağını bile bile, odana gizlice girdim bunun için de özür dilerim.”

Tor’un hatırlamak istediği bir konu olduğu söylenemezdi. Odukça güçlü korumasını nasıl alt ettiğini düşündükçe gururu inciniyordu. Öfkesini dindirmeye çalışarak, ifadesiz bir ses tonuyla sordu, “Neden yaptın?”

Christina utanarak, başını çevirdi. “Babamın emrini yerine getirmeseydim...”

Devam edemedi, Tor da onun yerine cümleyi tamamladı. “Seni döverdi.” Tam da düşündüğü gibiydi: Zorla yaptırmıştı. Ama her ne kadar bazı adamların kadınlarını istismar etmesinden nefret etse ve korkusunu anlasa da, bu, babasının ihanetine ortak olduğu ve onu savunmasız bir duruma soktuğu gerçeğini değiştirmiyordu. “Reddetmeyi hiç mi düşünmedin?”

Sorusundaki gizli suçlamayı algılamış olmalıydı ki utancının yerini gurur aldı. Kollarına ve omuzlarına baktı, bakışları kanını kaynatacak bir şekilde bedeninde dolaştı.

“Herkes bir dağ kadar heybetli ve kaya gibi kaslarla dolu değil.”

Vücudunu fark etmişti, öyle mi? Daha da yoğun bir şeyler hissetmeye başladı.

“Senden daha güçlü birilerinin seni küçük görmesinin üzerinden cpey zaman geçtiğini tahmin edebiliyorum. Senin gibi cesur ya da kahraman olmayabilirim ama yalnızca beni tehdit etmiş olsa dayağını kaldırabilirdim. Fakat emirlerini yerine getirmeyince cezasını tek çeken ben olmayacaktım.”

“Ablanı koruyordun.” Her şeyi anlaması, babasının ihanetine ortak olmasına karşı duyduğu tüm öfke ya da kırgınlığı sildi götürdü. Ablasını koruduğu için onu suçlayamazdı.

Christina buruk bir ifadeyle gülümsedi. “Ben de korkmuştum. Ama daha önce Beatrix hakkında söylediklerim doğru – her zaman bir çocuk kadar zayıftı ve hiçbir zaman güçlü olmadı.” Sesindeki yoğun duyguyu fark etmemek mümkün değildi. Christina gözünün kenarındaki yaşı sildi. “Geçen defa onu neredeyse kaybedecektim. Bunu riske edemezdim. Yanlış ve korkunç bir şey olduğunu biliyorum – babama da bunu söyledim. Ama o zaman çok zararı olmayacaktı – babam birkaç dakika sonra gelip, bizi bir arada bulacak ve evlenmemiz için zorlamaya çalışacaktı ama evlenmek zorunda kalmayacaktın.”

Tor ne demek istediğini tahmin etmişti. “Ablanla gitmeyi mi planlamıştın?”

Christina bakışlarını kaçırarak, başıyla onayladı. “Evet.”

Bekaretini alana kadar... Ve sonra fikrini değiştirmişti. Mükemmel bir çözüm olacaktı. Olanlardan sonra bile gidebilirdi, böyleyse neden gitmemişti? Tor, bilmek isteyip istemediğinden emin olamadı. Düşüncelerini tahmin ettiğinden daha fazla belli etmiş olmalıydı ki Christina utangaç bir ifadeyle ekledi, “Rahibe olmaya uygun olduğumdan emin değilim.”

Yanaklarındaki kızarma, Tor’un kasıklarına bir sıcaklık ya-

yılmasına neden oldu. Onun tutkularını uyandırmış olabileceği düşüncesi – dokunuşlarından hoşlanmış olabileceği – kanını alevlendirdi.

Masum bir kızdı ama ya görüldüğü kadar tutkuluysa? Erkekliği kasıldı. Yapmak istediği erotik şeylerin yalnızca düşüncesi bile onu arzudan çılgına çeviriyordu. Eğer gerçekten...?

Aniden konuyu değiştirdi. “Seni yalnız başına dolaşırken bulduğum ve ne yaptığını söylemediğin gece – bu, Iona’ya kaçma planıyla ilgiliydi, değil mi?”

Bu bağlantıyı daha önce, ablasının ortadan yok olmasıyla bir ilgisinin olduğunu itiraf ettiği zaman kurmuştu. Kız hakkındaki ilk izleniminin hakkını vermediğini kabul etmek zorundaydı. Gözü karalık ve aptallık olarak tanımladıkları aslında ablasını korumak isteyen zavallı bir kızın işleriydi. Harekete geçmiş olmasından hoşlandı.

Christina başıyla onayladı, hatırladıkça titriyordu. “Gemiye binmenin bir yolunu bulabilmek için kasabaya gitmiştim. Yanımda kimseyi götürmeye cesaret edemezdim; babam planımızı fark ederse kimsenin cezalandırılmasını istemedim. İşim tahmin ettiğimden daha uzun sürdü. Touchfraser’da kadınlar rahatlıkla dolaşır, hizmetçiler daha da rahat. Kalabalık bir kalenin ortasında böyle bir şeyin olabileceğini hiç tahmin etmemiştim.”

Aptal değildi, yalnızca kötü şeylerden uzak yetişmişti. “Her yerde olabilir,” dedi ifadesiz bir ses tonuyla, kadınlara yalnızca “barbar” adalarda tecavüz edilebileceğini düşünmesini istemiyordu – gerçi hayat tarzlarının güneydekinden daha katı olduğunun farkındaydı. “Dunvegan’da oldukça güvende olacaksınız ama muhafızın olmadan kaleyi asla terk etmemelisin.” Ona bir şeyler olması düşüncesi... “Söz ver bana,” dedi aşırı ciddi bir ifadeyle.

Christina kocaman açtığı gözleriyle tekrar başını salladı. Öfkesinin kaynağını yanlış anlamıştı. “Benimle evlenmek isteme-

diğini biliyorum ve babamın yaptıkları yüzünden onurunu kurtarmak için evlenmek zorunda hissettiğini de ama başına daha fazla bela açmayacağıma yemin ederim.” Tor kahkaha atmak istedi. Bunun ne kadar imkansız olacağını keşke bilebilseydi. Ama bütün neşesi Christina sözlerine devam ettiğinde yok oldu, “Seni memnun etmeye çalışacağım.”

Soluğu kesildi, bu yumuşak dilek aklına tehlikeli hayaller soktu. Dizleri üstüne çökmüş onu ağzına alması gibi.

Tanrım, neredeyse dilinin sıcak darbelerini hissedebiliyordu. Bir kaya kadar sertleşmişti. Kızın, masum sözlerinin, en temel arzuları üzerinde yarattığı ağırlık hakkında hiçbir fikri yoktu. Onu memnun edecekti. Çok iyi bir şekilde. Ama Christina’nın demek istediği bu değildi.

“Seninle bir ilgisi yok,” diye açıkladı, Tor. “Sadece bu ittifakın klanıma bir fayda sağlamayacağını düşündüm.”

Christina’nın kafası karışmış gibiydi. “Ama Fraserlar eski ve güçlü bir ailedir.”

“Evet, eski ve güçlü bir İskoç ailesi.” Babasının planlarının ne kadarından haberdar olduğunu merak etti. “İskoçya’nın politikalarından – ve savaşlarından – uzak kalmayı tercih ederim.”

“Ama nasıl? Sen de bir İskoç’sun.”

“Ben Adalıyım,” dedi, sanki aradaki fark yeterince açıkmış gibi.

“Ama yine de İskoç halkına mensupsun.” Artan bir dehşetle Tor’a baktı. “Herhalde Edward’ı desteklemiyorsundur?”

Meşhur milliyetçi Fraser kanının damarlarında dolaştığı aşikardı. “Klanımı destekliyorum. Onlar için en iyisini yaparım.”

Tor, konuyla ilgili tüm söylemek istediklerini söylemişti ama o anda Christina onu şaşırttı. “Benimle evlenmek – yani bir Fraser ile – bir isyan olması durumunda seni Edward’la karşı karşıya getirir.”

Tor'un bakışları kısıldı ve sesini alçalttı. "İsyan konusunda ne biliyorsun?"

Christina aniden söylediklerinden pişman oldu, ihanet konusunda bu kadar rahat konuşmaması gerektiğini fark etti. "Hiç bir şey. Sadece babam Edward'a duyduğu nefreti gizlemez ve Lamberton'ın da orada olduğu ve bu ittifakı ne kadar çok istediklerini düşününce, senin savaşçı yeteneklerinin bir amacı olduğunu farz ettim."

Gerçeğe ne kadar yaklaştığına inanamadı. Onun yanında dik-katli olması gerektiğini fark etti. Kız fazla zekiydi.

Daha önce bir kadınla böyle bir konuda sohbet ettiğini hatırlamıyordu. Kahretsin, erkeklerle bile nadiren bu kadar çok konuşurdu. Bu gerçek karşısında belli belirsiz bir rahatsızlık duyarak, geçiştirdi, "Olan oldu. Bize sadece elimizden gelenin en iyisini yapmak düşer."

Christina'nın ifadesi buruklaştı; Tor'un ses tonundaki ani değişim karşısında kırılmış gibiydi.

"Olanlardaki payım için gerçekten çok üzgünüm." Bakışlarını kaldırdı. "Umarım beni affedebilirsin."

Tanrım, işte yine olmuştu. Onu kollarının arasına alıp, yatıştırma isteği doğuran o tatlı ve kırılğan bakış geri gelmişti.

"Af dilemesi gereken baban, sen değilsin," dedi geçiştirerek. Ağzını sımsıkı kapadı. "Masum bir kızı, benim başka türde bir kadın olarak düşüneneğimi bile bile yabancı bir erkeğin odasına gönderdiği için kırbaçlanmalı. Christina'nın yanakları utançtan kızardı ama Tor bakışlarını kaçırmadı. "Sana acı verdiğim için özür dilerim." Sesi derinleşti. Gelecek sefere öyle olmayacak."

Bu gece. Beklentiyle doldu, tüm vücudu kasıldı ve ısındı. Gece olmak bilmeyecekti. Christina durmadan rahatsız eden bir kaşıntı gibiydi ve Tor rahatsızlığını gidermek için sabırsızlanıyordu.

Aslında Christina'nın bakışlarını kaçıracağını düşünüyordu ama Christina başıyla onayladı, gözleri güvenle açılmıştı.

Tor, hayatında ilk defa o güvene layık olup olamayacağını sorguladı. Yalnızca Christina'ya baktığında bile bedenine hakim olamıyordu; bir de o altında olsa, içinde gidip gelirken bacaklarını etrafına sarsa, sımsıcak bir ıslaklıkla nasıl olurdu kim bilir? İlerler miydi? Altında kalçalarını hareket ettirir miydi?

Ayağa kalktı. "Adamlarımın yanına dönmeliyim. Çok yakında Little Minch'e varmış oluruz."

"Ah," dedi Christina. Yüzünde beliren hayal kırıklığı ifadesi Tor'un gözünden kaçmadı. Sislin arasından sızan günün son ışıkları, yüzüne nur gibi yağıyordu. Tene o kadar yumuşaktı ki – neredeyse şeffaftı. Ona dokunmak için kıvranıyordu. Parmağını yanağının kıvrımında gezdirmek ve avucunun içinde o kadifemsi yumuşaklığını hissetmek.

Tor, birdenbire çekildi. Bu da nereden çıkmıştı? Yüzünü avucunun içinde hissetmek? Daha önce hiçbir şeyi böylesine yapmak istememişti.

Gözlerini Christina'ya dikti. Bu kızda ona bu kadar tuhaf güdüler aşılayan şeyin ne olduğunu merak etti.

Ve bu konuda ne yapacaktı?

Christina gitmesini istemiyordu. Onunla konuşmak için tüm gün bekledikten sonra, adamlarına dönmeden önce daha fazla zaman geçireceklerini umut etmişti.

Özür dilemek tahmin ettiği kadar kolay olmuştu. Korkutucu ifadesine rağmen, sakın, kendine hakim tutumları, Christina'ya intikam korkusu olmadan aklından geçenleri söyleme rahatlığı vermişti. Farklı bir histi, babasını kızdırma korkusu olmadığından ağzından çıkan her kelimeyi düşünmesine gerek yoktu.

Babasının nahoş ihanetini tekrar konuşmak konusunda çok gergindi ama Tor'un bir açıklamayı hak ettiğini biliyordu. Her ne kadar Tor'un başta onunla evlenmek istememesi canını yakmış olsa da kararını *değiştirmişti* – bunun bir anlamı olmalıydı. Hem özrünü kabul etmiş görünüyordu ki bundan da kendini suçlamadığı sonucunu çıkararak rahatlıyordu.

Söylemek istediği şeyleri söylemiş olmasına rağmen gitmesini istemiyordu. Onunla konuşmayı seviyordu. Tor, Christina'yı dinliyor, sorularını duymazdan gelmek yerine ona cevap veriyor ve söyleyecekleriyle gerçekten ilgili görünüyordu.

Ona bu kadar yakın olmak bile kalbinin yerinden çıkacakmış gibi atmasına neden oluyordu. Sanki bedeni görünmez bir güce karşılık veriyor, sinir uçları tutuşuyor, tüm duyuları hassaslaşıyordu. Bu yakınlık, Christina'ya onu izleme fırsatı da veriyordu ve çelik gibi perdenin arkasını bir kez daha görmeyi umdu. Soğuk, korkunç komutandan fazlası vardı – bundan emindi.

Onu tanımak için koca bir ömrü olacaktı ama zamanla oluşan samimiyeti beklemek istemiyordu. Onun yanında oturup, Tor MacLeod hakkındaki tüm detayları öğrenene kadar konuşmaktan çok istediği bir şey yoktu.

Tor onun kocasıydı ama onunla ilgili hiçbir şey bilmiyordu. Babası onun dul olduğunu ve iki oğlunun başka bir yerde yetiştirildiğini söylemişti ama ailesi hakkında başka tek kelime etmemişti. Ağabeyi, ablası var mıydı? Lider olduğuna göre babası ölmüş olmalıydı peki ya annesi?

Savaş meydanlarında düşmanları defetmediği ya da genç kızları kötü adamlardan kurtarmadığı zamanlarda ne yapmaktan hoşlanırdı?

Bira mı severdi şarap mı? Tuzlu mu severdi tatlı mı? Dağınık mıydı titiz mi? Nece gülerdi?

Christina dudağını ısırdı. *Güler miydi?* Elbette güler, diye dü-

gündü Christina gergin bir ifadeyle. Ciddi ifadesinin, gardım indirecek kadar rahatladığını hayal etmesi bile zor olsa da, sonuçta herkes gülerdi.

Kaç yaşında olduğunu bile bilmiyordu – otuzlu yaşların ortasında idi, muhtemelen.

Tor gitmek için ayaklandı ve Christina telaşla onu durdurmak için bir bahane aradı. Aniden, sağ taraflarındaki bulutların arasından kayalık bir sahilin dik yamaçları göründü.

“Bekle,” dedi, Tor’u durdurarak. Omuzunun üstünden parmağıyla işaret etti. “Bu mu?”

Tor, arkasını dönmeden cevap verdi. “Evet, Skye bu.”

Sesindeki neredeyse anlaşılmaz yumuşama Christina’nın bir şey yakaladığının göstergesiydi – belli ki evini seviyordu. “Dunvegan’ı görmeme az mı kaldı?”

“Çok az kaldı. Bu, adanın batı tarafı. Duirnish’in etrafından kuzeye gidip, oradan da göle gireceğiz, sonra da kaleyi görebileceksin.”

Tor’un bakışları küreklerdeki adamlara kaydı. Christina onu geciktirdiği için suçlu hissetmesi gerektiğini düşündü ama hissetmiyordu. Kalacağı anlamına geldiği sürece hissetmiyordu. “Bana biraz daha bahseder misin?”

İç çeker gibi bir sesle Tor geri oturdu. “Ne bilmek istiyorsun?”

Kollarını göğsünde bağladığında, kaslarının şişmesi Christina’nın zihnindeki tüm düşünceleri unutturdu. Ağzı kurudu, erkeksi gücünün bu kadar cesurca teşhiri içini gıcıkladı. Gerçekten inanılmazdı. Çıplak göğsünün sert ve pürüzsüz hatlarını tüm netliğiyle hatırlıyordu. Nefesini tuttuğunu fark ederek, kendini toplayıp sordu, “Finlaggan gibi mi?”

“Hayır. Fark hemen dikkatini çekecek. Dunvegan savunma amaçlı bir kale, adeta içine girilmez bir görüntüsü var.” Uzun uzun Christina’ya baktı. “Orada güvende olacaksın.”

Christina'nın yanakları kızardı. Endişelendiği şey o değildi ama Tor'un, korkularına önem veriyor olması hoşuna gitmişti.

"Kale yüksek bir kayanın üstüne inşa edilmiş, Edinburgh ve Stirling gibi," diye devam etti Tor. "Yalnızca su üzerindeki bir deniz kapısından giriş var. Eski bir kalenin kalıntıları üstüne inşa edildi. Büyükbabam, MacRaidl adlı Danimarkalı bir şövalyenin kızıyla evlenmiş ve kalenin sahibi olmuş. Eski kalenin taşlarını yüksek bir perde duvar inşa etmek ve uzun evlerin yerine yeni bir salon yapmak için kullanmış. Ben de yakında, bir kule evi inşa etmeyi düşünüyorum."

Christina kaşlarını çattı. "Tüm halkın kalende mi yaşıyor? Giriş yalnızca denizden sağlanıyorsa atları nasıl götürüyorsunuz?"

Tor gülümsedi ve bu gülümsemenin gücü Christina'nın kalbinin hızlanmasına neden oldu. Geniş ağzının zarif kıvrımı tüm yüzünü aydınlatıyor, onu çok daha genç gösteriyordu. Zifiri karanlıkta dişleri bembeyaz parlıyor, gözleri sertlikle değil neşyle ışıldıyordu. Ama en büyüleyicisi sol yanağındaki derin gamzeydi.

Daha önce yakışıklı olduğunu düşünmüş olsa da şimdi karşısında duran bu etkileyici adamın getirdiği saf yıkımın yanında bir hiç kalıyordu. Ona sadece baktığında bile başı dönüyordu. Gerçekten bu adamla evli miydi? Ama değişim çok daha derin oldu. Tor'u daha az korkutucu hale getirdi – neredeyse cana yakın. Dehşet saçan bir savaş makinesinden ziyade bir ölümlüydü.

Üzerindeki silahları düşünmezse, rüzgarla savrulan bronz, güneş yanığı saçları ve rahatlamış, güçlü bedeniyle, karşısında çok daha farklı bir adam duruyordu. Savaş derdi ve sorumlulukları olmayan bir adam. Şefkatli ve duygusal bir adam.

İşte *bu* hayallerini süsleyen şövalyeydi. Daima böyle görünmesini istiyordu.

"Kale büyük ama çok da değil," diye karşılık verdi Tor.

Christina'yı hayallerinden uyandırarak. Christina ağzı açık bir halde onu izlediğini fark ederek ağzını kapadı – bir kez daha. “Yakınlarda bir kasaba ve insanları getirip götürecek botların bulunduğu bir nehir var. Adalarda atlara uygun pek az yer göreceksin; biz deniz yoluyla seyahat ederiz. Su üzerinden ulaşım çok daha etkili ve hızlı. Ama ihtiyaç olursa diye kasabada atlar için ufak bir ahır bulunduruyorum.”

“Tehlikeli mi?”

Tor kafasını salladı. “Denizde saldırı nadir olur. Korsanlar denizde seyahat eder ama genelde karada saldırırlar. Alıştıktan sonra anlayacaksın. Karada haftalar sürecektir mesafeleri denizde kolaylıkla bir günde aşabilirsin.”

Christina onun tamamen farklı bir hayat tarzı olduğunu fark etti. Hakkında pek az şey bildiği bir hayat tarzı. Bir an kendinden şüphe etti, Tor’u hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu.

Kendini kanıtlamak bir şekilde çok önemli olmuştu. Tor’un onu sevmesini istiyordu. Onunla evlendiği için pişman olmamasını istiyordu – özellikle de Tor’un onun için yaptıkları düşünülürse.

Ancak Christina, Tor’un başta ittifakı istemese de sonradan fikrini değiştirdiğini hatırlattı kendine. Hiçbir şeyden korkmayan bir adam için bunun bir anlamı olmalıydı. Birazcık da olsa Christina’dan hoşlanıyor olmalıydı.

Ona iyi bir eş olmak istiyordu. Ama deneyimleri kısıtlıydı. Babası mahkum edildiğinde, dul halasının yanına gönderilmişti. Bir evin hanımı olarak elbette halası neler yapması gerektiğini öğretmişti ama sürekli savaş halinde olmalarından ve erkeklerinin çoğunun savaşta olmasından dolayı evli insanların günlük hayatlarını gözlemleme şansı pek bulamamıştı. Fakat kitapları sayesinde aşk hakkında her şeyi biliyordu.

Aklına bir şey geldi. “Ailen bizi karşılayacak mı?”

Tor'un tüm neşesi bir anda kayboldu. Çelikten duvarı hızla geri dönmüştü. İçinden lanet etti, hata yaptığım fark etmişti, sorusunu geri alabilmeyi diledi.

"Hayır," dedi Tor kısaca. "Gerçi kardeşim yakında bize katılır."

Ses tonu, Christina'nın konuyu kapatmak istemesine neden oldu. "Peki oğulların? Onlarla tanışmayı çok isterim."

Doğru şeyi söylemişti. Gülümsemesi geri dönmemiş olsa da gözlerinde bir yumuşama belirdi. "Malcolm ve Murdoch, Lewis'te amcamın yanında eğitim görüyorlar. İkisi de katı savaşçıların yeteneklerine sahip. Geçen ay On İkinci Gece ve Yule kutlamaları için annelerinin ailesini ziyarete gitmek üzere İrlanda'ya geçerken Dunvegan'a uğradılar." Neşeyle Christina'ya baktı. "Malcolm daha on üçünde bile değil ama sanırım şimdiden senden uzun."

Onunla dalga geçiyordu. Christina inanamadı. Fazla abartılı bir iç çekişle, "Burada sık karşılaşacağım bir durum olacak galiba. Ama ister inan ister inanına bazı yerlerde bir kadın için ortalama bir boya sahip olduğum düşünülür," dedi.

Tor tek kaşını kaldırdı, bakışı altında Christina'nın bedeni kalın yün pelerinin ardında farkındalıkla ürperdi. "Öyle mi?" diye sordu.

Christina başıyla onayladı. "Evet, bazı yerlerde bir seksenden daha kısa olan adamlar var."

Baş döndürücü gülümseme bir öksürükle geri döndü. "Bizim de Adalar'da bir iki tane var ama biz onları gözden ırak tutuyoruz."

"Uçurumdan atmaktan ya da boğmaktan daha iyi galiba," dedi buruk bir ifadeyle.

"Biz barbar değiliz," diye alay etti Tor. "Birkaç sene önce onları uçurumdan atmayı bıraktık."

Christina gözlerini devirdi. “Çok rahatladım, gece kapımı kilitlememe gerek kalmayacak.”

Huzur verici karanlıkta birbirlerine gülümsediler. Bir sıcaklık dalgası Christina’nın bedenini sardı. Kuru espri anlayışını keşfetmek Christina’yı define bulmuş gibi bir heyecana sürükledi. Soğuk ve mesafeli görünüyor olabilirdi ama o kaya gibi görüntüsünün altında sıcakkanlı biri olduğunu biliyordu. Yalnızca açığa çıkarmak için bir yol bulması gerekiyordu.

Tor, Christina’yı biraz daha inceledi, sanki onu şaşırtmıştı ve ne yapması gerektiğini bilmiyordu.

Bu kez ayağa kalktığında çok istekli değildi – hatta biraz gönülsüz gibiydi. “Varış için gemiyi hazırlamalıyım; göle girdik.” Arkasına dönüp, karanlıkta bir yeri işaret etti. “Dümdüz ileri bakmaya devam edersen, adacığın öbür yanına ulaştığımızda, kaleyi görebilirsin.”

“Bakacağım.” Christina gülümsedi, aniden bir utangaçlık çökmüştü. “Teşekkür ederim.”

Tor başını sallayıp, yelkenleri tuttuğu yere döndü. Christina onu izlemeden duramıyordu. Güçlü bacaklarının nasıl uzun ve amaca yönelik hareket ettiğini, sarsılan gemide ne kadar rahat ilerlediğini fark etti. Her şeye hakim ve kontrollüydü, denizde de karada olduğu kadar rahattı. Daha önce hiç onun gibi biriyle tanışmamıştı.

Ve Tor ona aitti.

Sohbetlerinin sıcak ısıltısı içini sarmıştı. Kötü başlangıçlarına rağmen, Tor MacLeod ile evlenmenin bir rüyanın gerçekleşmesi olduğu fikrine gittikçe daha çok ikna oluyordu.

Asabi bir adamdı. Tamamen katı sınırları ve kaba tavırları olan bir adam. Ama gülümsediğinde ve onunla şakalaştığında, daha fazlasını görme fırsatı bulmuştu. Açığa çıkarabileceği bir şeyler.

Kürkün içine biraz daha gömüldü, sadece sıcaklığının değil, onu giyen adamın baş döndürücü erkeksi kokusunun da keyfini çıkarıyordu. Ateşin karşısında, kalenin rahat ortamında gizlenmiş, yalnızca ikisinin olduğu, sohbet ettikleri ya da satranç oynadıkları uzun geceler hayal etti. Ya da belki de Christina kitap okur, Tor da ona bakıp yalnızca ona gösterdiği gizli bir tebessümle gülümserdi.

Bakışlarını Tor'un gösterdiği yere sabitledi, heyecanı göğsünde giderek kabarıyordu. Artık hava kararmış, körfezin kara suları geceye karışmıştı ama Christina geniş bir perde duvarı ortaya çıkaran uzaktaki meşalelerin halelerini görebiliyordu.

O anda gördü. Sis ilahi bir perde gibi aralanırken nefesini tuttu. Devasa kayanın ve büyük perde duvarların keskin hatları vurucu bir şahmeran gibi önünde yükseliyor, saf bir haşmetle sisi delip geçiyordu.

Gerçekten aşılmazdı ama Tor dehşet verici olduğundan bahsetmemişti.

Bunu beklemediğini söylemek son derece yetersiz kalırdı. Dunvegan Kalesi'nin biraz olsun sıcak ya da büyüleyici bir yanı yoktu. Bir komutanın kalesiydi, savunmak için inşa edilmişti.

Kalenin soğuk ve ıssız bir yanı vardı ama aynı zamanda ürkütücüydü. Sahibi gibi diye düşündü Christina ürpererek.

Evinden söz ederken nasıl gururlandığını hatırlayarak yüzünü kocasına çevirmemeye çalıştı, tepkisini görmesini istemiyordu.

Derin nefesler alarak, fazla heyecanlanmamaya çalıştı. O kadar kötü olamazdı.

Ama yaklaştıkça, kemiklerine işleyen ürpertiden kurtulamadı. Hayal bile edemeyeceği kadar nahoş bir yerdi.

Daha da kötü olmak üzereydi.

Kalenin görünmesinden kısa bir süre sonra arkasında bir kargaşa duydu. Adamlar hızla harekete geçtiğinde gemideki hava

aniden değişti. Ters giden bir şeyler vardı. Tor, sert ve gergin bir sesle emirler yağdırmaya başladı.

Christina bakışlarını yakalamaya çalışsa da Tor onun olduğu yöne bakmadı bile. Savaş lordu geri dönmüştü. Onu daha önce hiç böyle görmemişti – Lachlan MacRuairi ile çarpışırken bile böylesi ölümcül bir yoğunluk yoktu. Vahşi, kararlı ve son derece acımasız görünüyordu. Bunun olmasına neden olan her kimse, Christina ona acıdı.

Yakınında kürek çeken adamlardan birine döndü. Adının Aonghus olduğunu düşünüyordu; kocasının pek çok kişisel yardımcısından biriydi. Tor'un *Am Fear Braitach*'ı diye düşündü, sancaktar. "Ne oluyor?" diye sordu tereddütle. "Sorun ne?"

Adamın ifadesi sert ve sinirliydi. "Saldırı var, leydim." Kalenin arkasında bir bölgeyi işaret etti. Sis sandığı karanlık dumanları fark etti. "Kasabada."

Saldırı mı? Christina'nın benzi attı, boğazı korkudan düğümlendi.

Sonraki birkaç dakika bağırımlardan oluşan bir kargaşa ve düzenli eylemlerle geçti. Adamlar toplanıp, birlikte hareket ederken tüm seyahatin o rahat atmosferi dağıldı.

Kalenin altındaki rıhtıma yanaştılar ve Tor onları karşılamaya gelen muhafız kalabalığının içine, tahta iskeleye atladı. Christina kısa ve şifreli cümlelerle birbirlerine ne söylediklerini anlamaya çalıştı ama sanki farklı bir dilde anlaşıyor gibiydiler.

Mhairi uyanmıştı ve Christina onun sakin olması için clin-den geleni yapıyordu. Genç bir muhafız ansızın onları gemiden indirmek için yanlarında belirdi. "Merak etmeyin, leydim," dedi nazikçe, Christina'nın dehşet dolu ifadesini fark etmişti. "Burada güvende olacaksınız. Kimse Dunvegan'ı alamaz."

Kayanın içine yontulmuş, deniz kapısına giden dik merdivenleri görünce nedenini anladı. Devasa perde duvara tek giriş, ufak

kemerli bir geçişteki demir kapıdan sağlanıyordu. Hemen üzerinde kurulmuş küçük bir gözetleme evi ile korunuyordu ve uzun perde duvar bir düzine okçuyla her yönden tutuluyordu. Giriş giden dik, kaygan merdivenleri elc geçirmeye çalışmak aptallık olurdu çünkü bu, aşağıdaki kayalıklara düşerek ölmek demekti.

Dehşet verici bir durumda olmalarına rağmen Christina'nın dudaklarında ufacık bir gülümseme belirdi. O merdivenlerle, gerdek geceleri için eşikten taşınmak pek muhtemel olmazdı, ama yapabilecek birisi varsa o da etkileyici kocasından başkası değildi.

Kocası için etrafına bakındı ve içindeki sıcaklık bir anda kayboldu.

Göğsü sıkıştı. Kocası... gidiyordu. Gemi rıhtımdan ayrılırken tek görebildiği çelik miğferinin altında rüzgarla uçuşan altın saçlar ve kaslı omuzlarıyla sırtının geniş hatları oldu.

Dudakları aralandı ama kara, köpüklü siste kayboluşunu izlerken ses çıkaramadı. Hüsrân göğsünde alev oldu yandı. Hoşça kal bile diyememişti.

Bir kez bile arkasına dönüp bakmamıştı.

Onu tamamen unutmadığına ikna olmak zordu.

Savaş meydanında bir adam durmuş, gemilerin gelip gidişini izliyordu.

MacLeod dönmüştü.

Lider çok geç kalmıştı ama adam yine de titredi. Bulunmaktan korkmuyor olsa da – şimdilik – MacLeod gibi bir adama ihanet etmek düşüncesi dehşet vericiydi. Yakalanırsa, başına gelebilecek en iyi şey hızlı bir ölüm olurdu. Merhametsiz savaşcının başını koparıp, köpeklerine yem etmesi daha muhtemeldi.

Benzi attı ve içindeki korku arttı. Soğuk rüzgara rağmen, altında biriken teri sildi. Tanrım, bunun için yaratılmamıştı. Amcası ne düşünmüştü ki?

En azından şimdilik MacLeod'un yanlış yöne baktığıyla teselli etti kendini.

“Adaların en muhteşem kılıç kullanan adamı,” derlerdi ona. MacLeod liderinin adalarda gittikçe artan gücü dikkatlerden kaçmamış, ona pek çok düşman kazandırmıştı. Düştüğünü görmek için can atan düşmanlar... Ancak, önce bir delil bulmalıydı.

asyaasli

DOKUZ

İlk gün en kötüsüydü. Kendini hiç bu kadar yalnız hissetmemişti. Liderlerinin ani evliliği karşısında afallamış olan klan üyeleriyle dolu bir kalenin kapısında yeni kocası tarafından terk edilen Christina kendini dünyanın öteki ucuna bırakılmış gibi hissediyordu.

Skye MacLeodları, onunla aynı dili konuşuyor, aynı kıyafetleri giyiyor, aynı yemeği yiyor ve aynı yapılarda yaşıyordu ama her şey farklıydı. Bu belirsiz farklılıklar aşına olduğu şeylerin bile tuhaf ve yeni gibi görünmesine neden oluyordu.

Bunu takip eden iki gün nispeten daha iyiydi, çünkü Christina kendini Büyük Salon'un daha hoş bir yer gibi görünmesi için uğraşmaya adanmıştı. İlk geldiğinde korktuğu gibi Salon o kadar da ilkel değildi ama alışık olduğu ufak dokunuşlar, küçük lüksler de yoktu. Kalenin ana binası olan Dunvegan'ın Büyük Salon'unun her şeyi – yapısı, mobilyaları ve dekorasyonu – basit, pratik ve kesinlikle erkeksiydi. Olduğu gibi görünüyordu: Savaş meydanında olmadığı zamanlarda savaşçılar için bir sığınak.

Hayal ettiği rahat ortamdan eser yoktu.

Önceleri ateşin karşısında herkesle birlikte yatmak zorunda olmaktan korkmuştu ama salonun uzun duvarının arkasında üç özel oda olduğunu görünce rahatladı. Christina'yı ortadaki odaya götürdüler – bir yatak, bir masa, bir sandalye ve kıyafetlerini koyması için küçük bir dolap olan küçük bir odaya.

Şimdi üç odanın en büyüğünün önünde duruyordu. Christina yavaşça lordun – ya da burada söyledikleri gibi kralın – kapısını çaldı ve izin verilince içeri girdi. *Ri tuath*. Kabilenin kralı. Kocasına böyle diyorlardı. İlk başta yanlış duyduğunu sandı ama geldiğinden beri öğrendiği bir şey varsa o da bu insanların savaşçı liderlerine saygı duyduğuydu. Onlar için Tor, İskoçya'ya bağlanmadan önce Skye için neyse oydu: Bir ada kralı. Çağın en büyük savaşçısı olarak görülmesi ise klanının duyduğu gururu arttırıyordu. Yemeklerde *Sennachie*'nin söylediği şiirler liderlerini överken neredeyse efsanevi geliyordu. Kocası etrafını saran yirmi adamı tek başına alt etmiş olamazdı herhalde?

Rhuairi, espriden anlamayan kahya, katibin yanındaki masada oturduğu yerden bakıyordu. Genç din adamı hoş bir gülümsemeyle baktı, Christina da minnettar bir tebessümle karşılık verdi. Tor'un şahsi muhafızlarından tanıdık olanlarının çoğu kocasıyla birlikte gitmişti ve katip, asık suratlılar deryasında tek dost canlısı yüzdü. Christina, kocasının soğuk, mesafeli ifadesini nereden aldığını merak ederse klan üyelerinden uzağa bakmasına gerek yoktu. Bunun bir ada geleneği olmasından korktu.

“İyi günler, leydim,” dedi katip. “Bu sabah erken kalkmışsınız.”

Christina da ona gülümsedi. “Evet, katip John, bugün yapmak istediğim çok şey var.”

Kahya ses çıkarmasa da pek hoş karşılamamış görünüyordu.

Christina saçını kulağının arkasına atarak, omuzlarını dikleştirdi, korkmayacaktı. Burası artık onun eviydi. Kalenin hanımı oydu ve biraz değişiklik yapmak istiyorsa, buna her şekilde hakkı vardı.

Odasında saklanıp, kocası döncene kadar kitap okumak istese de onun için iyi bir eş olacağını kanıtlamaya kararlıydı. Tor'un, onun genç ve tecrübesiz olduğunu düşündüğünü biliyordu. Ona

göre Christina bir hata yapmış ve neredeyse ırzına geçilmiş aptal bir kız ya da babasının gazabıyla yüzleşmek yerine onu evlenmesi için kandırmış bir korkaktı.

Ama Christina bundan fazlasıydı ve Tor'un da bunu görmesini istiyordu. *Gerçekte kim olduğunu* bilmesini istiyordu.

"Elbette, ne dilerseniz emrinizdedir, leydim," dedi kahya.

"Teşekkür ederim," dedi Christina. "Bugün duvarlarla başlayabileceğimi düşündüm." Geçen iki gün içinde bir sandığa tıklmış çarşafların yıkanması (belli ki odayı bir süredir kimse kullanmamıştı), salondaki sazların değiştirilmesi ve odasındaki – odalarındaki diye düzeltti kendi kendine, yanakları alev alev olmuştu – rahatsız yatağın yenilenmesi gibi daha önemli konularla ilgilenmişti.

Evliliklerinin şehvetli kısmı zihnine baskı yapıyordu. İlk geceyi henüz birlikte geçirmediüklerinden düşünmek için yeterince zamanı vardı. Şimdi ne bekleyeceğini bildiğinden ve Tor da yatağındakinin Christina olduğunu bildiğinden, her şey daha mı farklı olurdu?

Adamların ikisi de şaşırmış görünüyordu. "Duvarlar mı?" diye sordu kahya.

"Evet." Kalın taştaki dar aralıklar ve ahşap tavanın ortasında ateşin dumanının çıkacağı deliğın, salonu karanlık ve kasvetli bir hale soktuğunu söylemek son derece yetersiz kalırdı. Masalara birkaç şamdan yerleştirmişti ama mumların gerçek bir fark yaratmasını sağlamak ufak bir servete mâl olurdu. "Dolabı temizlerken eski duvar halıları buldum. Dışarda temizledikten sonra duvarlara asabileceğimizi düşündüm." Kaşlarını çatı. "Nereden geldiklerini biliyor musunuz?"

Kahya kafasını salladı. "Hayır, leydim. Uzun zamandır o odayı kimse kullanmadı. Leydi Flora'ya ait olabilirler."

Tor'un ilk karısı. Christina da öyle düşünmüştü. Flora İrlandalıydı ve duvar halılarının pek çoğunda İrlanda motifleri ve

ızleri vardı. Christina, Tor'un ilk karısının acı verici anılarını uyandırmak niyetinde değildi ama kocası fazla duygusal bir adamı benzemiyordu. Nereden gelmiş olursa olsun, duvar halıları dolapta saklanmayacak kadar renkli ve güzeldi.

"Başka bir şey var mı?" diye sordu kahya, sesinden olmamasını umut ettiği anlaşıyordu.

"Hayır, hepsi bu kadar." Christina gitmeye yeltendi, sonra da o anda aklına bir şey gelmiş gibi durdu, gerçi en başından beri buraya gelmesinin asıl sebebi buydu. "Herhangi bir haber var mı?"

Bu defa "Benim için" deme gafletine düşmedi, ilk sorduğunda kahya epey afallamıştı. Kocasını neden ona haber göndersindi ki?

Ama umursamaz tavırları ikisini de kandırmadı. Katip gözlerini yere indirip, dikkatle elindeki parşömene baktı ve kahya huzursuz bir ifadeyle Christina'yı inceledi. "Hayır, leydim. Haber yok."

"Ah pekala," dedi Christina uysalca. "Eminim yakında dönerler." Ama sahte neşesi sesindeki hüsranı tam olarak gizleyemedi.

Christina, adamları işleriyle baş başa bıraktı, acıyan bakışlarından bir an önce kurtulmak istiyordu. Onun için öyle üzülmüyorlardı ki çok önemli bir şeyi fark edemiyormuş hissi yaratıyordu.

Tor'un geri dönüp dönmeyeceğini merak etti. Kırılmamaya kararlı olarak Tor'un sorumlulukları olduğunu hatırlattı kendi kendine... Bu, birlikte geçirecekleri ilk geceyi kaçırmaması anlamına gelse bile. Bir savaşçıyla evli olacaksa buna alışmak zorundaydı. Her ne kadar anlamak için kendini zorlasa da, hayal kırıklığına uğramamak çok daha zordu. Veda etmeden gitmişti. Kendini önemsiz hissetmesine neden oluyordu – bu, unutmayı umduğu bir histi.

Günün geri kalanını temizlikle ve duvar halılarını astırmakla geçirdi, bir yandan da Tor'un köpeklerini yeni sazlarından uzak tutmaya çalışıyordu. Ama üç devasa tazi o kadar güzellerdi ki

biraz yalandıktan ve sırnaştıktan sonra pes edip, yıkanmalarını emretti. Hizmetçi çocuk bir an Christina'ya aklını kaçırmış gibi bakıp, emredileni yaptı.

Christina'nın alışmaya başladığı bir bakıştı bu. İnsanlar dost canlısı olmadıklarından değildi ama fazla dost canlısı oldukları da söylenemezdi. Arada bir yerdeydiler. Kısacası saygılı ve şaşkınlardı.

Biri hariç. *Onun* bakışı tamamen farklıydı.

Kalede şaşırtıcı derecede az kadın vardı. Mutfaktaki birkaç genç kız dışında hizmetçilerin çoğu erkekti. Belki de bu yüzden Christina kadını hemen fark etmişti. Göze çarpıyordu.

İlk akşam kahyanın kolunda halkına tanıtılmak için Büyük Salon'a girdiğinde, yeni leydi olduğunun ilan edilmesi üzerine yaşanan toplu şaşkınlık içinde, birinin şaşkınlığı özellikle dikkatini çekmişti. Uzun ve heykel gibi bir kadındı – çekici, sarışın ve çok güzeldi. Daha büyüktü, yirmi bir yaşındaki Christina'dan belki on yaş daha büyük ama yaşı, güzelliğine güzellik katmıştı. Saçlarını tepede topuz yapmıştı ve diğer kadınların içinde yalnızca o, basit bir *leine* ve etek yerine gösterişli kadife bir elbise giyiyordu.

Göz göze geldiler. O bakışla, Christina bu kadının önemli birisi olduğunu anladı. Kocasıyla bir ilgisi olduğunu düşündü. Bu bakışmadan kabul etmek istediğinden daha fazla etkilenen Christina tekrar göz göze gelmemeye itina gösterdi. O geceden beri, sarışın kadının Salon'dan uzak durması şüphelerini daha da arttırdı. Ama Christina soru soramayacak kadar korkak olduğundan kendini işe adadı.

Duvar halıları Büyük Salon'a asıldıktan sonra, masalarla ilgilenmeye karar verdi. Çarşaf yığının içinde, parlak renkli örtüler ve nakış işlemeli servis örtüleri bulmuştu, onları da yıkayıp kuruttu ve masalara örttü. Birkaç vazo taze çiçek, bir iki cilalı

şamdan, sazların arasına serpiştirilmiş avuç dolusu lavanta yaprağından sonra karanlık, kasvetli oda neredeyse tanınmaz bir hal almıştı.

Dolapta bulduklarından hoşnut bir şekilde, kilerde ne hazineler bulacağını merakıyla bitişik binadaki mutfığa doğru yürümeye başladı.

Mutfak uzun, dikdörtgen taş bir binada alçak, ahşap tavanlı ve oldukça havadar bir yerdi. İçeriye yalnızca açık kapıdan ışık giriyordu. Ateşten çıkan isler duvarları karartmış, odayı duman kaplamıştı. Büyük Salon'dakilerin aksine taş duvarlar kabaca birleştirilmişti, bunun, kocasının bahsettiği asıl İskandinav uzun evlerinden biri olup olmadığını merak etti. Fırından gelen sığağa rağmen, titredi. Buraya kıyasla Büyük Salon aniden gözüne saray gibi göründü.

Ellili yaşların sonlarında ve dişlerinin çoğu dökülmüş olan aşçı onu gördüğüne sevinmiş gibi durmuyordu. Ama Christina şimdi kendini kabul ettirmezse, ikinci bir şansının asla olmayacağını biliyordu ve bundan güç alıyordu.

“İstedığınız bir şey mi var, leydim?” diye sordu aşçı.

Hemen arkasında iki delikanlı ve bir genç kız – muhtemelen Christina'dan birkaç yaş küçük – şüpheyle onu inceliyordu.

“Kilere bakmak istedim, kış için yeterince stok yapılmış mı kontrol etmek için.”

Aşçı rahatsız olduğunu gizleme zahmetine girmede, ama sonraki yarım saati erzakları göstermek ve sorularına cevap vermekle geçirdi. Kilerde duman daha azdı ama yine de Christina'nın ciğerleri yandı. Mutfağın ön kısmında diğer hizmetçilerin durmadan öksürdüklerini duyabiliyordu.

Ne yazık ki burada gizli altın açacaklar ve kadehlerle dolu eski sandıklar yok gibi duruyordu. Christina, fırının yanından, aşçının arkasında mutfığa geri dönerken aniden tüm dumanın nedenini fark etti.

Fırının içinde birikmiş kalın kül tabakasını işaret etti. “Bu en son ne zaman süpürölüp, silindi?”

Aşçı omuzlarını silkti. “Ateşin sönmemesini sağlamak daha kolay. Burası soğuk oluyor. Hem, liderimiz ekmeğini sıcak sever.”

Christina, odanın içine bir kül bulutu daha körüklendiğinde ağzını ve burnunu kapadı. “Tıkanmış olmalı,” dedi öksürerek. Bu kadar duman olmasına şaşmamak gerekti. Tüm gün burada bu şekilde nasıl çalışıyorlardı? Bu havayı solumakla sağlıklarını tehlikeye atıyorlardı. “Söndürün,” diye emretti. “Bir çatı olmandan burası çok daha soğuk olur.” Çocukken bir mutfak yangını görmüştü ve kolay kolay unutabileceği bir görüntü değildi.

“Ama akşam yemeği ne olacak? Fırının temizlenecek kadar soğuması ve sonra tekrar ısıtılması çok zaman alır.”

“Yemeği soğuk yerssek ölmeyiz. Artık yemekler ve önceden kalan ekmekler yeter.” Ne de olsa “lider” itiraz etmek için ortarlarda yoktu.

Aşçı omuz silkip, delikanlılardan birine, “Leydi’nin dediğini yapın,” dedi.

Delikanlı bir kova suyu, ateşin içine doğru serpti. Sıcak taştan buharlar yükseldi. Ateşi tamamen söndürmek için bir kova su daha kullandılar.

Ateşin sıcaklığı olmadan, odanın dikkate değer ölçüde soğuması da fazla sürmedi. Aşçı, Christina’nın gitmesini umut eder gibi görünüyordu ama o kalıp, temizliği izlemeye karar verdi. İyi de oldu çünkü bacadan kalıntıları temizlemeye sıra geldiğinde, dar açıklıkta ayakta durabilecek kadar küçük tek kişi oydu.

Bir sopayla, kurum, kül ve yaprakları itti. Ne yazık ki yeterli kadar hızlı hareket edemediğinden, yüklü bir kısmı da üstüne geldi.

Afallamış bir sessizlikten sonra, Christina genç hizmetçi kızın

delişet dolu ifadesine bakıp, nasıl görüldüğünü tahmin ederek bir kahkaha patlattı. Çekingen bir gülümsemeden sonra kız da ona katıldı.

“Bence acele edip, ateşi tekrar yaksak iyi olur,” dedi. “Görünüşe bakılırsa benim banyoya girmem gerek.”

İşleri bittiğinde yaşlı aşçı bile kahkaha atıyordu.

Kadırga, Dunvegan’daki rıhtıma yanaşırken şafak sökmek üzereydi.

Tor’un keyfi yoktu çünkü takipleri nadir görülen başarısızlıklardan biriyle sonuçlanmıştı. Kasabaya vardığında ateşler sönmek üzereydi. Saldırı gecenin kör vaktinde başlamıştı. Daha önceki gibi saldırganlar büyükbaş hayvanları çalıp, tarlaları ateşe vermişti. Tor, ağzını sımsıkı kapadı. Bu defa iki kişi ölmüştü. Birisi Murdoch’tan çok da büyük olmayan bir çocuktur. Klan üyelerinin kanlı bedenlerine bakıp, alev gibi bir öfkeyle doldu.

Bir gün önce gelmiş olsa bunu önleyebilirdi. Finlaggan’da oyalanmış olmasa zamanında dönmüş olurdu. Bu evliliğin pek ümit vadeden bir başlangıcı olmamıştı.

Adamlarıyla birlikte onları kovalamış ve Lewis Adası yakınlarında saldırganlara neredeyse ulaşmışlardı ama bir fırtına esnasında izlerini kaybettiler. Onu bir gemide alt edebilecek çok fazla adam yoktu. MacSorley onlardan biriydi ve belki bir de MacRuairiler, tabii lanet korsanlar şanslı günündelerse. O zaman kimdi bunlar? Nicolsonlar olabilirdi ama saldırmaya karar verseler, gece yarısında hayvanlarını yağmalayacaklarını sanmıyordu. MacRuairiler’in işi olabilirdi ama Lachlan onun komutası altında çarpışmayı kabul ettikten sonra Dunvegan’a saldırmayı neden isterlerdi ki? Bu ona anlamsız geliyordu.

Her ne kadar takipte kalmak istese de geri dönmesi gerektiğini biliyordu. Bruce’un gizli muhafızları pek yakında gelecekti.

Tor, adamlarını selamlayarak deniz kapısına giden merdivenleri geçti. Açlıktan ve yorgunluktan bitap düşmüştü ama aynı zamanda onu bekleyen gelininin farkındaydı – acı verecek kadar hem de. Dönüş yolculuğunun her dakikası kalbi daha hızlı atmış, bedeni gelecek zevklerin beklentisi içindeyken kanı daha sıcak akmıştı.

Gecikme, ona duyduğu açlığı daha da artırmıştı. Artık eve geldiğine göre onu görmek için can atıyordu. Kaşlarını çatmış, bunun pek de doğru olmadığını bilincindeydi. Sadece eve geldiğinden değildi. Tuhaf bir şekilde, uzaktayken de onu düşünmüştü.

Bu kadar ani gittiğine pişman olmuştu ve kaybedecek zamanı yoktu. Geçen her dakika değerliydi. Dunvegan’da Christina’nın güvende olacağını bildiğinden, tek düşüncesi kasabaya ulaşmak olmuştu.

Büyük Salon’a yaklaşırken, *An Leinchneas*’ı, özel danışmanı Fergus’u, geldiğini haber vermesi için gönderdi. Yolculuğunun ağır kokusuyla, rahatlatıcı sıcak bir banyo yapmak için mutfığa yöneldi. Gelinini karşılamadan önce keyfini yerine getirmek için sıcak bir çorba ve ekmek hiç fena olmazdı.

Önceden tahmin ettiğinden daha cesur olmasına rağmen, Christina ona korkmuş bir kuşu hatırlatıyordu. Ancak, nazik davranmak, hayatının çoğunu savaş meydanının sert zalimliği içinde geçirmiş bir adama doğal gelmiyordu. Başlangıçta ittifakı reddetmesinin sebeplerinden biri de buydu; birbirlerine uymadıklarını düşünüyordu. Christina’nın, onunla ilgilenecek ve onu rahat ettirecek birilerine ihtiyacı vardı. Tor ise savaş ve ölümle katılmış, klanına karşı sorumlulukları dışında bir şey bilmeyen bir adamdı.

Dışarda durduğunda, kahkaha sesleri duyarak kaşlarını çatmış. Yaşlı aşçı Cormac’ın daha önce kahkahasını duyduğunu sanmıyordu ve derin, neşeli ses karşısında afalladı.

Karanlık binaya girdiğinde kimse onu fark etmedi. Başları fırının içinde, sırtları kalkmış, dizleri üstünde duran beş kişiyi gördüğünde nedenini anladı.

Kahkahanın şiddetine bakılırsa, çok eğleniyorlardı. Rahatsız etmek istemeyerek, bakışlarını onlara kaydırdı, bu kadar komik olan şeyin ne olduğunu anlamaya çalıştı. Ansızın donakaldı.

Onu ele veren elbisesi değildi, çok daha temel bir şeydi. Tor'un bedeni, kalçalarını tanıdığı anda farkındalıkla ürperdi. İçinde bir sıcaklık yayıldı. Bakışları kenetlendi, o yumuşak, tatlı kıvrımlı poponun her santimini inceledi. Çıplak ve yumuşak dolgunluğunu, kadifemsi tenini hatırladı.

Bedeni iyice gerildi ve oraya gidip, eteğini kaldırıp, ellerini o kremsi tende gezdirip, arkadan içeri girmenin ne kadar kolay olduğunu – ve buna sonuna kadar hakkı olduğunu – düşündüğünde tüm kasları kasıldı. Yanına gidip, onu zevkten uçuruncaya kadar parmaklarını içine sokmak istedi.

Ne kadar güzel olabileceği düşüncesiyle penisi kalktı. Christina'nın bedeninin onu nasıl dar ve sıcak bir yumruk gibi saracağını biliyordu. Onu ne kadar ıslatabileceğini...

Çenesini sıktı, ona duyduğu bu arzu karşısında sinirlenmişti. Ona yapmak istediklerinin, her ne kadar bir erkeğin arzularını tatmin etmek için yaratılmış olsa da masum karısına yakışan bir yanı yoktu. Daha önce hiçbir kadını bu şekilde hayal etmemişti. Ama yeni gelinini düşünerek denizde geçirilen uzun günler, onu bir adamdan çok bir canavara dönüştürmüştü.

Onu ilk fark eden aşçı oldu. “*Ri tuath,*” dedi. “Dönmüşsünüz.”

Aşçının sesi üzerine diğerleri de döndü ve Tor kendini kahkaha atmamak için tutmak zorunda kaldı.

Gelini, başının üzerine düşen beyaz bir şapka takıyordu ama baştan aşağı kül ve kuruma bulanmıştı. Belli ki yüzünü temizlemeye çalışmıştı ama yalnızca her yere ince bir tabaka siyahlık bı-

rakmıştı. Sadece gözlerinin beyazlığı görünüyor ve dehşet içinde mutfakın karanlık köşesinden Tor'a bakıyordu.

Tor, içgüdüsel olarak neşesini gizledi. Bir şekilde yeni karısının, onu bu durumda bulmasıyla eğlenmesinden hoşlanmayacağını düşündü.

"Dönmüştün!" diye bağırdı, ayağa kalkarak. Tor'a doğru bir adım attı ve Tor bir an kendini kollarına atacağını sandı. Kaşlarını çattı – şaşırmıştı – ve Christina durdu.

Kucağına atlasa ne yapardı? Dimdik durur muydu yoksa onu kendine mi çekerti? Tor böyle açık duygu gösterilerine alışık değildi ama genç karısı herkesin göreceği şekilde duygularını yüzünde ve doğal taşkınlığında taşıyordu. Hem canlandırıcı hem de şaşırtıcıydı.

"Evet," diye cevap verdi. "Az önce döndük. Sana haber verilmesi için Salon'a adam göndermiştim." Tor, hepsine teker teker baktı. "Ama görünüşe bakılırsa rahatsız ettim?"

Yüzündeki kara kurumun altında Christina'nın yanaklarının kızardığını gördüğüne yemin edebilirdi. Bunun harika bir maske olduğunu düşündü ama sonra bu fikri, ileride karanlıkta gizlenirken faydalı olacağı düşüncesiyle, aklının bir kenarına yerleştirdi.

Christina eteğini sallayıp, elinin tersiyle külleri silkeleyerek elbisesini düzeltmeye çalıştı. "Ben de aşçıyla kileri kontrol ettim sonra da çok duman altı olunca bacanın tıkanıldığını düşündüm o yüzden de yangın çıkmadan temizlenmesi gerektiğine karar verdim."

Tor tek kaşını kaldırarak baktı. "İşi yapmaya gönüllü oldun?"

Christina dudağını ısırıldı. "Oraya sığabilecek tek kişi bendim. Ama gördüğün gibi yeteri kadar hızlı hareket edemedim," dedi buruk bir ifadeyle.

"Belli oluyor," diye katıldı Tor. Sonra da gülümsedi; kendini tutamamıştı ve Christina'nın da ona sırtıttığını görünce şaşırdı.

Böyle kendinden bihaber, kendine gülebilmesi hoşuna gitmişti. Bu onun kibirli biri olmadığını gösteriyordu.

Aşçı, şaşkınlıkla Tor'a bakmakta olan hizmetçilere emirler yağdırmaya başladı. "Siz ve adamlarınız yemek istiyorsunuzdur," dedi.

"Ve banyo," diye ekledi Tor, buraya neden geldiğini hatırlayarak.

Aşçı ve Christina birbirlerine baktı. Christina'nın biraz çekindiğini düşündü ve sonra tekrar Tor'a döndüğünde yine dudağını ısıırıyordu. "Banyo konusunda," tereddüt etti, "şu anda biraz sorunumuz olabilir." Ellerini önünde düğümledi. "Döndüğünüzü bilmiyordum ve temizlemek için ateşleri söndürmek zorunda kaldık. Siz gelene kadar tekrar yakmayı düşünüyorduk ama şimdi her şey biraz ıslandı."

"Anladım," dedi Tor ifadesiz bir ses tonuyla. Sıcak bir banyo yoktu. "Peki ya yemek?"

Aşçı, Christina'ya "Sana söylemiştim" der gibi baktı. Christina uzun kirpiklerinin altından Tor'a baktı. "Cormac'e bu akşam soğuk bir yemek yiyebileceğimizi söyledim."

Tor kaşlarını çatığında, Christina dikleşip, gözlerinin içine baktı. "Gelecek sefere dönüşünü haber verirsen, daha iyi hazırlanırız."

Aşçının gözleri dehşetle açıldı. Bilinçsizce bedenini Christina'nın önüne, sanki onu gazabından korumak istercesine siper etti.

Tor hayretle kaşlarını kaldırdı, hem Cormac'in koruma gösterisine hem de Christina'nın sözlerine şaşmıştı. Ufak tefek karısı onu eleştirmiş ve kendisine beklenmedik bir koruma edinmişti.

Cormac'in beklediği gibi onu azarlaması gerektiğini düşündü ama eğlenmeden de edemedi. Tor liderdi. Arada sırada kardeşleri dışında kimse onu eleştirmezdi. Şimdi bir de bu çelimsiz kız çık-

mişti. Kadınların ondan çekinmesine – hatta korkmasına alıştı. Christina’da bunların ikisinin de olmamasından hoşlanmıştı.

Bu kez yanına bırakmaya karar verdi. Ama gelecek sefere onu uyarırdı.

“Bunu hatırlayacağım,” dedi kuru bir sesle, gözlerini gözlelerinden ayırmadan. İşte yine hissetmişti. O garip bağ. Ona sahip olmak için yoğun bir his. Yavaş yavaş oluşan bir şey değildi, vahşi ilkel bir tepkiydi.

Christina’nın üstündeki kurum ve kendi üstündeki kir tabakasına rağmen, onu kollarına alıp, yatağa taşımak istedi. Günün ortasında, Tanrı aşkına!

Bunu nasıl yapıyordu? Sadece gözlerine bakarak nasıl bedenini arzudan yakıyordu?

Ona karşı hissettiği açlık çok aşırıydı ve bundan hoşlanmamıştı. Başboş – lanet olsun, dalgın – düşüncelere ya da bedeninin tepkilerine hakim olamamaya alışık değildi. Bu disiplinsizlik sinirlerini bozuyordu ama yakında sona erecekti. Onu yatağa attıktan sonra her şey normale dönecekti.

Keskin bakışlarını uzağa çevirdi ve açığı seslendi. “Adamlar aç. Ne hazırlarsan yerler.”

Gitmek üzere döndü. “Bekle,” dedi Christina. “Nereye gidiyorsun?”

“Göle,” dedi Tor giderken. Soğuk bir duş aniden mükemmel bir fikir gibi gelmişti.

asyaaslı

ON

Bir an Christina tekrar gideceğini sandı. Ama aşçı, hizmetçilerden birine arkasından sabun ve havlu götürmesini söylediğinde rahatladı. Yalnızca yıkanacaktı.

Saflığının onu sinirlendirdiğini düşünerek korkmuştu. Onunla azarlar gibi konuşmak istememişti ama belki de öyle çekip gitmiş olmasının verdiği acı, sandığı gibi kaybolmamıştı.

Tor'un dönüşünün, dizleri ve elleri üzerinde durmuş kül ve kuruma bulanmış haline denk gelmesi yalnızca Christina'nın şansıydı. Korkunç görünüyor olmalıydı. Komik derecede korkunç. Tor onu gördüğünde yüzünde oluşan ifadeyi düşününce ağzının bir kenarı kıvrıldı. Kahkahasını gizlemeye çalışmıştı ama yine de gözlerinden anlaşılıyordu. Döndüğünde kadını cazibesiyle onu etkilemek isterken etkisiz bir karşılama düşünemiyordu.

Banyo yapabilecek kadar su ısıtmak için aceleyle odasına gitti. Büyük Salon'u aydınlatmak için harcadığı çabalar hakkında ne düşüneceğini görmek için sabırsızlanıyor ve ilk tepkisini verirken yanında olmak istiyordu.

Mhairi kuruma bulanmış elbisesini çıkarmasına yardım etti ve yüzüyle ellerindeki kül ve kurumu temizlemek için ıslak bir bez ve sabun kullandı. Neyse ki başlığı, saçlarını üzerine dökülen küllerden epey kurtarmıştı. Hiç zaman kaybetmeden Mhairi onu

salona götürdü, zümrüt yeşili elbisesiyle saçları sırtından aşağıya dalgalı bir nehir gibi akıyordu.

Tor'u platforma doğru götüren, içinde Rhuaire'nin de olduğu klan üyelerinden oluşan kalabalık bir grup gelir gelmez Tor'un etrafını sardı. Her ne kadar akşam yemeğine daha zaman olsa da, adamların döndüğü haberi yayılmıştı ve birkaç düzine klan üyesi Salon'a karşılamaya gelip, hazırlıksız yemeklerinden paylarını almışlardı. *Soğuk* yemekleri, diye düşündü Christina utanarak.

Heyecanlı bir gülümsemeyi saklayıp, beklenti içinde Tor'un yüzünü izleyerek, yaptığı değişiklikleri fark edeceği anı bekledi. Christina, Tor'un yorgunluğunun gölde biraz da olsa silindiğini görerek sevindi. Onu görmek için baktığında ilk düşüncesi – öyle bir durumda yakalanmış olmanın verdiği korkudan sonra – onu rıhtımda bıraktığından bu yana hiç uyumamış gibi görüldüğü oldu. Muhtemelen de uyumamıştı. En azından çok fazla uyumamıştı.

Tor ona doğru gelirken, Christina hafifçe kaşlarını çattı. Onu gördüğüne çok sevinmiş oldukları her hallerinden belli olan klan üyeleri yol boyunca Tor'u durduğundan, yavaş bir ilerleme oluyordu. Hayret ve hayranlıkla karışık bir ifadeyle Tor'a bakıyorlardı – Christina bu hisleri çok iyi anlayabiliyordu.

Muhteşem görünüyordu. Nemli saçları arkaya doğru taranmış ve kulaklarında hafifçe kıvrılmıştı. Dört günlük sakallarını kesmişti böylece çenesinin gururlu ifadesi ön plana çıkmıştı. Deri savaş kıyafetinin yerine, iyi işlenmiş bir *leine* ve boynuna büyük elmaslı bir iğneyle tutturulmuş gri ile mavi karışımı bir tartan giymişti.

Onu hiç bu kadar rahat görmemişti. Burada, kalesinde, adamlarının ortasında nihayet gardını indirmişti.

Ancak, Christina'nın kaşlarını çatmasına neden olan şey

Tor'un görüntüsü değildi. Fark etmemişti. Yeni sazların, büyük vazolar içindeki çiçeklerin, renkli süslenmiş masaların ve yeni mumların yanından geçmiş ama değişiklikleri görmemişti.

Christina'nın heyecanı biraz solmuştu ama Tor'un bakışları üzerinde parlayana kadar tam olarak kaybolmamıştı. Christina'nın yaptığı bir şeyleri nihayet fark etmeden önce kısa bir süre ona baktı. Tor'un bakışları platformun arkasına astığı büyük duvar halısına kaydı.

Tor, bir an hayalet görmüşçesine donakaldı. Yüzünün rengi attı ve bakışları anlamsızlaşmadan önce bir an gözlerinde bir acı belirdi. Christina kızdığını biliyordu. Sımsıkı kapadığı ağzının etrafındaki ince beyaz çizgilerden ve bir kez daha ona bakan gözlerin ağırlığından anlayabiliyordu.

Christina'nın da rengi soldu, tüm heyecanı yok olmuştu. Göğsü sıkıştı. Acaba karısını Christina'nın tahmin ettiğinden daha mı çok sevmişti? Elbette sevmişti ve Christina'nın kasvetli Büyük Salon'u canlandırmak için girdiği düşüncesizce çabalar ve ona ne kadar iyi bir eş olabileceğini göstermeye çalışması acı dolu hatıraları uyandırmıştı.

Aptallığına küfretti ama her şey daha da kötüleşti. Köpekler ayaklarının etrafında dolanıyordu ama asıl sahipleri geldiğinde onu karşılamak için koşturdular. Üçünün içinde en büyük olan Bran, üstüne atladı. Tor köpeğe iç çekerek bakıp, Christina'ya sert bir bakış attı. İki büyük adımda hemen Christina'nın yanında bitti, buz gibi bir öfke yayıyordu. "Köpeklerime ne yaptın?"

Sesi kısık ve sakindi ama Christina aldanmadı. Tor, öfkeliydi. Christina gözlerinden akmak üzere olan yaşları durdurmaya çabaladı. Fırtına gibi ifadesine bakarken çenesi titredi, aralarındaki bu bakışmayı ilgiyle izleyen birden fazla kişi olduğunun farkındaydı. Sadece yardım etmeye çalışmıştı. "Ben o-onları yıkadım."

“Gül suyuyla mı?” diye sordu Tor, sıktığı dişlerinin arasından.

Christina dudağını ısırarak, çekindi. Bunun güzel bir gelişme olacağını düşünmüştü. “Benim banyomdan arta kalan suyu kullandık.”

Tor’un çenesindeki seğirmeyi gördüğünde öfkesine hakim olmaya çalıştığını anladı. Köpekleri yıkadığı için mi kızmıştı?

Hayır, diye düşündü. Öfkesi köpekler yüzünden değildi; duvar halıları yüzündendi.

Öfkesi parladığı kadar çabuk söndü. “Bundan böyle, köpekleri yıkama işini bana bırakacaksın.”

Christina’nın yanına oturdu ve etraflarında lord ve leydi arasındaki gerginliğin üstünü kapatmak için sohbet başladı. Sanki herkes, bir şeyler olduğunun farkındaydı.

Hemen yanında duran adamın acı verecek derecede farkında olarak, ne büyük hüsrana hissettiğini göstermeme çabası içinde bir parça ktır ekmeği ucundan yemeye başladı. Tor’u etkilemek yerine her şeyi mahvetmişti. Tor, yaptığı hiçbir şeyi fark etmemişti – ona hakaret gibi astığı duvar halılarının dışında.

Christina ise her şeyin farkındaydı. Tor, oturur oturmaz hoş, erkeksi kokusu onu hatıralar denizine götürmüştü. Sabununun temiz ve taze kokusu, kollarındayken, ona dokunurken, onu sarıp tahrir ederken hissettirdiklerini hatırlattı. O gece yaşananların hatıraları keskin ve şehvi bir farkındalık yarattı. Geniş omzu ya da kaslı baldırları Christina’ya her dokunduğunda daha da kötü oldu. En ufak bir fiziksel temas dahi tüylerini ürpertiyor ve tüm sinir uçlarını alev alev yakıyordu.

Daha fazla temas istiyordu. Yine bedeninin ateşini hissetmek istiyordu. Tüm o günahkar hallerde kendine dokunmasını istiyordu. Herhalde böyle şeyleri istemek günahtı. Ama sanki düğünden beri geceyi birlikte geçirecek olmanın verdiği heyecan artık patlama noktasına gelmişti. Bedeni hassaslaşmış, her dokunuş duyularını keskinleştirir hale gelmişti.

Ona bu kadar yakın olmak işkence gibiydi. Ama neyse ki Tor, bu cziyetten haberi varmış gibi durmuyordu. Hatta hiç farkında değilmiş gibiydi.

Tor'un kendine kızmasını istemiyordu. "Özür dilerim," dedi Tor, solundaki ozanı Gelis ile konuşmasını bitirdiğinde. "Karışmak istemedim. Sadece sana sürpriz yapmak istemiştim."

Tor, koyu kaşlarını çattı. Christina'nın neden bahsettiği konusunda hiçbir fikri olmadığı belliydi.

Christina'nın bakışları odada gezindi. "Mumlar, masa örtüleri, çiçekler, yeni kilimler." Duraksadı. "Duvar halıları."

Tor belli belirsiz dikleşti, ama daha sonra bakışlarını Christina'nın bakışlarının yönüne çevirdi. Yapılan değişiklikleri ilk kez fark ediyordu. Bir şeyler söylemesi gerektiğini düşünerek, ifadesiz bir ses tonuyla, "Hoş görünüyor," dedi.

Hoş. Christina'nın omuzları düştü. Umut ettiği heyecanlı tepkinin tam olarak bu olduğu söylenemezdi.

Belki de Christina'nın hüsrânını sezmişti ve düzeltti, "Çok hoş."

Christina dudaklarını sımsıkı kapattı, içinde ufak bir öfke hissediyordu. Önce veda bile etmeden onu bırakıp gitmiş, şimdi de yokluğunda harcadığı emekleri zorla fark etmişti. Christina'nın sesinde daha önce var olmayan bir alaycı ifade yükseldi. "İstersen köpekleri dışarı çıkarıp, istedikleri gibi çamurda debelenmelerine izin verebilirim." Tatlı bir ifadeyle gülümsedi. "Daha önce olduğu üzere leş gibi kokarlar."

Tor'un ağzı seğirdi. "Gerekli olduğunu sanmıyorum." Bran'in başını okşamak için eğildi, güçlü, nasırlı parmakları köpeğin yumuşak, temiz kürkünde dolaştı. "Ne renk olduklarını unutmuşum."

Elleri tıpkı vücudunun geri kalanı gibi iri ve güçlüydü. Christina, o nasırlı avuçların çıplak tenini okşayışını hatırladı. Elle-

rinin göğüslerinde, parmaklarının göğüs uçlarında gezinişini. Yanaklarını ateş bastı ve bakışlarını kaçırdı. Ona ne oluyordu böyle? Başka bir şey düşünemez miydi?

Tor kadehinin üzerinden ona bir bakış attı ve birasından büyük bir yudum alırken koyu mavi gözlerinde parladı. Christina oturduğu yerde kıpırdanıp, aklından geçenleri anlayıp anlamadığını merak etti.

“Sormaya korkuyorum ama fırını temizlemek ve salonumu aydınlatmak dışında, yokluğumda başka neyle meşgul oldun?”

Christina’nın dudakları ufak bir gülümsemeyle kıvrıldı, dik-katini dağıttığı için minnettardı. “Sanırım hepsi bu. Ne de olsa yalnızca birkaç gündü.”

Tor kahkaha attı. “Galiba daha uzun olmadığı için şanslıyım.”

Christina’nın sesi ciddileşti. “Kasabada olanları duydum. Saldırılanları bulabildiniz mi?”

Tor kafasını salladı. “Hayır, Dunvegan’a dönmem gerekiyordu. Ama sonsuza dek saklanamazlar. Onları bulacağım ve bulduğumda yaptıklarının bedelini ödeyecekler.”

Sesindeki kesinlik, söylediklerini yapacağı konusunda şüpheye yer bırakmıyordu. Onları yakaladığı zaman olacakları düşününce, adamlara neredeyse acıyordu. Tor’un söylediği bir şey aklına geldi. “Neden dönmen gerekti?” Kendisi için olduğunu umut etmeye cesaret edemiyordu.

“İlgilenmem gercken bir iş var,” dedi geçiştirir bir ifadeyle elini sallayarak. “Önemli bir şey değil.” Christina, Tor’un bakışlarını tekrar üzerinde hissetti. “Yokluğumda sana iyi bak-tılar mı?”

Christina başıyla onayladı. “Evet, Rhuairi emirlerini yerine getirdi.”

Sanki Christina’nın söylemediği bir şeyler olduğunu bilir gibi baktı. “Senin için dilediğim karşılama bu değildi.”

Christina gözlerine baktı. “Ya da veda.” Bir şey söylemek istememişti; ama sözler ağzından çıkıvermişti.

Tor’un alnı tam anlamıyla erkeksi bir kafa karışıklığıyla kırıştı. “Zaman yoktu.”

“Veda etmek için mi?”

“Geciktiğim her saniye onları yakalamayı daha da zorlaştırırdı. Gitmek durumundaydım.”

“Biliyorum,” dedi, masa örtüsünü inceleyip, istemeyerek de olsa kalbinin kırıldığını gösterdiği için kendini aptal gibi hissederek.

Kirpiklerinin altından Tor’a baktı, kaşlarını çatıyordu.

“Veda etmek senin için çok mu önemli?” diye sordu.

Christina başıyla onayladı.

“O zaman ileride bunu hatırlamaya çalışacağım ve giderken sana haber vereceğim.”

Christina’nın yüzünde parlak bir gülümseme belirdi. “Teşekkür ederim.” Sohbetlerinin ilerleme şeklinden cesaret alarak, af dilemeye karar verdi. “Duvar halılarıyla haddimi aştıysam özür dilerim.” Tor’un dudakları incecik bir çizgi halini alınca açıklama telaşına girdi. “Onları bir sandıkta buldum ve bir köşede çürüymeyecek kadar güzel olduklarını düşündüm. Dilersen kaldırabilirim.”

Tor’un bakışları yumuşadı. “Salonu nasıl dekore ettiğin benim için fark etmez. Nasıl istersen öyle yap.”

Umurunda değilmiş gibi davranıyordu ama Christina canını acıtan bir şeyler olduğunu biliyordu. “Acı dolu hatıraları canlandıracağını fark etmemiş olmam düşüncesizce bir davranıştı. Karını gerçekten önemsiyor olmalısın.”

“Karım mı?” Tor başını salladı. “Onlar karıma değil; anneme aitti.”

Christina duraksayıp, bu bilgiyi sindirmeye çalıştı. Tor’un ailesi hakkında pek az şey biliyordu. “Annen, öldü mü?”

“Uzun yıllar önce. Skye’a yapılan bir yağma sırasında babamla birlikte öldüler.”

Oldukça duygusuz bir şekilde söylemişti. Sanki havadan sudan bahseder gibi. Ama Christina, söylemediği bir şeyler olduğunu farkındaydı. Çok kötü bir şeyler olmuştu. “Kaç yaşındaydın?”

Tor’un parmakları kadchın etrafında kasıldı, gözlerinde temkinli bir bakış vardı. “On.”

Sadece bir çocuk. Christina’nın yüreği dağıldı. O an yalnızca kollarını boynuna dolayıp, hâlâ annesini özleyen küçük çocuğu teselli etmek istedi. Bu konu hakkında konuşmak istemediği aşıkardı ama Christina, “Onu gerçekten çok seviyor olmalısın,” demeden edemedi.

Nazik tavırla büyük bir hata etmişti. Bu sert Ada savaşçısı ondan teselli beklemiyordu. Pençesine diken batmış iri, öfkeli bir aslan gibiydi.

Bakışlarını Christina’ya çevirdi, soğuk ve anlaşılmazdı. “Onu pek hatırlamıyorum,” dedi ifadesiz bir ses tonuyla. “Yetiştirilmek için buradan ayrıldığımda yedi yaşındaydım.”

Ancak Christina bu katı cevaba aldanmadı. Cesur konuşmaları ve kaba tavırlarına alışmaya başlamıştı – o böyleydi. Tor, kendini duygusuz sanıyor olabilirdi ama Christina duygularının özünde, derinde bir yerlerde gizlendiğinin farkındaydı. Duvar halılarına verdiği tepkiyi görmüştü. Annesini ne kadar çok sevdiği belliydi.

Bir kez sevmişse yine sevebilirdi. Yalnızca ona nasıl olduğunu hatırlatacak, ona ilgi gösterecek birine ihtiyacı vardı. Sert, buz gibi kabuğunun altında hassas biriydi ve Christina bunu açığa çıkaracak kişi olmaya niyetliydi.

İşte yine oldu, diye düşündü Tor. Gözlerinde, tüm gardını düşüren beklenti dolu bir bakış vardı.

İnsanların kendinden bir şey isteyerek, ona bakmasına alışıkta ama Christina'nınki farklıydı. Christina Fraser, istediğini vermediği için kendini eksik hissetmesine neden olan tek kişiydi.

Daha önce kimseye karşı kendini borçlu hissetmemişti ama bu ufacık kız kendisine veda etmediği için ya da Büyük Salon'da yaptığı değişiklikleri fark etmediği için onda değişik bir his uyandırıyordu. İlki hiç aklına gelmemişti, ikincisi ise hiç ilgilenmediği bir şeydi – bir savaşçı, odanın parlak, temiz ve hoş kokulu olup olmadığını umursamazdı.

Duvar halıları hariç. Finn MacCool'un Delikanlılık Yıllarını anlatan, annesinin değerli duvar halılarını görmek, Tor'u hayrete düşürmüştü, uzun zamandır hiç düşünmediği anılarını tekrar canlandırmıştı. Hayran olduğu annesinin anıları – kendi soydaşlarından Ross Kontu'nun emirleri doğrultusunda önce tccavüze uğramış sonra da öldürölmüş annesinin.

İçgüdüsel olarak hissettiği nefreti bastırmaya çalıştı. Otuz yıl önce Adalar, İskoçya'nın bir parçası haline geldiğinde Skye, Ross Kontu'nun idaresi altına verilmişti. On sene sonra Ross, MacLeodlar'a saldırılması emrini vermiş ve Tor'un anne ve babasının yanı sıra pek çok diğer insanın da canını almıştı. Çocukları bile öldürmüşlerdi. O sırada Noel ve yılbaşı kutlamaları için evde olan Tor ve kardeşleri, kiliseye gizlenerek ölümden kurtulabilmişlerdi.

Geçmişte kalmıştı. Tor, değiştiremeyeceği şeylere kafasını yormazdı ama duvar halılarını görmek ona anne-babasının ölümünden çıkardığı dersi hatırlatmıştı: Fikirlerini kendine saklamanın önemi. Klanının güvenliği sadece ama sadece onun elindeydi. Sorgulanmayı sevmezdi ve genç karısı sırlarını başkasıyla paylaşmalıydı.

Vedalar, kadınsı dokunuşlar, sorular. İlk eşi onu böyle beklen-tilerle yormamıştı. Bunun sonunun nereye varacağını biliyordu

ve korktuğu da tam olarak buydu. Bir kadının şefkat dolu duygularının karanlık koridorlarında dolaşmaya ne zamanı ne de isteği vardı. Düşünmesi gereken başka şeyler vardı, mesela saldırıların arkasında kimin olduğu ve Bruce'un gizli ordusunun eğitimi konusunda yapması gerekenleri klanını tehlikeye atmadan ya da ihanetten yargılanmadan nasıl saklayabileceği gibi.

Christina'yı incitmek gibi bir arzusu yoktu ama kendiyile ilgili kurduğu hayalleri körüklemek de istemiyordu. Önce onu kurtaran kahraman olmuştu şimdi de üzerine titreyen koca. İkisi de olmak istediği karakterler arasında yer almıyordu. O, savaşçı bir liderdi – savaşta ve barışta klanına önderlik eden bir adam, hepsi bu.

“İzin verirsen,” dedi, ayağa kalkarak, “adamlarım beni bekliyor.”

Christina'nın ifadesi soldu. “Ama daha yeni geldin. Ben düşündüm ki...”

Christina bakışlarını yere devirdiğinde, uzun, kurumlu kirpikleri yanağının solgun kıvrımı boyunca uzandı. Kırılgan. Hassas. Ölçülemeyecek kadar tahrik edici.

Onu rahatlatmak için bir şeyler söyleme isteğine karşı Tor kendini sıktı. Christina'nın ne istediğini biliyordu. Ancak karısının isteklerine göre hareket edecek bir adam değildi ve en baştan nasıl olacağını öğrenmesi onun için de en iyisiydi. Tor'un görevleri ve sorumlulukları vardı ki şu anda bunların arasında her an gelebilecek savaşçıların karşılanması için çeşitli düzenlemeler yapmak da bulunuyordu. “İlgilenmem gereken meseleler var.”

“Muhakkak,” dedi Christina çarpık bir gülümsemeyle, Tor'un kendisini iğrenç hissetmesine neden olarak. “Anlıyorum. Akşam yemeğinde görüşür müyüz?”

Koyu, baştan çıkarıcı gözleriyle, beklenti içinde Tor'a baktı ve Tor o anda bu yakarışın gücünü kasıklarında hissetti.

Kısa bir süre için – vücudunda kan pompalanıp, girdaplar yarattığında – neredeyse fikrini değiştirecekti. Bir kadını memnun etmenin cazibesinin, görevlerinin önüne geçebileceğini görmek o an kanını dondurdu. Kendini tanımasa bunun neredeyse korkuya benzer bir şey olacağını düşünecekti ama bu komik olurdu. Tor korkusuzdu. Ancak bu kız, tek bir baştan çıkarıcı bakışta, savaş meydanındaki kocaman bir ordudan çok daha fazla güç taşıyordu.

“Bilmiyorum,” dedi, Christina’nın bakışlarındaki hüsranı görmeden hemen arkasını dönerek.

Christina uzanıp, elini tuttu. Tor o anda göğsünde bir ateş topu hissetti. Parmaklarının yumuşak dokunuşu, içindeki tüm hayvani güdülerini açığa çıkarmıştı. Christina’nın ellerini tüm vücudunda istiyordu.

“Peki ya sonra?” dedi hafif bir sesle.

Bir deniz kızı gibi.

Erkekliği sertleşti. Duyularını şehvet kaplarken içinde patlayan sıcaklığı hissetti. “Evet,” dedi kaba bir ifadeyle, yanan bakışlarını Christina’nın gözlerinden ayırmayarak. “Bu gece görüşürüz.”

Christina ona ait olacaktı. Ona başka bir söz veremezdi ama bundan emin olabilirdi.

asyaasli

ON BİR

Christina beklerken oyalanmak için yapabileceği pek bir şey yoktu. Sandığında sakladığı kitabını çıkarmak istiyordu ama kocasının bunu öğrenirse nasıl bir tepki vereceğini kestiremiyordu. Babasının tepkisi hâlâ tüm ayrıntılarıyla aklımdaydı ve evliliği daha çok yeniydi. Her ne kadar kızacağını düşünmese de kocasının ne yapacağını bilmek çok zordu. Ne zaman korkutucu komutanın arkasındaki gerçek adamı gördüğünü düşünse çelikten bir perde tüm uğultusuyla kapanıyordu.

Nakış işlemeyi denedi. Ama iğneyi birkaç kez batırdıktan sonra, bu iş için fazla gergin olduğunu fark ederek bıraktı. Tebeşiri ve bir parça tahtası olsaydı – ki yoktu – resim yapabilirdi. Ablasına daha çok benzese, dua edebilirdi. Ama ne için dua ederdi kendi de bilmiyordu. Sabır? Bakire tevazuu? Bu aşamada her ikisine de razıydı. Bu gece için fazla istekli olmaktan korkuyordu ve belki de arzusu münasebetsizdi. Masum bir bakireydi; korkudan titriyor olmalıydı, düşünmemesi gereken yerleri heyecanla sızlamamalıydı.

Mhairi'yi bu kadar erken gönderdiğine neredeyse pişman olmuştu, ama saatlerce bekleyeceğini düşünmemişti. Şimdi çoktan gece yarısını geçmiş olmalıydı. Hizmetçi kadının getirmeyi teklif ettiği bir şişe tatlı şarabı reddettiği için de pişman olmuştu. Yıpranmış sinirlerini yatıştıracak her şeyi kabul edebilirdi şu an.

Tavanda oynayan mum ışığının gölgelerini izlemekten yorulmuş bir halde Christina üstündeki örtüleri atıp, yataktan çıktı. Teneinde ve ayaklarının altında hissettiği buz gibi soğuk hava tuhaf bir şekilde sakinleştiriciydi. Mum eriyene dek yürüdü. Salon acı verici derecede sessiz olana dek.

Gelmiyordu işte.

Bunun hiç önemli olmadığını, göğsünde yanan sıkışıklığa hiç gerek olmadığını düşünüp, yatağa uzanmak için kendini zorladı. Ancak, gözyaşlarını durdurmak çok daha zordu.

Ne sorunu vardı? Kocasını onu istemiyor muydu?

Uyku onu kendine çağırıyordu, ulaşılması imkansız bir serap gibi. Tam boyun eğiyordu ki kapı açıldı.

Ses, onu aniden uyandırdı. İçgüdüsel olarak, örtüyü göğsüne çekti. Karanlıkta, eşikteki devasa yapısının gölgesi seçebildiği tek şeydi. Taş gibi hareketsiz duruyordu. Daha odaya girmeden varlığı odayı doldurmuş gibiydi.

“Hâlâ uyanıksın,” dedi Tor.

Sesindeki gerginlik, Christina’nın tüylerini ürpertti. “Evet,” dedi Christina hafif bir ses tonuyla. Hayatında gördüğü en korkunç adamdı ama ne kadar tehlikeli olduğunu böylesi yoğun hissettiği hiç olmamıştı. Yeni eşiyle sevişecek bir adamdan çok, savaşa çıkmaya hazırlanan bir adama benziyordu. Etrafını saran vahşi bir havası vardı. Uzun, kaslı uzuvları gergin ve kasılmış görünüyordu.

Aniden bir korku hissetti. Canını yakmazdı, değil mi?

Tor, kapıyı ardından kapatıp, karanlığın içinde odayı adımladı. Karanlığı yumuşatan tek şey tahta gölgeliklerin arasından sızan ay ışığıydı.

Christina ürperdi. Nabızı hızlandı. Günlerce merak ettikten, bekledikten sonra zaman gelip çatmıştı. Yalnızlardı. Daha öncekinin aksine, ikisi de gerçeğin farkındaydı – ve neler olacağının.

Tor geldiği için Christina biraz tedirgin olmaya başlamıştı ama daha da ötesinde onu hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyordu.

Christina'nın gözleri karanlığa alışmaya başlamıştı ve Tor'un boynundaki büyük broşu çözdüğünü ve omuzlarının etrafından şalı çıkardığını görebiliyordu. Kıyafetlerinin geri kalanını da aynı rahatlıkla çıkardı – sanki odada yalnızdı ve her hareketi gözlerini kocaman açmış, kısa kısa nefes alıp veren, çok gergin bir gelin tarafından izlenmiyordu.

İş. Görev. Kelimeler aklına geliyordu. Onun için yalnızca bundan mı ibaret, diye düşündü Christina bir an. Onun için her şeyin güzel olmasını istiyordu.

Tor dönüp, yatağa doğru yürümeye başladığında yutkundu, gölgelerin belirginleştirdiği kaslarının pürüzsüz hatları, çıplak olduğu konusunda şüpheye yer bırakmıyordu. Eskiden olsa Christina kızarırdı ama fazlasıyla etkilenmişti. Güç. Kuvvet. Dirilik. Bedeni bir kaleydi. En etkileyici haliyle saf erkeksilik.

Aklına bir anda hiç masum olmayan bir şey geldi: Mumun sönmüş olması büyük talihsizlikti.

Christina'nın kesik soluklarını duymuş olmalıydı ki yatağa uzandığında “Korkacak bir şey yok. Nazik davranacağım. Geçen seferkine hiç benzemeyecek,” dedi.

Christina bunun iyi mi kötü mü olduğunu bilemedi. Geçen seferki oldukça muhteşemdi – bir yere kadar.

Tor'un ağırlığıyla yatak biraz çöktü. Christina'nın kalbi artık yerinden fırlayacak gibi atmıyordu çünkü durmuştu. Tor daha ona dokunmamıştı ama teninin soğukluğunu hissedecek kadar yakınında duruyordu. *Rüzgarla soğumuş teni*. “Dışarıda mıydım?” diye sordu Christina şaşkınlık içerisinde. Adamlarıyla, odada olduğunu düşünmüştü.

Tor hareketsiz kaldı. “Evet.”

“Neredeydin? Yolunda gitmeyen bir şeyler mi var?”

Christina, Tor’un gözlerini üzerinde hissedebiliyordu, sanki kuranlığın peçesini delip geçiyordu. “Seni ilgilendiren bir şey yok,” dedi.

Bu ters cevap karşısında Christina kaşlarını çatı. Tor’u ilgilendiriyorsa, elbette onu da ilgilendiriyordu. Tor, kesinlikle Christina’nın tanıdığı en aksi adamdı. Ama Christina’nın daha fazla soru sormasına fırsat vermeden, Tor yanında uzanmak için eğildiğinde aklındaki tüm düşünceler silinip gitti.

Nazikçe, Christina’nın parmaklarını sıkıca batırdığı örtüleri kaldırarak bir kenara atı. Christina yanındaki ağırlığını hissetti. Geceliğine rağmen, teması karşısında teni alev alev yandı.

“Şu anda düşünmek istediğim tek bir şey var.” Sesi derin ve pürüzlüydü, şeytani vaatlerle dolu.

Tor’un parmağının göğsünün hatlarında dolaştığını hissettiğinde titredi, bu tüy gibi yumuşak dokunuş tüylerini diken diken etti. Kalbi deli gibi atıyordu. “Nedir o?” dedi güçlkle fısıldayarak.

Parmağının sert ucu, Christina’nın dikleşmiş göğüs ucunu bulup, geceliğinin ince kumaşının üzerinde daireler çizdi. Parmağının yerini ağzı aldığıında, Christina’nın nefesi kesildi. Öpüşünün ıslak sıcaklığıyla göğüslerinden bacaklarının arasına doğru yayılan bir zevkle ürperdi. Tanrım, inanılmazdı! Şehvet, coşkun bir sağanağın altında kalmışçasına sıcak bir yağmur gibi indi. Ama gerilmiş meme ucunu, dişlerinin arasında nazikçe çekerek emdiğinde, Christina’nın nefesi inlemeye döndü.

Tor, güldü. “Bu,” dedi, “düşünmek istediğim tek şey.” Dilini meme ucunda gezdirerek, tekrar emdi. “Bedenin şehvet içinde kıvranıncaya kadar güzel göğüs uçlarını emmek istiyorum.” Parmaklarını, Christina’nın düz karnında gezdirip, büyük ve güçlü eliyle onu kavradı. Tereddüt yoktu. Yalnızca cinsel bir enerji var-

di. Bu sahiplenici hareket karşısında Christina tuhaf bir duyguya kapıldı – sanki bunların hepsi kaderinde vardı. “Tam burana dokunmak istiyorum,” dedi parmağını geceliğinin üzerinden kadınlığına sürterek, “ve benim için hazır oluncaya kadar ıslanmamı istiyorum.” Christina’nın bedeni, okşadığı yerin ıslanması ve ısınmasıyla karşılık verdi. “Sonra da,” Tor boynunu öpmek için başını eğip, kulağına fısıldadı, “sonra da içine girmek istiyorum ve seni doruğa çıkarmak.” Bu şeytani sözler karşısında Christina sırtını yay gibi gerdi, Tor’un dili ve dudakları kulağının altında, boynundaki hassas noktayı bulduğunda titredi.

Tor, gözlerinin içine bakmak için başını kaldırdı. Yüzünün yakışıklı ve sert hatları gölgeler içinde çok daha tehlikeli görünüyordu. “Bu, seni korkutuyor mu?”

Christina başını salladı. “Hayır.” Tor ona dokunduğu anda korku da yok olmuştu. Doğru kelimeleri bulmaya çalıştıkça kalbi kafes içinde kalmış bir kuşun kanatları gibi çırpıyordu. “Bunu ben de istiyorum. Bana dokunuşunun verdiği hissi seviyorum.”

Tor durdu. Christina, bakışlarının daha sıcak, daha yoğun olduğuna yemin edebilirdi. Yanlış bir şeyler söyleyip söylemediğini merak ederek, kızardı. Ama o anda Tor ona tekrar dokunmaya başladı ve Christina göğsünün üzerindeki ağzı ve bedenini kaplayan ellerinin yarattığı sıcak dalgalar dışında her şeyi unuttu.

Tor, yatağında uzanmış tutkulu kadının esasında bir bakire olduğunu durmadan kendine hatırlatmak zorundaydı. Ama ağzı ve elleri altında inlediğinde ve sırtını yay gibi gerdiğinde, göğüslerini daha sert öpmesi için ona sessizce yalvardığında, bu gerçeği unutmak çok kolay oluyordu.

Christina’nın daha fazla soru sormaması için yaptığı arsız konuşma işe yaramıştı – adamlardan birkaçı erken geldiği için dışarıdaydı, bu yüzden gece yarısı kuleye gitmesi gerekmişti – ama

Christina'nın karşılığı Tor'un dikkatini dağıttığında son gülen o olmuştu. "*Bana dokunuşunun verdiği hissi seviyorum.*" Tanrım, buna nasıl tepkisiz kalabilirdi?

Sözlerindeki masum dürüstlük ona olan açlığını arttırmıştı. Bir tarafı, o gece verdiği karşılığı hayal ettiğini düşünüyordu. Ama hayal etmemişti. Hatta bu cinsel cazibeyi hafife almıştı.

Bakire, diye hatırlattı kendine, kalp atışlarını ve cevap vermek için can attığı o ilkel çağrıyı azaltmaya çalışarak.

Onu ilk gördüğü andan itibaren, onunla yatmak istiyordu. Ama ilk karşılaşmalarındaki kaba davranışından sonra, bunu onun için mükemmel kılmaya yemin etmişti. Çok mükemmel. Yavaş ve kibar. Ateşli ama kontrollü.

Tor'un anladığı buydu. Karanlıkta. Erkek ve kadın. Yalnızca tutku – ilkel ve saf. Bir kadının, onun dokunuşları için nasıl can atacağını biliyordu. Nasıl inleteceğini. Zevkten nasıl zayıf düşeceğini. Christina'nın neye ihtiyacı olduğunu biliyordu ve bunu ona verecekti. Karşılığında da Christina ona verecekti. Ne fazla ne eksik. Asıl ihtiyaç giderilecekti.

Yatakta, Christina Fraser diğer kadınlardan farklı değildi. Tor'un ona olan ihtiyacı daha ateşliydi. Belki de daha yoğun. Ama şehvet şehvetti ve kontrol edemeyeceği bir şey değildi.

Tor, tutkulu bir adamdı. Christina ise tutkulu bir kadın. Hepsi bu kadar basitti. Evlilikte tutku olması minnet edilecek bir şeydi – ilk eşi o kadar arzulu değildi. Ama bu Tor'un sorunu değildi.

Fakat Christina'nın ağzına bakmadan yapamıyordu. Karanlıkta bile dolgun pembe dudaklarının şehveti seçilebiliyordu. Bu yakınlığa karşı koymaya çalıştı – genelde öpüşmek aklından geçmezdi.

Ancak geriye kalanları tadabilirdi. Christina'nın geceliğinin iplerini çözdü, dudakları ve Christina'nın çıplak teni arasında bir engel olmasına daha fazla dayanamıyordu. Muhteşem kokuyor-

du. Ilık ve çiçeksi. Derin derin içine çekti, hafif kokusu tüm benliğini tatlı bir huşuyla kapladı.

Ağzının, çıplak tenine ilk dokunuşuyla Christina inledi ve Tor'un zaten kaya gibi sert olan erkekliği daha da sertleşti.

Christina'nın ellerinin sırtına değmesiyle Tor donakaldı. Parmaklarının istekli baskısı, kollarını ve omuzlarındaki gergin kasları zorluyor ve sanki ruhu bedeninden ayrılıyormuş gibi hissetmesine neden oluyordu. Christina ona dokunmayı seviyordu. Aklının uçup gittiği bir an, ani ve keskin bir arzu hissi, şehvet tüm bedenini sardığında gözlerinin önünü buğulandırdı.

Kontrol. Sakinleşmek için kendini zorlayarak, muhteşem göğüslerini avuçladı, ağzına götürerek, sırayla ikisinin de tadına vardı. Erkekliği iyiden iyiye sertleşmişti ve Tor kendini nazıkçe kalçasına sürterek rahatlatırken hafif sürtüşme karşısında aralarındaki kıvılcımlar ateşe döndü.

Bunu yapabilirim. Ama Tor daha önce hiç bu kadar tahrik olmamıştı. Christina'nın masum hareketleri, Tor'un normalde birlikte olduğu kadınların tecrübeli hareketlerinden çok daha erotikti.

Meme ucunu emdi, bal gibi tadı dilinde kaldı. Daha sert öptükçe, çenesi hassas tenini çizdi. Kalçalarını ona doğru kaldırma-ya başlayana kadar dilini, gerilmiş küçük meme ucunda döndürüp, emdi.

Elleri, Christina'nın her yerindeydi. Teni o kadar yumuşak, bedeni öylesine dolgun ve tatlı bir şekilde kadınsıydı ki ona dokunmadan edemiyordu

Tor inledi. Tanrım, muhteşemdi. Tutkularında doğal ve özgür... Ama Tor için içgüdülerini kontrol etmek, içinde uğuldayan açlığa ve hasrete aldırmamak gittikçe zorlaşıyordu. Bedeni alev almış, başı güm güm atıyordu. Şehvetin kırmızı sisi üzerine çöktüğünde mantıklı olmak gittikçe zor bir hal almıştı.

Elleri, Christina'nın kalçalarında dolaşıp, bacaklarından aşağı inerek, geceliğinin etek ucunu kaldırmaya gitti. Parmakları baldırlarının kadifemsi yumuşaklığından yukarı doğru kaydığında aniden nefesini tutuşunu duydu. Christina parmaklarını kollarına batırdı. Donmuş gibiydi, teması için hazırды.

Christina'nın bunu ne kadar istediğini bilmek, Tor'a bir şeyler yaptı. Erkeksi tatmin ya da gururun ötesinde bir şey. En derinlerine inen ve orada takılıp kalan, onu ağır bir sıcaklıkla dolduran bir şey. O anda, hiçbir şey Christina'ya zevk vermekten daha önemli değil gibiydi.

Ama henüz değildi. Doruğa ulaşmaktan çok istediği bir şey varsa o da bu zevkin daha uzun sürmesiydi. Bu anın tadını çıkardı, tam özüne yakın bir yerlerde tüy gibi hareketlerle daireler çizerek, bebedksi tenini okşadığında bedeninin nasıl titrediğini hissetti, yakına çekip, uzağa itti. Onu yalnızca dokunuşuna değil, kendi arzusuna da alıştırdı. Christina'nın bedeninin ne istediğini anlamasını istiyordu. Neye ihtiyacı olduğunu.

Parmağının hareketlerini, göğsünde diliyle taklit etti. Sürtünmek için dilini çıkarıp, duraksayıp, ıslak, hassas göğüs ucunda nefesinin sıcaklığını hissettirdi.

Christina inleyerek ürperdi, çıkardığı her ses Tor'un dikkatini toplamasını o kadar zorlaştırıyordu ki, kan bedeninin her yerinde zonkluyordu.

Christina'nın vücudu sıcaktı. Yüzünü görebilse Christina'nın yanaklarının zevkle yanacağını, geniş, şehvetli dudaklarının arzuyla aralanacağını biliyordu.

Christina da fazlasıyla tahrik olmuştu. Bedeni arzuyla titriyordu. Tanrım, ona dokunur dokunmaz doruğa varacaktı. Tor'un erkekliği beklenti içinde kabardı. Christina'nın bacaklarını kalçalarına dolayıp, içine girmemek ve tüm varlığını sıcak ve dar bedenine boşaltmamak için tüm benliğiyle uğraşıyordu.

Kendini kontrol etmek için çabaladıkça tüm kasları gerildi, kendisi de doruğa ulaşmaya çok yakındı. “Bana ne istediğini söyle,” dedi dişlerinin arasından, parmağı eziyet eder gibi sıcaklığını etrafını okşuyordu.

“Bilmiyorum,” diyerek inledi Christina.

“Bunu mu?” dedi Tor, parmağını ıslaklıktan içeri kaydırarak. Zevk tüm bedenini sardığında Christina ürperdi.

“Evet,” dedi Christina soluk soluğa. “Lütfen.”

Christina, Tor’un ne demek istediğini bilmiyordu ama umurunda da değildi. Tek istediği bu huzursuz, iç gıcıklayıcı hissin artık sona ermesiydi. Bedeni arzu içinde coşup taşmış, baskı artık dayanılmaz bir hal almıştı. Sarsıcı bir his tüm benliğini kaplamıştı.

Aynı zamanda nasıl bu kadar iyi ama bir o kadar da ıstırap içinde hissedebilirdi? Her darbe, ellerinin her dokunuşu hem eziyet hem de işkenceydi.

Tüm düşünceleri, enerjisi bacaklarının arasında yoğunlaşmış gibiydi. Parmağının her sürtünüşünde acı artıyordu. Islanmış ve ısınmıştı, kasları arzu içinde kasılmış, acı içinde geriliyor ve atıyordu. İçgüdüsel olarak bir şeylere ihtiyaç duyduğunu biliyor ama nasıl elde edeceğini bilemiyordu. Artık dayanamayacağını düşündüğü noktaya ulaşana kadar Tor okşamaya devam etti. Ta ki Christina patlayacağını düşününceye kadar.

Ölümçül bir güçle kılıç savuran bu kuvvetli, büyük ellerden bu kadar nazik, hafif dokunuşlar hiç hayal etmemişti.

Ama o ellerin gücünü, kuvvetini içinde hissetmek istiyordu.

Hissetti de. Tor’un ağzı tüm sıcaklığı ve ıslaklığıyla göğüs ucundayken parmağı içinde, daireler çiziyor, okşuyor ve bastırıyordu. Christina’nın bedeni uzun zamandır hasret kaldığını inkar ettiği duygularla rahatladı. Tüm arzular, içinde birikti – göğsünde ağzının yarattığı his, parmağının dokunuşları, onu avuçlayan

elinin verdiği haz. Hepsi bir araya gelmiş, gitgide yoğunlaşıyor, uzun bir kalp atışı kadar daha yoğunlaşıp, dağılıyor, binlerce farklı yöne ayrılıyordu.

Bedeninde bu duygu karmaşaları fırtınalar yaratırken çığlık çıktı, sanki zevkten gelen kasılmalar bir anda onu bırakmış gibiydi.

Sanki ölmüştü de cennete gitmişti. Tek görebildiği dalgaların üzerinde uzanan parlak yakamozların aydınlığı gibi ılık ve güzellikti. Tüm duyuları keskinleşmiş, bedeni özgürlüğün tadına varıyordu. Daha önce hiçbir şeyin bu kadar muhteşem bir his olabileceğini düşünmemişti.

Çok fazlaydı. Tor, dizginlerini tamamen bırakmış, Christina'nın bedeninin kasılışlarını, sonra kendini salışını izliyor, orgazmın verdiği erotik çığlıkları dinliyordu. Bu kadarını kaldıramazdı.

Hiç böylesi bir arzu hissetmemişti. Kasıklarında biriken ve erkekliğini sertleştiren arzudan çok daha fazla bir arzuydu bu. Tüm bedenini sarıp sarmalıyor, kendine çekiyor ve yakasını bırakmıyordu.

Christina'nın içinde olmak. Tekrar orgazma ulaşmasını sağlamak. Önemli olan tek şey buydu.

Christina'nın üzerine doğru çıkarak, kendini bacaklarının arasına yerleştirdi.

Orgazmın son kasılmalarını da parmağıyla ona yaşatarak, inledi, "İçinde olmam gerek."

Christina rüyadaymışçasına, boyun eğermişçesine iç geçirdiğinde, Tor odanın karanlık olduğuna şükretti. Yarı kapalı bakışları ve yüzündeki kızarıklığı görmediğine memnundu. Görseydi dudaklarını dudaklarından ayıramayacağını biliyordu. Ve o zaman Christina farklı olurdu.

Nazik hareketlerle, Christina'nın kalçasını kaldırarak, bacak-

larını etrafını saracak şekilde açtı. Ellerini, Christina'nın omuzlarının iki yanına koyarak, göğsünün ağırlığını ona yüklememeye çalıştı.

Yavaş davranmak için çabaladıkça, alnından ter damlamaya başladı. Ama kolay değildi.

Erkekliğinin şişmiş, hassas ucunu, hem kendi, hem de Christina'nın neminden yapış yapış oluncaya kadar sürttü.

İçeri ittiğinde Christina nefesini tuttu. Bedeni aniden gerildi.

"Rahatla," dedi Tor, tüm varlığı bu ilkel arzu karşısında kasılmıştı.

"Ama çok büyük," dedi Christina.

Sen de inanılmaz derecede darsın. "Şşşt," diye fısıldadı Tor. "Bırak bedenim bana alışsın." Parmağıyla en hassas noktasını bulup, rahatlatıncaya kadar okşadı. Yavaş yavaş, Christina gevşedi, zevk tüm bedenini sarmaladığında iyiden iyiye rahatlamıştı.

İçine girme hissi karşı konulmaz bir hal almıştı. Ama Tor, acele etmeden, Christina'nın bedeninin her köşesini gevşetti – sonuna kadar.

En sonunda tamamen içine girdiğinde, nefes alamadı, kendini tutma çabasıyla tüm enerjisini yitirdi. Gelmesi gerekiyordu. O kadar ihtiyacı vardı ki canı yanıyordu. "Nasıl bir his?" diye sordu zar zor.

Christina hemen cevap veremedi. "Dolu," diye fısıldadı boğuk bir sesle. "Muhteşem bir şekilde dolu."

Mükemmel bir cevaptı – Tor'un ihtiyaç duyduğu cesareti barındırıyordu. Tor kalçasını hareket ettirmeye, içine girip çıkmaya başladı, önce yavaş, daha sonra hızla, altında Christina'nın bedenini sarsarak.

Her gelişinde Christina nefesini tutuyor, çıkardığı erotik seslerle, Tor'u çılgına çeviriyordu.

Kendini tutmaya çalıştığından Tor'un artık kasları yanmaya

başlamıştı. İçindeki baskı gitgide birikti. Daha önce hiç böyle hissetmemişti. Hem de hiç. Tüm bedeni her yanını saran şehvetle tükenmişti. Christina'nın bedeni onu sarıyor, her seferinde sömürüyordu.

Daha fazla dayanamayacaktı.

“Ah... Tanrım,” diye inledi Christina.

İşte buydu. Beklediği an gelmişti. İçine daldı. Daha hızlı. Daha sert. Christina için muhteşem ritmi buldu.

Christina çığlık attı ve Tor içine bir kez daha girip, başını zevkin verdiği ilkel bir çığlıkla geri atarak kendini bıraktı. Zevkinin glicü acı dolu bir arzu fırtınası içinde patladığında, haz son damlasına kadar bedenini terk edene dek kan kulaklarında çınladı. Bir an gözleri karardı, bu sarhoşluk hissi fazla güçlüydü.

Son dalgalar da bedeninden çekip gittiğinde, tamamen tükenmiş bir halde Christina'nın yanına yattı. Hayatında hiç bu kadar bitkin hissetmemişti. Nefesini düzene sokmak için çabaladı. Kendini zayıf hissediyordu; tüm uzuvları pelte gibiydi.

Christina, ona ne yapmıştı böyle?

Görünüşe bakılırsa bu sarhoş uyuşukluğunda yalnız değildi. Christina'nın soluğu da en az onunki kadar kesik kesik ve zordu. Sessizlik olduğu için minnettardı. Hayatında ilk defa, Tor ne söylemesi ya da düşünmesi gerektiğini bilmiyordu.

Bu kafa karışıklığı onu rahatsız etmişti.

Kendi kendine önemli bir şey olmadığını söyleyerek, karanlığın içine dikti gözlerini.

Tam kendini fazla tepki gösterdiğine, olanları zihninde abarttığına ikna etmeye başlamıştı ki Christina kıvrılıp, kollarına gömüldü. Bu temas karşısında donakaldı, göğsü acı içinde sıkıştı. Bir an tereddüt etti, mesafesini koruması gerektiği düşüncesi ile, içgüdüğü savaşıyordu.

O an için, içgüdü kazandı. Bir kereden bir şey olmazdı. Kolu-

nu Christina'nın bedenine sarıp, ne kadar güzel bir his olduğunu düşünmemeye çalıştı. O yumuşak, sıcak teni bedeninde erirken. İpek saçları göğsüne yayılmışken. Ufacık eli, kalbini tutarken.

Uykunun yumuşak, düzensiz soluk alıp verişlerini duyana kadar bekleyip, yataktan çıktı. Sessizce ve hızla kıyafetlerini giydi. Yatakta kıvrılmış yatan bedene son bir kez daha bakıp, kapıyı ardından sertçe kapadı.

asyaaslı

ON İKİ

Christina, sırtında bir ürpermeyle derin uykusundan uyandı. Bilinçsizce, kocasının sıcaklığına sığınmak istediğinde yerinde yalnızca bir boşluk ve soğuk çarşaflar buldu.

Buz gibi çarşaflardan anladığı kadarıyla gideli epey olmuştu.

Kaşlarını çattı. Belki de tahmin ettiğinden daha çok uyumuştum? Ama gözlerini zorla açtığında, ahşap panjurların arasından sızan şafağın ilk ışıklarını gördü.

Kendi zar zor hareket ettiğinden, kocasının bu kadar erken kalkmasına neyin neden olmuş olabileceğini merak etti. Sabahın ayazı olmasa, Christina birkaç saat daha uyuyabilirdi. Ama kış geliyordu ve kuzeyde kışlar daha sert oluyordu. *Eilean a Cheo*, Pus Adası, Skye'ın Keltçedeki adı pek hayra alamet değildi. Muhtemelen gökyüzünü kaplayan tek renk uzun bir süre boyunca grinin tonları olacaktı.

Tembel tembel gerindi ama bunun için bile ekstra çaba sarf etmesi gerekti. Bedenindeki tüm kaslar kaskatı kesilmiş ve bitkindi. Nedenini hatırladığında yanakları kızardı.

Böylesine kendinden geçmiş bir halde olabileceğini hayal bile etmezdi. Ama aslında yapılacak en doğal şey gibi görünmüştü. Bedeni, beyninden bağımsız hareket etmişti.

Tor, ona tam olarak nasıl dokunacağını biliyordu. Serkeş ve

şehvet dolu bir şekilde kendini kaybedene kadar zevkten nasıl titreteceğini. Kitaplarında okuduğu hikayelerden çok daha iyiydi!

Dudaklarında memnun bir ifade belirdi. Tüm soğukkanlı kayıtsızlığına rağmen kocasının tutkusu yalan söylemiyordu. Dün gece kocasının farklı bir tarafını görmüştü – vahşi, tutkulu yanını ama bir o kadar da nazik ve düşünceli. Yalnızca keyif almamış aynı zamanda vermişti de

Christina’dan hoşlanıyordu – hoşlanmak zorundaydı. Dokuşundaki şefkatinde, zevkle çıkan sesinde ve kalbinin çılgınca atışında bunu hissetmişti.

Tükenmiş bir hazla yığıldıklarında, Tor da en az onun kadar bitkindi – soluk alıp verişindeki ağırlık ve dermanı kesilmiş uzuvları, etkilendiğinin kanıtıydı.

Kendi yuvalarındaki uzun geceler daha yakındı artık.

Ama Tor nereye gitmişti?

Üzerinden battaniyeleri atıp, yataktan çıktı, onu bulma arzusu içinde dondurucu soğuğu fark etmedi bile. Dün gece aralarındaki bir bariyeri kaldırmıştı ve Christina onu görmek, onunla konuşmak için sabırsızlanıyordu. Evliliklerinde yeni bir gün doğmuştu.

Bitişikteki odada uyuyan Mhairi’yi çağırdı ve hızla yıkanıp, giyindi. Büyük Salon’a gitmek üzere lordun odasının önünden geçerken, kapının hafif aralık olduğunu fark etti. Tor’u orada bulma ümidiyle, içeri bakmak için kapıyı hafifçe itti. Ancak sessiz kalma çabaları demir menteşelerin gıcırıtısıyla boşa gitti.

Katip afallamış şekilde karıştırdığı parşömenleri düşürdü.

“Leydim!” dedi hayret içinde, masanın yanında durduğu yerden uzaklaştı.

Christina, adamın sesinin kapıdan daha yüksek çıktığını düşünerek gülümsedi. “Günaydın, Katip John,” dedi neşeli bir ifadeyle. “Bu sabah erken uyanmışsınız.”

Katip kendini toparlayarak, Christina'nın gülümsemesine karşılık verdi. "Her günkü gibi. Sabah ibadeti için."

Christina, az kalsın içinde olacağı tekdüze hayatı düşünerek, bir rahatlama dalgasına engel olamadan başıyla onayladı. Beatrix'in mutlu olduğunu umuyordu. Dunvegan'daki ilk gününde, ablasının sağ salım Iona'ya vardığı haberini almıştı. MacDonald'ın yakışıklı sağ kolu sözüne sadık çıkmıştı. Bir şekilde MacSorley yolculara yetişmiş ve manastıra kadar Beatrix'e eşlik etmişti. Adalılar muhteşem denizciler olarak bilinirdi, Viking atalarından kalma bir özellikti bu. Kocas da bu özelliğe kesinlikle uyuyordu ama MacSorley'nin bu olağanüstü niteliği bir Adalı için bile inanılmazdı.

"İstediğiniz bir şey mi vardı, leydim?" diye sordu katip.

Christina başını salladı, ayağının dibine düşen bir parşömen parçasını almak için eğildi. Şöyle bir baktığında, mektup olduğunu gördü ve rahibe uzattı. "Kocamı bulmaya çalışıyordum. Bu sabah onu gördün mü?"

"Hayır, ama muhtemelen Büyük Salon'da adamlarıyla kahvaltıdadır." Katip, belgeleri kaldırmaya başladı. "Ben de oraya gidiyordum. Belki size eşlik edebilirim?"

"Sevinirim," dedi Christina. "Ama seni işinden alıkoymayayım?"

Katip kafasını salladı, uzun, yarım daire biçiminde kesilmiş düz saçları tekrar hızla yerine kaydı. "Bekleyebilir. Yalnızca birkaç yazışma."

Kötüleşen havalardan ve onları bekleyen uzun kıştan söz ederek salona beraber yürüdüler. Genç katip, Christina'dan kısa bir süre önce Dunvegan'a gelmişti ve Christina, Stirlingshire'daki evinin yakınındaki bir manastırda uzun bir süre geçirdiğini duyduğunda çok mutlu olmuştu. Belki de ona dostça davranan tek kişinin de bir yabancı olduğuna şaşmamalıydı.

“Kuşacak çok şeyimiz var,” dedi Christina.

“Kesinlikle.” Christina’nın düşüncelerine tercüman olan katip, “Burada olduğunuza çok memnun olduğumu söylersem bana kızmazsınız umarım, leydim. Burada uzun zamandır gördüğüm ilk gülümseme sizinkisi. MacLeod’un evlenmesi klanı epey şaşırttı ama size neden aşık olduğu ortada,” dedi.

Christina, Büyük Salon’un girişine birkaç adım kala olduğu yerde donakaldı. “Ne?” Sesi çatladı. Sanki soluğu boğazına takılmıştı.

Katip fazla pişmiş biftek gibi kıpkırmızı kesildi. “Özür dile-
rim, hizmetkarların dedikodularını size söylememeliydim.”

Christina umursamadı. Ama kayıtsız gibi görünmeye çalışarak, bileğindeki kalın altın bileklikle oynayarak, donuk bir ifa-
deyle, “Tam olarak ne diyorlar?” dedi.

Katip, huzursuzca kıpırdanarak, ayaklarına baktı. “Lideri-
mizin size yalnızca bir kez bakıp, size sahip olması gerektiğini
söylediğini. Delikanlılardan biri onun özel danışmanının ta ken-
disinden duymuş.”

Christina, duyduklarından hoşnut bir şekilde kızardı. Bu hika-
yede gerçeklik payı olamayacağını biliyordu, kocasının en yakı-
nından gelmiş olsa bile. Yoksa olabilir miydi?

“Her şey ani geliştiği için bu kadar söylenti var,” diye açıkladı
katip. “Bir de, evlenmeye niyeti varmış gibi görünmemişti hiç.
Hatta mevcut koşullar göz önüne alındığında, Fraser ile yapıla-
cak bir ittifak çok daha beklenmedikti.”

Christina’nın akli karışmıştı. “Ne demek istiyorsunuz?”

Katip daha sessiz konuşmaya başladı. “Savaş.”

Christina’nın kanı dondu. “Bir şey mi duydun?”

Katip kafasını salladı. “Hayır, ama Wallace’ın yakalanmasıyla
İskoçya’nın dört bir yanında isyanlar çıkmaya başladığına dair
söylentiler var. MacLeod da şimdiye kadar tarafsızlığını koruma-

ya çalıştı. Fakat sizin aileniz milliyetçiliğiyle meşhur. Bir Fraser ile evlenmek...”

Sözlerine bitirmesine gerek yoktu. Onunla evlenmek tarafsızlık konusunu şaibeye sokuyordu. Kocasını da gemide üstü kapalı olarak bundan bahsetmişti – en başta onunla evlenmeyi bu yüzden reddetmişti.

“Evliliğimizin siyasetle hiç ilgisi yok,” dedi katı bir ifadeyle. “Babamla müttefik olmak, Tor’un istediği son şeydi.” Christina sesindeki buruk tonu gizleyemedi. “Aksini düşünen yanılır. Hem de çok yanılır,” diye vurguladı.

Ama içinde bir ses, Tor’un onunla ilgilendiği dedikodusunda ufak da olsa bir doğruluk payı olup olmadığını merak etti. Tor MacLeod herhangi bir şey yapmaya zorlanacak bir adam değildi. İstemese Christina ile evlenmezdi, hele ki siyasi sorunlar varken.

Katibin bahsettiği ihanet planları Christina’yı endişelendirmişti. İngiltere’nin Edward’ın kişisel olarak tanınmasında ona karşı koymanın tehlikesini gayet iyi biliyordu. “Bu savaş bahsi çok tehlikeli. Skye, Londra’dan çok uzakta ama Kral Edward’ın her yerde kulakları var. Umarım, bu tarz dedikoduları duyduğunda, durdurmak için elinden geleni yaparsın. Evliliğimizin, kocamın başına gereksiz bir bela açmasını istemem.”

Katip, anlayışlı bir ifadeyle başıyla onayladı. “Kesinlikle, leydim. Güzel olduğunuz kadar zekisiniz de.”

Christina, gülümseyerek iltifatı kabul etti, savaş ve siyasetin kara bulutlarının gününü karartmasına izin vermeyecekti. Önceki gece rüya gibiydi – üzerine bir gelecek kurulabilecek bir gece – ve gönlündeki mutluluğa hiçbir şey engel olamazdı.

Ya da o öyle sanıyordu.

Katip ve Christina fark edilmeden Büyük Salon’a girdiler. Sabahın bu kadar erken saati olmasına rağmen, ortalıkta dolaşan insanlar karşısında şaşırды. Bilinçsizce bakışları platform üzerin-

deki taht benzeri sandalyeye kaydı ve donakaldı. Hiçbir şeyin bozamayacağını sandığı mutluluk, damarlarından çekildi.

Platformun üzerinde, kocasının yanında, ona ait olan koltukta, ilk geldiği gece fark ettiği kadın vardı. Kafaları birbirlerine çok yakındı, omuzları birbirine sürtünüyordu. Aralarındaki yakınlık, birbirlerine karşı olan rahat tavırlarından belliydi.

“Bir sorun mu var, leydim?”

Duygularının yüzünden çok kolay okunabildiğini bildiğinden, Christina açık renkli tenine lanetler okuyup, yanaklarına tekrar renk gelmesini diledi. Ama bilmesi gerekiyordu. “Kadın,” dedi Christina bakmadan, “kocamın yanındaki. Kim o?”

Katip, platforma doğru baktığında, yüzü daha önce olduğu gibi kıpkırmızı kesildi. Tıpkı Christina gibi onun da duyguları, yüzünden kolaylıkla okunabiliyordu ve tam şu anda ne kadar rahatsız olduğu daha belirgin olamazdı. “Leydi Janet MacKinnon, leydim. MacLeod’un eski sağ kolunun dul karısı.”

Dul. Yüreği ezildi. “Yakınlar mı?” diye sordu, fısıldayarak.

Kibar katip ne sorduğunu anlamazdan gelmedi. Yalan da söylemedi. “Evet, sanırım yakındılar.”

Christina’nın daha yeni kazandığı özgüven o an yok oldu. Göğsü umutsuzlukla sıkıştı. Bu kadın, Tor’un metresiydi. Ama acaba hâlâ öyle miydi?

Tor, ondan istediklerini anlatmayı tam bitirmişti ki Janet olduğu yerde dikleşti. “Gitsem iyi olur,” dedi başıyla girişi işaret ederek.

Tor döndüğünde Christina’nın platforma doğru yürümekte olduğunu gördü. Karısının, konuştuklarını duymasını istemiyordu – olmadık sorular sormakta çok usta olduğu söylenebilirdi. Tor, kaşlarını çattı, Christina’nın suratındaki buz gibi ifadeyi ve yanaklarındaki rengi fark etmişti. Bir şeylere kızmış gibi görünüyordu. Hemen etrafına bakındı, gözünden kaçmış olabilecek başka bir kadını dokunuş olup olmadığını görmek için.

Hiçbir şey görmeyince, çoktan kalkmış olan Janet'a baktı. "Bunu daha sonraya bırakalım," dedi kısık bir sesle.

Janet başıyla onaylayıp, telaşla uzaklaştı.

Bir dakika sonra, karısı Janet'ın kalktığı yere oturdu. Mavi kadife elbisesi içerisinde güzel ve asil, aynı zamanda da alışılmadık bir biçimde mesafeli görünüyordu. Tek kelime etmeden oturdu.

"Günaydın," dedi Tor. "İyi uyudun umarım?"

Ses tonunda kışkırtıcı bir şey olmasa da Christina'nın yanakları kızardı. Tor'a uzun kirpiklerinin arasından utangaç bir ifadeyle baktı. "Evet, çok iyi uyudum." Bakışlarını Tor'un bakışlarına kaldırdı. "Ya sen?" Başını salladı. "Çok erken gitmişsin. Umarım ters giden bir şey olmadı."

Christina'nın bakışlarındaki endişe – yaptığı ima gibi – Tor'u gerdi. Belli ki Tor'un, yanında uyumasını beklemişti. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu ama böyle bir şey olmayacaktı. "Ters giden bir şey yok," dedi. "Salonda klan üyeleriyle birlikte uyudum, hep yaptığım gibi." Ait olduğu yerde.

Christina'nın olası tepkisine karşı kendini hazırlamıştı ama bu yeterli değildi. Christina'nın bakışlarındaki acı ifadesi zar zor elde ettiği tüm savunma duvarlarını delip geçmişti. "Anlıyorum," dedi Christina.

Tor ile göz göze gelmemek için tabağına baktı, Tor da buna memnun oldu. Ama ne gönlündeki huzursuzluğun ne de vicdanındaki ağırlığın yok olmasına yardımcı dokundu, Christina'nın hassas duygularını incittiğinin farkındaydı. Christina zayıflığına engel olamıyordu – kadınlar duygusal yaratıklardı. İçinde, elini ellerinin arasına almak ve rahatlatıcı bir ifadeyle sıkmak için tuhaf bir dürtü vardı. Ama bu garip düşünceyi kafasından attı, çünkü suçlu hissetmesini gerektiren bir durum olmadığını biliyordu. Her zaman adamlarıyla Salon'da yatardı – bunun kişisel olarak Christina'yla bir ilgisi yoktu. Klanı daima önce gelirdi.

Ona bu tarz talepler yüklemesi yanlıştı elbette. Ama daha yeni gelindi. Öğrenecekti. Belli ki bu evlilik hakkında bazı yanlışsamarları vardı ve romantik bir ozan hikayesi olmayacağını ne kadar erken fark ederse o kadar iyiydi. Tor, Kuzey İskoçyalı bir liderdi, saray aşklarını öğrenmiş ayran gönüllü bir şövalye değil.

Tabii ki aklını bir kıza kaptırmayacaktı.

Birasından son bir yudum alıp, masadan uzaklaştı. Bugün daha fazla adam gelecekti ve onları karşılamak istiyordu.

“Gidiyor musun?” diye sordu Christina.

Tor, sesinde duyduğu hüsrana aldırılmamaya çalıştı. “Evet.” Verdiği sözü hatırlayarak ekledi, “Birkaç gece olmayacağım, o zamana dek hoşça kal.”

Christina’nın suratı asıldı. “Ama daha yeni gelmiştin. Nereye gidiyorsun?”

Ona bir eşin, kocasını sorgulamaması gerektiğini söylemek istedi ama Christina terk edilmiş bir kedi yavrusu gibi savunmasız görünüyordu. Kendini canavar gibi hissetti. İçindeki huzursuzluk daha da arttı. Ona yalan söylemek istemiyordu fakat gerçeği de söyleyemezdi. “Kişisel olarak ilgilenmem gereken bir sürü şey var. Genelde bana ait olan yerleri ziyaret etmek için uzaklarda olurum.” Her ne kadar yanlış yönlendiriyor olsa da Waternish’teki kale tanıma uyuyordu.

“Tabii. Özür dilerim. Bunlar benim için çok yeni şeyler.” Beklenti içinde Tor’a baktı. “Güle güle.”

Masum bir davetkarlıkla dudakları aralandı. Tor, bir an pembe, dolgun dudaklarına baktı, haddinden fazla tahrik olmuştu. Yarı küfür, yarı acı dolu bir homurdanmayla bakışlarını kaçırıp, ağzını kapadı. “Hoşça kal,” dedi ve Christina’yı kollarının arasına aşırıp göğsündeki acı dinene kadar öpmek gibi aptalca bir şey yapmadan uzaklaştı.

En iyinin de iyileri Skye'da toplanmıştı.

Ertesi gün, öğleden sonra geç saatlerde, on savaşçı da Dun Hallin Koyu'ndaki harabe kaleye varmıştı. Dunvegan'a bitişik bir kara parçası olan Waternish Yarımadası'nın ıssız bir bölgesindeki kale ve etrafındaki yerleşim alanı, Tor'un İskandinav ataları Skye'a gelmeden çok önce terk edilmişti.

Kale, kayalık bir kırin üzerinde ufak bir yükseltiye kurulmuş, belki on metre kadar bir çapı ve üç metre kalınlığında duvarları olan taştan örülme, daire şeklinde bir yapıydı. Bir zamanlar duvarlar yirmi metre yüksekliğindeyken, kulenin üst kısmı ve çatısı uzun zaman önce yok olmuştu. Yine de çatı yerine geçebilecek birkaç parça tahta ve ateş için toplanan birkaç parça odunla kara kış ve sağanak yağmurlar altında sığınmak için yeterliydi. Hiçbir şekilde rahat olmazdı ama gelecek aylarda yaşayacaklarının yanında bu adamlar için lüks bile sayılabilirdi.

Bulundukları yer oldukça iyiydi. Dunvegan'a yakındı ama etrafını saran zorlu arazi burayı erişilmez kılıyordu ve çok fazla kişi yaşamıyordu. Her tarafa yayılmış olan tuhaf dikili taşlar ve höyükler gibi, eski kaleler de buralarda periler ve öteki alemden gelen ruhlar olduğuna inanan Adalıların tercih etmediği yerlerdi. Batıl inançlar, insanların buraya gelmelerini engellediğinden, Tor ve adamlarının işine yarayacaktı.

Her ne kadar burada fark edilmeleri pek mümkün olmasa da, Tor son derece dikkatli davranacaktı. Tehlikeye attığı çok şey vardı. Bir de üzerine Dunvegan'ın son zamanlarda maruz kaldığı saldırılar düşünülünce, bunun sorumluları yakalanana kadar risk alamazdı.

Canını kişisel muhafızlarından herhangi birine gözünü kırpmadan emanet edebilecek olsa da – ki pek çok kez etmişti de – her zamanki gibi yalnızca adamlarına ne yapması gerektiğini söylemişti. Bu durumda, sağ kolu hâlâ kardeşinin peşinde oldu-

ğundan, yalnızca özel danışmanı Fergus'la; kahyası Rhuaire'yle ve *an gille mor* 'uyla, yani kılıç taşıyıcısı Colyne'le konuşmuştu. Ertesi günden itibaren, Colyne, Janet'a adamlara yemek ve erzak getirmesi için kaleye gidip gelirken eşlik edecekti.

Güvenebileceği bir kadın varsa, o da Janet'tı. Çocukluktan bu yana birbirlerini tanırlardı. Sağ kolu ve aynı zamanda süt kardeşiyle evlenirken onunla dans etmiş, birkaç yıl sonra öldüğünde onunla yas tutmuştu. Yasları, sevgili olduklarında, beklenmedik ama kesinlikle nahoş olmayan bir şeye dönüştü. İkisi de bu durumdan memnundu ve Tor'un yakın zamandaki evliliği olmasa, muhtemelen süresiz olarak devam ederdi. Janet rahatı ve Tor'dan bir beklentisi yoktu.

Ancak, Tor ilişkinin sonunun geldiğini biliyor ama nedenini araştırmaya niyetlenmiyordu. Evliliği yüzünden bitmesine gerek yoktu, metresinin olması gayet doğaldı. Janet, bu durum değişikliğini, en başında birlikteliklerini kabul ettiği kadar doğal karşılamıştı. İlişkilerinin bitmesine üzülüyor bile olsa, kesinlikle göstermiyordu – keşke karısı da duygularını bu kadar kolay gizleyebilmeyi öğrenseydi. Janet ile olan ilişkisi daha önce de kolaylıkla yön değiştirmişti ve şimdi de tekrar arkadaşlığa dönmüştü.

On savaşçının her biri geldikçe, Tor onları çatı için odun toplamaya ve yakacak odun kesmeye gönderdi.

Bu bir çeşit sınavdı. Fiziksel sınav, onları aşağılamak için değil, bu seçkin savaşçılardan her birini eşit koşullar altında tutmak ve tek bir birim olarak çalışmaya başlamalarını sağlamak içindi. Adamlardan birkaçını gayet iyi tanıyordu, bazılarını ise hiç tanıymıyordu ama eşsiz bir takım olacağını daha şimdiden söyleyebilirdi.

Yalnız çalışmayı ve fikirlerini kendine saklamayı tercih ettiğinden, Tor tek başına hareket etmeye alışıktı. Bu adamlar ise

öyle değildi. Adamlardan pek çoğu klan liderleri ya da komutanlarıydı ve emir almaya değil, vermeye alışıklardı ve genelde yanlarında büyük bir ekiple dolaşırlardı. Onları, kendi emri altında eğitilmeyi kabul etmeye ikna eden şeyin ne olduğuna emin olamıyordu. Hepsinin burada olmak için bir sebebi olduğunu düşünüyordu. Adamlardan bazılarının Bruce ile yakın ilişkileri olduğunu biliyordu ve şüphesiz takımın dayanağı, en az Tor'a olduğu kadar onlara da çekici gelmişti. Adamları çalıştırmaktaki ustalığının kulaktan kulağa dolaşıyor olması da muhtemelen büyük rol oynamıştı. Ama emir almak bu adamların bir kısmı için epey zorlayıcı olacaktı.

Lachlan MacRuairi'nin uzun zamandır toprağa bir kürek salıdığını ya da ağaç kesmek için (adam değil) bir balta kullandığını sanmıyordu, ama gururlu klan lideri – meşru olmayan doğumuyla kadim Adalar Krallığının vârisi olarak kuzeni MacDonald'a rakipti – hiçbir tepki vermemişti. Fakat, Tor bu emre amade haline kanmadı. MacRuairi sürekli göz hapsinde olacaktı.

Emri altındaki adamlardan yalnızca birinin ayak diremesi onu şaşırtmıştı. Ancak ayak direyen adam ise şaşırtmadı. Sör Alex Seton, Bruce'un yakın arkadaşı ve kayınbiraderi "İyi Sör Christopher"ın kardeşiydi ama Tor en son baktığında, Yorkshire – Seton'ların geldiği yer – hâlâ İngiltere'ydi. Ve şu an sınırın hangi tarafında olursa olsun, Alex Seton yurttaşlarının tüm özelliklerini taşıyordu. Üzerinde sağlam zırhı, tüylü kaskı ve mağrur soyluların ince işlenmiş pelerinlerinden vardı. Ama en azından bu kibirli İngiliz çabuk kavıyordu. Altındaki odunları kesmeyi kendine yakıştıramıyor bile olsa, Tor ona tuvalet çukurlarını kazmasını söylediğinde gururunu gizlemişti.

Seton'ın bir gemiye atlayıp, sınıra geri döneceğini tahmin ederken bir saat sonra hâlâ onu yeri kazırken görünce şaşırdı. Kaliteli zırhı ve ejderha işlemeli pelerini ile üç haçlı kalkanı düzgün bir yığın halinde yanında duruyordu.

“Burada bunlara pek ihtiyacın olmayacak,” dedi Tor, küreğini ikinci çukuru kazmak için birkaç metre ileride sallarken.

“Ben bir şövalyeyim,” diye yanıt verdi Seton gururla. “Öyle de görüneceğim.”

Seton yirmi bir yaşından daha büyük olamayacağından, Tor, kendini ispatlayalı çok zaman olmadığını tahmin etti. “Sen bir şövalyeydin. Burada yalnızca adamlarımdan birisin – aksi ispatlanmadığı sürece. Şövalyelik unvanının burada geçerliliği yok.” Tor, sert bir ifadeyle Seton’a baktı. “Senden istenenleri anlıyorsun değil mi? Nasıl bir işi kabul ettiğini?”

Genç adam dudakları bembeyaz kesilene kadar kendini sıktı, ama yine de başıyla onayladı. “Evet,” diyebilirdi ama her yerinden isyan fışkırıyordu.

“İstediyini giy,” dedi Tor geçiştirmek için bir el hareketi yaparak, “ama zırh giymeyi, yapacağımız idmanlar ve savaşlar için fazla ağır ve yorucu bulacaksın.” Aynı zamanda, bu delikanlının kendisini diğerlerine kanıtlamak için yeterince zorlanacağını düşünüyordu – yalnızca vücudunda dolaşan İngiliz kanı değil, gençliği de bunun sebeplerindendi. MacGregor ve MacLean da gençti ama onlar bile Seton’a epey fark atardı. Adamların pek çoğu ise otuz bir yaşındaki Tor’a yakındı.

Sessizlik içerisinde yan yana kazmaya devam ettiler ama Tor bir şey fark etti: Kendi yapmayacağı bir şeyi adamlarından istemeyecekti. İşleri bittiğinde Tor, Seton’a göğsündeki deri matara-dan bira ikram etti. Seton minnettarlıkla kabul etti ve kocaman bir yudum almadan önce alındaki teri sildi.

Tor düşünceli bir ifadeyle onu inceliyordu. Uzun boyluydu ama gençliğin çelimsizliği vardı. Sıradan bir şövalye kılıcı ve bir kama taşıyordu. “Pekala, senin yeteneğin ne?” diye sordu Tor.

Diğerlerinin çoğunun yeteneğinin ne olduğu ortadaydı. Onlardan önce gelen şanlarının yanı sıra, tercih ettikleri silahlar ve

görüntüleri de her şeyi yeterince belli ediyordu. Robbie Boyd'a bir kez bakınca bile neden İskoçya'daki en güçlü adam ve birebir dövüşlerde bir usta olarak ünlendiği görülebiliyordu. Adam demirden yontulmuş gibiydi.

Seton kızardı. "Kılıçta iyiyimdir."

Tor kaşlarını çatı. İyi mi? Tüm şövalyeler kılıçta iyiydi. "Ve buradasın?"

"Öğrenmek için. Ağabeyim gelmek istedi ama Bruce izin vermedi."

Sör Christopher, Bruce'un kız kardeşiyle evliydi ve bu yüzden de Bruce, Alex'in evlilik yoluyla kardeşi oluyordu.

"Dolayısıyla da onun yerine, Bruce seni gönderdi." Tor, adamın haline neredeyse acıdı. Seton'ın kanıtlaması gereken gerçekten çok şey vardı. İngiliz'di, gençti ve insanları susturacak sırada dışı bir yeteneği de yoktu. "Sana farklı davranmayacağım – seni kim göndermiş olursa olsun."

Kibirli, köşeli çene tekrar belirdi. "Biliyorum. Ben de aksini düşünmemiştim."

"Diğerleri işini zorlaştıracak."

Genç adamın yüzünde vahşi bir kararlılık belirdi. "Bunu da biliyorum."

Tor başıyla onaylayıp, onu işiyle baş başa bıraktı, azminin sınanacağını biliyordu.

Kamp alanındaki işinin başına dönerek adamları gözlemlemeye başladı. Genel anlamda etkilenmişti. Tezekler kurumaya bırakılmış ve adamlar çatı için kiriş yapmaya yarayacak odunları hızla kesmişlerdi. MacSorley'nin denizci yetenekleri yalnızca denizde ilerlemeye ve yüzmeye yaramıyordu. Aynı zamanda gemi inşa etmeyi ve baltayı nasıl kullanması gerektiğini de biliyordu – ki bu iki yeteneğini de çatı için odunları kesmek ve kirişler haline getirmek için kullanmıştı.

Bu ümit vadeden başlangıca rağmen, Tor'un kalenin arkasındaki avluda bir kavga çıksa ne kadar zorlanacağını anlaması fazla zamanını almadı.

Bu adamlar, daha önce eğittiklerine hiç benzemiyordu. Pek çok adamı birbirine bağlayan şeyler – kan ve klan bağları – bunları birbirlerinden ayırıyordu. Düşmanlardan kardeş yaratmak, karşılaşacağı en büyük zorluk olacaktı.

Çok geçmeden de adamlardan ikisini, birbirlerini öldüresiye döverken buldu. Bu aşamaya kadar yalnızca yumruklar konuşmuştu ama Tor silahların çekileceği zamanın uzak olmadığını biliyordu.

Buraya ilk vardıklarında, adamlar arasında herhangi bir kavgaya hoşgörü göstermeyeceğini yeterince açık söylediğini düşünmüştü. Belli ki tekrar hatırlatması gerekiyordu.

Sadece disiplinsizlik değil, aynı zamanda otoritesine de karşı çıkmış olmasına kızarak, bir kova buz gibi suyu alıp, birbirlerine çemkirmekte olan savaşçıların üzerine attı. Yaşadıkları geçici şok, tam da Tor'un istediği şeydi. Adamların her ikisi de heybetli ve güçlüydü ama Tor, MacGregor'un kollarını sırtında bağlayıp, sanki ufacık bir çocuğu çekercesine Campbell'in üzerinden aldı. Sakinleşmelerini sağlamak için ikisini de dereye atmak istiyordu ama bildiği daha etkili bir ceza vardı – gerçi sonunda bunun bir ders olmasını umut ediyordu.

Tor, ünlü okçuyu uzağa itti. MacGregor saçlarından suyu silkip, Campbell'a kaldıkları yerden devam etmek istercesine baktı.

"Tavsiye etmem," diye uyardı Tor, buz gibi bir ifadeyle. "Önümüzdeki birkaç ay boyunca ona ihtiyacın olacak." Henüz bilmiyorlardı ama MacGregor ve Campbell az önce eşleştirilmişti.

MacGregor tükürüp, burnundan ve ağzından kanı sildi. "Bir MacGregor, bir Campbell'in külüne muhtaç oluncaya kadar ce-

hennem donar.” MacGregorlar asil bağları olan gururlu, eski bir klandı ve sesinde mağrurluk vardı.

Neil Campbell’ın en küçük kardeşi ayağa fırladı. Arthur, İskoçya’daki en iyi izciydi ama ne yazık ki yakın zamana dek yeteneklerini İngilizler için kullanıyordu – ailesine karşı çıkarak. MacRuairi ile birlikte yakın takip gerektirenlerdendi. Şimdiye kadar Tor’un tek izlenimi, sessiz ve içine kapanık olduğu yönündeydi.

“Kül mü?” dedi Campbell. “Peki ya sen nesen? Kralların soyundan gelen Gururlu Gregor Klanı ama ne bir güç ne de etki söz konusu. Artık nereden gelmişse! Ama buraya gelir ve adamakıllı yalvarırsan, belki bir ara bir kemik atarım.” Dudağını büktü. “Yoksa o güzel yüzünü biraz daha hırpalarım diye mi korkuyorsun?”

İskoçya’daki en iyi okçu olmanın yanı sıra, Gregor MacGregor yakışıklılığıyla da ünlüydü. Tor, zavallı pislige acıdı. Bir savaşçı için böylesi bir ün muhakkak başa belaydı.

MacGregor kükreyerek, bir adım ilerledi ama Tor, onu tutup geri çekti. “Yeter,” dedi ve Campbell’a bakarak, “İkinize de söylüyorum,” diye belirtti. Sesindeki sert ifade hoşnutsuzluğunu yeterince gösteriyordu.

Çevresine bakındığında diğer adamların, etrafında toplanmış olduğunu gördü. Böyle olması daha iyiydi. Söyleyeceği şeyler hepsi için geçerliydi.

“Sizi uyardım, kavgaya müsamaha göstermeyeceğim.” Diğerlerine döndü. “Hiçbirinizin kavgasına. Aileleriniz birbirlerinden yıllar boyu nefret mi etmiş ya da birinizin babası diğerininkini mi öldürmüş, umurumda bile değil – hiçbirinin önemi yok. Buraya gelmeden önce ne kavganız ya da kan davanız varsa artık bitti.”

MacRuairi, sert bir hareketle kalkanını yere attı. Koyu renk gözlerinden tehdit ve meydan okuma akıyordu. “Bu senin için de geçerli mi, lider?”

Tor, sözlerindeki iğnecmeyi fark etmişti ama yumruğunu o kendini beğenmiş çenesine gömme arzusunu bastırdı. Tor, onların lideri değildi ve asla olmayacaktı da. Ancak, eğitim bittiğinde grubun lideri olmayacağını aralarında yalnızca MacSorley biliyordu ve şimdilik böyle kalması daha iyiydi. Her ne kadar gelecekte önderleri olmayacak olsa da, önlerindeki birkaç ay boyunca öyle olacaktı. O zamana dek de aynı kurallar geçerliydi. Ne kadar nefret ederse etsin, MacRuairi bu süre içinde onun kardeşi olacaktı. Tüm bunlar sona erdiğinde de düşman olmaya kaldıkları yerden devam edebilirlerdi.

“Geçerli,” dedi Tor gözlerinin içine bakarak. “Çıkmak üzere olduğumuz bu yolda başka bir seçenek olamaz. Başarılı olabilirsek, bu, dünyanın gelmiş geçmiş en muhteşem ordusu olacak, çünkü İskoçya’nın en iyi savaşçılarını aynı çatı altında toplamış olacağız. Daha önce böyle bir şey denenmedi bile. Her birine teker teker baktı. “Her biriniz yaptığınız şeyde en iyisisiniz ancak kuvvetiniz ve savaş yetenekleriniz sizi ancak buraya kadar getirebildi. Tek başınıza yirmi, belki otuz adamı yenebilirsiniz. Birlikte savaşırsanız orduları yenersiniz – yüzlerce belki binlercesini. Tek başınıza en iyisisiniz; birlikte efsane olacaksınız. Ama burada kişisel onurlandırmalar olmayacak. Onur da takımın bir parçası olacak.

“Bu alayın başarısı, hayatlarımız ve çevremizdekilerin hayatları yalnızca yanımızdaki adama güvendiğimiz oranda sağlamda.” Tor, MacGregor’a ve Campbell’a baktı. “Siz artık MacGregor ve Campbell değilsiniz. Bu takım sizin yeni klanınız. Bu adamlar da kardeşleriniz.”

Sözlerinin hazmedilmesini bekledi. Söylediklerini kabul etmedikleri ortadaydı, Tor’un da zaten böyle bir beklentisi yoktu; İskoç savaşçıları kolaylıkla güvenen insanlar değildi. Ama güvencceklerdi. Böyle bir ekibin bir arada çalışabilmesi için başka çıkar yol yoktu.

“Ben yalnız çalışırım,” dedi MacRuairi.

“Artık değil. Burada kalmak istiyorsan tabii.” Tor, bu tehdidi havada bıraktı, ama MacRuairi – maalesef – onun tuzağına düşmedi. Ona öyle bir bakış attı ki ifadesi boyun eğmek dışında her şey olarak yorumlanabilirdi.

Tor’un bakışları adamların üzerinde gezindi. “Bu noktadan sonra her şeyinizi takıma adayacaksınız. Sorumluluklarınız ve sadakatiniz önce bana ve bu alaya.”

“Unuttuğun biri daha yok mu?” dedi Seton. “Vasalımız ve gerçek kralımız Bruce’a ne oldu?”

“Bırak Bruce’u ben düşüneyim,” diye karşılık verdi Tor. Böylesi bir grupla çalışmak için, tüm yetki grup liderinde olmalıydı ama bu tartışmayı başka bir güne bırakmak zorundaydı – ve elbette MacSorley’ye. “Şu anda biz yokuz – hatta Bruce bile bunu kabul edecektir. Gizlilik son derece önemli. İsimlerimiz. Amacımız. Her şey. Hakkımızda kimsenin bilgisi olmayacak. Buna eşler ve aileler de dahil, tabii aranızda evliler varsa.”

Gitmeden önce MacDonald ve Lamberton’dan aldığı bilgiler arasında eşler yoktu. MacRuairi’nin yakın zamanda dul kaldığını biliyordu – bir MacDougall’dan. Çoğunluğun evli olmadığını umut ediyordu. Adamlar genellikle asık suratlı ve sessizdi, Tor’un söylediklerini yansıtıyor ve şüphesiz hata yapıp yapmadıklarını merak ediyorlardı. “Aranızda takımdan çıkmak isteyen varsa, şimdi söylesin.” Kimsenin konuşmasını beklemiyordu – en azından şimdilik – ve kimse de konuşmadı. “O zaman hadi biraz dinlenin,” dedi. “Buna ihtiyacınız olacak. Çünkü yarın başlıyoruz.”

Grup yavaşça dağıldı. MacGregor ve Campbell diğerleriyle birlikte gitmeye koyuldu, MacGregor yalnız başına ve Campbell daha büyük olan grupla hareket ediyordu.

“Bekleyin,” dedi Tor, ikisini durdurarak. “Sizinle işim bit-

medi.” Yanında getirdiği, içerisinde erzak olan büyük çantaya yöneldi ve bir metrelik bir zincir çıkardı. İki ucunda da birer kelepçe vardı. İlk gün ihtiyaç duymayacağını ummasına rağmen hazırlıklı gelmişti.

Askerler arasında anlaşmazlıklar çıktığında çok işe yarayan bir aletti ama burada paha biçilemez olacaktı.

Önlerindeki birkaç gün boyunca, bu adamlar istesinler ya da istemesinler birbirlerine bağlı olacaklardı. Tor, koşmaktan haz ettiklerini umuyordu çünkü Waternish’te epey geniş bir alanda tur atmak üzereydiler.

Yanlarına yaklařtıķa her iki adam da şüpheli gözlerle onu izledi, her adımında zincirler şakırdıyordu. Ancak soruyu ilk soran MacGregor oldu, “O ne?”

Tor, MacGregor’un daha önce söylediklerini hatırlayarak gülümsedi. “Cchennem soğuğu.”

asyaaslı

ON ÜÇ

Christina, Tor'un karanlıkta giyinişini izledi. Geçen iki hafta boyunca fazlasıyla aşına olduğu hızlı, kesin hareketler şimdi biraz daha yavaş, daha az kasıtlı ve kararlı görünüyordu. Saati tahmin etmeye çalışarak pencereye doğru baktı. Gece yarısını birkaç saat geçmiş olmalıydı. Yalnızca öyle mi düşünmek istiyordu yoksa her seferinde biraz daha mı fazla oyalanıyordu?

“Birkaç gün olmamak” sıradan bir durum halini almıştı. Kocasını çok az görüyordu – karanlığın perdesi ardında gizlenen geceler hariç. Birlikte geçirdikleri ilk gecedan bu yana, Tor, Dunvegan'da sadece birkaç gece geçirmişti. Kalede olduğu zamanlarda hiç aksatmadan onun yanına geliyordu – her zaman geç saatlerde – ama hiçbir zaman yanında uyumuyordu. Christina, yanında kalmasını istiyordu. Onu kollarının arasına almasını. Konuşmasını. Aslında onun için hâlâ bir yabancıydı ve Christina onu daha iyi tanımayı çok istiyordu. Fakat aralarındaki tutku ne kadar ateşli olursa olsun, Tor işi bittiğinde Büyük Salon'a adamlarının yanına dönüyordu. Christina ise kaç kez kendi kendine bunun öncmli olmadığını söylemiş olsa da, önemliydi.

Ancak bu gece sevişmelerine hüsranın gölgesini düşürmemeye kararlıydı. Vücudunda hâlâ ellerinin sıcaklığını hissedebiliyordu. Bacaklarının arasını dolduruşunu. İçine girerken üzerindeki ağırlığını. Kokusu hâlâ havada, burnunda ve tenin-

de asılı duruyordu. Tüm uzuvları hâlâ orgazmının kuvvetinden güçsüzdü.

İlk gecelerinin vaat ettikleri kesinlikle yerine getirilmişti. Aralarındaki tutku, mümkün olabileceğini düşündüğünden bile daha muhteşemdi.

Şimdilik, bu yeterliydi.

Bu tatmin duygusuna tutunabilmek adına gözlerini kapadı. Tor'a bakarsa anı mahvedecek bir şeyler söylemeden duramayacağını biliyordu. Bu gece, ertesi gün için planlarının ne olduğunu ya da ne zaman döneceğine dair sorular olmayacaktı ve bu yüzden de mutluluğunu gölgeleyecek gün geçtikçe daha da kısalan, baştan savma cevaplar da olmayacaktı.

Kapının kapanma sesinin gelmesini bekledi. Ama onun yerine, yatağa doğru yaklaşan ayak sesleri duydu. Nefesini düzenlemek ve ne yaptığına bakmamak için gözlerini kapalı tutmaya zorladı kendini. Bakışlarının ağırlığını neredeyse üzerinde hissediyordu. Tor'un ne düşündüğünü bilebilmek için neler vermezdi.

Hava değişti. Yoğun, erkeksi kokusu daha da güçlendi. Üstüne eğilirken düzenli soluk alıp verişini duyabiliyordu.

Kalbi göğsünden fırlayacak gibiydi. Tor'un dudakları başının üzerine değdiğinde yerinden sıçramamak için epey çaba sarf etmek zorunda kaldı.

Hareketin hassaslığının üzerine hemen arkasından gelen küfür kulağa komik geldi. Tor büyük adımlarla – hatta, bezgin bir ifadeyle ayaklarını sürüyerek – kapıya ilerledi. Christina'nın yüzünde, kapının Tor'un ardından kapandığını duyar duymaz kocaman bir gülümseme belirdi.

Hoşuna gitmemiş olabilirdi ama kocası da Christina'ya karşı görüldüğü kadar kayıtsız değildi.

Christina'nın yalnızca biraz sabretmesi gerekiyordu.

Kahvaltıdan sonra dahi Christina hâlâ gülümsüyordu. Tor ona katılmamıştı – Christina, yine her zamanki işi neyse, ona gittiğini tahmin ediyordu – ama bugün kendine eşlik edecek birilerince ihtiyacı yoktu. Görünüşe bakılırsa kendine bir çevre oluşturmıştı.

Birkaç gün önce, mutfaktaki kilerden onları kendine bakarken yakaladığından bu yana, onu av gibi takip ediyorlardı. Şimdi de baş masanın üzerindeki vazanın içindeki son sonbahar çiçeklerini düzenlemesini izliyorlar, sabırlı olmak için ellerinden geleni yapıyorlar (ki görünüşe göre bunun için ciddi bir çaba harcıyorlardı) ve ayağına dolanmamak için uğraşıyorlardı (ki arkasında kuyruk gibi dolaştıklarından böyle bir şey imkansızdı).

Vazodan bir adım uzaklaştığında, Deidre daha fazla sabredermedi. “Söylediğiniz gibi yaptık, leydim,” dedi küçük kız beklenti içinde.

Christina, yalvarırcasına ona bakan üç kişiye döndü, yanakları hâlâ aşçının onlar için özel olarak yaptığı vişneli reçel artıkları içindeydi ve hevesli ifadeleri karşısında gülümsedi.

Aşçının kızı Harris Adası’ndan ziyarete gelmiş ve yanında üç çocuğunu da getirmişti – sekiz yaşındaki Ewan, yedi yaşındaki Deidre ve beş yaşına yeni girmiş olan Anna.

“Ellerinizi ve yüzlerinizi yıkadınız mı?”

Üç sarı kafa aynı anda aşağı yukarı hareket etti. “Evet, leydim.”

Christina, gülümsemek için dudaklarını sımsıkı kapattı.

“Annem, sizi rahatsız etmememizi söyledi,” dedi Deidre. Ufacık dişleri arasında alt dudağı ısırdı sonra da endişeli bir ifadeyle Christina’ya baktı. “Sizi rahatsız etmiyoruz, değil mi?”

“Elbette onu rahatsız etmiyoruz,” dedi Ewan kızarak. “Leydi onu izleyebileceğimizi söylemişti, gündüz işlerini bitirdiğinde de bize kalanını anlatacaktı. Öyle değil mi, leydim?”

“Evet, Ewan.”

Ewan, tekrar kız kardeşine döndü, küçük kollarını göğsünde birleştirip, başıyla ona üstünlüğünü gösteren bir hareket yaptı.

“İşiniz bitti mi, leydim?” diye sordu küçük Anna.

Christina gülümseyerek, ellerini önlüğüne sildi. “Şimdi bitti,” diye yalan söyledi, masa örtülerinden çıkarılması gereken balmumunu, yenilenmesi gereken mumları ve cilalanması gereken gümüş şamdanı görmezden geldi. Bunların hepsi bekleyebilirdi.

Ayrıca, Tor zaten fark etmiyordu bile.

Sabır, dedi Christina kendi kendine. İlk geldiğinde Büyük Salon’un içinde bulunduğu berbat duruma bakılacak olursa, Tor’un rahatını kimse düşünmeyeli uzun zaman olmuştu. Bir gün mutlaka, hep kalmak isteyeceği ve dönmek için can atacağı, sıcak bir yuva yapmak için Christina’nın ne kadar çaba sarf ettiğini fark edecekti.

Tekrar çocuklara dönerek, “Nerede kalmıştım?” diye sordu.

“Kötü kalpli Meleagant, kraliçeyi Arthur’dan almış ve onu korkunç kalesine götürmüştü, kalesi şeydeydi...”

“Gorre,” diye yardımcı oldu Christina.

“Lancelot, Sör Kay ve Sör Gawain neden Sör Arthur’un değil de kraliçenin peşinden gidiyorlar?” diye sordu Deidre.

Güzel soru, diye düşündü Christina. Ama, Guinevere’in sadakatsizliğini açıklayabilmenin tek yolunun Kral Arthur’un, leydisi için savaşmaması olduğunu nasıl anlatabilirdi ki? Gelen başka bir soru sayesinde bu soruya cevap vermekten kurtuldu. “Lancelot, Meleagant’ı öldürüp, Kraliçe Guinevere’i kurtaracak mı?”

Ewan homurdandı. “Herhalde kurtaracak, aptal şey. Lancelot zamanının en iyi savaşçısı – tıpkı *ri tuath* gibi. Lord, sizi kimse-nin almasına izin vermez, değil mi leydim?”

Christina kocaman gülümsedi. “Sanmıyorum, Ewan. Ama Lancelot’un zaferinden böylesine eminsen belki de kalanını dinlemeye ihtiyacın yoktur.”

Hepsi, kelimenin tam manasıyla aksini söyleyerek heyecanla zıpladı. “Hayır” sesleri nihayet dindiğinde, Christina şamandanı alıp, bir gün önce bıraktığı yerden hikayeyi anlatmaya başladı.

Tor, kahya ve katibi odada bıraktı. Yazışmaları ve hesapları incelemek tahmin ettiğinden fazla zamanını almıştı; kalcyc daha önce gitmeyi umut etmişti ve adamların yanına gitmek için sabırsızlanıyordu. Eğitimleri gelişme kaydediyordu – bazı konularda diğerlerinden daha iyilerdi. Aralarındaki bariyerleri yıkmak zaman alacaktı. Fakat Tor’un zamanı yoktu. Bir hafta daha bekleyecek ve gerekirse hepsini birbirine zincirleyecekti.

Ensesini sıvazlayarak, üzerindeki gerginliği atmaya çalıştı. Tanrım, ne geceydi! Bir türlü rahatlayamamıştı. Nedenini anlamak zor değildi. Arkasında bıraktığı yumuşak, ipek çarşaflar ve sıcak kürklere kıyasla tartan ve aceleyle yapılmış yer yatağı, kayadan yapılmış bir yatak kadar rahatsızdı.

Christina’nın sandıkları gelmişti ve beraberinde daha önce Tor’un hiç görmediği lüks eşyaları da getirmişti. Çarşaflar ipeksi bir yumuşaklığa sahipti, kuş tüyü yastıklar da oldukça kışkırtıcıydı. Başını koyduğunda, kendini cennette hissetmişti.

Her gece böylesi bir rahatlığı arkasından bırakmak için epey çaba sarf etmesi gerekiyordu. Ama lanet olsun ki savaşçılar yatakta uyumazlardı.

Kahretsin, kimi kandırıyordu? Gitmek istemeyişinin sebebi yastıklar ya da çarşaflar değildi, fazlasıyla baştan çıkartıcı olan karısıydı. Ancak ona karşı duyduğu açlık normaldi. Yeni evliliğin verdiği heyecan ve Tor’un ona karşı duyduğu doyumsuz şehvet yakında dinecekti.

Büyük Salon’dan epey gürültülü bir kahkaha ve alkış sesleri duydu. Bu şamatanın sebebini merak ederek, girişe doğru giden

köşeyi döndü ve bir anda durdu. Ne görmeyi umduğunu bilmiyordu ama kesinlikle elindeki şamdanı kılıç gibi sallayan, masanın üzerindeki karısını görmeyi beklemiyordu.

Soluğu kesildi. Tanrım, çok güzeldi. Basit bir tokayla tutturulmuş saçları sırtından aşağı salınıyor, büyük ve koyu renk gözleri denizin üzerindeki yakamozlar gibi parlıyor ve kadife gibi yumuşak yanakları heyecanla alev alev yanıyordu. Mutlu, umursamaz ve genç görünüyordu. Çok genç. Tor, hiç bu kadar genç olmuş muydu hatırlayamadı. Ve de bu kadar mutlu ve umarsız.

Kara kışın ortasında taze bir bahar havası gibiydi Christina.

Ama ne yapıyordu böyle? Masanın etrafında yürüyüşünü izledi. Görünüşe bakılırsa bir çeşit oyundu. Etrafında, evdeki hizmetkarların pek çoğu ve onu yüzlerindeki heyecanlı ifadeyle izleyen üç küçük çocuk vardı.

Tor'un içeri girdiğini kimse fark etmemişti – herkesin ilgisi, coşkuyla gösteri yapan ufacık kıza odaklanmıştı. Bir anda aklı, onları yatağa yatırırken masallar anlatan annesinin görüntülerine kaydı. Geçen zamana karşı yüreğinde derin bir hasret hissetti ve anne-babası hayatta olsa o zaman her şeyin ne kadar farklı olabileceğini düşündü. Zayıflığı karşısında utanarak, kendine geldi.

Christina, elindeki şamdanı hemen önünde duran küçük çocuğa salladı. "Bu kez cezandan kurtulamayacaksın, Maleagant," dedi abartılı derinlikte bir ses tonuyla. "Leydimin şerefini lekeledin ve ben, Lancelot, kraliyetteki en büyük şövalye, onu koruyacağım. Bunu hayatınla ödeyeceksin." Elindeki gümüşü batırır gibi yaptı. "Geber, pislik."

Küçük çocuk haykırıp, elinden geldiğince dramatik bir ifadeyle öldüğünde, kardeşlerini ve ayakta durmaktan yorulana kadar alkış tutan kalabalığı eğlenceye boğdu.

"Muhteşemdi, Ewan," dedi Christina alkışa katılmak için elindeki şamdanı bırakırken. "Senden çok iyi bir şövalye olur."

“Ama ben şövalye olmak istemiyorum, leydim.”

Christina afallanmış görünüyordu. “Ama ben tüm küçük delikanlıların şövalye olmak istediklerini düşünürdüm.”

Küçük göğsünü şişirdi. “*Ri tuath* gibi kalplere korku salan biriskoç savaşçı olmak istiyorum.”

Zeki çocuk, diye düşündü Tor sırtarak.

“Ah, leydim,” dedi kızlardan daha büyük olanı, “daha sonra ne olacak? Bu fedakarlığı karşısında kraliçe, Lancelot’u nasıl ödüllendirecek?”

Christina’nın yanaklarını alev sardı. Aniden bakışları, Tor’un bakışlarıyla karşılaştı. Hafif aralık dudaklarının arasından şaşkın bir soluk çıktı, ve yanakları daha da kızardı.

“Lordum! Buradasınız!”

Avarelik yaparken yakalandıklarını fark eden hizmetkarlar telaşla bir şeyle uğraşır gibi yapmaya başlayıp, aniden dağıldılar. Ağabeyi ve ablası, karşı koymakta olan kardeşlerini yakalayıp, onu arkalarına almaya çalıştılar.

Küçük kız ellerinden kurtulma telaşındaydı. “Ama duymak istiyorum—”

“Sus, Anna,” dedi ağabeyi, telaşla kapıdan çıkarken. Bir anda aklına geldi ve omzunun üzerinden, “Teşekkür ederim, leydim,” dedi.

“Sanırım, izleyicilerin seni terk etti,” dedi Tor, aralarındaki mesafeyi birkaç adımda aşarak.

Christina’nın dudaklarında buruk bir gülümseme belirdi. “Sanırım. Çok korkaklar, değil mi?”

Tor da ona gülümsediğini fark etti. “Araya girdiğim için özür dilerdim ama bu defa zamanlamam iyi gibiydi. Kraliçenin, şövalyeye senin çocuklarla paylaşmak istemeyeceğin bir şekilde teşekkür ettiğini düşünmekte haklı mıyım?”

Christina tekrar kızarıp, başıyla onayladı ve bakışlarını Tor’a

çevirdi. “Sanırım Deidre, hikayenin ‘romantik’ kısımlarında çeşitli düzenlemeler yaptığımı tahmin etti.”

Christina tam masadan iniyordu ki Tor onu durdurup, ellerini beline doladı. Kararmış gözleri, Christina’nın gözlerine kilitlendi. Tüm bedeninin karıncalandığını hissetti. Bir önceki geceki sevişmeleri tüm tazeliğiyle aklındaydı – ve bedeninde. “Bana bırak,” dedi Tor boğuk bir ses tonuyla. Sanki hiç ağırlığı yokmuşçasına – zaten yok gibiydi – Christina’yı kaldırdı ve kendine çekerek yavaşça yere bıraktığı sırada, bedeni bedenine sürtünürken her saniyenin tadını çıkardı.

Tor’un tüm vücudunu bir sıcaklık kapladı. Christina öyle yumuşak, öyle tatlı kokuyordu ki sadece yakınında olmak bile Tor’un erkekliğini sertleştiriyordu. “Peki, kraliçe minnetini nasıl gösterdi?” diye sordu hafifçe, direnmek için kendini zorlayarak.

Onunla oynamayı bırakmazsa, Christina’nın yanakları sonsuza dek kırmızı kalabilirdi. Ama lanet olsun ki muhteşemdi.

“Be-ben,” diye kekeledi Christina.

Tor kahkahayı basmamaya çalıştı. Artık genç bir kız olmaya bilirdi ama hâlâ baştan çıkarıcı derecede masumdu. Daha önce tanıdığı herkesten çok farklıydı. Gerektiğinden daha fazla tuttu onu, aslında odasına götürmek için can atıyordu. Sonra bıraktı. “Gitmeliyim,” dedi katı bir ifadeyle, daha çok kendine hatırlatırçasına. “Yapmam gereken işler var.”

O kadar sert konuşuyordu ki Christina bunu eleştiri sandı – her ne kadar eleştirmek amaçlı söylenmemiş olsa da. Suratı asıldı. “Kendine eş olarak bir pasaklı bulduğunu düşünüyor olmalısın. Aslında gümüşleri parlatacaktım, ama–”

“Onun yerine kılıç idmanları yapmaya mı karar verdin?”

Bu sefer şakalaşması işe yaramamıştı. “Çocuklar,” dedi ellerini ovuşturarak, “hikayenin geri kalanını anlatmam için o kadar hevesliydim ki, sanırım kendimi kaybettim. Derhal işlerimin başına dönüyorum.”

O kadar yıkılmış görünüyordu ki Tor kendini Christina'nın elini tutup, onu rahatlatmaya çalışırken buldu. "Senin hiç de tembel olduğunu düşünmüyorum. Bir leydi olarak yeterince iyi iş çıkarıyorsun."

Christina'nın gözleri kocaman açıldı. "Öyle mi düşünüyorsun? Gerçekten mi?"

Tor'un ne düşündüğünün onun için ne kadar önemli olduğu ortadaydı. "Evet, gerçekten."

Tor gerçekten böyle düşündüğünü fark etti. *Gerçekten* iyi iş çıkarıyordu.

Christina oraya geleli çok olmamıştı ama kalenin hanımı olarak yeni rolüne kolaylıkla alışmıştı. Tor, onun için ne kadar zor olmuş olabileceğini şimdi anlıyordu. Gençti, tecrübesizdi ve dört bir yanında yabancılar vardı. Ama klan üyelerinin saygısını kazanmak için yeterli otoriteye sahip olmuştu. Yoksa Christina'nın isteklerini yerine getiriyor olmazlardı. Şimdi geri dönüp baktığında, yemek yedikleri zamanlarda, hizmetçilerin yemekleri önce ona getirip, onay aldıklarını ve onay alabildiklerinde yüzlerinin nasıl aydınlığını hatırladı. Ona yalnızca saygı duymuyorlar aynı zamanda onu seviyorlardı da.

Hepsi bu kadar da değildi. Christina geldiğinde kalede değişen bir şeyler vardı. Duvar halıları ve Christina işaret etmese Tor'un kolay kolay fark etmeyeceği değişikliklerden başka. Daha sıcak gibiydi. Tor kaşlarını çattı, belki de Christina çok fazla ateş yaktırıyordu.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu Christina.

Tor kaşlarını çatmaya devam ederek kafasını salladı. Onun duygularını incitmek istemiyordu ama kahyasına bu ateş işini soracaktı. "Hayır, gitmeliyim."

Adamlar onu bekliyordu. Ama her nedense Tor gitmek için birkaç dakika önceki kadar hevesli değildi.

Gitmek üzere arkasına döndüğünde Christina'nın içini bir hüsrân duygusu kapladı. Külâ bulanmış halde mutfakta yakalandığından bu yana ilk defa onunla konuşma şansı yakalamıştı. Görünüşe bakılırsa pek de hoş olmayan durumlarda Tor'a yakalanmak bir alışkanlık haline gelmeye başlamıştı. Ama umurunda değildi. Tor hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyor ve hiçbir fırsatı kaçırmak istemiyordu.

"Bekle!" Tor yüzünde afallamış bir ifadeyle arkasını döndüğünde Christina kendini aptal gibi hissetti. Yanakları kızardı. Ellerini eteklerine gömdü. "Ben..." Ne diyecekti ki? "Ben senin ne sevdiğini bilmiyorum," diye söyleyiverdi.

"Ne sevdiğimi mi?"

"Yemek için," diye devam etti, kendini gülünç duruma sokarak. Tor yanındayken adamakıllı bir cümle kurmayı bile başaramıyordu. Kızarıyor, kekeliyor ve aptal aşıklar gibi davranıyordu. Tor odaya girer girmez bu hale geliyordu. "Aşçıyla haftalık menüyü yapmak için senin tercihlerini bilmek isterim."

"Cormac ne pişireceğine karışmana izin mi veriyor?" Duyduklarına inanamaz gibi bir hali vardı.

Christina kaşlarını çatı. "Vermemeli mi?"

"Vermeli ama Cormac inatçı yaşlı keçinin tekidir. Ne isterse onu yapar ve kimseyi dinlemez."

Christina tatlı bir ifadeyle gülümsedi. "Ben hariç."

Tor uzun bir süre gözlerini kısarak baktı. "Sana ne kadara mâl oldu?"

Christina sahte bir öfkeyle ellerini kalbinin üzerine koydu. "Çok kırıldım."

Tor tek kaşını kaldırdı.

Christina ise dudaklarını büzdü. "Fazla şüpheli olduğunu söyleyen oldu mu?"

Tor, büyüleyici kaslarını sıkıştırarak kollarını göğsünde birleştirdi. Ona bakmaktan sıkılması imkansızdı.

“Her zaman,” dedi Tor. “Benim işim bu.”

Tor sonsuza dek bekleyecekmiş gibi görüldüğünde, Christina öksürerek, “Pekala. Koca bir kadeh dolusu *cuirm* içtikten sonra daha makul biri olduğunu fark ettim,” dedi.

Tor güldüğünde derin sesi Christina’nın içini ısıttı. Teninin bronzluğu yanında dişleri bembeyazdı ve gülümsediğinde yanaklarındaki gamzeler derinleşiyordu.

“Şeytani bir kızla evlenmişim gibi görünüyor.”

Bir an Finlaggan’da olanlardan bahsettiğini sandı ama gözle-
rindeki alaycı parıltıyı görünce rahatladı. Oynaşır gibi bir ifadeyle gülümsedi. “Ben daha çok işini bilen biri olarak değerlendiril-
meyi tercih ederim.”

“Her nasıl olmuşa olsun, çok etkilendim.”

Öylesine söylenmiş bir şey olsa da bu iltifat karşısında Christina son derece memnun oldu. Belki de çabalarının tahmin ettiğinden daha çok farkındaydı. Bu düşünceyle cesaretlendi. “Meşgul olduğunu biliyorum ama daha evleneli üç hafta oldu ve konuşacak çok az vaktimiz oluyor. Seni tanımıyormuşum gibi hissediyorum.” Tor’un yüzündeki gülümseme kayboldu ama Christina bunu görmezden geldi. İlk kez “karı-koca” olarak konuşuyor olmalarının heyecanına öylesine kapılmıştı ki bitsin istemiyordu. “Öğle yemeği vakti neredeyse geldi ve seninle konuşmak istediğim pek çok şey var.” Christina’nın aklından binlerce şey geçiyordu. Yeni yastıkları fark etmiş miydi? Yeni cibinlikler hakkındaki düşüncelerini de öğrenmek istiyordu. Ona soracak o kadar çok şey vardı ki! “Belki kalırsın diye düşündüm?” Sonra aklına çok daha iyi bir fikir geldi. “Ya da ben seninle gelebilirim. Yağmur yağmıyor, belki piknik—”

“İmkansız.” Tekrar o lider ifadesine bürünmüştü ve o an Christina taş duvara kafa üstü çakılmış gibi hissederek hatasını anladı.

Hüsrânını gizlemeye çalıştı, hiç istemediği halde hevesi yüzünden anı mahvettiğinden korktu. "Belki başka zaman," dedi Christina neşeli bir ifadeyle. Kendini toparlamaya çalışarak. "Ama bana hâlâ tercihini söylemedin," diye ekledi hemen.

Tor geçiştirdi. "Sen neye karar verirsen benim için uygundur."

"Pekala," dedi Christina kısık sesle. Keyfini kaçırmıştı. Neden şansını hep bu kadar zorluyordu ki? Neden Tor'un verdiğiyle bir türlü yetinmiyordu?

Tor, hayal kırıklığına uğramış ifadesini fark etmiş olacak ki, "Pancar," dedi.

Christina yüzüne baktı. "Ne?"

"Pancardan hoşlanmam. Maydanozdan da."

Christina'nın yüzü aydınladı. "Ben de. Başka bir şey var mı hoşlanmadığın?"

"Etin üstünde tatlı soslar. Bana göre şeker, tatlılar içindir." Neşeli bir ifadeyle baktı. "Ve incir kurusu için."

Tor'un, onun şekere olan düşkünlüğünü fark etmiş olduğunu düşünerek kızardı. "Şarap mı bira mı?" diye sordu.

"Viski sonra da bira." Gülümsedi. "Senin sevdiğin şurup değil."

İçecek olarak neden hoşlandığını da mı fark etmişti? Gerçekten Christina'nın tahmin ettiğinden çok daha fazla şeyin farkındaydı. Ona yüzlerce soru sormak istiyordu ama bir an önce gitmek istediğinden daha fazla oyalamak istemedi. "Teşekkür ederim."

Tor başıyla onaylayıp, tam yürümeye başladı ki bir anda durdu. "Ben birkaç günlüğüne--"

"Olmayacaksın," diye bitirdi Christina sözlerini ifadesiz bir ses tonuyla, sesinden içinde bulunduğu hayal kırıklığını ele vermiyordu.

Tor, sert bir bakış attı ve Christina anladığından endişelendi. "Evet, bir kaç günlüğüne gideceğim."

Christina yüzüne fazla beklentisi olmayan bir kadın bakışı yerleştirmeye çalıştı. “O zaman döndüğünde görüşürüz.”

Tor bir şeyler söylemek istemesine uzun uzun ona baktı ama tek kelime etmeden topukları üzerinde dönerek, gitti. Pencereden onun avluyu geçişini izlerken, onun neden bu kadar uzun süreler boyunca uzakta olması gerektiğini merak ediyordu.

Tam arkasını dönecekti ki donakaldı. Sanki birisi tepesinden aşağı bir kova buz gibi suyu boca etmişti.

Leydi Janet, elinde kocaman bir sepetle Tor’a doğru yürüyordu. Pikniğe giderken götürülecek türden bir sepet.

Onu beklemiş gibi bir hali vardı. Tor bir şeyler söyledi, sonra da denize inen merdivenlerden beraber indiler.

Christina’nın kalbi öyle hızlı atıyordu ki nefes alamıyordu. Bunun bir anlamı olmadığına emindi. Ama Tor, neden onunla değil de Leydi Janet ile gidiyordu?

asyaaslı

ON DÖRT

Kış tüm zorluklarıyla gelmiş, beraberinde buz gibi bir hava, dondurucu rüzgarlar, kısa günler ve bitmek bilmeyen sis ve bulut getirmişti. Güneş uykuya daldığında, gökyüzü ağlıyordu.

Kasım Yortusu da geçmişti, Aziz Martin günü de. Christina yakında Noel ve Yılbaşı gecesi hazırlıklarına başlayacaktı. Aşçının torunları gitmişti. Boğucu taş duvarlar arasında pek neşe yoktu ama bunu değiştirmek için elinden geleni yapmaya çalışacaktı.

Şevki kırılmıştı ama yenilmemişti. Sabır, dedi kendi kendine.

Salonun dar pencerelerine yağmur vuruyor ve rüzgarın uğultusu geliyordu. Ne korkunç bir geceydi! Eğretili otlarını düzenledi – kalede hâlâ funda dışında rahatlıkla büyüyen bir tek bunlar vardı – sonra da turuncu ve kahverenginin çeşitli tonlarına bakmak için bir adım geriledi.

Odaya hızla göz gezdirdi, akşam yemeği için her şeyin hazır olmasından memnun bir ifadeyle, üstünü değiştirmek için odaya doğru hareketlendi. Tor'un ne zaman ona eşlik edeceğini asla bilmiyordu ama onun olduğu zamanlarda da mükemmel görünmek için uğraşıyordu.

Günler belirli bir monotonluğa bürünmüştü. Çoğu zaman, Tor kaleden şafak vaktinde çıkıyor, hava karardıktan çok sonra dönüyor – bazen de hiç dönmüyordu. Ama hep sözünde duruyor ve ne zaman “birkaç gün” olmayacağını haber veriyordu. Artık Chris-

ına nereye gittiğini sorma zahmetine girmiyordu bile, klan işle-riyle uğraşacağını – belli ki tek başına – söyleyeceğini biliyordu.

Leydi Janet'ın da genelde kalede olmadığını fark etmemiş de-gildi.

Bunun bir tesadüften başka bir şey olmadığını düşünmeye-çalışıyordu. Kocasının onun için duygular beslediğini düşünme-mek gittikçe zorlaşıyordu.

Aslında artık ne düşüneceğini bile bilmiyordu. Bir şey yolun-da gitmediğinden değildi... tam olarak. Şikayet edeceği bir du-rum yoktu. Ama evliliği umduğu gibi gitmiyordu ve bu konuda ne yapması gerektiğini bilmiyordu.

Dunvegan'a gelcli bir aydan fazla olmuştu ama kocasını gel-diği günden daha fazla tanımamıştı.

Ne yiyip, içmeyi sevdiğini; klanının ona bir efsane, ilahi bir kral ve savaşçının tek vücutta bütünleşmiş bir haliymişçesine saygı duyduğunu; ev halkının askeri bir düzen içinde çalışma-sını istediğini; nadiren rahat olduğunu; bir erkek kardeşin yanı sıra bir kız kardeşinin olduğunu (bunu katipten öğrenmişti) ve bir dokunuşla Christina'yı dağıtabildiğini öğrenmişti.

Teninin, tenindeki sıcak hissini, bedeni tutkuyla dolduğunda sabunun çam kokusunun nasıl yoğunlaştığını, tenini çizen sert sakallarını, göğsündeki ipek gibi yumuşak “v” şeklindeki kılları, göğüslerine dudaklarını bastırışını, bedenini saran ellerinin ver-diği eşsiz duyguyu biliyordu.

Christina odaya girdiğine, gözleri yatağa kaydı – iletişim kurabildikleri tek yere. Hatıralar canlandıkça tüm bedenini alev sardı.

İçine girmek için kendini üstünde tutmaya çalıştığında kolla-rının ve omuzlarının nasıl gerildiğini biliyordu. Ellерinin altında o kasların ne kadar sertleştiğini biliyordu. Üzerindeki ağırlığını, içindeki yoğunluğunu, içine girip çıkarken sevişmelerinin ritmini

biliyordu. Boşaldığında çıkardığı sesi biliyordu – keskin hırıltısı ve derinden gelen inlemesi Tor gittikten sonra bile uzun süre kulaklarında çınlıyordu. Ve her ne kadar kalmasını delicesine istese de her seferinde gidiyordu. Bir kez olsun kollarında uyanmayı ne kadar çok istese de...

Yataktan gözlerini ayırdığında göğsü sıkıştı.

Nasıl seviştiğini biliyordu ama onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Düşüncelerini hep kendisine saklıyordu. Etrafında yükselttiği duvarları aşmak için verdiği tüm uğraşlara rağmen, hiçbir şey işe yaramamıştı. Belki de Kral Edward'dan o meşhur "Savaş kurdu" kuşatma makinesini ödünç almalıyım, diye düşündü kederli bir ifadeyle.

Tor yalnız kalmaya, tüm yüklerini kendi omuzlamaya o kadar alışık ki Christina onun neyi kaçırdığını bile fark ettiğini sanmıyordu. Ya da Christina'yı her şeyin dışında tutmaya çalışmasının ne kadar acı verici olduğunu. Yemekte ona eşlik ettiği nadir anlarda, daha samimi konuşmalar için yaptığı tüm girişimler nazik ama kesin bir dille geri çevriliyordu. Ev ahalisini daha neşeli ve kasvetli Büyük Salon'u biraz daha sıcak hale getirmek için verdiği tüm çabalar boşunaydı. Yardımcı olmaya çalışmıştı. Onun için güzel bir şeyler yapmaya çalışması mesela aşçının onun için en sevdiği yemekleri pişirmesini sağlaması ya da kıyafetlerini lekesiz ve tertemiz yapması. Ama Tor bunları fark edemeyecek kadar meşgul görünüyordu.

Artık kendini Tor'un köpeklerinden biri gibi hissetmeye başlamıştı. Ayağının dibinden ayrılmadan peşinden giden, biraz sevgi bekleyen, ona hayran bir yavru köpek gibi. Şefkatli bir dokunuş. Bir bakış. İlgilendiğini gösteren herhangi bir şey. Alnına alacağı ufacık bir öpücük bile ona biraz umut verebilirdi.

Tor zalim değildi. Zalimlik için biraz da olsa duygu kıvılcımı gerekirdi. Belki böylesi daha bile kolay olabilirdi. En azından o zaman Tor'un hayatındaki yerini bilirdi.

Aralarında özel bir şeyler hissettiğini sanmıştı ama belki de yanılıyordu? Ya ateşin karşısında samimi bir şekilde geçirecekleri geceler hiç gelmeyecekse? Ya hepsi buysa?

Konu Christina olduğunda Tor iki farklı duygu yansıtıyordu: Gün içinde nazik bir kayıtsızlık ve gece boyunca ihtiras. İhtiras Christina'ya umut veriyordu. Aralarındaki ihtiras, Christina bedeninin arzularına daha çok kulak vermeye ve kendini bırakmaya başladıkça artmıştı.

En azından Christina için öyle olmuştu. Bunun karşılıklı olduğunu düşünmek istiyordu ama tam o anda karşılaştırılabileceği bir şey olmadığını fark ediyordu. En azından Tor açısından.

Ama yatakta bile bir şeylerin yolunda gitmediğini fark edebiliyordu. Tor'un kendini tuttuğunu. Kalbinde derin bir acı hissetti, Tor için hayal kırıklığı olmaktan korktu. *Bir şeyleri yanlış yapıyor olmalıyım.*

Umutsuzca onu memnun etmek istiyordu. Ama nasıl? Ev hanımı olarak yeteneklerini sergilemek belli ki işe yaramıyordu. Christina'ya tutkuyu, bedenlerinin arzularını hissetmeyi öğretmişti fakat Christina Tor'unkiler hakkında pek bir şey bilmiyordu. Tor ne seviyordu?

O kadar kendine hakim görünüyordu ki, bir şey hariç—

İşte buydu! İlk gece. İlk gece saf ve gerçek olan bir şeyler vardı. Belki de bunu seviyordu?

Günahkar hatıraları düşününce yanakları kızardı.

Karnına bir sıcaklık çöktü. Bir planı vardı. Biraz cesaret gerekiyordu ama mütevazılık onu yıldırmayacaktı. Tor'un etrafında yükselen güvensizlik ve yalnızlık duvarını yıkmak için sert bir darbe indirmesi gerekiyordu. Savaş kurdu, planlarının yanında hiçbir şeydi.

Dalga, Tor'u alaşağı edip, adamlarının çoğunun telaşlanmasına neden olacak kadar uzun süre onu denizin dibinde tuttu. Suyun yüzeyine çıktığında ciğerleri yanıyordu ve derin derin nefes aldı.

"Bırakacak biri var mı?" diye bağırdı, sesi rüzgarın gürültüsü ve yağmurun sesleri altında boğuldu.

Sorusu bitkin ama kararlı adamların cevabıyla karşılandı "Hayır, kaptan."

Bu mevsimde olabilecek en kötü fırtına altında körfezin buz gibi sularında bir saatten fazla zaman geçirdikten sonra MacSorley bile artık yorgun düşme belirtileri göstermeye başlamıştı.

Yalnızca aklını kaçırmış biri böyle bir gecede suda olurdu. Ama bu tam da Tor'un beklediği geceydi. Fırtınayı kendi çıkar-mış olsa daha zorlayıcı bir koşul yaratamazdı.

Thor intikamını kudretli bir işkenceyle alıyordu. Su, kaleyi çevreleyen kayalara devasa dalgalarla vuruyordu.

Kalenin girişinden yüzmeye başlayıp, bir buçuk metrelik dalgalar ve onları geri savurmaya niyetli akıntıya karşı, sahilden yaklaşık kırk metre kadar yüzmüşlerdi. Kara sular ve sulusepken kar etraflarında acımasızca dönerken, mümkün olduğunca su üstünde kalmaya çalıştılar.

Serin bir yaz gününde, sonsuza dek burada kalabilirdi. Ancak dondurucu kış soğuğu ve haşın deniz suları insanın gücünü birkaç dakika içinde bitiriyordu. Dişleri artık birbirine vurmuyordu, bacakları ve kolları da uzun zaman önce yanmayı bırakmıştı. Artık hiçbir şey hissetmiyordu. Tehlikenin işaretlerini biliyordu ama zorluyordu, en çetin savaşçıları bile yenebilecek korku ve acının içinde, sonuna kadar kendini zorluyordu.

Güç. Dayanıklılık. Asla pes etmeme. Beden ve zihnin gücü, bir adamı en iyi kılan şeylerdi.

Diğer adamlar sahilde soğuktan titrerken, Tor'un adamları suya daldı.

Gruptaki en iyi yüzücülerden biri olarak – MacSorley kadar insanüstü bir güce sahip olmasa da en az MacRuairi kadar iyiydi – diğer adamlardan bazılarının nasıl acı çektiğini tahmin edebiliyordu.

Ama pes etmek seçenекler arasında yoktu. Asla. Tüm takım yerine bir kişiyi kaybetme riski varken bunu öğrenmiş olmaları daha iyi olurdu.

Adamların çoğu iyi yüzücülerdi ama Seton ve MacKay suda diğerlerinin olduğu kadar – Seton İngiliz olduğu için, MacKay de İskoçya’nın derinlerindeki dağlardan geldiği için – rahat degillerdi.

Takım ancak en zayıf halkası kadar güçlüydü. Geçen haftalarda yaptığı tüm egzersizlerin yanı sıra bu da beraber çalışmanın önemini göstermek ve karşılaşılabilecekleri tüm ortamlara karşı hazır olmalarını – fiziksel ve zihinsel olarak – sağlamak içindi. Çok daha büyük ve donanımlı bir orduyu yenebilmek için daha hızlı, daha zeki, daha güçlü ve su da dahil, nahoş herhangi bir ortamda kolaylıkla hareket edebilme yeteneğine sahip olmaları gerekiyordu. “Ses verin,” diye emretti. Herkesi göremeyecek kadar karanlık ve dalgalıydı deniz, o yüzden de herkesin orada olduğundan emin olmak için düzenli kontroller yapması gerekiyordu.

İlk gün onları ikişerli gruplar olarak ayırmıştı ve eşlerinden asla ayrılmamalarını söylemişti – bu, suda bir kol uzunluğu demekti. Her zaman grup halinde çalışamazlardı – büyük ya da küçük –ama onları öyleymiş gibi hazırlaması gerekirdi.

“Birinci takım, hazır, kaptan.”

MacSorley ve MacRuairi. Denizci ve korsan. Haşmetli Sommerled’in torunları olan bu kuzenlerin her ikisi de mükemmel yüzücülerdi ama MacRuairi’nin özel yeteneği bambaşkaydı. Her yere girip, her yerden çıkabildiği söyleniyordu. Yalnızca adamları ele geçirmekte değil, boğaz kesmekte de yararlı bir yetenektir.

Bir suikastçı – Tor bunu anlayabiliyordu.

Güler yüzlü MacSorley’yi, asık suratlı, taş kalpli kuzeniyle ona göz kulak olması için eşleştirmişti. MacSorley’nin bitmek bilmeyen iğnelerinin MacRuairi’nin sinirlerini bozuyor olması çok da sorun değildi ve işine geliyordu. Yalnız çalışmaya alışık olan MacRuairi bu ortaklıkla dalga geçiyordu – ki bu da başka bir faydasıydı.

“İkinci takım, hazır.”

Campbell ve MacGregor. İzci ve okçu. Campbell aynı zamanda mızrak atmada da ustaydı ve adamların her ikisi de gün geçtikçe nişancılık konusunda inanılmaz derecede ilerliyordu.

Yan yana zincirlenmiş şekilde geçirilen bir haftadan sonra, iki düşmanın arasındaki nefret artmış ama birlikte çalışıp, iş bitirmeyi öğrenmişlerdi. Şimdilik bu kadarı yeterliydi.

Bu ikilinin bir araya getirilmesi Tor’un tahmin ettiğinden daha da uygun olmuştu. Her iki adam da grup konuşmasından kaçınıyordu. MacGregor yalnız bir adamdı ve Campbell gözlemciydi, dışarıda kalmaktan her ikisi de memnundu – tabii benzer mizaçları aralarındaki nefreti bir nebze bile olsun azaltmıyordu.

“Üçüncü takım, hazır, kaptan.”

MacKay ve Gordon. Bir başka uygun eşleştirme de bu ikiliydi. Cesur ve sert, dağlı adamla çelimsiz siymacı dışarıdan bakıldığında daha farklı görünemezlerdi ama daha sonra MacKay’ın içindeki mucit de ortaya çıktı. Gordon’un, fırtına ve uçan ateş topları yaratmak için kullandığı tuhaf siyah tozun aksine MacKay silahları deniyor ve bu dehşet verici aletlere “göz çıkartan” ya da “baş ezen” gibi korkunç ama tanımlayıcı isimler koyuyordu.

“Dördüncü takım, hazır, kaptan.”

Lamont ve MacLean. Avcı ve akıncı. Lamont, insan avcısı olarak bilinirdi – ne kadar belirsiz olursa olsun her izi sürebilirdi.

MacLean, devasa bir savaş çekici kullanan ve Carrick'teki İngilizlere karşı bir dizi cüretkar saldırı gerçekleştiren bir adamdı.

Lamontlar da Boydlar'la uzun soluklu bir kan davası içine girmişlerdi. Tor bunu daha önceden bilseydi farklı bir eşleştirme yapabilirdi.

“Beşinci takım, hazır, kaptan.”

Boyd ve Seton. En güçlü ve en zayıf. Zincirin en zayıf halkası bu İngiliz'di ve bu onu inanılmaz derecede öfkeliyordu. Konu, burada olmayı hak edip etmediği değil yalnızca gençliği ve tecrübesizliği idi. Aslında, Seton yeteneklerini bıçakla yeterince göstermişti; hançeri olağandışı bir şekilde isabet ettiriyordu. Ama ona burada olmayı hak ettiğini söylemek Tor'un görevi değildi; bunu Seton'ın kendisinin anlaması gerekiyordu.

Tor, kaşlarını çatmaya kalktı ama yüzü donmuştu. Bu eğitim Seton'ı öldürmemişse, Boyd bunu her an yapabilirdi. Aralarındaki belirgin güç farkına rağmen, Seton geri çekilmeyi reddediyordu. Boyd ne zaman onu sinirlendirse, Seton sakın kalıyordu. Aslında içi içini yiyordu ve Tor da patlayacağı zamanı bekliyordu. Kibirli İngiliz gururu, sonu olabilirdi.

Tor bu eşleştirme ile yanılmış, Boyd'un İngiliz'e olan öfkesini azımsamış olabilirdi. Kavgalı klan üyeleri – Boyd ve Lamont – daha iyi bir tercih olabilirdi. Bu grupta anlaşmazlık bulmak zor değildi.

Yeni gelen bir dalga onu aşağıya çekti. Bu kadarı yeterliydi. Geri dönme zamanı gelmişti. Geri çekilme emrini verdiğinde adamların ne kadar rahatladığını hissetti ama hepsi bunu kutlayamayacak kadar bitkindi ve üşümüştü.

Onlarla gurur duyuyordu. Genelde bu testi daha sonraki eğitimler için kullanırdı ama fırtına çok çekici gelmişti.

Bu defa dalgalar ve akıntılar onların yanındaydı ve kıyıya doğru yüzmek, açılmaktan bariz şekilde daha kolay olmuştu.

Adamlar denizden sürünerek çıkmayı başardıklarında, Tor kayalıklı kıyıya çırılçıplak yığılmaya hazırды. Soluklanmak için eğildiğinde, birkaç adamın da aynısını yapmakta olduğunu gördü.

Nefes alması düzene girince, nadir övgülerinden birini söyleyerek, “İyi iş çıkardınız,” dedi,

Rüzgar ve doludan, karanlıktaki şekilleri zar zor seçiyordu. Ensesindeki tüyler diken diken oldu – ve bunun sebebi kesinlikle soğuk değildi. Hiç düşünmeden kaç kişi olduklarını saymıştı – içgüdüsel olarak yaptığı bir şeydi. Tüm adamlarının burada olduğundan emin olması gerekiyordu.

Küfretti. Bakışları Boyd’a kaydı. “Seton nerede?”

Boyd afallamış şekilde etrafına bakındı. “Tam arkamdaydı–”

Tor bir an bile beklemedi. Tekrar suya daldı, öfke ona yeniden güç vermişti.

En güçlü adam bile olsa Boyd’u elleriyle öldürecekti. Her ne sebepten olursa olsun adam kaybetmekten nefret ederdi. Ama eşini kollamamanın bahanesi olamazdı. Bruce’a genç kayınbiraderinin boğulmasına nasıl göz yumduğunu anlatmaya hiç niyeti yoktu.

MacSorley de hemen ardından geliyordu. “Onu görüyor musun?”

“Hayır,” diye cevap verdi Tor. Cehennemin dibi kadar karanlıktı. Arkasına döndüğünde, adamların geri kalanının da peşinden geldiğini gördü. “Ayrılın. Gözlerinizi dört açın ve dalgaların–”

“Orada!” MacRuairi beş metre kadar ileriye işaret ediyordu. Karanlıkta görebilme yeteneği akıl almazdı. Tor yalnızca yüzeydeki bir parlaklığı fark edebildi. Neyse ki Seton’ın saçları açık renkti.

Tor yalnızca vaktinde görebilmiş olmayı umut ediyordu.

Ona önce MacSorley ulaştı. Suda ne kadar hızlı olduğu konu-

bu tartışılmazdı; Tor daha önce kimsenin bu kadar hızlı yüzebildiğini görmemişti.

Tor'un yardımıyla, MacSorley, Seton'ı tekrar kıyıya çekerek, yorgun bedenini kayaların üzerine bıraktı.

Genç adama doğru eğildiler. "Nefes almıyor," dedi MacSorley.

Tor küfretti. Hiç düşünmeden, Seton'ı çevirip, elini sırtına vurdu. Hiçbir şey olmadı. Tekrar küfrederek, bir daha vurdu, bu kez daha sertti.

İşe yaradı. Ciğerlerinden bir anda su çıktı. Seton'ın bedeni oksürüklere ve kasılmalara gömülerek sarsıldı.

Tor sırtından ve omuzlarından gerginliğin nasıl çekildiğini hissetti.

Birkaç dakika sonra, Seton'ın bedeni deniz suyundan arınmıştı, oturduğu yerde doğrulmaya çalıştı. Ama MacSorley kalkmasına müsaade etmedi. "Bence uzansan daha iyi olur. Bu gece biraz fazla içtin."

Seton, güçlkle gülümsedi ama sonra aniden suratı tekrar ekşidi. "Görevi tamamladım mı?" diye sordu, Tor'a bakarak.

Tor başıyla onayladı. "Evet, delikanlı, tamamladın." Öfkesi tıllın hızıyla geri döndü. Boyd tek kelime etmeden, diğer adamlar partnerini yaşatmaya çalışırken bir kenarda beklemişti. Yüzündeki mutsuz ifadeden Tor, hatasını fark ettiğini anlıyordu ama artık fazlasıyla geçti.

Elini Boyd'un kalın boynuna sardı, buz gibi bir öfke geçti içinden. "Size söylediğim ilk kural neydi?"

Boyd gözlerini kırpmadan baktı. "Eşinizden ayrılmayın."

Tor, adamı kendine doğru çekerek onu sıkıştırdı. Yüzü, yüzünün dibinde her kelimeyi üstüne basa basa söyledi. "Bu adamlar, senin onların yanlarında kalacağına, üstüne düşeni yapacağına, bu takımın bir parçası olacağına inanıyorlar ve sen hepimizi hayal kırıklığına uğratiyorsun. Eğer bir adamı cehennemin dibin-

den çıkarman gerekirse, yapacaksın, çünkü onlar senin için bunu yapar. Anlıyor musun?”

Çelik gibi savaşçı utancından yerin dibine geçti. Başıyla onayladı. “Hata yaptım. Bir daha olmayacak.”

Tor, Boyd’u itti. “Kesinlikle, olmayacak.” Kısmen de olsa kendi de suçlu olduğu için Boyd’u kovamamıştı. Tor, adamlarını fazla zorladığını düşünmüyordu – seçkin bir savaşçı olmak için dayanamayacak noktaya geldikten sonra bile kendini zorlamak gerekirdi. Ya gereken her şeye sahiptin ya da değildin. Belki zor-
du ama Tor’un görevleri tüm gruba karşıydı, tek bir adama değil. Ne kadar zorlaması gerektiğini tam olarak biliyordu ki bu da onu iyi bir lider yapan özelliklerindendi.

Karanlık olsun olmasın bu adamlar onun sorumluluğu altında-
daydı. Seton’ın yanlarında olmadığını fark etmiş olması gerekir-
di. “Bir daha böyle bir şey yaparsan, gidersin. Ne kadar güçlü ya-
da yetenekli olduğunu umursamam. Bu bir takım. Yalnız savaş-
mak istiyorsan, evine dön.”

Daha sonra adamlar biraz rahatlayıp, Janet’in onlar için hazırladığı yemeği yemek üzere kaleye döndüler. MacSorley, Seton’ı deniz suyuna olan düşkünlüğü konusunda kışkırtmaya devam ederek, *cuirm* yerine bir kadeh deniz suyu teklif etmesine rağmen normalden daha az konuşuyorlardı.

Tor, her ne kadar bu şekilde olmasını umut etmemiş olsa da, bu gece bir şeylerin değiştiğini hissedebiliyordu. Seton’ın az kal-sın ölecek olması değildi sebebi. Bu adamların ölümden korkusu yoktu. Bir İskoç için savaşarak ölmek, bir ödüldü – belki de bu yüzden düşmanlarının kalplerine korku salarak, çılginca ve sınır tanımayarak çarpışıyorlardı.

Değişen, bu adamların artık beraber çalışmanın önemine dair sarf ettiği sözleri yalnızca dinlemenin ötesine geçip, bunu hissetmeleriydi. Değişim bir gecede olmazdı – kişisel bir zafer için savaşmaya çok alışıklardı – ama elbet olacaktı.

Haftalar süren uğraşlardan sonra, önemli bir adım atmışlardı ve ilk defa başarı mümkün görünmüştü. Belki de onları bir daha zincirlemesine gerek bile kalmayacaktı.

Adamlarını ateşin başında sessizce konuşur halde bırakarak, Dunvegan'a doğru yola çıktı.

Fırtına dinmişti ama Tor, puslu ay ışığı olmadan da deniz kapısının kaygan taşlı merdivenlerinde yolunu bulabilirdi. Kuleye girerken, duvara dizilmiş muhafızlarla selamlaştı.

Karısına verdiği söz için bir kez daha lanetler okudu. İliğine kadar donmuş ve yorulmuştu, aslında kalede kalmayı düşünmüştü ama karısına, dönmeyeceğini haber vermemişti. Yaptıkları hakkında hesap vermeye alışık değildi ve zoruna gidiyordu.

Neden Christina'nın onu görevlerinden alıkoymasına izin veriyordu ki? Adamlarıyla olmalı, sarhoş olup, MacSorley'nin aralıksız böbürlenmelerini ve alaylarını; Gordon'un Tapınak Şövalyeleriyle birlikte son haçlı seferlerinde çarpışan büyükbaşısını; Boyd'un, İngilizler'in sınırlarda yaptıkları haksızlıkları ya da evinden uzaktaki savaşçılar arasındaki en önemli konu olan kadınları dinlemeliydi.

Ama bir tarafı – her geçen gün daha da büyüyen bir tarafı – onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu. Christina üzerine düşeni yapıyordu, kaleyle ve görevleriyle öylesine yakından ilgileniyordu ki Tor'un şikayet edebileceği hiçbir şey kalmıyordu. Ama Christina'nın ona bakışı, vicdanını sızlattırıyordu.

Christina'yı incitiyordu ve bu da canım çok sıkıyordu. Christina, Tor'a muhtemelen asla karşılayamayacağı umutlar bağlamıştı. Onun evlilik hakkındaki hayalleri romantik bir aşık hikayesiydi – tıpkı çocuklara anlatırken duyduğu, hayatını leydisine adanmış olan şövalyenin hikayesi gibi. Onu giydirebilir, sığınacak bir liman olabilir ve onu koruyabilirdi – hiç düşünmeden onun için canını verebilirdi – ama Christina'nın istediği gibi bir sıcaklık verebilmesi imkansızdı.

Klanına karşı görevleri olmasaydı bile, böyle duyguların adamı değildi. Kendini bildi bileli bir lider ve savaşçıydı. Hayatının büyük çoğunluğunda kan ve ölüm olmuştu, onun içini dışına çıkarabilecek türden şeyler görmüştü. Daha çok küçükken kimseye bağlanmaması gerektiğini öğrenmişti. Çok fazla insanın ölümüne tanık olmuştu: Anne ve babasının, arkadaşlarının – hatta ilk karısının bile.

Bağlanmamak, ona klanının hayatta kalması ve refaha ermesi, sonu ölüm kalım olan kararlar alması ve savaş meydanında zafer kazanması için ihtiyaç duyduğu kudreti sağlıyordu. Başka türlü olamazdı. O, savaş ve görevlerin onu dönüştürdüğü kişiydi – soğuk ve acımasız.

Yaklaştıkça, akşam yemeği çoktan bitmiş olması gerekirken salonda hâlâ yanan ışıkları görebiliyordu. Öfkeyle küfretti. Yorgunluktan ölü gibi olsa da yakında onu göreceğinin bilinciyle yanan kasıklarındaki sıcaklığı hissedebiliyordu.

Bu yeni hissi hiç eskimiyordu. Acaba ondan sıkılacak mıydı merak ediyordu. Hiçbir gece ondan uzak duramıyordu. Birkaç gece kendini kalede uyumaya zorlasa da – kendine bunu yapabileceğini kanıtlamak için – hep onu düşünmüştü. Christina, tüm düşüncelerini, rüyalarını hatta en uygunsuz zamanlarda hislerini bile ele geçiriyordu. Bir önceki gün MacRuairi ile bir kılıç dövüşünün tam ortasında, kılıcını sallamak için kolunu kaldırdığında, tenine yerleşmiş kokusu burnuna geldi. Bu boşlukta da omzuna bir darbe yemişti.

İşe yaramıyordu. Onunla kaç kez birlikte olursa olsun, karısı için duyduğu açlık doymak bilmiyordu. Hatta daha da şiddetleniyordu. Daha da yoğunlaşıyordu. Kendini ne kadar çekmeye çalışırsa çalışsın, onu Christina'ya itiyordu.

Ama bu gece olmayacaktı. Bugün gerçekten çok yorulmuştu. Yatakta kıvrılmış, koyu renk saçları omuzlarından aşağı dökülmüş, yumuşak yanaklarını yastığa gömmüş yatarken ne kadar

çekici görünürse görünsün ona iyi geceler dileyip, adamlarının olduğu yere, şöminenin başına yatacaktı. Ait olduğu yerde.

Salona girdi, ateşten gelen odun kokusuyla karışmış zengin, baharatlı kokuyu içine çekti. Karanfil ve hindistanceviziydi bu. Tüm vücudunu sıcaklık sardı. Tüm yorgunluğuna rağmen bedeninin rahatladığını hissetti. Zihninin en derinlerinde hatıralar canlandı. Tütsülenmiş meyveler. Bu koku ona çocukluğunu hatırlatmıştı. Annesini. Bambaşka bir zamanı.

Onda bu tuhaf anıların canlanmasına neden olan ne vardı genç karısında?

Her ne kadar Rhuai, Christina'nın fazladan odun yakmadığı konusunda ona garanti vermiş olsa da oda daha sıcak gibiydi. Tam olarak ne olduğunu kestiremiyordu ama Dunvegan değişmişti. Hava daha yumuşak, atmosfer daha rahattı. Her dönüşünde bunu daha fazla hissediyordu. Bunu gereğinden fazla sevmeye başladığı düşüncesiyle irkildi.

Klan üyelerinin pek çoğu hâlâ içiyordu ama birkaçı çoktan tartanları içinde uykuya dalmıştı. Rhuai, kiralar konusunda daha fazla sorun da dahil olmak üzere o gün kalede olanlar hakkında bilgi vermek için onunla birlikte yürüdü. Tor, salondan çıkana kadar daha da yorulmuştu, her iki tarafın sorumlulukları altında kaldığını hissetmişti. Adamların eğitimleri, klanına karşı görevlerini yerine getirmesini zorlaştırıyordu.

Ama kendini kandıramazdı: Onları eğitmekten hoşlanıyordu. Daha önce eğitim verdiği herkesten farklılardı. Genelde kumandan ve askerler arasındaki farkı hissederdi, ama bu adamlar eşitti. Yalnızca rütbe olarak değil yetenek olarak da. Kendini çok önemli bir şeyin parçası gibi hissediyordu.

Kapının altından sızan ışığın gümüşü rengini görünce, kapıyı çaldı. Kapıyı açmadan önce, derin bir nefes ve hışırtılar duydu. Odaya girdiğinde, Christina'yı dizlerinin üzerinde, sandığa bir şeyler koyarken gördü. Christina kapağı hızla kapatarak, yüzün-

de suçlu bir ifadeyle döndü. Tor, yatağın yanındaki boş tabağı ve şekerli artıkları fark etti. Ne yapıyordu böyle? Kış için incir mi saklıyordu?

Yeterince masraflılardı. Yine de şerbetlenmiş incir ve eriği ne kadar sevdiğini öğrendiğinde, Rhuaire'ye Noel için daha fazla almasını emretmişti. Belki bu, Christina'nın yüzünü güldürürdü. Gülümsemesini seviyordu.

"Gelmişsin!" dedi Christina, hızla ayağa kalkıp Tor'a doğru yürüyerek.

Bu heyecanlı karşılama Tor'un hoşuna gitmişti gitmesine ama Christina'nın bir şeyleri gizlemeye çalıştığını hissetmişti. Gözleri önce sandığa sonra tekrar Christina'ya kaydı. "Seni rahatsız mı ettim?"

Christina kafasını salladı. "Hayır, yalnızca yamanması gereken birkaç gömleği kaldırıyordum."

Tor tek kaşını kaldırdı. "İncir yerken mi?"

Christina'nın yanakları hayranlık uyandırıcı bir pembeye büründüğünde Tor göğsünde o tanıdık sancıyı hissetti. Kuzgun rengi saçları açılmış, kalın ve saten bir peçe gibi yüzüne dökülmüştü. Tor, ne yaptığının farkında olmadan, uzanıp, nazikçe kulağının ardına sıkıştırdı. Christina'nın bunu sıklıkla yaptığını görmüştü.

Christina nefesini tuttu ve gözleri birbirine kenetlendi. Hangisi bu hareket karşısında daha çok şaşırmıştı belli değildi. Tıpkı, alnından öptüğü zamanki gibiydi. Ne yazık ki bu kez Christina uyumuyordu.

Hemen elini indirip, bakışlarını kaçırdı.

Karısına karşı duyduğu tuhaf duygular onu savunmasız bırakıyordu. Daha önce onun gibisiyle karşılaşmamıştı – tatlı, nazik, düşünceli ve onu memnun etmek için fazlasıyla hevesliydi. Sürekli Tor'a dokunuyordu – koluna, hafifçe ve onu nezaketle sıkarak. Annesinden bu yana hiç kimse ona bu kadar özgürce dokunmamıştı. Christina'da bir şeyler, Tor'u ona yakın olmaya itiyordu.

Bruce'un takımıyla kalede olmalıydı. Burada, bu odada onunla yalnız, onu kollarının arasına alıp, yumuşak, çıplak bedenini kendininkine sararak, ölmek üzere olan bir adama verilen hayat iksiri gibi taze kokusunu içine çekmeyi her şeyden fazla istiyor olmamalıydı.

Cinsel arzular, diye düşündü. Ama görevleri pahasına onun yanında olmak isteğini anlayamıyordu. Onun yanında yumuşuyordu ve bu konuda bir an önce bir şeyler yapsa iyi olurdu.

Geriye doğru bir adım atarak, sırtını dikleştirdi. "Sana iyi geceler dilemeye geldim."

Christina'nın suratı asıldı. "Sen—"

Tor göğsündeki sızıya aldırmadı. "Uzun bir gün oldu."

Christina, sanki Tor ~~en~~ sevdiği köpek yavrusunu tekmelemiş gibi bakıyordu. "Ah," dedi ellerini kıvrarak, "ben sadece..."

Christina, bakışlarını ondan kaçırdı ama Tor yanaklarının kızardığını görebildi.

O kadar *güzel ki*, diye düşündü, göğsündeki sıkışıklık boğazına yükseldi. Bazen ona yalnızca bakmak bile canını acıtıyordu. O tatlı kırılganlığı daha önce hiç hissetmediği bir şekilde ona hitap ediyordu. Elini yanağına götürmek için kaldırıp, sonra aniden yeniden indirdi.

Bakışlarını uzaklaştırmaya çalıştı. Bu çılgınlıktı. Kendine hakim olması gerekiyordu. Şu an dikkatini bu şekilde dağıtmayı kaldıramazdı. Tam ona iyi geceler dileyecekti ki Christina'nın ağzından dökülen kelimeler donup kalmasına neden oldu.

"Bu gece daha farklı bir şeyler deneriz diye düşünmüştüm," dedi Christina.

Gözleri, gözleriyle buluştu, bedeni o anda kendine geldi. "Farklı?" Sesi boğazına takılmıştı. Kendi kendine Christina'nın onun düşündüğü şeyi kastetmediğini söyledi. Bunun kulağa ne kadar kışkırtıcı geldiğinin farkında değildi. Ya da farkında mıydı? Christina'nın zihninde çelişen şeyler olduğunu biliyordu. Bir

tarafıtan tutkulu ve meraklı, diğler tarafıtan derin bir şekilde müte- vazıydı. Genç ve masum karısının cesaretinin gün geçtikçe arttı- ğını görmek onu şaşırtıyordu. Tutkularının dizginlerini bıraktığı zaman Tanrı Tor'un yardımcıısı olsun.

Christina, Tor'a yanaşıtı, o kadar yakındı ki göğüslerinin dol- gunluğu gömleğine sürtündü. Kalbi neredeyse yerinden fırlaya- caktı, göğüs uçlarının sertliğı onu olduğı yere çivilemişti. Chris- tina, ellerini Tor'un göğsüne koydu, gözlerine bakmak için başını arkaya attı. O egzotik koyu renk gözlerdeki şehvetli bakışlar, ne istediğı konusunda hiçbir soru işareti bırakmıyordu.

Kasıklarındaki ağırlık yoğunlaştı. Hafif, kadınsı kokusu her yanını sardığında kanı daha sıcak pompalandı. Christina'nın ona ne yaptığı konusunda hiçbir fikri yoktu. Ona ne kadar aç olduğı ve gizlemediğı arzusunun açlığını daha da kabarttığı...

"Belki şey yapabiliriz diye düşündüm..."

Tor bekledi. Kalbi, Christina'nın avucunun altında şiddetle çarpıyordu. İstedığı şeyi nasıl söylemesi gerektiğini bilemediğini görebiliyordu.

"Ne düşündün?" dedi boğuk bir sesle, yanağının kadife gibi kıvrımlarını okşamaya engel olamadı. Tüm bedeninde şehvet sızıntısı dolaştı, tıpkı ona her dokunduğunda olduğı gibi. "Ne istediğini söyle."

"O geceki gibi deneyebilir miyiz diye merak ettim... ilk ge- ceği gibi."

Tor donakaldı. Ama kanı hızlandı ve içinde cehennem gibi bir sıcaklıkla pompalandı. Nezaketin zincirleri hiç bu kadar zorlan- mamıştı. Tüm hayvani içgüdülerini, her an kafesini aşıp çıkmaya hazır bir aslan gibi kabarmıştı. Erkekliğı sertleşmiş, kaya gibi olmuş ve acıyordu.

Bunu istiyor olamazdı.

Ama istiyordu. Gözleri gözlerine takıldı. "Arkadan."

asyaasli

ON BEŞ

Christina heyecan içerisinde kızardı, hata yapıp yapmadığını merak etti. İşkence gibi bir an boyunca Tor kıpırdamadı, tek kelime etmedi. Vücudundaki tüm kaslar yay gibi gerildi. Odada acı dolu bir sessizlik yankılandı.

Ona bakamadı, kendi cesaretiyle küçük düşmüştü. Aklından ne geçmişti? Bu açık seçik talebi karşısında kim bilir Tor ne düşünmüştü? Hayatındaki en utanç verici an olmalıydı bu.

“Özür dilerim,” diye mırıldandı, Tor’dan uzaklaşarak. “Gitmek istiyordun. Unut–”

Tor kendine gelmiş gibiydi. “Canı cehennemc,” dedi, Christina’yı bileğinden kavrayarak, sertçe göğsüne çekti.

Christina nefesini tuttu, bu ani fiziksel bağ, tüm sinir uçlarına bir farkındalık göndermişti. Başını kaldırıp, Tor’un yüzüne baktı, ifadesi hiç görmediği kadar sertti. Çenesinin altındaki damarı hızlı ve sert atıyordu.

Farkında olmadan uzaklaşmaya çalıştı, istemeden ne gibi hisler uyandırmış olabileceğinden korktu. Tüm bedeniyle korkunç bir savaşıydı karşısında duran – bir şövalyeden ziyade bir barbardi.

Ama Tor onu bırakmadı. Yakıcı bakışları Christina’yı tuzağa düşürdü. “Ben hiçbir yere gitmiyorum. Sen de öyle. Hem de ortada böyle bir istek varken.” Christina’yı kollarının arasına alarak, yatağa kadar taşıdı.

Christina'nın kalbi gergin bir dehşet içinde atıyordu. Tor'un içinde yükselen gerginliği hissedebiliyordu, Christina'ya duyduğu arzu öylesine yoğundu ki daha önce hiç şahit olmadığı bir şekilde her yere yayılıyordu. Sanki sabrının sonuna gelmiş, artık kendine hakim olması imkansız bir adam gibi görünüyordu. Vahşi, tehlikeli ve heyecanlıydı – hem de çok.

Şaşırtıcı bir nezaketle Christina'yı örtülerin üzerine bıraktı; kıyafetlerini çıkarmaya başladığında hareketleri sert olduğu kadar hayret vericiydi de. Önce omuzlarına sardığı şalı ve botlarını sonra da işlemeli gömleğini bir kenara fırlattı.

Tam mumu söndürmek için eğildiğinde Christina onu durdurdu. "Yapma, lütfen." Aralarında daha fazla karanlık olsun istemiyordu. "Bırak açık kalsın."

Göz göze geldiler, Tor'un safir bakışları karanlık ve deliciydi. İstemiyor muydu? Ama neden?

Tam bu isteğini geri çevireceğini düşünürken, Tor ufak bir baş hareketiyle, "Nasıl istersen," dedi.

Tor gömleğini çıkardığında Christina nefesini tuttu. Tanrı aşkına, muhteşemdi! Her yeri, hatırladığı kadar şahaneydi. Erkeksi bir güzellik ve güç abidesiydi. Bedenindeki tüm etler, sert ve sıkı kaslarla bürülüydü. Omuzları olağanüstü derecede geniş, kolları kalın ve belirgindi. Karnı üst üste eritilerek yapılmış çelik kalkanları gibiydi. Nasıl oluyordu da kıyafetleri ve zırhları olmadan daha da büyük ve geniş görünebiliyordu?

Christina ellerini önce nereye koyarak başlayacağını bilemedi.

Ama bacaklarının arasına sıcak bir karıncalanma gönderen asıl şey, erkekliğinin uyarılmış görüntüsüydü. Arzusunun bu somut kanıtı, Christina'yı dehşete düşürdü. Kalın ve büyüktü, yuvarlak başı iyiden iyiye şişmişti. Vahşice – inkar edilemez derecede – erkeksiydi. Karnına doğru yükseliyor, Christina'nın arsız bakışları altında büyüyordu. İnce teni o kadar gerilmişti ki mermer gibi parlıyordu adeta.

İşte şimdi tam olarak ellerini nereye koymak istediğini biliyordu.

“Dikkat et, tatlım,” diye uyardı karanlık bir ifadeyle, sesi aynı zamanda hem tehlikeli hem de tahrik ediciydi. “Bana öyle bakmaya devam edersen, istediğinden daha fazlasını alabilirsin.”

Christina’nın bedenini memnuniyetten titredi, hayranlığının onu heyecanlandırıldığını fark etti. “Sana dokunabilir miyim?” diye dökülüverdi kelimeler ağzından, daha önce hiç cesaret edemediği bir şey istemişti.

Tor’un karın kasları gerildi. Ellerini iki yanında yumruk yaparak, başıyla onayladı. “Evet.”

Christina dizlerinin üzerine gelerek, önünde diz çöktü. Utangaç bir tavırla uzanıp, parmak uçlarını karnının sert kaslarında gezdirdi.

Tor tısladı, tüy gibi yumuşak dokunuş karşısında kasları seğirdi. Christina gülümsememeye çalışarak dudağını ısırды, ufacık bir dokunuşla böylesi bir tepki yaratabildiğine şaşırmişti.

Daha da nazik bir hareketle, parmağını erkekliğinde gezdirdi. Dudakları hayretle aralandı. Teni çok yumuşaktı. Kadife gibi. Ama altındaki sertlik en az bedeninin geri kalanı kadar çelik gibiydi.

Tor’u parmaklarıyla keşfetti, sonra daha da cesaretlencerek, her ne kadar tam olarak kavrayamasa da ellerini etrafına sardı.

Tor, her dokunuşunda ıstırap çeker gibi inledi.

Christina tereddütle ona bakarak ellerini çekti. “Yanlış bir şey mi yapıyorum?”

Tor kafasını salladı. Ensesindeki ve omuzlarındaki kasların ne kadar gerildiğini görebiliyordu. “Tanrım, hayır,” dedi Tor güçlkle. “Böyle devam et.” Elini, Christina’nın elinin üzerine koyarak, nasıl tutması gerektiğini gösterdi. Christina’nın gözlerinin içine bakarak, arzularının kuytularını gösterdi. “Ah, işte böyle Tina, okşa beni.”

Tina. Hoşuna gitmişti. Neredeyse sevgi dolu denilebilirdi.

Tor'un gözlerinden gözlerini ayırmadan istediğini yaptı. Aralarındaki şey cinsel yakınlıktan çok daha öteydi; her dokunuşu, her hareketi daha da değerli kılan bir şey.

Elleri arasında onu daha sıkı sarıp, gidip gelmeye başladığında, Tor'un yüz hatlarına düşen zevk ifadesini izledi. Başta yavaşça hareket ederken, daha sonra yakışıklı yüzü tutkuyla parladığında daha hızlı devam etti.

İçinde farklı bir güç hissetti, bunu ona yapabilme yeteneğine sahip olduğu bilincinin verdiği güç. Bunun bir anlamı vardı elbette? Özel bir şey olmalıydı?

Avcunun içinde harareti gittikçe artıyordu. Olağanüstü bir hıza ulaşana kadar kanın pompalanışını hissetti. Tor, inleyerek Christina'nın elini itti. Erkekliğinin ucundan inci gibi bir damla düştü. Christina, eğilip, yalamak için tuhaf bir arzu hissetti. Onu sonuna kadar tatmak istiyordu. "Bu kadarı yeter. İçinde olmalıyım."

Sesi aceleci ve sertti. Onu daha önce hiç böyle görmemişti. Daha önce de tutkusu bu kadar şiddetli ve ateşli olmuştu ama her zaman kontrollüydü. Ama şu anda kontrolün yitip gittiğini, içindeki başka bir şeyle karışmaya başladığını sezebiliyordu. Kendini bırakmaya çok yakındı.

Bir kez daha. Sonra belki de aralarındaki engeller parçalara ayrılacaktı. Daha önce cesur davranmak işe yaramıştı. Mütevazılığı bir kenara bırakarak, geceliğini yavaşça çıkarıp, kenara fırlattı. Kollarıyla kendini örtme arzusuna karşı koyarak, önünde çırılçıplak diz çöktü. "O zaman al beni."

Tor dayanmak için büyük çaba harcıyordu ama Christina masum hevesiyle onu durmadan zorluyordu. Vericiydi. Hayatında hiç bu kadar verici bir kadınla tanışmamıştı.

Arkadan. Lanet olsun. Yatakta en deneyimli olan kadınlarla

bile sık yaşadığı bir deneyim değildi, özellikle de – ilk gecelerine rağmen – karısıyla yapmayı hayal bile etmezdi. Ama Christina her defasında onu şaşırtmayı başarabiliyordu.

Arkadan alma talebinin ilk geldiği o andan, erotik bakışlarının erkekliğinde dolaşmasına, ufak tatlı cline onu alarak zevk vermesine kadar geçen her saniye kendine hakim olmak için savaş vermişti. Onu yatağa atıp, tam olarak istediğini – tam Tor’un sevdiği gibi sert ve acımasız – vermemek için savaşıyordu.

Ama geceliğini çıkarıp, krem gibi çıplak bedeninin her santimini gözler önüne serdiğinde, kontrolü kaybetti. Tüm kendine hakim halleri uçup gitti, Christina’nın geceliğinin düştüğü yere kondu.

Dolgun bedeninin hatıraları karanlıkta aklına türlü oyunlar oynuyordu ama hatıralar, onu canlı görmekle, o bebedeki yumuşaklıktaki tenin her muhteşem santiminin mum ışığında parlamasıyla kıyaslanamazdı bile.

Büyüleyiciydi. Baştan çıkarıcıydı. Herhangi bir kadından çok daha güzeldi. Önünde eğildiğinde, uzun, koyu renk saçları omuzlarından dökülen bir peri, dolgun göğüsleri hayatında tattığı en ağız sulandırıcı uçlara sahip bir peri gibiydi. Soluk ten renginin üzerinde o tatlı pembeler daha da tahrik edici görünüyordu.

Mum ışığının altında, bedeninin ve daha da ötesi gözlerinin güzelliğinden kaçamıyordu. Sanki onu tutuyor ve bir yere bırakmıyorlardı. Koyu ve ısıltılı, Tor’un görmek istediği bir şefkat ve duyguyla doluydu.

“O zaman al beni.”

Tor’u arzudan çıldırtmak istiyorsa, başarılı olmuştu. Tanrı şahidi olsun ki onu alacaktı. Arkadan, üstten, alttan, yandan – onu alabileceği *her şekilde*. Şimdi.

Ellerini beline dolayarak, onu yataktan kaldırıp, sert bir ha-

reketle göğsüne dayadı, teni tenine değdiğinde, bedenleri birbirlerine kenetlendiğinde keskin bir farkındalıkla sızladılar. Onun tadına bakmak için inanılmaz bir açlık duyarak yüzünü saçlarına gömdü. Ağzı ve dili, boynunun bal gibi tadını alırken, elleri poposunun yuvarlak kıvrımlarını kavramak için sırtından aşağı indi.

Tüm o bildiği arzular bedenini sarmalarken inledi. Onu nerede olsa tanırdı. Karanlıkta farklı olacağını düşünmüştü ama tanıtersiydi aslında. Karanlık diğer sezgilerini güçlendirmiş, Tor'u ona karşı daha farkında kılmıştı. Teninin bebeksi dokusu, çiçeksi kokusu, bal tadı – bilincinin ta derinlerine yer etmişti.

Karanlığı bir kamuflej olarak, yenemeyeceğini bildiği şeyden saklanmak için kullanmıştı. Ama işe yaramış gibi görünmüyordu. Bedenleri sanki birbirleri için yaratılmışçasına kaynaştı. Daha önce hiç böyle hissetmemişti. Aralarındaki bu tutkuya karşı savaşmayacaktı – fazla güçlüydü.

Christina'nın kalçaları ısrarla, kaya gibi sertliği etrafında halkalar çizdi. Tor'un bedenini alevler sarıyordu. O kadar güzel bir histi ki. O kadar doğru. Christina'nın hareketlerine bayılıyordu – titriyor, sürtünüyor, baştan çıkararak dans ediyordu.

Bu kadar arzulu olabileceğini beklemiyordu.

Christina'yı ters çevirerek, bir eliyle dolgun, yuvarlak göğsünü tutup, diğerini karnının üzerinde gezdirip en sonunda bacaklarının arasına daldırdı.

Christina titreyip, Tor'un parmağı tahrikinin ipeksi neminde kaybolurken ufacık bir zevk sesi çıkardı. O kadar lezzetli bir ıslaklıktı ki. Parmağı içine kaydı, okşadı, gerdi. Christina'nın nefesi hızlandı, düzensizleşti sonra da hafif bir inlemeye dönüştü. Gelmek üzere olduğunu biliyordu.

"Bunu istediğini söyle," dedi saçlarına eğilerek. Bir yanı red-detmesini, onu korkutmayı istiyordu.

Ama o da aynı istekle cevap verdi. Ona bedeniyle karşılık

verdi. Önünde yay gibi gerilerek, göğsüyle avcunu doldururken bir yandan da poposunu taş gibi erkekliğine ısrarla bastırdı. Tanrının, patlamak üzereydi.

Artık kendini tutmak yoktu. Her ikisi için de.

“Eğil,” diye emretti Tor, içinde patlamak üzere olan arzuyu bastırmaya çalışarak. “Ellerini yatağa koy.”

Christina hiç tereddüt etmeden istediğini yaptı, tatlı, yuvarlak poposunu kusursuz bir açıyla kaldırdı. Tor, muhteşem cinselliğin tadını çıkararak, kremsi, pürüzsüz teninde elini gezdirdi. Öylesine yumuşaktı ki... Bunu yaptığına inanamıyordu. Hele de onunla. Bir bakış atıp, istediği ama sahip olacağını hiç düşünmediği masum bir kızla.

Christina'nın bacaklarının arasına erkekliğini kaydırды, onunla birlikte ıslanana kadar sürtündü. Sonra kalçalarını kavrayarak, erkekliğinin hassas başını konumlandırıp, içine itti. O anda zihni kapandı. Bu yoğunluğun içinde kaybolurken gözlerini kapamak zorunda kaldı. Yavaşça içeri daldı, bu eşsiz anın, aklını başından alan zevkin tadını çıkardı.

O kadar sıcak, o kadar dar ve o kadar güzeldi ki.

Daha fazla kendini tutamadı ve tamamen içeri girdi. Christina hayretle karışık bir zevkle inledi. “Hoşuna gitti mi, tatlı Tina?” diye sordu kendini iyice iterek. “Bunu mu istemiştin?”

Tekrar içeri daldı, daha da derine gitmek için kalçalarını kendine çekti – gidebildiği kadar derine gitmek için.

“Evet,” diye inledi Christina, kalçalarını kaldırarak. “Lütfen. Hepsini istiyorum.”

Şehvetin büyüğü altında, sözleri daha da derinden gelir gibiydi. Tor kelimeleri göğsünde hissetti, gergin ve yoğun.

Bıraktı. Tutkusunun sıkıca tuttuğu dizginlerini bırakarak, ona sahip olduğu her şeyi verdi. Tüm ilkel vahşetiyle onu nasıl istediğini görmesine izin verdi.

Tor ardı ardına gidip gelirken, Christina yatağa tutundu. Tor'un sert hareketleri Christina'nın zevk ve şehvetten çıkardığı inlemelerle karıştı.

Tor'un bedenini arzular sardı, karmaşık ve sıcak bir girdap oluşturup sırtından aşağı indi. Bedenindeki her kas rahatlığı bulmak için gerilmişti.

Arzularına, yaptıklarının şeytani mükemmelliğine yoğunlaştıkça çenesi kenetlendi. Gözleri, önündeki tutkulu gösteriyle meşk etti. Kuzguni saçları açık tenli zarif sırtının üzerine dökülüyordu. Islaklığının verdiği parlaklık içine girip çıktıkça ışıldıyordu. Christina her seferinde karşılık vermek için poposunu kaldırıyordu.

Christina'nın dolgun, yuvarlak göğüslerinin her darbeye nasıl hareket ettiğini, solgun pembe uçlarının inci kadar sertleştiğini görüyordu. Tanrım, bundan daha erotik bir şey var mıydı?

Düşleri gerçek olmuştu. Onun için tutkunun zirvesi buydu... değil mi?

Peki o zaman neden bir şeyler eksikmiş gibi hissediyordu? Ne olduğunu bulmaya çalışarak ritmini hızlandırdı.

Christina'nın derin derin nefes aldığını duydu ardından da kendini bırakıp, boşalmanın verdiği inlemelerini.

Tor donakaldı. İçinde anlamsız bir öfke belirdi. Kendini aldatılmış gibi hissediyordu. En çok istediği zevki reddetmişti.

Yüzünü görmek.

Christina'nın içinden çıktı. Soğuk havanın, ıslak organının üzerinde yarattığı şoka aldırmayarak, Christina'yı sırt üstü çevirip, poposu yatağın ucunda durur şekilde konumlandırdı.

Kızarmış yanaklarının ve yarı kapalı gözlerinin görüntüsü onu çileden çıkardı, neler kaçırdığını gösterdi.

"Ne oldu?" diye sordu Christina, değişikliği fark ederek.

"Hiçbir şey," dedi Tor sıkıdığı dişlerinin arasından. Bir görevi

vardı. Tekrar gelmesini sağlayacaktı. Ama bu defa onu izleyecekti de.

Nesi vardı böyle? Kontrolden çıkmıştı, sinirliydi ve hayatında hiç olmadığı kadar tahrik olmuştu. Patlamaya hazırdı, Christina'nın onda yarattığı tutkunun baskısıyla bedeni iyiden iyiye gerilmişti. Ama daha fazlasına ihtiyacı vardı. Kahretsin, gözlerine bakmaya ihtiyacı vardı.

Bacaklarının arasına girip, beline dolamak için kaldırdı. Poposunu kavrayarak, sertçe içine girdi, yeniden o yoğun ve ıslak sıcaklığın içinde olmanın rahatlığıyla inledi.

Darbelerin gücü karşısında dengede durabilmek için Christina ellerini ensesine doladığında Tor, göğsünde, göğüs uçlarının erotik dokunuşlarını hissetti.

Yüzleri birbirinden yalnızca birkaç santim uzaktaydı. Mum ışığında Tor her şeyi, gözbebeklerindeki ufacık değişimleri, her kızarmayı, nefes alıp verirken dudaklarının her noktasını görebiliyordu.

Yüzündeki zevk ifadeleriyle büyülenmişti, gözlerini ayıramıyordu.

Christina ona baktığında nefesi kesiliyordu. Göğsü sıkışmış, dolmuştu... ama neyle?

İşte buydu. Bilinçsizce aradığı şey buydu.

Christina'nın yanakları kızardı ve göz kapakları kapanmak için direnirken bakışları ağırlaştı.

Tor'un kanı hızla pompalandı. Sırtındaki baskının, Christina'nın aralanmış dudaklarının arasından çıkan her nefesle yoğunlaştığını hissedebiliyordu.

Testislerinin gerildiğini, içinde biriken orgazmı baskının sıcak ve güçlü halini hissetti.

Ama kendini tuttu, kolunu uzatarak, içinden çıkmadan parmağıyla hassas noktasını buldu. Gidebildiği en derin yerdeydi.

Kalçaları kasıldı.

Christina'nın bedeni titremeye başladı.

"Bana bak," dedi sert bir ifadeyle. Christina gözlerini açtı.

Gözleri birbirine kenetlendi ve dünya durdu. Uzun bir kalp atışı boyunca görebildiği tek şey Christina oldu. Daha önce bildiği hiçbir şeye benzemeyen bir büyü etrafını sardı. Kendini asılı kalmış gibi hissediyordu, sanki ruhu bedeninden çıkmış, mutluluğun doruğuna ulaşmıştı. Sonra uçurumdan aşağı uçtu ve dünyayı bir arzu ve ışık yığını içinde patladı.

Birlikte tuzla buz oldular, bedenleri üst üste gelen dalgalar içinde titredi.

Christina'yı kendine doladı, kalpleri birlikte çılgınca attı, yüzünü ipeksi saçlarına gömerek, hafif, kadınsı kokusunu içine çekti.

Bittikten çok sonra bile bu bağı koparmak istemeyerek öylece kaldı. Onu bırakmak istemiyordu. Düşünmek istemiyordu.

Nefesi düzene girdiğinde ve bacakları titremeye başladığında çekildi. Bedenlerinin birleştiği sıcak noktalar aniden gelen soğuk gece havasıyla ürperdi.

Christina itiraz eder gibi nefes alarak, ona uzandı. İçgüdüsel olarak. Onu yücelten güvenle. Ani bir koruma içgüdüleriyle, Tor onu kollarının arasına aldı ve yanına sokuldu. *Sadece bir dakikalığına*, dedi kendi kendine. Ona bedeninin sıcaklığını verecekti. Ama ısıtan Christina oldu, Tor'un kendi gibi bir adam için mümkün olduğunu hiç düşünmediği bir memnuniyet sundu ona. Klanının sorumlulukları ve savaş meydanının sevimsizliği çok uzaklarda kalmış gibiydi.

Christina'nın saçlarını yüzünden çekerek, huzurlu bir uykuya dalana kadar parmağının arkasıyla yanağının yumuşak kıvrımını okşadı.

Bu çok farklıydı. *Christina* çok farklıydı. Tor kendini hep

duygusuz bir adam sanmıştı ama Christina ona bir şeyler hissettirmişti. Çok uzun zamandır derinlerde gömülü olan bir yere dokunmuştu ve bunu fark etmek Tor'u sarsmıştı.

Görünmez bir düşmana karşı kaybettiği bir savaşta çarpışan ve kendini nasıl savunabileceğini bilmeyen bir adam gibi hissediyordu. Ama bildiği bir şey vardı. Fazla yakınlaşıyordu. Yakınlık onun gibi adamlara uygun değildi. Duygu, altından kalkamayacağı bir zayıflıktı. Ona güvenen çok fazla insan vardı.

Kontrolü eline al. Buna bir son vermesi gerekiyordu.

Christina kocasının kollarının arasında güvende, az önce çok önemli bir şeyler olduğundan emin bir şekilde, mutlu bir halde uykuya daldı. Bir ilerlemeydi bu, nihayet!

Hiçbir erkek sevişirken bir kadına öyle bakıyor olup da ona karşı kayıtsız olamazdı.

Ama kocası yataktan usulca sıyrılırken, huzurlu uykusundan çekilip alındığında sanki gözlerini daha yeni kapamış gibiydi. Bir an nerede olduğunu kavrayamayarak, döndü ve gözlerini mum ışığına açtı. Yeni güne değil.

Tor, sırtı Christina'ya dönük şekilde yatağın kenarında oturdu. Kas ve etten oluşmuş bir duvardı ama taştan yapılmış bir engel kadar etkiliydi. Çoktan gömleğini giymişti ve yumuşak deri ayakkabılarının iplerini bağlıyordu. Gidiyordu. Yine.

Christina kendi kendini fazla tepki vermemek için telkin etti, ama hayal kırıklığı göğsünde düğüm olmuştu. "Gidiyorsun," dedi ifadesiz bir ses tonuyla.

Tor omzunun üzerinden sert bir bakış attı.

"Uyumaya devam et, Christina."

Christina. Tina değil. Yeniden kibar yabancılar olmuşlardı. Acıdan, içinde bir öfke belirdi. Görünüşe bakılırsa, yatakta olmadığı zamanlarda böyle olmasını istiyordu. Ama Christina sü-

rekli bir şeyler isteyen gelin olmak istemediğinden, öfkesini ve incinmiş gururunu sineye çekti. "Kalırsın diye umut etmişim."

Bir an Tor hiç hareket etmedi, sonra karşılık olarak yapmakta olduğu şeyi yapmaya devam etti. Karanlıkta Christina'nın kalbi yerinden çıkacakmış gibi çarpıyordu. Bu kadar duygusuz muydu yoksa sadece kalın kafalı mıydı? Yatak oyunlarından fazlasını isteyebileceğini anlamıyor muydu?

Tor'un hayatına biraz yumuşaklık ve sıcaklık getirmek istemişti. Onu düşünecek kimsesi olmayalı çok uzun zaman olmuştu. Ama Tor her şeyi zorlaştırıyordu.

Tor, üstünü giymeyi bitirdiğinde ayağa kalkıp, ona bakmak için döndü. Buz mavisi bakışlarında yaşadıkları yakınlığa dair hiçbir ipucu yoktu. Tamamen işine odaklanmıştı. Her şeyiyle korkutucu, savaşçı ve gururlu bir lider görüntüsü çiziyordu.

"Birkaç gün olmayacağım."

Christina'nın kalbi duracak gibi oldu. Sesinin soğukluğu içine işledi. Yapma, dedi kendi kendine, ama gözlerine sıcak, boğucu yaşlar doldu. Neden böyle davranmak zorundaydı? Ona bir kez olsun sıcacık bakması bu kadar zor muydu? Dayanacak tek bir hoş söz söylemesi? Neden kendini hep bu kadar geri çekmek zorundaydı? Muhteşem lider, büyük savaşçı ama nasıl bir erkek? "Nereye gidiyorsun?"

Tor çenesini kasıp, dudaklarını sıktı. "Sorguya çekilmeyi sevmem, Christina. Daha önce de söylediğim gibi klanın işleriyle ilgilenmem gerek. Seni ilgilendirmez."

Hepsi bu kadar mıydı? Ona vereceği tek açıklama bu muydu? Zorlanmayı sevmediğini biliyordu ama tüm bu sırlardan ve gizemlerden sıkılmıştı. Yatakta oturup, çıplaklığını örtülerle gizledi. Yine de Tor'un gözleri çıplaklığına takılıp, örtünün üzerinde görünen yuvarlak yükseltide gezindi. Ama şu anda arzu kıvılcımları Christina'yı yalnızca öfkeliendiriyordu. Daha fazla-

sını istiyordu. Örtülerin altından yumruklarını sıktı. “Bana nereye gittiğini bile söylemeyecek misin? Bir kadının, kocası hiçbir açıklama yapmadan günlerce ortadan kaybolduğunda nereye gittiğini bilme hakkı yok mudur?”

“Hayır, yoktur,” dedi hiddetle.

Christina’nın gözleri hayretle açıldı, onu haşmetli bir lider ve korkutucu bir savaşçı yapan soğuk acımasızlığından ilk nasibini almıştı.

“Pireyi deve yapıyorsun,” dedi Tor, bir çocukla konuşmuşçasına. “Söyleyecek bir şey yok.”

Sesindeki aşağılama canını acıttı. O bir oyuncaktı, güvenine layık değildi. Görünüşe bakılırsa, onunla işinin bittiğine karar vermiş, gitmek için arkasını dönmüştü, sırtı sert ve acımasızdı. Canı yanmış, öfkelenmiş ve kafası karışmış halde bağırırcasına ağzından dökülen kelimeler “Leydi Janet da gidiyor mu?” oldu.

Tor donakaldı, sonra da yavaşça Christina’ya döndü, bakışları onu olduğu yere çiviler gibiydi. “Neden soruyorsun?”

Christina yanakları alev alev, kendini onun ayaklarının altında pislik gibi hissederken bakışlarını kaçırmamak ve yerin dibine geçmemek için çabaladı. “Kim olduğunu biliyorum,” dedi cesurca, çenesini kaldırmıştı ve inkar etmesi için ona karşı çıkıyordu. “Onun da sık sık ortadan kaybolduğunu fark etmeden edemedim.”

Tor’un gözleri kısıldı. Pislik değil, diye düşündü Christina, kayanın altında kalmış bir böcek. Aptal, anlamsız, önemsiz bir böcek. “Beni ne ile suçluyorsun, Christina?” Sesi kısık ve ifadesizdi ama Christina buna kanmadı. Tor öfkelenmişti. Bu, bir eşin açmaması gereken bir konuydu. Bu tarz ilişkileri görmezden gelmesi gerekiyordu. Yokmuş gibi davranmalıydı. Umursamıyormuş gibi. Ama umursuyordu ve başka bir kadınla olduğu düşüncesi onu öldürüyordu.

“Suçlamıyorum,” dedi boğazına düğümlenmiş duygularla, sesi titriyordu. “Sadece bir gözlem.”

“Rahat ol,” dedi vücuduna bakarak. Gözlerindeki sıcaklık, Christina’nın çıplaklığını kapatan örtüleri delip geçer gibiydi. Hain teni farkındalıkla kızardı, göğüs uçları sertleşti. “Başka bir kadının yatağına girmek henüz aklımdan bile geçmedi.” *Henüz*. Christina’nın kalbi tekledi, ateşli bir ok saplandı göğsüne. “Şimdiye kadar yeterince memnun kaldım.”

“Bunun beni rahatlatması mı gerekir?”

Tor’un dudakları ince bir çizgi halini aldı. “Seni rahatlatmamı gerekmiyor.”

Christina nefesini tuttu. Yerini net olarak belirtmişti. Bunu tahmin etmeliydi. Ondan istediği açıklamayı vermesi için onu zorlayamazdı. Bir kadının, kocasının sadakatini talep etme hakkı yoktu. Eğer isterse bir metres bulurdu ve bu konuda Christina’nın yapabileceği hiçbir şey yoktu. Onu hiçbir şey yapmaya zorlayamazdı. İstekleri tatmin edilemezdi. Ne kadar zorlarsa, o kadar soğuyor ve o kadar çok ayak diriyordu. Ama zorlamazsa, bu duvarı nasıl aşabilirdi ki?

“Ama—”

“Janet seni ilgilendirmez. Bunların hiçbiri seni ilgilendirmez.” Sesindeki çelik soğukluğu, zalim bir kuvvetle savurduğu kılıcı gibi keskin geldi Christina’ya. “Karışma, Christina. Ciddiyim.” Bakışları birazcık da olsa yumuşadı. “Seni incitmek istemiyorum ama işime karışılmasına hoşgörü göstermem. Kendi işlerine bakıp, benimkileri de bana bırakırsan sonunda her şey güzel olacak. Ama işime karışırsan ikimizin başına da bela açmaktan başka bir şey yapmazsın.”

Bu meşum ikaz Christina’nın kulaklarında çınlarken, Tor arkasına dönüp, odayı terk etti.

asyaaslı

ON ALTI

Üç gün sonra gözyaşları kurumuştı ama Christina'nın canı hâlâ kocasının acımasız sözlerini hatırlayarak yanıyordu. Bu adaletsizlik karşısında çileden çıkmıştı. Onunla nasıl bu kadar sert konuşabilmişti? Buraya geldiği ilk günden beri her şeyi onu memnun etmek için yapmıştı – yatakta smır tanımamak bile bunların arasındaydı. Bir an hayatının en cinsellik kokan deneyimlerini paylaşıyorlar, aklından bile geçirmediği erotik, açık saçık şeyler yapıyorlardı. Christina, kendini hiç kimseye Tor'a bu anlarda hissettiği kadar yakın hissetmemiş oluyordu. Ama bir dakika sonra Christina'ya sert bir şekilde haddini bildiriyor, kendini ondan uzaklaştırıyordu. Onu tamamen dışlıyordu. Kendini, onu bedeniyle kazanmaya çalışan, utanmaz bir hayat kadını gibi hissetmesine neden oluyordu.

Tor'un ona vereceği tek şey tutku muydu?

Kesinlikle öyle görünüyordu.

Çok daha fazlasını hayal etmişti. Tor kendini biraz açsa her şeyin mükemmel olacağını biliyordu. Aslında o kadar yalnızdı ki; hayatında ufacık bir sıcaklığa ihtiyacı vardı. Ama bu, iğneyle çukur kazmaya benziyordu – yorucuydu ve başarısız olacağı daha başından belliydi.

Canı cehenneme. Bu ani öfke karşısında kendi de şaşırıldı.

Ama eğer böyle olacaksa – eğer ona tutkudan başka bir şey vermeyecekse – verdiğini alacak ve kendi kendine mutlu olmanın başka yollarını arayacaktı.

Buna, Tor'u Leydi Janet ile paylaşmak dahil değildi.

Tor'un uyarısına rağmen, Christina düşünmeden edemedi. Tor, onun kıskanç, aptal bir kız olduğunu düşünmüş olmalıydı ki bu kesinlikle Christina'ya uygun bir tanımdı çünkü tam olarak böyle hissediyordu. Tor'un uzakta olduğu her geçen gün ise kıskançlığı daha da perçinleniyordu.

Elbette, Leydi Janet'ın da ortalarda olmaması işleri pek kolaylaştırmıyordu. Kahretsin, ne düşünmesi gerekiyordu?

Katip John olmasa, çoktan çıldırmıştı. O da bu arkadaşlıktan en az Christina kadar hoşlanıyormuş gibi görünüyordu ve hava, gezmek için elverişli oldukça sabahları avluda yürüyüşe çıkıyorlardı ve genelde, bugün olduğu gibi, Rhuaire başka şeylerle meşgul olduğunda, sonsuz yazışmalar ve hesaplarla boğuşurken ona odasında eşlik ediyordu. Ne yaparsa yapsın, kocasının sağ kolu, Christina'ya bir türlü ısınamamıştı ve onda da Christina'yı rahatsız eden bir şeyler vardı. Kocasının odasında yeri olmadığını düşündüğünü Christina'ya açık bir şekilde ifade etmişti.

Okuyabildiğini bilse muhtemelen dehşete düşerdi. Gizli saklı okuyabildiği kadarıyla büyük bir klanın lideri olarak ne kadar çok işle boğuşması gerektiği konusunda o ana kadar hiçbir fikri olmadığını fark etti. Kasaba halkının akan çatılarından, geniş arazilerden kiralara toplanmasına, klan üyelerinin arasındaki anlaşmazlıklara çözümler bulunan ya da çok daha ciddi suçlara ilişkin kararlar verilen yargı günlerine kadar her şeyle kocasının bizzat ilgilenmesi gerekiyordu. Bu kadar meşgul olmasına şaşmamak gerekti. Her ne kadar gurur duysa da, büyük bir insanın tek başına kaldırabileceğinden çok daha fazlaydı ve bu yüzden de Christina yardım etmek konusunda daha ısrarcı oluyordu.

Hayatta savaş ve sorumluluklardan fazlası vardı, keşke Tor da bunu görebilseydi.

Kocasının ona kendiliğinden açılmasını beklemişti, ama açılmadığından, onun hakkında her ne öğrenirse mutlu oluyordu.

Okuma yazma bildiğini katip John'a söylemeyi düşünüyordu – muhakkak John'a yardım edebilirdi – ama belgelerin pek çoğu gizliydi ve bu gerçeği bilirse ona çşlik etmesini yasaklayabilirdi.

Ayrıca, öncelikle kocasına söylemek istiyordu. Aslında şekerleme yiyip, kitabını okurken Christina'yı yakaladığı gece neredeyse söyleyecekti ama nedense tereddüt etmişti. Babası gibi davranacağını sanmıyordu, ama Tor gururlu bir adamdı ve kendinden daha eğitimli bir eşi olmasını dert eder miydi bilmiyordu. Yine de olağandışı yeteneklerinin ona yardım etmek için bir yol olup olmadığını merak etmeye başlamıştı. Belki de ona farklı bir gözle bakmasını sağlayabilirdi – bir yatak arkadaşından fazlası olarak.

Katip hikayesini bitirince, Christina tuhaf tanımları karşısında kahkaha attı. “Bu kadar kötü olmuş olamaz,” dedi kibar bir ifadeyle, ucunu sivrilttiği kalemı ona uzatarak.

“Gerçekten bundan beterdi,” dedi minnettar bir ifadeyle kalemı alarak. “O kadar korkmuştum ki üstüme bir şey giymeden yataktaneden fırladım. Ertesi gün nihayet eğitmen kapıyı açtığında pek eğlenmediğini söylesem yalan olmaz.”

“Diğer çocukların da başı belaya girdi mi?”

Hakarete uğramış gibi baktı. “Elbette hayır. Uykumda yürüdüğüme ve kapının nasıl olduysa üzerime kapandığına yemin ettim. Eğitmen de bundan sonra bir daha böyle bir şey yapma ihtimalime karşı sabahlığımla uyumamı söyledi.”

“Bu çok yüce gönüllü bir hareket. O çocukların seni uyurken korkutması çok yanlış.”

Bakışları yine üzerinde çalıştığı parşömene kaydı. “Yüce

gönüllülük değil” dedi rahatsız bir ifadeyle. “Çok korkaktım. Söylersem daha sonra başıma geleceklerden korktum.” Ağzını büktü. “Hoş, sessiz kalmış olmam da çok bir şey değiştirmedir.”

Christina onun adına çok üzüldü. O da korkak olmanın nasıl bir his olduğunu biliyordu. Çok daha güçlü bir düşman karşısında kendi çaresizliğiyle yüzleşmek zorunda bırakılmak nasıldı, biliyordu. Christina ve John’un birçok ortak özelliği vardı.

Elini elinin üzerine koyup, onu teselli etti. “Bazen bunlardan kurtulup, yoluna devam etmek yapılabilecek en cesurca şey.” Sırtından aşağı soğuk bir ürperme geldi. Arkasını dönüp baktığında, kimseyi göremedi.

John bir süre Christina’nın eline baktı. John buruk bir ifadeyle gülümsediğinde Christina düşüncesizce yaptığı hareket konusunda kendine gelmeye başlamıştı. John, “Kiliseye girmek istemiştin, biliyor musun?” dedi.

“Ciddi misin?” Christina elini çekti.

John başını salladı. “Üç ağabeyim vardı.”

Christina anladığını belirterek başını salladı. Dördüncü erkek çocuk için fazla bir seçenek kalmıyordu. “Ne olmak istedin?”

John’un bakışları müteredditti. “Muhteşem bir şövalye.” Yanakları kızardı. “Lancelot gibi.”

Christina’nın gözleri kocaman açıldı. “Chrétien’i biliyor musun?”

“En sevdiğim hikayelerdir.”

Christina’nın yüzünü geniş bir gülümseme kapladı.

Kahkahalar atıp, bir saat boyunca Kral Arthur’un muhteşem şövalyesinden konuştular, ta ki Christina kahvaltı saatinin çoktan geçtiğini fark edinceye kadar...

Christina kendine çekidüzen vermek için odasına döndü ve Büyük Salon’a doğru tek başına ilerledi. Orada, şaşkınlığına tanık olacak kimse olmadığına minnettardı. John’un, kocasından

ilgi görmediğini duyduğuna zaten üzülmüştü ve bu duygu karmaşasını saklayamazdı.

Salonun diğer ucunda, ana girişin yakınında, Leydi Janet'ı etrafında bir sürü adamla gördü. Christina'nın diğer kadınların dönmesi karşısında duyduğu rahatlık kısa süreli oldu. Adamlar kıpırdandığında, kocasının göze çarpan bedeni açığa çıktı. Kalbi onu her gördüğünde olduğu gibi yine yerinden fırladı. Bilinçsizce bir adım ilerledi. Az önce mi dönmüştü?

Bir an durdu. Öyleyse neden gidiyor gibiydi, yeni banyo yapmış ve daha dün Christina'nın yamadığı temiz gömleği mi giymişti?

O an kalbi bedenine ağır geldi. Tor bir gece önce gelmiş ve ona haber bile vermemişti.

Yine ona veda etmeden gitmeyi düşünüyordu üstelik.

Gözleri buğulandı, hem acıdan hem öfkeden. Artık umursamaktan vazgeçmiş şekilde, oraya yürüyecek ve bir açıklama isteyecekti ki muhteşem sarışın Amazon, elini Tor'un koluna koydu.

Tor da elini üstüne koydu. Ama Christina'nın kalbine kör bıçak gibi saplanan bu dokunuş değil, bakış oldu. Şefkatli. Nazik. Christina'nın haftalardır zerresini aradığı duygusal yakınlık, birbirlerine bakışlarından akıyordu.

Tanrım, çok canı yanıyordu! Göğsü öylesine sıkışmıştı ki nefes bile alamıyordu.

Orada aptal gibi durmuş gidişlerini izliyordu. Tor'u izlerken Leydi Janet'ın bakışlarındaki hasret dolu ifadeyi de kaçırmamıştı. Tıpkı kendininki gibi bir hasret. Bu koşullarda empati pek de hoşuna giden bir şey değildi. İçinde şimdiye kadar şüphe vardırırsa da artık kalmamıştı: Bu ilişki henüz bitmemişti – en azından birisi için.

Kendini artık aç hissetmeyen Christina odasına dönmek için geri adım attı. Koşmak için. Hayır. Durdu ve kendini toplamaya

çalıştı. Kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırıp, kaçmayacaktı. Bu kez yapmayacaktı. Bir başka kadının, *kocasını* almasına izin vermeyecekti. Birbirleri için hissettikleri tutkuyu biliyordu ve alabileceğinin hepsi bu bile olsa uğruna savaşımadan onu bırakmayacaktı.

Onda bende olmayan ne var?

Savaşmak için omuzlarını dikleştirerek, Christina Büyük Salon'a gitti ve masanın başındaki yerine oturdu. Yüzüne büyüleyici bir gülümseme yerleştirerek, kalenin zarif leydisi ifadesini takındı, içinde kopan fırtınaları, kalbinin parçalara ayrıldığını belli etmeden.

Tüm yemek boyunca diğer kadının farkındaydı ama Leydi Janet sanki onun orada olduğunun bile farkında değildi. Christina, onun gitmek üzere kalktığını fark edince harekete geçti. Christina yaklaşırken Janet'in gözlerinde çakan kıskançlık ışığı, kaybolmakta olan güvenini tekrar kendine getirdi. Birbirlerini anlıyorlardı.

"Leydi Janet." Diğer kadın zorunlu reveransını yaptı. "Bir dakikanızı alabilir miyim?"

"Elbette, leydim." Saygılı ses tonu konuşmamayı tercih edeceği gerçeğini gizlemiyordu.

Christina derin bir nefes alıp, tüm gücüyle gözlerine baktı. "Birkaç hafta sonra Noel kutlamaları başlayacak, o yüzden de bu ikindin dalları asabiliriz diye düşündüm. Uzun yıllardır burada olduğumu biliyorum ve yerleştirmeme yardım edebileceğini umut etmiştim. Eşim, *dostluğundan* hoşlanıyor, ben de o yüzden birbirimizi tanımamızın iyi olacağını düşünüyorum."

Christina, onun düşmanlığını nezaketle kontrol altına almaya karar vermişti. Arkadaş olurlarsa Leydi Janet'in kocasıyla olan ilişkisine devam etmesi daha zor olurdu, değil mi?

İşe yaramıştı. Leydi Janet şaşırmış görünüyordu; bu arkadaşça teklif belli ki aklını karıştırmıştı. Güzel mavi gözleri huzursuz

bir ifadeyle kıpırdandı. “Üzgünüm, leydim. Yapamam. Bugün olmaz. Yapmam gereken bir şey var.”

Christina, eklem yerleri bembeyaz kesilene kadar ellerini sıktı. Gururu fazlasıyla kırılmıştı ama sakın kalmak için kendini zorladı. “Bu şey kocamla mı ilgili?”

Böyle bir soru Christina’ya gelmiş olsa yanakları kıpkırmızı olurdu. Leydi Janet’in solgun ve sakın ifadesiyse hiçbir şeyi ele vermiyordu. Christina’ya uzun uzadıya baktığında kızaran yine Christina oldu.

“Çok gençsin,” dedi Leydi Janet, sanki kendisi de yeni farkına varmış gibi.

Kendini aşağılanmış hissedene Christina onun özgüveninde aralarındaki her bir yaş farkını hissetti. Leydi Janet’da onda olmayan ne vardı? Christina’nın rekabet etmeyi bile düşünemeyeceği tecrübe ve olgunluk.

Leydi Janet’in ifadesi değişti. Christina’nın sorusunun altında yatan acıyı hissettiği aşıkardı. “Tor,” – kendini durmaya zorladı – “*Ri tuath*ın ilgilenmesi gereken pek çok sorumluluğu var.”

Leydi Janet bu sorumlulukların ne olduğunu biliyordu. Christina’nın içerisinde derin bir umutsuzluk vardı. Tor, karısına değil metresine açılmıştı.

Leydi Janet kelimelerini özenle seçiyor gibiydi. “Gücümüz yeterse hepimiz yardımcı oluyoruz. Endişelenmeni gerektiren bir şey yok.”

Daha fazla aşağılayıcı olabilir miydi? Şimdi de kocasının eski gözdesi onun için üzülmüyordu.

Elinde kalan gururuna dayanmaya çalışarak kendini gülümsemeye zorladı. Sarsılmış olsa da Leydi Janet nezaket göstererek bunu fark ettiğini belli etmiyordu. “Belki başka zaman.”

Leydi Janet başıyla onaylayıp, arkasını döndü. Christina elinden gelenin en iyisini yapıp, gözyaşlarına hakim olarak, gidişini izledi.

Tor başının üzerinde kılıcını kaldırarak, büyük bir güçle rakibinin sert kafatasına indirdi.

MacSorley – canı cehenneme! – yalnızca sırttı. “Dikkat et, komutan,” dedi dişlerinin arasından, “yoksa o şeyle kafamı uçurmak istediğini düşüneneğim.”

Başını değildi belki ama o kahrolası bilmiş ifadesini yer yüzünden silmek istiyordu. Tor dişlerini sıkarak, kılıcını tekrar salladı. Çok fazla adamın savuramayacağı kadar zalim ve tüm gücüyle indirilen bir darbeydi. Hantal İskandinav çenesini ne zaman kapayacağını bilmiyor olabilirdi ama nasıl kılıç kullanacağını kesinlikle biliyordu. Adamların hepsi kılıç sallama konusunda muhteşemdi; bu seviyede, galibiyet ve mağlubiyet arasındaki farkı yalnızca yeteneklerindeki ufak nüanslar yaratıyordu.

MacSorley, her ne kadar bunun için iki elini de kullanması gerekmiş olsa da, darbeyi savurdu. Kasvetli ve buz gibi kış havasında çeliklerin birbirine çarpma sesi yankılandı. Tor, yüzlerine yalnızca birkaç santimetre mesafe kalıncaya kadar kılıcını itti. “Yeter mi?”

MacSorley hâlâ ekşiyen ifadesinin altından sırtıyordu. Kafasını salladı. “Henüz değil.” Sesi gergindi, kendini Tor’un kılıcından sakınmak için tüm kaslarını kullanıyordu. Önce kendini geriye doğru itti, sonra el çabukluğuyla Tor’un kılıcından kurtulmayı başardı. “Bu fazla eğlenceli.”

Tor, bu hareketi tahmin etmiş olması gerektiğini düşünerek, küftetti. Ama düzgün düşünemeyecek kadar gözü dönmüştü. Savaş meydanında odaklanamamak ölüm demekti. Daha da kötüsü, MacSorley bunun farkındaydı ve bunu kendi lehine kullanarak, dikkatini dağıtıyordu. Normalde böylesi taktiklere alışıkta ama MacGregor’un yayı kadar gerilmişti ve adamlar da bunun farkındaydı.

Tor, on seneyi aşkındır bir düelloyu kaybetmemişti ve gelecek on yılda da MacSorley’nin zaferi hakkında övünmesini çe-

kemezdi. Tüm diğer düşünceleri aklından sildi, içinde patlamaya hazır bir volkan gibi yanan ve biriken huzursuz enerjiyi düşünmeyi reddetti. Bu sabah odanın önünden geçerken duyduğu karısının kahkahasını düşünmemeye zorladı kendini. Elini katibin elinin üzerine koyuşundaki yakınlığı ya da birlikte ne kadar rahat göründüklerini. *Altı üstü bir katipti, Tanrı aşkına!* Yarı çıldırmış bir halde gerçekten katibin bebek suratına yumruğunu gömmek istemişti.

MacSorley etrafında daire çizdi, kılıcını bir başka darbeyi savurmak için hazır tutuyordu. “Umarım gelinin seni kısa sürede affeder – hepimizin iyiliği için.”

Tor’un yüzünden meşum bir ifade geçti. “Sen neden bahsediyorsun?”

Burnunu da kaplayan çelik kaskın altından MacSorley kıskırtıcı bir ifadeyle gülümsedi. “Kaleden döndüğünden bu yana normalden biraz daha... *gergin* görünüyorsun. Şimdiki sevimli halinin yeni güzel eşinle bir ilgisi olduğunu düşünmek kulağa pek saçma gelmiyor. O tatlı kızın bir karıncayı bile incitebileceğini düşünemediğimden, suçun sende olduğunu tahmin ettim.”

Tor öfkesini kontrol altında tuttu – zar zor. Ama başka bir adamın, karısının güzelliğinden bahsettiğini duymak bile onu sinir etmeye yetmişti. Tanrım, kontrolü kaybediyordu.

Kendini – ve adamlarını – tamamen işe vermek için uğraşları faydasızdı. Kaleden ayrılırken, Christina’nın yüzünde oluşan ifadeyi aklından çıkaramıyordu. Zorlanmaya ya da sorgulanmaya alışık değildi ve saçma bir tepki vermişti. Çok sert davranmıştı. Christina’nın duymak istemediği gerçekleri söylemişti. Her ne kadar imalı konuşmak ya da gerçekleri yumuşatmak onun için yabancı kelimeler olsa da biraz huzur istiyorsa denemek zorundaydı. Christina, daha önce kimsenin yapamadığı gibi yaklaşmıştı ona.

Dikkatinin dağılmış olması oldukça kötüydü. Ama adamların bunu anlamış ve şu anda da kaynağını tahmin ediyor olması çok daha beterdı. Tekrar saldırdı, bu sefer kendini tamamen şimdiki görevine vermişti – MacSorley’yi tepetaklak görmek.

Viking tüm darbeleri savuşturmuştu fakat Tor yorulmaya başladığını görebiliyordu. Zafer kokusu alıyordu. Muhtemelen MacSorley de alıyordu ki bir kez daha denedi. “Onun gibi bir kadın benim yatağımı ısıtıyor olsa bu soğuk kaya yığnında bu kadar gece geçirmezdim. Senin yerine geçmekten memnun olurum–”

Tor kontrolü kaybetti. Gözleri karardı. Kulakları uğuldadı. MacSorley cümlesini bitiremeden, alçak herifi yere yatırmış, kılıcını boğazına dayamıştı. İlk defa, MacSorley’nin yüzündeki sinir bozucu sırtına kayboldu.

Tor’un damarlarında kanın hızlandığını hissetti. Yıllardır savaşmaktan, öldürme arzusu içgüdüye dönüşmüştü. Birbirlerinin gözlerinin içine baktılar, ikisi de keskin nefesler alıyordu ve her ikisi de Tor’un kılıcını MacSorley’nin boğazına batırmayı ne çok istediğinin farkındaydı. MacSorley, uyuyan yılanı çok kez dürtmüştü. Tor’un bedenindeki her kas zorla bastırıldığı içgüdüleriyle sarsılıyordu.

Kendine hakim olmaya çalıştı ve yavaş yavaş başarılı oldu. Bir anlık çılgınlığın ardından tekrar düşünebilmeye başladı. Yüzüne sert ve acımasız bir ifade çöktü. “Söylemek istediğin başka bir şey var mı?”

Ölümün kıyısında bir adam için MacSorley oldukça sakin görünüyordu. Tek kaşını kaldırdı ama sonra ufacık bir harekette bile canı acıyormuş gibi yüzünü buruşturdu. Ensesini ovuşturarak, “Boyd ile idman yaptığını gördüm,” dedi. Güneşe bakarak gözlerini kıstı. “*Bheithir*, değil mi?” diye sordu Tor’un kılıcının üzerindeki yazıyı işaret ederek. Kılıçların üzerindeki ifadeler, gücünü arttırmak amacıyla yazılırdı. “Daha önce hiç okuyacak

kadar yaklaşmamıştım. Ama ‘yıldırım’ uygun bir ifade olmuş. Ben de yıldırım çarpmışa döndüm.”

Tor, MacSorley’ye ne yapacağına daha karar vermemiş gibi kıpırdamadan durdu. Uzun bir sessizlikten sonra, gözlerini gözlerinden ayırmadan kılıcının ucunu biraz daha batırdı. “Bu gidişle o sivri dilin senin sonun olacak.”

MacSorley sırttı – içinde bulunduğu durum nedeniyle epey huzursuz bir sırtımaydı. “Hiç şüphem yok.”

Tor, kılıcını kenara atarak, elini uzattı. MacSorley, dirseğinden tutarak kolunu kavradı, Tor da ayağa kalkmasına yardım etti.

Bu olay onu epey sarsmıştı. Arkadaş gördüğü bir adamı az kalsın bir hiç uğruna öldürecekti – daha önce kamp ateşi etrafındaki uzun gecelerde yüzlerce kez duyduğu yersiz bir şaka yüzünden.

Diğer adamlardan bir kısmı idmanlarını tamamlamış, mücadeleyi izlemek için etraflarına toplanmıştı. İfadelerine bakılırsa, damarlarında kan yerine buz taşıdığı söylenilen adamın kontrolü kaybettiğini anlayacak kadar çok şeye tanık olmuşlardı. Bu konuda ne yapmaları gerektiğini bilemedikleri de ortadaydı.

Tor da bilmiyordu.

Kollarını göğsünde birleştirerek onlara boş gözlerle baktı. “Sırada kim var?”

Bir anlık ölüm sessizliğinden sonra, MacSorley kahkaha atmaya başladı. “Şaka yapıyor, beyler.” Adamların bir kısmı tereddüt ederek gülümsedi. MacSorley, havadaki gerginliği dağıtarak derin bir nefes aldı. “Yanılmıyorsam, güzel aşçımız yahni yapıyor. Açıkçası yanında içecek de olsa çok hoşuma gider.”

MacSorley’nin açıklaması tam da ihtiyaç duydukları bahaneymiş gibi, adamların hepsi öğle yemeği için kaleye doğru yürümeye başladı. Tor, Viking’in Leydi Janet ile flört ettiğini fark etmişti ve her ne kadar Janet’ın başının çaresine bakabileceğini

bilse de, onu kolundan tuttu. "Janet'ı bugün yalnız bırak," diye uyardı.

MacSorley kaşlarını çatarak, tuhaf bir bakış attı. "Ben sanmıştım ki..." Boğazını temizledi. "Onunla işinin bittiğini sanmıştım. Yanlış anlama. Zararsız flört benimkisi, o kadar."

Tor kaşlarını çattı. MacSorley de Christina ile aynı sonuca varmıştı. "Onunla işim yok; Janet içinden geldiği gibi davranmakta özgür." Tor, sabah Janet ile Büyük Salon'da konuştuğu zamanı düşündü. Ona dinlenmesini söylemişti, fakat o gelmekte ısrar etmişti. "Düşünmememi sağlar," demişti. "Bugün zor bir gün," diye açıkladı Tor. "Janet'in kocası beş yıl önce bugün öldürüldü."

"Ah," dedi MacSorley. "Anladım."

Tam kaleye doğru yürümeye başlamışlardı ki, Tor, Campbell'ın gelmediğini fark etti. Bir şeye dalmış gibiydi. Onu izlerken, Tor sırtından aşağı bir ürperme hissetti. Çok faydalı olsa da Campbell'ın her şeyi sezme yeteneğine alışmak pek kolay değildi.

"Ne oldu?" diye sordu.

Campbell gözlerine baktı. "İzleniyoruz."

Ağacın üzerindeki tüneğinde Christina, kahverengi kırların üzerinden birkaç yüz metre ilerideki kaleyi daha iyi görebilmek için dallardan birini kenara itti. Biraz daha yakın olmayı isterdi fakat fark edilme riskini göze alamadığından, saklanabilmek için ağaç yığının içinde kalmak zorunda hissetmişti.

Leydi Janet'ı takip etmek için ani bir karar verdiğinde, ne ile karşılaşmayı bekleyeceğini bilememişti ama beklediği kesinlikle bu değildi. Gizli bir aşk yuvasından ziyade bir idman kampına rastlamıştı.

Rahatlaması gerekirdi. Ne de olsa Janet ile kocası hakkında-

ki korkuları asılsız çıkmıştı. Aslında başlangıçta rahatlamıştı da ama izledikçe burada tuhaf bir şeyler olduğundan daha da emin olmuştu.

Savaşçıların pek çoğu İskoç usulü savaş için silahlanmıştı - zırh yerine, metaller, *leineler* ve yüzlerinin çoğunu kapayan dehşet verici İskandinav çelik kaskları giymişlerdi. Adamlardan sadece biri, zırh yeleği, pelerin ve gözlerini açıkta bırakan daha alışıldık bir çelik kask giymişti. Christina kaşlarını çattı. Üzerindeki ejder arması çok tanıdıktı.

Uzun boylu, çok kaslı adamların arasında olmaya alışık olsa da Adalılar için bile bu grup... çok *garipti*. Fakat bu kasklar ve ilkel erkek yığınının rağmen kocasını hemen seçebildi. Onu belli eden sadece asil duruşu değil aynı zamanda etrafına yaydığı otorite ve gücü.

Christina, adamların okçuluktan, mızrak atmaya, kaya fırlatmaktan, kaleye tırmanmak için ip atmaya kadar farklı idmanlar yapışını izlerken tuhaf bir şeyler olduğunu hissetmeye başladı. Bunlar sıradan savaşçılar değildi.

Kaya fırlatma sırasında, adamlardan biri onlarca kilo ağırlığında devasa bir taşı başının üzerinde çakıl kaldırır gibi rahatlıkla kaldırdığını gördü. Tor bile taşı yerden kaldırmak için epey çaba sarf etmişti. Diğer savaşçı kahkaha attığında kocası aldırmamış ve onunla birlikte gülmüştü.

Liderin Tor olduğu belliydi ama bu görev sırasında bir başkası önderlik ediyordu. Okçuluk idmanında, diğerlerinden açık ara daha iyi olan adam, öne çıkıp, talimatlar vermeye başladı.

Adamlar küçük gruplara ayrıldığında yaklaşık bir saattir onları izliyordu. Bir anda karnının kasıldığını hissetti ve geri dönse daha iyi olacağını düşündü. Dönüş yolu çok uzun değildi ama toprakta yürümek özellikle nemli olduğunda pek kolay olmuyordu.

Ama o sırada Tor'un sırtındaki kınından kılıcını çektiğini görünce biraz daha kalmaya karar verdi.

Rekabet yeterince medeni bir şekilde başlamıştı – ağır, jilet kadar keskin çelik kılıçların havada birbirlerine karşı savrulması ne kadar medeni olabilirse tabii... Vahşiceydi, kalbi hâlâ fazla hızlı çarpıyordu ama MacRuairi ile yaptığı savaşın aksine bu kez dizleri titremiyordu.

İki adamın sırayla birbirine saldırışı ve iki elle tutulan kılıcın darbelerinden kendilerini savunuşları adeta bir dans gibiydi. Rakibinde tanıdık bir şeyler gördüğünü düşünerek, gözlerini kısarak baktı. Ama adamın başındaki çelik kask nedeniyle yüzünü çıkaramıyordu.

Birkaç dakika sonra, Christina'nın kalp atışları biraz daha hızlandı. Darbeler biraz daha yoğunlaştı, çeliklerin çarpış sesi biraz daha yükseldi. Aniden, idman o kadar da dostane görünmemeye başladı. Christina biraz öne kaydı ve sonra hızla tutunmak zorunda kaldı, bir dal üzerinde oturduğu aklımdan çıkmıştı.

Kusursuz bir hareketle, Tor bacağına diğer adamın bacağına dolayıp, kendisine gelen kolu tutup, sırtına doğru döndürdüğünde Christina nefesini tutup, gözlerini kapadı.

Göz açıp kapayıncaya kadar Tor kılıcını diğer adamın ensesine dayamıştı. Dehşet dolu bir an boyunca, kılıcını boynundan geçireceğini düşündü. Tıpkı daha önce olduğu gibi. Tıpkı o zamanki gibi Christina ufacık bir ses kaçırdı ağzından. Bu sefer, neyse ki, Tor onu duymamıştı.

Tor, diğer adama kalkmasına yardım etmek için elini uzattığında rahat bir nefes aldı.

Gözleri, idman sahasında sergilenen gösteriye takılıp kaldığından, diğer adamların bir kısmının da izlemek için etraflarına toplandığını fark etmemişti.

Ama artık farkındaydı.

Şaşkınlıktan eliyle ağzını kapadı. Kasklarını çıkarmışlardı ve bu mesafeden bile adamlardan ikisini hemen tanıdı. Gerçi Lachlan MacRuairi'yi belirgin tembel duruşundan tanımış olmalıydı. Kocasının en azılı düşmanını görmek yeterince akıl karıştırıcı değilmiş gibi bir İngiliz'in de orada olmasını açıklamak daha zordu. Sör Alex ile, babası tutuklanmadan birkaç yıl önce sadece bir kez karşılaşmıştı ama genç şövalye bir genç kızın kolay unutamayacağı bir yakışıklılığa sahipti. Kocasını neden Edward'ın şövalyelerinden birini eğitiyordu ki?

Tor ile çarpışan adam kaskını çıkardı. MacSorley. Tahmin etmeliydi. Tor, Beatrix'in ardından gitmesini emrettiğinde MacDonald'ın sağ kolunun nasıl tereddütsüz gittiğini neredeyse unutmıştı.

Gözleri bir başka adama da takıldığında, nefes alamadı. Tanrı aşkına, bu nasıl bir yüzdü! Kusursuz bir şekilde erkeksi görünüyordu – altın sarısı ve karamel rengi saçlar ve ilahi yüz hatlarıyla bronzdan yontulmuş bir Apollo heykeli – kesinlikle hayatında gördüğü en yakışıklı erkekti. Yeri kesinlikle heykel kaidesiydi.

Adamlar kaleye doğru yürümeye başladığında, Christina yemek için mola verdiklerini tahmin etti. Tor, MacSorley ve bir başka adamla konuşmak için birkaç dakika daha oyalandı.

Burada neler oluyordu?

Kocasının uyarısını hatırladı. Bahsettiği bela bu muydu? Bir anda Leydi Janet'ı takip etmek konusunda tereddütlere kapılarak, dudağını ısırıldı.

Belki de bu o kadar da iyi bir fikir değildi. Tor'un kızabileceği aklından geçmişti ama o an umursamamıştı. Onu hoşnut tutmak işe yaramamıştı, kaybedecek neyi vardı ki?

"Yanında koruma olmadan kaleden ayrılma." Dudağını ısırıldı. Sözüünü hatırlamak için biraz geç olmuştu.

Ansızın kaleye dönme isteğiyle, alana doğru bir baktı, diğer

adamların da içeri girdiğini gördü. Rahat bir nefes alarak, ağaçtan inmeye başladı. Kolay bir iniş olmuştu, son birkaç metrede de aşağı atlayarak, yaprakla örtülü çamurlu zemine ulaştı.

Yüzünü buruşturdu, daha eski ve sağlam bir ayakkabı giysydi daha uygun olacağını düşündü. İnce deri ayakkabıları kış ortasında – yaz ortasında da pek farklı değildi ya – İskoç dağlarının engebeli arazisinde macera peşinde koşmak için pek uygun değildi.

Ağaçların arasından, gelirken bastığı yerlere basarak ve her adımda kendini daha iyi hissederek kaleye doğru yürüdü. Tüm cevaplara kavuşmuş olmayabilirdi ama en azından kocasının başka bir kadınla birlikte olmak için onu bırakmadığını öğrenmişti. Kimsenin, yokluğuna çok aldırış etmediğini tahmin ettiğinden Tor da bu ufacık geziden haberdar olamayacaktı.

Ağaçların arasından yolunu bulmaya çalışırken, Christina huzursuz bir ıssızlık sezdi. Ormanın ürpertici tenhaliğine yordu. Adımlarını hızlandırdı, ensesindeki tüyler ürperdiğinde bir ağacın ucunu ancak görebildi. Birileri...

Daha arkasına bile dönmmeden, birileri onu tutup, kaya gibi sert göğsüne çekti. Tüm bedenini buz gibi bir telaş kapladı. Tam çığlık atmak için ağzını açacaktı ki arkasındaki eliyle ağzını kapayıp, kulağına, “Ben olsam yapmazdım, *karıcığım*. Hele ellerim o pek güzel boynunun bu kadar yakınındayken,” diye fısıldadı.

Christina’nın kalbi bir an durup, sonra tekrar yerinden fırlayacakmış gibi atmaya başladı. Çelik kadar soğuk ve sert sesi acımasızdı. Onu tutan adamın kocası olduğuna dair hissedebileceği rahatlık da öfkesinin dehşet verici hissi karşısında yok olmuştu.

Tüm Highland’e korku salmış savaşçıyla hiç karşılaşmamıştı ama az sonra göreceğini sezebiliyordu.

Onları gözetleyenin karısı olduğunu öğrenmenin verdiği anlık şokun yerini kör bir öfke almıştı.

Şüphe. Korku. İhanet ihtimali. Farklı duygular yumak oldu, döndü, kıvrıldı ve içinde patlamayı bekleyen yıkıcı bir fırtınaya dönüştü. Bedenindeki her kas baskıyla gerildi. Kanı damarlarında son sürat dolaşüyor, teni alev gibi yanıyor, kalp atışları kulaklarında çınlıyordu. Kendine hakim olmasını sağlayan tek şey, kendine dayanan bedenin yumuşaklığı ve onu kolaylıkla yere çarpabileceğinin bilincinde olmasıydı.

Tor, Campbell ile göz göze geldi, kafasını salladığını gördü ve Christina'nın en azından yalnız olduğunu anladı. Kesin bir baş hareketiyle, adamlarına gitmelerini emretti.

Onların gitmesinin ardından, Christina'yı kendine doğru hızla çevirerek, omuzlarından tutup, derin bir nefes verdi. Ağzının üzerindeki beyaz parmak izlerini görmenin verdiği suçluluk duygusu ve bakışlarındaki korkuya aldırış etmemeye çalışarak gece gibi karanlık gözlerinin içine baktı.

Korkmuş olmalıydı. Hem de çok.

“Beni gözetlemek için gerçekten iyi bir bahanen olsa iyi olur.”

Christina gözlerini daha da iri açtı. “Seni gözetlemiyordum. Böyle bir şeyi nasıl düşünebilirsin?”

O da böyle düşünmek istemiyordu ama lanet olsun ki bu ihtimali de görmezlikten gelemezdi. “Seni bir ağacın tepesinde oturmuş beni izlerken bulduğumdan olabilir mi? Ya da beni takip ettiğin için? Ya da seni ilgilendirmeyen işlere burnunu sokmaman konusunda seni uyardığımdan?” Dişlerini sıktı ve bakışları keskinleşti, “Ya da bizi bir araya getiren ihaneti hatırladığımdan.” Christina, sanki darbe almış gibi irkildi. Kendini kollarının arasından çekmeye çalıştı ama daha Tor'un işi bitmemişti. Tor daha da yaklaşarak, gözlerine bakması için onu zorladı. “Biri senden beni takip etmeni mi istedi, Christina?”

Açık açık tehdit edilmiş olmasına rağmen Christina ufak çenesini kaldırdı. Bir doksandan uzundu ve Christina'nın en az iki

katı ağırlığındaydı, savaş meydanında yüzlerce adam öldürmüştü ve ülkede en çok korkulan savaşçılardan biriydi ama ona sinekten de ufakmış gibi bir ifadeyle bakıyordu.

“Hayır, tabii ki. Sana asla ihanet etmem.” Sesinden ve ifadesinden doğruyu söylediği anlaşılıyordu. “Evliliğimiz nasıl başlamış olursa olsun, şimdiye kadar bana güvenebileceğini anlayacağımı umut etmiştim.”

Ona güveniyordu ama tam olarak değil. Güven insanları öldürürdü. “Birileri için gözetlemiyorsan, o zaman neden bir ağacın üzerinde olduğunu nasıl açıklayacaksın?”

Christina dudağını ısırды, yanakları kızarmıştı. “Kasabaya gittim. Aşçının ballı pastalarından hasta olan küçük Iain’e götürüyordum – çok sever, bilirsin,” – ki bilmiyordu – “sonra Leydi Janet’ı gördüm ve takip etmeye karar verdim.”

Tor’un şakaklarındaki damarların nasıl seğirdiğini gördü. Ona verdiği tüm talimatları görmezden gelmiş gibi değil de sanki hoş bir gezintiye çıkmış gibi görünüyordu. Ona doğru bir adım attı, sabretmeye çalışarak, yumruklarını sıktı. “Yani bundan, seni bulmamın sebebini, kıskançlıktan, sana öyle olmadığını söylediğim halde, birlikte olduğumu düşündüğün kadını kırlarda takip etmeye karar verdiğin sonucunu mu çıkarmalıyım... hem de *tek başına*?” Sesi öfkeden titriyordu. Ona neler olabileceğini düşündüğünde... aklını kaçırarak gibi oluyordu. “Tanrım, Christina, kendini nasıl bir tehlikeye attığının farkında mısın?” Aklından pek çok ihtimal geçti, bu ihtimallerin arasında yırtılmış bir elbise de vardı. “Yanında bir muhafız olmadan kaleden çıkmayacağına bana söz vermiştin.”

Christina’yı bir ağaca dayadı ve gidecek daha fazla yeri olmadığından, yüzünde af diler gibi bir ifadeyle Christina da başıyla onayladı.

Fazla yakınında duruyordu. Şekerli, çilekli kokusunu alabili-

yordu ki bu da öfkesini alevlendiriyordu. Hep böyle muhteşem kokmak zorunda mıydı? Tor'u çılgına çevirmek için acımasız bir sabır testi olsa gerek.

"Sen öyle söyleyince kulağa çok saçma geliyor ama başka ne düşünmemi bekliyordun ki? Nerede olduğun hakkında bana hiçbir şey söylemiyordun ama belli ki metresine açılıyordun."

Çünkü lanet olsun ki karısını korumaya çalışıyordu. Hiçbir şekilde onu bu işe bulaştırmak istemiyordu. Bruce'un muhafızları hakkında herhangi bir bilgiye sahip olmanın onu nasıl bir tehlikeye sokacağını düşünmek bile kanını donduruyordu. Bu bir ihanetti ve onun kadın olması Edward için bir şey ifade etmiyordu. "Janet sadece bize yemek pişiriyor. Ondan rica ettim ve kabul etti – herhangi bir soru sormadan."

Christina, imayı duymazdan geldi. "Burada neler oluyor?" diye sordu, ufak burnunu kırıştırarak. Tor ikaz eder gibi bir bakış attı ama Christina bunu da umursamadı. "Bu adamlar kim ve neden onları gizlice eğitiyorsun?"

Tor'un iliklerini dahi ürperten soğuk ancak korku olarak tanımlanabilirdi. "Şimdi kaleye dönüyorsun, gördüğün her şeyi unutuyorsun ve bir daha buraya asla gelmiyorsun. Anladın mı?" Bağırıyordu. Daha önce kimse onu bu hale getirmemişti, kimse böylesine kontrolünü kaybetmesine neden olmamıştı. Christina olduğu yerde sindi ama Tor onu kolundan tutup, zorla gözlerinin içine baktı. Kalbi hâlâ hızlı hızlı atıyordu. Kendini dinlemesini sağlayana kadar onu sarsmak istiyordu. "Bu konuda bana bir daha asla soru sormayacaksın."

Aralarında yalnızca birkaç santim vardı. Daha önce hiçbir kadını bedeniyle korkutmaya çalışmamıştı ama ne kadar ciddi olduğunu görmesine yardımcı olacaksa o zaman elinden gelen her şeyi yapardı. Tanrı aşkına, korkması gerekiyordu. Fakat ufak tefek karısı, ona güvenmesi gerektiğinden daha fazla güveniyor gibi görünüyordu. Şu anda, kendi bile kendine güvenmiyordu.

Christina'nın narin yüz hatlarından bir isyan dalgası geçti. "Belki de Sör Alex'e sormalıyım," dedi gözlerini kırpmadan gözlerine bakarak. *Kahretsin, lanet İngiliz'i tanımıştı.* "Ya da Lachlan MacRuairi'ye." Mahcup bir ifadeyle gülümsedi. "İhtiyacım olduğunda—"

Tor lafını kesti. Christina'yı sertçe kendine çekti, tüm bedninden korkunç bir duygu geçti. "MacRuairi bir yılan. Ondan uzak dur."

Christina kocaman açtığı gözlerle başını salladı. Korkunç bir duygunun ne demek olduğunu gördü – ya da sesinde duydu – ve korku, tartışmaya dair tüm düşüncelerini sildi, götürdü.

"Öyle demek istemedim," dedi titreyen dudaklarla. "İstediğin buysa bir daha asla bahsetmem."

Tor donakaldı. Ne yapıyordu? Christina ona öyle bakıyordu ki sanki vuracağından korkuyordu. Tanrı aşkına, tüm erkekler babası gibi değildi ki. Onu asla incitmezdi, yalnızca onu korumak istiyordu. Christina onu sadece... *kışkandırmıştı.*

Ama Tor kıskanmazdı.

Göğsü o kadar sıkışmıştı ki nefes alamadı. Christina'yı kendine çekti, yalnızca böyle rahatlayabileceğini biliyordu. Buna karşı koyamadı. Çok yakınındaydı ve duyguları çok güçlüydü.

Göz göze geldiler; Tor boğuluyordu. "Tanrım, benden ne istiyorsun?"

Sesindeki saf duygular karşısında Christina'nın gözleri kocaman açıldı. Ama daha cevap veremedi, Tor başını eğip, neredeyse onu ilk gördüğünden beri yapmak için tuttuğu şeyi yapıp. İnleyerek, dudaklarını dudaklarına götürdü.

asyaaslı

ON YEDİ

Christina'nın şaşkınlıkla açılan ağzını dudaklarıyla kapadı. Bir anlık temasla Christina'nın kalbi göğsünden fırlayacak gibi atmaya başladı. İnanılmazdı – daha önceki hiçbir şeye benzemiyordu. Dügün günlerinde dudaklarının dudaklarına baştan savma değışı bu ateşli hareketlerin yanından bile geçemezdi. Ya da bu, sadece ona ait olduğunu hissettiren hareketlerin.

Tarifsiz baskı, muhteşem duygular ve bu yakınlık. Kusursuz bir histi. Doğruydu. Sanki dudakları bunun için yaratılmıştı. Sadece bunun için. Tor için.

Christina kendini karanlık bir kuyunun içine çekilmiş, şehvet duygusunun içinde boğuluyor gibi hissediyordu. Sıcaklık. Tor'un bedeninin haşmetli kuvveti. Baş döndürücü kokusu. Baharatlı, yoğun tadı. Saf erkekliğinin karşı konulmaz gücüyle tüm duyularını etkisi altına alıyordu.

Ve ağzı... kayıyor, tadıyor, kendi ağzı üzerinde geziniyordu. Tanrım! Dudakları görüldüğü kadar sıkı ve yumuşaktı. Christina'nın verdiği karşılığa boyun eğiyor – hayır, daha fazlasını talep ediyordu.

Christina da bunun üzerine teslim oldu. İsteyerek. Ateşli kucağında kendini kaybedip, deneyimsiz hareketleriyle elinden geldiğince, büyük bir hevesle öptü onu.

Tor, inleyerek, Christina'yı kendine çekti, bedenini bedeni-

ne yerleştirdi. Karnında arzusunu hissedebiliyordu. Her tarafını bir sıcaklık kapladı, bacaklarının arasında, göğüslerinin hassas ucunda yoğunlaştı. Teni gerilerek, alev alev oldu. *Daha yakın* diye kıvranıyordu bedeni. Elleri arasında eriyip, gidiyor, öpücüğünde kayboluyordu. Onda kayboluyordu.

Öpüşmeleri yoğunlaştı. Sertleşti. Hızlandı. Daha da ısrarcı bir hal aldı. Christina ağzını açarak, dilinin sıcaklığını hissederek, inledi.

Derin bir nefes aldı. Bu anın ıkkelliğİ ve saflığı bir süreliğine de olsa onu şaşırtmıştı. Ama Tor düşünmesine fırsat bile vermeden, günahkar öpücüklerinin karanlık duygularıyla mühürledi dudaklarını.

İçine giriyordu. Yağmalıyordu. Her seferinde daha fazlasını alıyordu. Daha derin. Daha sıcak. Daha ıslak. Ta ki kalbi göğsünden fırlayacak gibi atana, tüm bedenini ağır, yıkıcı dalgalarla sıcaklık kaplayana kadar.

Tor'u içine çekti, bir öpücüğün bu kadar güçlü olabileceğini hayal bile etmemişti. Öpüşünde hissettiğı yalnızca şehvet değildi. Çok daha fazlasıydı. Kalbini çıkarıp, parçalara ayıran bir şeydi. Öpüşünde özlem vardı, hep sakladığı saf duyguları. Şefkatli ve erotikti ama aynı zamanda nefesini kesen bir sertliğı de vardı.

Dili, diline dolanarak, daha fazlasını istedi. Çekingen hareketlerle Christina da ona katıldı. Daireler çizdi, birbirine dolandı, ayak parmaklarına kadar işleyen lezzetli ve sıcak dansında ona eşlik etti.

Tor, ona doyamıyordu. Sanki ona muhtaçtı. Adeta ağzı ve diliyle, Christina'nın ruhuna olan sahipliğini ilan ediyordu. Parmakları saçlarından geçti, ağzını ağzına çevirdi. Christina, başının arkasında parmaklarının sıcak baskısını hissedebiliyordu. Teninde sakalının sertliğini. Kalbinde kalbinin atışını.

Tor, ağzının daha da derinlerine inerek inledi. Bedeninin

ağırlığı Christina'nın üzerine çökmüştü. Dilinin ritmiyle uyumlu bir şekilde eliyle göğsünü sıkıyor, kalçalarını kalçalarına bastırıyordu.

Christina, parmaklarını kaslı, geniş omuzlarına bastırarak inledi. Kendini zayıf, dermansız hissediyordu, Tor'un ona istediği doruğu yaşatmasını arzuluyordu.

Tor'un elleri Christina'nın poposunda gezindi, onu avuçladı ve tam baskıyı hissetmesi gereken yere getirene kadar kaldırdı.

Tanrım, o kadar muhteşem bir histi ki. Nefesi iyiden iyiye düzensizleşene kadar çelik gibi erkekliğine sürtünerek inledi.

Dudaklarını dudaklarından ayıran Tor, kesin bir ses tonuyla, "Yeter!" dedi.

Zevklerinin böylesi beklenmedik bir kesintiye uğraması karşısında Christina afalladı. Bilinçsizce uzandı ama Tor engelledi.

Christina gözlerini kırıştırdı. Gözlerinin önündeki tutku perdesi yavaşça aralandı ve Christina karşısında şaşırmış, suçlayıcı bakışlarla karşılaştı. Tor ona sanki bir tane daha kafası çıkmış gibi, şaşkınlıkla bakıyordu. Sanki Christina onu korkutmuştu. Gözlerini kocaman açtı. *Christina, onu korkutmuştu.*

Çünkü ona hissetmek istemediği bir şey hissettirmişti. Ondan hoşlanıyordu. Gerçi dik kafalı, inatçı herif henüz bunun farkında değildi. Ama olacaktı. Şişmiş dudaklarında bir gülümseme belirdi. Aslında şirindi.

Tor hızla kendine geldi ama yeterince hızlı olamamıştı. "Seni kaleye geri götürüyorum," dedi elinden tutarak. "Şimdi!"

Christina, kendini çekiştirmesine izin verdi. Ne ani tavır değişikliği ne de çenesindeki köşeli, sert ve ciddi ifade umurundaydı.

Artık hiçbirinin önemi yoktu. Çünkü hiçbir şey, yeni öğrendiklerinin kesinliğini değiştirmezdi.

Buzdan kalkanını aşmıştı. Bu, en başından beri beklediği işaretti. Tor, ondan hoşlanıyordu. İspatı da öpücüğündeydi.

Tor, kendine neler olduğunu anlamamıştı. Bir an öfkeliydi, sonrasındaysa onu daha önce hiç kimseyi öpmediği gibi öpüyordu. Sanki ona karşı tatmin olması imkansız bir ihtiyaç hissediyordu. Tutku onu rahatsız etmiyordu; ama göğsünde delicesine atan kalbi bambaşkaydı.

Bilinçsizce, onu öpmemek için kendini tutmuştu, sanki bilinç altında tehlikeyi sezmişti. Artık nedenini biliyordu. Aralarında ki bağ fazla sağlamdı. Hisleri çok güçlüydü. Çok yoğun. Onları saklamaya çalışmak ise Herkül gibi kuvvet gerektirirdi.

Şimdi bir de ağzının bal tadını aldıktan sonra başka bir şey düşünemiyordu. Küfrederek, önündeki dalı öylesine sert itti ki dal kırıldı.

Arkasında Christina'nın güçlkle nefes aldığını duyarak, adımlarını yavaşlattı, fazla hızlı yürüdüğünü fark etmemişti. Arkasını dönerek sert bir bakış attı. Christina sessizdi. Fazla sessiz. Hiç şikayet etmeden sessizce peşinden geliyordu.

Yüzündeki ifadeyi beğenmedi. Ağzının kenarında hafifçe yukarı kalkmış dudak kenarları yalnızca küstahlık olarak tanımlanabilirdi. Gülümseyecek ne vardı? Güpegündüz ormanın ortasında ona neredeyse tecavüz edecekti, Tanrı aşkına.

"Neredeyse geldik," dedi geçiştirircesine.

"Ne güzel."

Ne mi güzel? Tor gözlerini kıstı. Ne işler çeviriyordu böyle?

"Bugün başka işin var mı?" diye sordu Christina nazik bir ifadeyle.

"Evet," dedi Tor.

"Beni daha önce neden hiç öpmedin?" Konunun bu kadar beklenmedik şekilde değişmesinin üzerinc Tor neredeyse önündeki kayaya takılıp düşecekti.

"Bilmiyorum," diye yanıtladı sert bir ifadeyle. "Sanırım bunu daha önce hiç düşünmedim."

Christina, sanki yalan söylediğini bilirmiş gibi tek kaşını kaldırdı. “Açıkçası benim epey hoşuma gitti.”

Tor, iyi ki bir şey yemiyordu, yoksa kesin boğulurdu.

“Hem de epey,” dedi. “Sanırım bundan sonra bu konuda biraz ısrarcı olacağım.”

İsrarcı olmak mı? Tor duyduklarına inanamıyordu. Ufak tefek karısı ona emirler mi veriyordu? Tor, liderdi. Kimse onunla böyle laubalilikle konuşmaya cüret edemezdi. Bu hatasını düzeltmesi gerekiyordu. Ama daha kafasında bir cevap toplayamadan, “Başka neyi hiç düşünmedin?” dedi. Tor’un dehşet dolu gözlerinin içine baktı. “Kaçırdığım başka bir şey olabileceği düşüncesi bile çok kötü.”

Bakışları, Tor’un gömleğinin altındaki güçlü kaslara kaydı. Küçücük pembe dilini, alt dudağında gezdirmiş Tor’un kasıkları-na bir arzu seli gönderdi. Christina tepkisini sezmişti ve bu defa şehvetli dudaklarında beliren gülümseme barizdi.

Tanrı yardımcısı olsun.

Uzun, ipeksi saçlarını geriye atarak, yürümeye devam etti, arkasında Tor’u şaşkın ve biraz da büyülenmiş gibi bıraktı.

Aralarında belli belirsiz bir değişiklik olmuştu ve Tor’un içinde bir ses bundan hoşlanmayacağını söylüyordu. Hem de hiç.

Kasaba görüldüğünde epey rahatladı. Dunvegan kasabası, limandan iki kilometre kadar bir alan içinde üst üste yığılmış, saman çatılı yirmi kadar küçük kulübe, ürünlerini satmak için çiftçi ve balıkçıların toplandığı ufak bir pazar, kasabanın demircisi, ahırlar ve bir meyhaneden oluşuyordu.

Yaklaştıkça, Tor huzursuz bir ürperti hissetti. Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Ortalık fazla sessizdi. Normalde, bu vakitte her yer kıpır kıpır olurdu ama şimdi sanki herkes içeri girmiş gibi görünüyordu.

Limana doğru döndüklerinde sebebi anlaşıldı. İki yabancı kadırga demirlemişti.

Tor küfretti, tam Christina'yı kulübelerden birine gönderecekti ki Rhuaire'nin telaşla geldiğini gördü. "Tanrı'ya şükür, döndünüz," dedi. "Haber göndermeye cesaret edemedim."

"Ne oldu? Kimin bu gemiler?"

"John MacDougall." *Kahretsin.* Lornelar'dan John, MacDougall liderinin en büyük oğlu ve yardımcısı. Ayrıca tam bir pislik. "Edward, Ross Kontu'nu tutukladığı için, kiralari toplamaya MacDougall gelmiş. Adamlar kaleye girmesine engel olunca – sizin izniniz olmadan hiç kimsenin girişine izin verilmediğinden – adamlarıyla, kışlık rezervlerin yarısına el koymaya karar verdi. Coll, kurutulmuş et stoğunun yarısını almalarını engellemeye çalışırken başına bir darbe aldı."

Tor, tüm kutsal şeylere küfrederek, dişlerini sıktı. Yani Edward'ın yeni amiri, Skye'daki varlığını hissettirmek için halkını taciz etmeye mi karar vermişti?

"Yanında kaç adam var?" diye sordu sağ koluna.

"Yalnızca birkaç tane. Geldiklerinde zaten oradaydım."

Tor'un da yanında muhafızları yoktu. Normalde sayıca üstün olmaları umurunda olmazdı ama normalde yanında karısı da olmazdı. Tor, İskoçya'nın savaşında tarafsız kalmaya yemin etmişti ve Edward'ın amiriyle çarpışmak gibi bir niyeti yoktu ama MacDougall kibirli pislüğün tekiydi ve ona kesinlikle güvenmiyordu. "Leydi'yi kaleye götür–"

"Maalesef bunun için çok geç." Christina, limanı gösterdi.

Onları görmüşlerdi. MacDougall ve en az kırk kadar adamı diğer taraftan – pazar tarafından – ellerinde küfelerle, gemilere doğru gidiyordu. MacDougall yürürken hafif aksıyordu, topal bacağı lakabının kaynağını oluşturuyordu; John "Bacach" ya da "Topal John".

Tor'un gözleri, Christina'nın gözlerine değdi. "Yanımdan ayrılma." Christina başıyla onayladı. "Ve konuşmayı bana bırak,"

dedi biraz düşündükten sonra. MacDougall, evliliklerini muhakak sorgulayacaktı ve Tor, Christina'nın düşüncesizce söyleyeceği bir lafla Edward'ın yeni amirinin tarafsızlığı konusunda şüphelenmesini istemiyordu. Yumruklarını sıktı. MacDonald'ın planı sınanmak üzereydi. John MacDougall pislik olabilirdi ama aptal değildi. Hatta MacDougall'ın ziyaretinin zamanlamasının bile tesadüf olduğundan şüpheliydi. Edward, evliliği duymuş olmalıydı.

“Ah,” dedi MacDougall yaklaşırlarken. “İşte aradığımız adam. Vergileri toplamaya geldim ama muhafızın beni içeri almadı ve senin burada olmadığını iddia etti.”

Tor, ondan birkaç metre uzakta durdu. “Gördüğün üzere, döndüm.” İki adam karşılıklı durdular. Tor ondan en az otuz santim uzundu ama MacDougall domuz gibiydi – geniş ve kaslı. Bir de arkasındaki kırk adamın avantajı vardı. Tor'un yanında yalnızca Rhuaire, bir avuç muhafız ve karısı vardı. Christina'nın yanında olması herhangi bir şey yapmasını engelliyordu ve ikisi de bunun farkındaydı. Yine de geri adım atmak mizacına aykırıydı. “Sen de halkımın mallarını çalmaya karar verdin?”

MacDougall soğuk bir ifadeyle gülümsedi, bu gülüş Tor'a yılan gibi hain kuzeni MacRuairi'yi anımsattı. MacDougalllar, MacDonaldlar, MacRuairiler ve MacSorleyler, Somerled'in dört kolunu oluşturuyordu. MacDougalllar ve MacDonaldlar'ın arasındaki güç savaşı ve kin, Brucelar ve Comynler arasındaki kadar ölümcül ve belirgindi. Her iki klan da Adalar'daki egemen güç olmak istiyordu ama şu anda güç MacDougalllar'ın elindeydi.

“Bize borçlu olduğunuz vergilerin alacağının bir depozitosu olarak farz et.”

Tor, öfkesine hakim olmaya çalıştı. “Krala bu senenin ödemesi yapıldı.”

MacDougall kaşını kaldırdı. “Borcunuzun yanında ufak bir miktar.”

“Tam olarak borç miktarını ödedik. İstersen kayıtları kontrol et. Bu seneki saldırılar yüzünden çok hasat olmadı.”

“Sorunlarınız kralın umurunda değil. Ross tutuklandığından beri ilgilenemiyordu ama şimdi işler değişti. Artık ben varım.”

“Hangi kraldan bahsediyorsun? Geçen sene önünde diz çöktüğün kral mı, yoksa bu seneki mi?”

Tor’un attığı taş gedğine oturmuştu. MacDougall, öfkeyle kırdı ve yanındaki iri kıyım adam – şüphesiz sağ koluydu – elini kılıcının kabzasına götürdü. MacDougall’ın, Edward’a zoraki bağlılığı, akrabaları Kral John Balliol ve Comynler pahasına olmuştu ve hâlâ sinirini bozuyor olmalıydı.

“Kral Edward’ın tahttaki yerini mi sorguluyorsun? Seni uyar malıyım ki – elbette bir dost olarak – ihaneti hafife almaz. Zaten evliliğin, sadakatin konusunda epey soru işaretleri oluşturdu.”

İhtiyatlı bakışları Christina’ya döndüğünde, Tor, onu arkasına saklamak için duyduğu karşı konulmaz dürtüyü bastırmak zorunda kaldı. MacDougall, başka bir durumda olsalar, ölümle cezalandırılacak şehvet dolu bakışlarını saklama zahmetine bile girmeden baktı. Tor, kılıcına uzanmak için kaşınan ellerini yumruk haline getirdi. Kendini hiç bu kadar eli kolu bağlı hissetmemişti ama Christina’nın yanında olmasıyla, zincire vurulmak arasında bir fark yoktu.

“Evliliğimin siyasetle hiçbir ilgisi yok,” dedi Tor ifadesiz bir ses tonuyla, o kadar ifadesizdi ki içinde alevlenen öfkeden eser bile yoktu. “Onu gördüm ve istedim.”

MacDougall’ın gözleri hâlâ Christina’nın üzerindeydi. Neyse ki Christina tüm sakinliğiyle yanında duruyordu. Adamın ağzı sulanmış bir ifadeyle baktığını fark etmişse de itibar etmedi. “Evet, evliliğinin nasıl olduğunu duydum. leydim.” Christina’nın önünde eğildi, Christina da dimdik durarak karşılık verdi. MacDougall, Tor’a dönüp, “Aklının başından neden gittiğini anla-

mak zor değil,” dedi. Bakışları keskinleşti. “Gerçi, acele nika-
hının sebebinin aşk olduğunu duyduğuma çok şaşırdığımı itiraf
etmeliyim.”

Christina karşı çıkacaktı ki, Tor elini sıkıca tutup, ağzına gö-
türdü. “Evet, onu gördüğüm anda büyüledim.” Göz göze gel-
diklerinde, Christina’nın şaşkınlığını gördü. Daha sonra açıkla-
ması gerekecekti ama bu sohbetten hoşlanmamıştı.

“Ailende sık olan bir şey,” dedi MacDougall, Tor’un daha
önce MacDonald’a söylediği sözleri tekrarlayarak. “Kardeşin
burada mı? Tutulmamış bir sözü halletmemiz gerekiyor.”

Tor, konunun değişmesinc sevinmişti ama MacDougall’ın
ikna olmadığının da farkındaydı. “Burada değil. Ama döndüğün-
de, yaşadığınız rahatsızlıkların telafisi için elimden geleni yapa-
cağım.”

“Yap,” dedi MacDougall. “Nicolson’ın kızının çeyizinin ya-
rısı yeter bence.”

Tor, dişlerini birbirine kenetledi. Buna hırsızlık denirdi ama
Torquil kendi savaşını kendi vermeliydi.

MacDougall, Christina’ya bir kez daha bakıp, Tor’a döndü.
“Evlilik haberleri kralın kulağına gittiğinde, bir şeyin atlandığını
fark etti.”

Tor, MacDougall’ın söyleyeceklerinden hoşlanmayacağını
sezerek, gözlerini kıstı. “Nasıl bir şey atlanmış?”

“Görünüşe bakılırsa, adın listede görünmüyor.”

Lanet olsun. Atladığı falan yoktu. Tor, tüm İskoç asillerin-
den istenen, Edward’a sadakat, bağlılık ve saygı yemini listesine
adını birkaç yıl önce bilerek yazdırmamıştı. “O dönemde İrlan-
da’daydım.”

MacDougall gülümsedi. Tor’un yüzünden bir şey anlaşılma-
sa da, MacDougall kanmamıştı. Elini salladı. “Önemli değil. Bu
ufak ayrıntı kolaylıkla düzeltilebilir. Berwick’e kadar gitmene
gerek yok. Stirling Kalesi de olur, ocak sonunda mecliste.”

MacDougall bir süre sonra, kışlık rezervlerin bir kısmıyla birlikte gitti. Tor da içi içini yiyerek, gidişini izledi. Ama şimdiden, gidenleri geri getirmek için plan yapmaya başlamıştı. MacDougall da şüphesiz bunu bekliyordu. İskoçya'da işler böyle yürürdü. Ancak MacDougall tehlikeli bir oyun oynuyordu. Tor'un da bir sınırı vardı ve Lornelar'dan John, sınırı aşmıştı.

Öfkesi hâlâ geçmemişti. Karısının macerası yalnızca Bruce'un takımının güvenliğini tehlikeye atmakla kalmamış, aynı zamanda Tor'a ufak bir servete mâl olmuştu. Daha da beteri, evliliği başına tam da korktuğu şeyi getirmişti – onu, başlamakta olan fırtınanın tam ortasına atmıştı. İki aydan daha kısa bir süre sonra, bir tercih yapması gerekecekti.

Christina kendini bitkin hissediyordu. Kaleye dönüş yolu oldukça sessiz geçmişti. Paylaştıkları tutkulu öpücükler ve oynaşmalar sanki çok uzaklarda kalmıştı. Tor, onun yüzüne bile bakmıyordu. Hem Tor'u takip etmiş, hem de belli ki görmemesi gereken bir şeye tanık olmuştu ama Christina'nın kasabadaki varlığı da Tor'un elini kolunu bağlamıştı. MacDougall'ın, kış rezervlerini götürmesine mani olur muydu? Bunu bilemiyordu ama Christina'nın orada olması, ona başka bir seçenek bırakmamıştı.

MacDougall'ın ziyareti, evliliklerinin Tor'u uzak durmak istediği belanın içine attığını göstermişti – kralın dikkatini çekmek istemiyordu. Christina yüzünden Edward, Tor'un sadakatini sorguluyor ve bağlılığı üstüne yemin etmesini sağlayarak, bir taraf seçmesi konusunda onu zorlamaya çalışıyordu.

MacDougall ile tanışana kadar, Christina da tehdidin ciddiye alınmadığını farkında değildi. Lornelar'dan John, acımasızlığıyla tanıyordu ve arkadaşmış gibi görünmesine rağmen, Christina'nın onun bakışlarında gördüğü kesinlikle arkadaşlık değildi – daha çok gazez, hatta kıskançlıktı. İştahlı bakan gözleri Christina'nın

tüylerini diken diken etmişti. Yalnızca kocasını kızdırmak istediğini bilmek bile bir an önce gidip, banyo yapma arzusuna mani olmuyordu. Namı dört bir yana duyulmuş İskoçyalı savaş ilahına üstünlük taslayabilmenin tadını çıkarmıştı ve Christina, bunların sadece Edward'ın güçlü amirinden gelecek belaların başlangıcı olduğunu seziyordu.

Tor, aşık olduğu için evlendiğini söylediğinde afallamıştı. Elini öperken gözlerindeki bakış ve...

Bunun muhtemelen MacDougall'ın yararına olabileceğini fark ettiğinde kalbi tekledi. Elbette, gerçekleri anlatmayacak kadar onurluydu. Ama yine de Christina gerçeğin bu olduğuna inanmak istiyordu.

Tor, *birlinnden** inmesine yardım ederken, Christina bu sessizliğe daha fazla dayanamadı. “Evliliğimiz başına bir sürü bela açıtıysa özür dilerim. İskoç siyasetine karışmak istemediğini biliyorum.”

“Seni ilgilendirmez, Christina.”

Onu böyle geçiştirmesinden nefret ediyordu. Tor, onu merdivenlerden yukarı doğru yönlendirmeye çalıştı ama Christina kıpırdamadı. Tor'un adamları onları biraz yalnız bırakma nezaketini göstermişti. “Neden senin için bu kadar önemli?” diye sordu Christina.

Tor, derin bir iç çekerek, Christina'ya baktı. “Ne, neden benim için bu kadar önemli?”

“Uzak durmak. Bugünden itibaren, bunun nasıl imkansız olduğunu göremiyor musun? Edward, krallığının hiçbir noktasına dokunmadan geçmeyecek – ne kadar uzak olursa olsun.”

“MacDougall beni yalnızca uyarıyordu, sadece gözlerinin üzerimde olduğunu gösteriyordu. Ben ona karşı bir hareket yap-

* Ortaçağda İskoçların kullandığı sandal. (Ed. N.)

mazsam, o da bana karşı bir harekette bulunmayacak. Şimdilik bu kadarı yeterli.”

Christina, için için vatansever Fraser kanının kaynadığını hissetti. “Sen de kenarda durup, Edward ve MacDougall gibi insanların İskoçya’ya hükmetmesini izlemekten rahatsız olmayacak-sın öyle mi?”

Tor’un gözleri tehlikeli bir ifadeyle alevlendi. Bu soruyu bir eleştiri olarak algılamıştı – ki belki de öyleydi. “Ben halkımı, onlara çaresizlikten başka bir şey getirmeyecek olan bir savaşa sürüklemek istemiyorum. İskoçya ve Adalar hakkında hiçbir fikri olmayan ve buraları hiç de umursamayan bir kral için savaşarak, savaş meydanında kafaları bedenlerinden ayrılan bir halk görmekten rahatsız olmayacağım. Kocasız kalan kadınlar ve babasız kalan çocuklar görmekten de. Topraklarımın yağmalandığını, hayvanlarımın telef edildiğini görmekten de. Hayatımın son yirmi yılını klanıma barış ve refah getirmek için elimden gelen her şeyi yapmakla harcadım ve bunun, uzaktaki kralların çatışmalarıyla mahvolduğunu görürsem kahrolurum. Savaşı bu kadar çok mu istiyorsun, Christina?”

“Elbette hayır,” dedi Christina, tepkisinin yoğunluğu karşısında afallamıştı. Damarına basmıştı ve nedenini merak ediyordu. “Anne ve babanın ölümüne neden olan yağma senin için yıkıcı olmuş olmalı.”

“Öyleydi,” dedi kısa ve öz bir şekilde. Belli ki bu konuda söyleyecekleri bu kadardı. “Ne dilediğine dikkat et; pek yakında savaş bizi bulabilir. Şimdi burada işimiz bittiyse, ilgilenmem gereken şeyler var.”

Omuzları dimdik bir şekilde uzaklaştı ve Christina’yı kaleye yalnız dönmek zorunda bıraktı. Öncekinden daha çaresiz. Özür dileme girişimleri, onu yalnızca daha fazla öfkeliyordu. Savaşa girmemek istemesine şaşmamak gerekti. Nasıl bu kadar

saf olabilmmişti? Şimdiye kadar sadece tek bir adamın çıkarlarını düşünmüştü ama Tor'un dikkate alması gereken, koca bir klanın iyiliği vardı.

İlerleyen birkaç gün boyunca, Christina kocasını normalden de az gördü. Kaleye döndüğü zamanlarda da Rhuaiiri ya da muhafızlarıyla birlikte odaya kapanıyordu. Her zamanki gibi Christina'ya açılmıyordu ama o MacDougall ile olanların canını sıktığını ağzının kenarındaki derin çizgilerden ve bakışlarındaki bitkinlikten anlıyordu.

Evliliklerinin ortaya çıkardığı durum.

Christina ile evlendiğine pişman olacağı korkusu aklından bir türlü çıkmıyordu. Edward'ın şüphelerini üstüne çektiği için onu suçlayabileceği fikri. Bu yüzden klanına bir zarar gelirse, o zaman Christina onun için sadece bir hatadan ibaret olacaktı.

Keşke bunu telafi edebilmek için bir yol bulabilseydi. MacDougall gittikten sonraki üç gün körfezdeki kaledi, Christina'nın haklarında soru soramayacağı tuhaf savaşçılarla uyuduğundan, daha fazla tutkulu öpücük de olmamıştı. Christina'ya her zamanki nazik kayıtsızlık içerisinde davranmıştı ama Christina'nın aklından o öpüşmelerinin yarattığı duygular hiç çıkmamıştı.

Benden hoşlanıyor; hoşlanmalı. Christina tadını almıştı. Kalbinde hissetmişti.

İç çekerek, folyoyu rafa geri koyup, ellerindeki tozu silkti. Katip John, kendisine çekidüzen verilmesi için çağırıldığında, odada oyalanmıştı. Genç katibin düzensiz olduğunu söylemek onun için hafif kalırdı. Kahya Rhuaiiri'nin de ondan geri kalır yanı yoktu. Christina kafasını salladı. İşlerini böyle bir düzensizlik içinde nasıl becerebildiklerini anlayamıyordu.

Masanın üzerinde yayılmış parşömenleri ve tirşeleri toparlayıp, düzene soktu. Bazı belgelere göz gezdirdi, pek çoğu koca-

sının yardımcıları ve mültezimlerinden gelen vergi ve kiralardan makbuzlarıydı. Skye'ın büyük bir kısmını elinde bulundurmanın yanı sıra belli ki Tor'un Lewis, Harris ve Kuzey Uist'te de arazileri vardı.

Masanın üstündeki açık dosyayı fark etti ve tam kapatmak üzereydi ki gözü az önce düzenlediği makbuzların en üstüne yerleştirdiği bir girdiye takıldı.

Kaşlarını çatarak, bir hata yapmadığından emin olmak için notu tekrar okudu. Gözleri tekrar dosyaya kaydı. Hayır, yanlış okumamıştı. Yüz yirmi beş kilo arpa, beş yüz olarak yazılmıştı.

Eline bir avuç makbuz daha alıp hızla diğer notlara baktığında, bir hata daha gördü – on gümüş para yerine alınan miktar on altı olarak girilmişti.

Tor, MacDougall hesap defterlerini inceleme teklifi reddettiği için şanslıydı – defterler tam bir felaketti.

Ne yapması gerektiğine karar vermeye çalışarak, dudağını ısırırdı. Neler olup bittiğini açıklaması durumunda sorumlu olan her kimse makamını kaybedecekti. Katibin başının belaya girmesini istemiyordu – son zamanlarda o kadar çok çalışıyor ve o kadar yoruluyordu ki birkaç hata yapmış olması normaldi. Kalıyaya da kendini sevmemesi için daha fazla bahane vermek istemiyordu.

Aniden aklına bir fikir geldi. Masanın başına geçti, dosyayı kendine doğru çekti ve biraz daha inceledi. Dil öğrenmesini sağlayan yetenekleri belli ki rakamlarda da işe yarıyordu. Hesapların pek çoğunu aklından yapabiliyordu, hatta karmaşık olanları bile. Peder Stephen böyle bir şeye daha önce yalnızca bir kez tanık olduğunu söylemişti. Sağ sütunda yazanları aklında topladığında, hesaplarda da hata buldu.

İşte buydu! Yardım edebileceği bir konu vardı. Bu hesapları düzenlemek ve çıkarmak çok da zamanını almayacaktı – birkaç

gün, belki de bir hafta. Hem böylece kocasına olağandışı yeteneklerini söylemenin mükemmel bir yolunu bulmuş olacak hem de ona yardım edebileceğini *gösterebilecekti*. Tor'un yalnız olmasına gerek yoktu.

İçi heyecandan kıpır kıpır oldu. O da şaşırılmaz mıydı? Daha önce ne kadar yararlı olabileceğini göstermek için verdiği tüm uğraşlar boşuna gitmişti ama bu önemli bir şeydi – göz ardı edemeyeceği bir şey. Bu, onu etkilemek *zorundaydı*.

Yüzünü görmek için sabırsızlanıyordu. Önce şaşkınlık, sonra minnet hatta belki gurur. Kalbi daha hızlı çarpmaya başladı. Belki de nihayet karşısında onu evlenmesi için kandıran korkak bir kadın değil, yanında durabilecek güçlü bir kadın olarak görecekti? Belki bir sırdaş? Belki sadece yatak odasının değil, hayatının bir parçası olabilirdi.

Babası gözünün önüne geldi. Onu da etkileyebileceğini düşünmüştü...

Saçmalık. Bu fikri aklından çıkardı. Tor ile babasının alakası bile yoktu. Hem de hiç. Sonuna kadar onurlu, adil bir adamdı, öfkelenildiğinde bile her zaman kendine hakimdi. Sert bir üslubu olabilirdi ama asla ona el kaldırmazdı. Onu ağacın üzerinde gördüğünde ve hatta Lachlan MacRuairi hakkında saçmaladığında öfkelenmişti. Tor'un da onu kıskanmasını istemişti. Tepkisine bakılacak olursa iş de yaramıştı. Ama ne kadar öfkeli olursa olsun, onu fiziksel olarak asla incitmezdi.

Christina'yı görmesini engelleyen şey zalimliği değil, körlüğüydü. Sadece gözlerini biraz açması gerekiyordu.

Christina her şeyi hazırlayıp, kararlı bir şekilde ayağa kalkarak, odadan çıktı. İşe koyulmak için sabırsızlanıyordu ama yaptığı ortaya çıkmaması için geceye kadar beklemesi gerekiyordu. Hemen arkasındaki Büyük Salon'da heyecanlı bir gürültü koptu.

Kalbi yerinden fırladı. Tor, dönmüş olmalıydı!

Adımlarını hızlandırarak, Salona koridordaki arka kapıdan girdi ve olduğu yerde donakaldı.

Soğuk ve baş döndürücü bir dehşet tüm bedenini sardı. Karnına bıçaklar saplanıyor, acı boğazına kadar yükseliyordu.

Boğulur gibi hafif bir ses çıkardı, yaralanmış bir hayvanın sesi.

Sırtı ona dönük olarak platformda duran kocasıydı – uzun ve sarışın bir kadına ihtiraslı bir şekilde sarılmış olan.

asyaaslı

ON SEKİZ

Christina orada öylece uyuşmuş bir halde kaldı. Öpüşmeleri sürdürdü de sürdürdü, kalabalığın neşesi ve teşvikiyle daha da çılgın bir hal aldı. *Durun. Lütfen durun.* Christina'nın kalbi gittikçe sıkıştı. Gözlerini yaşlar kapladı.

Bunu ona nasıl yapabilirdi? Ayrıca klan üyeleri bunu nasıl teşvik edebilirdi? Kendini sevmeye başladıklarını sanmıştı.

Boğazı tıkanmış, göğsü yanıyordu. Donmuş bir nehrin buzlarının kırılışı gibi bir kırılma hissetti ta derinlerinde. Yere yığılmak üzere olduğunu hissederek titredi.

Kocası ve Leydi Janet, gülererek birbirlerinden ayrıldığında Christina dondu kaldı.

Yanlış olan bir şeyler vardı... farklı bir şey. Krallığına hükmeden bir kral gibi durmuyordu ve Christina'nın daha önce hiç giydiğini görmediği tarzda işlemeli bir kıyafet giyiyordu. Rahat bir duruşu, alışılmadık bir görüntüsü ve saçlarında daha fazla altın sarısı renk vardı. Omuzları aynı genişlikteydi ama kaslı bedeni daha inceydi, sanki o kadar kaslı değildi.

Christina gözlerini kıpırtırdı. Öyle olmasını mı diliyordu sadece? Hayır. Bunu kalbinin derinliklerinde hissediyordu. Platformda duran adam kocası *değildi*.

Elini, kadının beline dolayıp, kalabalığa döndüğünde bundan emin oldu. Yüzü tuhaf derecede benziyordu ama çenesi o kadar

sert değildi ve burun köprüsündeki hafif eğiklik de yoktu. Ayrıca, sağ yanağında ufak bir yara izi ve gözlerinin etrafında Tor'un sahip olmadığı ince çizgiler vardı.

Geriye kalan şüpheleri de kadın görüş alanına girdiğinde kayboldu. Bu kadın Leydi Janet değildi, muhtemelen kendinden çok da büyük olmayan genç bir kadındı. Güzeldi – ince, narin yüz hatları ve iri, gülen yeşil gözleri vardı – Leydi Janet'in heykel gibi, sakın güzelliği yoktu, daha umursamaz ve canlı bir havası vardı. Kışın açan bir gülden ziyade baharda açan yabani bir çiçek gibiydi.

Kız, Christina'yı görüp, gülümsedi. Adamın koluna girerek, parmak uçlarında yükselip, kulağına bir şey söylediğinde adam da Christina'ya döndü.

Kocasına benzeyen yüzünde yayılan gülümseme Christina'nın nefesini kesti. Tor da böyle görünmeliydi... mutlu.

Adam ona doğru gelmeye başladı. Önünde durdu ve o kadar centilmence eğildi ki Christina gülümsemek zorunda kaldı. "Leydim, beni bağışlayın, geldiğinizi görmedim." Çapkın bir ifadeyle gülümseyerek, masaya kadar eşlik etmek için eline uzandı. "Sanırım gelinimi klana tanıtırken kendimi kaybetmişim. Ben Torquil, siz de Leydi Christina olmalısınız." Başını esefle salladı. "Kardeşim sürprizlerle dolu."

Christina'nın dudakları büzüldü. "Kesinlikle öyle. Siz ikizsiniz."

Torquil tek kaşını kaldırdı, kardeşininkine çok benzeyen ifadesi Christina'yı afallattı. "Size söylemedi mi?"

Christina kafasını salladı.

Torquil'in bakışları endişe doluydu. "Üzgünüm, gördüklerimiz... sizin için tam bir şok olmuştur." Christina başıyla onayladı – bu ifade yetersiz bile kalıyordu. "Leydim, size eşimi tanıtmama izin verin, Leydi Margaret."

Kız aceleyle yanlarına gelip, el çırdı. “Sizinle tanışmak büyük bir zevk, leydim. Size Christina diyebilir miyim? Siz de bana Meg deyin. Çok iyi arkadaş olacağımızı biliyorum, iki kardeşle – hatta ikizlerle evliyiz. Konuşacak çok şeyimiz olacak,” – kocasına çekingen bir ifadeyle baktı – “ve karşılaştıracak.”

Christina yalnızca başıyla onaylayıp, gülümsedi, kendini bir hortumun içine düşmüş gibi hissediyordu.

“Yaramaz kız.” Torquil, genç karısını kollarının arasına çekerek, kızmış gibi yaptı. “Diline hakim ol yoksa onu başka şeyler için kullanmak zorunda kalırım.”

Meg’in gözleri parladı. “Başka neler var aklında?”

Torquil parmağıyla, yanağını gözlerinde öylesi bir aşk ve hayranlıkla okşadı ki Christina’nın kalbi hasretle sıkıştı. Eğilip, kulağına bir şey fısıldadı. Her ne söylediyse güzel karısı kıpkırmızı kesildi, ama bakışlarındaki erotik beklenti aşıkardı.

Benden ne istiyorsun?

Tor’un, onu öpmeden hemen önce sorduğu tuhaf yoğunlukta-ki sorusu kulaklarında çınladı. Ama şimdi cevabı biliyordu: *İşte bunu* istiyordu.

Belki de elindekiyle mutlu olmalıydı. Tor onun için pek çok şey yapmıştı. Onu korkunç bir durumdan kurtarmış, ona adını, evini ve en önemlisi güven duygusu vermişti. Tutkusunu onunla paylaşmıştı ve sonunda çocukları için tohumlarını vereceğini biliyordu. Hayatı pahasına onu koruyacaktı – herhangi bir klan üyesini koruyacağı gibi – çünkü bunu yapmanın görevi olduğunu düşünüyordu. Ona şefkatle yaklaşırsa da en azından düşünceli davranıyordu. Ormanda olanlardan sonra, onu ne kadar zorlasa da vurmayacağını biliyordu. Kontrollüydü, amirane, onurlu, istikrarlı ve kaya gibi sertti – her yönüyle bir savaşçı ve hayran olunası bir liderdi.

Tüm bunlara rağmen, yeterli değildi. Yanında oturan çifte baktığında hiçbiri yeterli gelmiyordu. Ondan ne istiyordu? Her

şeyi. Şefkatli bakışlar, ateşli öpüşler, sevgi dolu gülücükler ve ateşin başında uzun geceler istiyordu. Kahkaha ve dostluk, yakınlık ve ona değer veren bir adam – güzel bir oyuncak olarak değil, insan olarak değer veren bir adam.

Kalbini istiyordu.

Çünkü zaten Christina'nın kalbi onun demirden yumruğunun içindeydi.

Onu seviyorum. Gerçek o kadar ortadaydı ki daha önce nasıl fark etmediğine şaşırdı. Katı gücünü, özgüvenini, kararlılığını, sorgusuz adaletini ve hatta kaba tavırlarını seviyordu. Ona daima güvenebileceğini biliyordu. Önemli bir liderdi, çağın en muhteşem savaşçısı olarak nam salmıştı ama her zaman Christina'ya saygıyla yaklaşıyor, fikirlerini dinliyordu.

İçindeki ufacık şüphe de, o öpücüğe tanık olduğunda hissettiği yakınlıkla kayboldu. Finlaggan'da onu tecavüzden kurtardığı andan, ormandaki öpüşmelerine kadar kalbinin bir kısmını çalmıştı. Şimdi ise tüm kalbi onundu.

Tabii isterse.

Tor, deniz kapısından içeri girerken saat epey geç olmuştu. Bakışları doğrudan avluda onu bekleyen adama takıldı. Kayıp, dönmüştü.

Colyne, sağ kolu Murdoch'tan geldikleri haberini almıştı. Tor, duyar duymaz gelecekti ama muhafızlara, yolculukları için yardım etmesi gerekmişti. Bir gün sonra eğitimin son ve en zorlu aşaması için Cuillen Dağları'na doğru yola çıkacaklardı. Bazıları buna Cehennem Azabı diyordu. Çok da abartılı bir tanımlama sayılmazdı. Ama hiçbir şey, paylaşılan bir acı kadar, bir grubu takım yapmakta etkili olamazdı.

Tor, uzun zamandır bu anı bekliyordu. Aralarındaki mesafeyi birkaç büyük adımda aştı. Torquil tereddütle gelişini izledi

ama bir şey söylemek için ağzını açmasına zaman kalmadan, Tor yumruğunu kardeşinin çenesine indirdi. Torquil'in başı geriye giderken acı içinde bir ses çıkardı.

Tanrım, muhteşem bir histi!

Eliyle, çenesini ovan Torquil bir darbe daha bekler gibi dik-katle baktı. Tor henüz karar vermemişti.

"Seni görmek de çok güzel, lider."

"Lider? Bunu şimdi hatırlaman ne kadar da hoş," dedi Tor buz gibi bir sesle. Yüzü yağmurdan ıslanmıştı. "Büyük Salon'da değil de burada beklemen için bir sebep var mı?"

Torquil huzursuz bir ifadeyle baktı. "Önce seninle biraz yalnız kalmak istedim, senin için de sakıncası yoksa."

Vardı ama kardeşi alışılmadık bir şekilde ciddi görünüyordu. "Bizi yalnız bırakın," dedi Tor muhafızlarına. Gittiklerinde, "Konuş," dedi.

Torquil kardeşine tereddütle baktı, ruh halini anlamak ister gibiydi. Aslında tahmin etmesi gerekirdi. Tor'un ifadesinden hiçbir şey anlaşılmazdı. En sonunda omuz silkti. "Kızacağınızı biliyordum."

Bu yetersiz bir tanımlamaydı ve Torquil de bunun farkındaydı. "Yağmur altında dışarıda durunca daha mı az kızgın olacağımı düşündün?"

Torquil omuzlarını dikleştirip, gözlerine baktı, iki çeliğin çarpışması gibi. "Onu üzmemek istemedim. O karşılamadan sonra iyi de yaptığımdan emin oldum." Daha etkili olması için berelenmiş çenesini ovdu.

Ne söylemek istediğini anlaması zaman aldı. "Yani ben burada kaçırdığın gelininin hassas duyguları incinmesin diye kıcımlı donduruyorum?" diye sordu duyduklarına inanamayarak. Kardeşi aklını kaçırmıştı.

Torquil'in çene kasları gerildi. Dişlerini sıkıp, başıyla onayla-

dı. “Olanların suçlusu o değil. Senin gazabını hak eden yalnızca benim, o yüzden istediğini yap ama karımı buna tanık olmaya zorlama – ya da senin hakkında yanlış izlenimlere kapılmasına neden olma.”

Tor gözlerini kıstı. “Nasıl bir izlenimmiş o?”

Kardeşinin dudaklarında buruk bir gülümseme belirdi. “Öfkelendiğin nadir anlarda biraz dehşet verici olabiliyorsun.”

Christina ile tanıştığından bu yana o kadar da nadir olmadığını düşündü, Tor. Kaşını kaldırdı. “Biraz mı?”

Torquil sırıttı. “Meg, seni benim tanıdığım kadar tanımıyor. Senin gerçekten başımı ya da onun özellikle sevdiği yerlerimi uçurmak istediğini düşünebilir.”

“Haklı da olur.” Tor zaten komutanı ve sağ kolu olan Murdoch’tan bilgi almıştı ama kaderini belirlemeden önce kardeşinin açıklamasını dinleyecekti. “Seni demirlere sarıp, hemen şu anda zindana atmamam için bana tek bir sebep söyle. Bu evliliğin hepimizin başına nasıl bir bela getirebileceğini çok iyi biliyor olmana rağmen bana karşı çıktın.” Bir adım daha yaklaştı, her iki yanında yumruklarını sıkmıştı ve öfkesi iyiden iyiye kabarıyordu. Torquil bunu komik buluyor olabilirdi ama yaptıkları, hepsini yıllar süren bir mücadelenin içine atabilir ya da savaşa sürükleyebilirdi. “Nasıl bu kadar aptalca bir şey yapabildin? Bu kadar sorumsuzca? Nicolson’ın saldırısını engellemek için neyi kabul ettiğimi biliyor musun?”

Torquil gözünü bile kırpmadan dinledi. “Bana başka seçenek bırakmadın. Şimdiye kadar anlamış olmanı umut etmiştim.”

Tor kaşlarını çattı. “Sen neden bahsediyorsun?”

“Evliliğinin nasıl olduğunu duydum ve anlayacağını düşündüm. Meg benim olmalıydı. O benim. Sonuç ne olursa olsun.”

Haberler çabuk yayılmıştı. Tor’un dudakları incecik bir çizgiye dönüştü. “Hiçbir kadın, klanına olan sorumluluklarından

feragat edecek kadar değerli değildir. Duydukların yanlış. Benim evliliğim seninkinin huzuru için ödenen bedeldi.”

Kardeşinin şaşkın bakışları karşısında tor kısaca Finlaggan’da olanları ve MacDonald ile yapmak zorunda kaldığı pazarlığın şartlarını açıkladı. *Tanaistes*i olarak – en azından şimdilik – Torquil’in içinde bulundukları tehlikeden haberdar olmaya hakkı vardı, her ne kadar büyük oranda sebebi kendisi olsa da.

Tor’un öfkesi ve çok farklı mizaçlarına rağmen kardeşlerin arasındaki bağ hep güçlü olmuştu. Torquil onu herkesten daha iyi tanırdı ve hatta bazen Tor’un istediğinden bile daha iyi tanırdı. Tor, hikayesini anlatmayı bitirdiğinde kardeşinin delici bakışlarının onu inceleyerek üzerinde dolaştığını hissedebiliyordu.

Torquil hayretle kafasını salladı. “Seni kandırdı ve buna rağmen onunla evlenmeyi kabul ettin?” Tor cevap vermedi, kulağa anlamsız geleceğini biliyordu. “Başka sebebi olmadığına emin misin?”

“Nicolson’dan sakınmak için MacDonald’ın teklifi, evlilik ve Bruce’un gizli muhafızlarının eğitimiydi.” Tor’un dudaklarına ciddi bir ifade yerleşti. “Gerçi bize MacDougall’ın düşmanlığını getirirse buna değdiğine pek de emin olamayacağım.” Amirin yakın zamanda yaptığı “ziyareti” kardeşine anlattı. “Aşık olduğuma inanıp inanmadığını bilmiyorum – hoş, zaten bu aşamada artık fark etmez de. Bir Fraser ile evlenmem Edward ve yeni yakasının soru sormaya başlamasına yetti.”

“Ama bunun olabileceğini biliyordun,” diye belirtti Torquil.

Tor omuz silkti. “Evet. Böyle bir ihtimal vardı.”

“Yine de onunla evlendin.” Torquil kafasını tekrar salladı, saçlarından etrafa buz gibi damlalar saçıldı. “Başka bir sebebi olmadığına emin misin?” diye ısrar etti.

Uzaklardan bir gök gürültüsü sesi geldi. Tor’un ifadesine tam oturdu. “Başka nasıl bir sebep olabilir?”

“Kızla tanıştım. Çok güzel. Onu istediğini kabul etmende utanılacak bir şey yok.”

Tor, sis ve yağmurun karanlık pusunun altından soğuk bir ifadeyle kardeşine baktı. “Bir kız için senin aptal gibi davranmış olman kendi aptallığını başkalarına da atfetmeye başlayabileceğini anlamına gelmez.”

Kardeşi kurnaz bir ifadeyle inceledi. “Karın sana aşık.”

Tor, göğsüne tuhaf bir şey hissederek donakaldı. “Sen neden bahsediyorsun?”

Torquil, karısına sarılırken salona giren Christina’nın yüzündeki ifadeden bahsetti. “Onu hemen görmedim ama yüzündeki afallamış ifadeyi de kaçırmadım. Yıkılmıştı. Ne yaptığını görseydim ben de tam olarak öyle hissederdim.”

Tor küfrederek, artık sıırıslıklam olmuş saçlarından parmaklarını geçirdi. Neler düşündüğünü tahmin edebiliyordu. Ama aşk? Kardeşinin yanıldığını umut etti. Bu, ona sadece acı verirdi.

“İkiz olduğumuzu ona neden söylemedin?” diye sordu Torquil. Ama Tor daha cevap veremedi, onu durdurmak için elini kaldırdı. “Bunu sorduğumu unut. Sen kimseye bir şey söylemezsin. Flora bile azizler gününde bana sorarak öğrenmişti.”

Tor ilk eşinin böyle şeyleri umursadığını ilk defa öğrenerek kaşlarını çatı. “Sen hiçbir zaman en sevdiğim sohbet konusu olmadın. Senin tahmin etmen zordur, biliyorum.”

Kardeşinin yüzünde kibirli bir sırıtma belirdi. “Senin şiddetli caziben karşısında o muhteşem karın da sıkılmıştır muhtemelen. Belki de gençken oynadığımız o oyunu tekrar oynamalıyız—”

Tor daha cümlesini bitiremeden, kardeşinin boğazını sıkarak, onu tamamen hazırlıksız yakaladı. Daha sonraki hareketi için Boyd’a teşekkür borçluydu. Kardeşinin gözlerinin içine baktı. “Ona dokunursan seni öldürürüm, anladın mı?”

Torquil başıyla onayladı ve Tor kardeşini bıraktı.

“Lanet olsun, şakaydı sadece.” Boynunu ovarak, karanlığa baktı, gözlerinde bilmiş bir bakış vardı – Tor’a MacSorley’yi hatırlatan bir bakıştı. “İstemediğin bir kadın için biraz aşırı bir tepki değil miydi sence de? Bence kız seni ele geçirmiş bile. Bana sorarsan zamanı da gelmişti.” Tor’un kızgın olduğunu biliyordu. “Umarım çok geç olmadan sen de fark edersin. Kadınların biraz şefkat ve ilgiye ihtiyacı vardır.”

Can sıkıcı kardeşi birkaç aydır evliydi ve şimdi uzman mı olmuştu? Tor, kardeşinin neyi bildiğini *sandığını* bilmiyordu ama hiçbir şey bilmediğinden emindi. “Kapa o lanet çenenin yoksa kendini tahmin ettiğinden daha çabuk zindanda bulursun.”

“Bu, affedildiğim anlamına mı geliyor?”

Tor, cevap vermeden önce onu biraz bekletti – ve endişelendirdi. Cezalandırılmalıydı – cezalandıracaktı da – ama şu anda çok önemli bir şey için kardeşine ihtiyacı vardı. John MacDougall’ın, Skye’a beklenmedik ziyareti huzursuzluğunu artırmıştı. Yolunda olmayan bir şeyler vardı ve işini şansa bırakmayacaktı.

“Hayır, bu cezanın ertelendiği anlamına geliyor. Önce sana bir görev vereceğim.”

Önemli bir konu olduğunu fark eden Torquil bir anda kendine gelerek, en az Tor kadar ciddi ve odaklanmış bir hale büründü. “Nedir?”

“Karıyla seni Lewis Adası’na süreceğim. Sen orada Malcolm ve Murdoch’a göz kulak olurken ben de bu yakın zamandaki saldırıların arkasında kimin olduğunu öğrenip, adamların eğitimini tamamlayacağım. Benim bu işin içinde olduğum ortaya çıkarsa, oğullarımın güvende olduğunu bilmeye ihtiyacım var.”

Torquil’in ifadesi tehlikeli bir şekilde karardı. “Birinin onlara zarar vereceğini mi düşünüyorsun?”

“İşimi şansa bırakmayacağım.”

“Kim?”

Tor güldü. “Son yıllarda epey düşman edindim. MacRuairiler gibi ezeli düşmanlarımızı saymıyorum bile.”

“Pislikler.” Torquil tükürdü, ifadesi sertti. Kardeşi de en az Tor kadar ondan nefret ediyordu. Lachlan MacRuairi’nin kendi kontrolünde olduğunu söylemeyi çok isterdi ama eğittiği insanların kimliklerini gizli tutmak zorundaydı. “Bir de senin yeni kayınpederine ve MacDougall’a dikkat etmek gerek.”

“Seninle aramızın kötü olduğu düşünülürse—”

“Onları düşmanlarımızdan uzak tutmuş oluruz,” diye bitirdi Tor. “Gerçi umarım böyle bir şeye ihtiyacımız olmaz.” Kardeşine buruk bir ifadeyle gülümsedi. “Bu arada muhtemelen karın da benim hakkımda ‘yanlış’ bir izlenime kapılacak.”

Torquil yüzünü ekşitti. “Kötü göstereceksin, değil mi?”

“Bunu ne kadar hak ettiğin düşünülürse, zor olmayacak. Fakat ona gerçeği söyleyemezsin.” Torquil karşı çıkmaya başladı ki Tor sözünü kesti. “Bunu riske atamam. Ayrıca, bu onun için de tehlike yaratır.”

“Onun adına karar verdiğimi öğrendiğinde çıldıracak.”

“Çıldırması önemli değil, önemli olan güvende olması. Bunu bir emir kabul et.” Kardeşinin emirlere karşı çıkmayacağını biliyordu. “Bunu benim için yaparsan, ben de belki sadece karının çok özlemeyeceği uzuvlarını bedeninden ayırırım.”

Torquil kahkaha atıp, hemen toparlandı. “Üzgünüm, kardeşim. Başına dert açtığımı biliyorum. Başka bir yol olsaydı emin ol yapardım. Bunu telafi etmek için elimden geleni yapacağıma söz veriyorum.”

Tor başıyla onayladı. “Evet, yapacaksın. Ama tazminat isteyen yalnızca ben değilim. MacDougall da bozulmuş söz için telafi istiyor. Gelinin çeyizinin yarısı.”

Torquil küfretti. “MacDougall gelsin, benim—”

“Lornelar’dan John’u hafife alma. Bir pislik olabilir ama ye-

tenekli bir pislik. Evliliğim, beni önünde diz çöktürmek için ihtiyacı olan kozu verdi.”

“Ne yapacaksın?”

Tor kafasını salladı. “Ciddi bir karar vermeme gerek kalmadan ocak ayına kadar bir şeyler olmasını umut ediyorum. Bu İskoçya’nın savaşı, bizim değil.”

Klanına huzur ve refah vermek için tüm hayatı boyunca çalışmıştı; bu savaşta yanlış bir karar vermek, onları karanlığa geri gömüp, yaptığı her şeyi alaşağı edebilirdi. Ama isyan rüzgarlarının artık daha sert estiğinin farkındaydı. Savaş, Adalar’a bile geliyordu ve Tor etrafındaki düğümün gittikçe sıkılaştığını biliyordu.

Kardeşi de anladı. “Edward’ın da Robert the Bruce’un da canı cehenneme. Onlar Adalar hakkında ne bilir ki?”

“Kazanmak için bize ihtiyacı olduklarını bilmeleri yeter,” dedi Tor, “ki bu da daha önce bildiklerinden fazlası demek,” diye itiraf etti.

Yağmur hızlanmıştı. “Gel,” dedi. “Başımıza bu kadar bela açan kızla tanışmak istiyorum, gerçi söyleyeceklerimi duyduktan sonra benimle tanıştığına pek memnun olacağını sanmıyorum.”

Haklıydı. Torquil’in karısı gözü kara bir kadındı; bunu kabul etmek lazımdı. Ufak tefek bir kadın olmasına rağmen ona salıdığı kaşığıyla testislerini çıkarmak istermiş gibi görünüyordu. Onlara tek bir imtiyaz tanımıştı, fırtına olduğu için kaleyi sabah terk edebilirlerdi. Koşullar farklı olsaydı Meg Nicolson’ı kardeşi için çok uygun bir eş olarak görebilirdi – haşin kardeşine diz çöktüren bir kadın bile yeterince eğlenceliydi. *Zavallı serseri*.

Salondan çıkarak, bunu daha fazla erteleyemeyeceğini bilecek koridora çıkan kapıyı açtı. Karısını görmeliydi.

Kardeşinin sözleri, kabul etmek istediğinden daha çok sıkıştırdı. Christina onu seviyor muydu? Bir an bencillığe kapılıp

ilkel bir tatmin hissetti. Bir yerde o da Christina'nın sevgisini istiyordu – onun bağılılığını. Onu kendine istiyordu.

Ama ona istediğini veremeyeceği için onu yalnızca inciteceğini de biliyordu. O, kardeşi gibi değildi.

Görev. Klan. Savaş. Hepsi daha öncelikliydi. Ama Torquil'in söylediklerini de inkar edemezdi: Christina, daha önce hiçbir kadının yapamadığını yapmış, içine işlemişti. Tek istediği onu memnun etmektir. Ve de mutlu etmek.

Christina'nın odasına yaklaşıırken, kendi odasının kapısının altından ışık sızdığını gördü. Özel odasında gecenin bu vaktinde kimin olduğunu merak ederek kaşlarını çatı. Katip John? Sürekli ortalıkta koşturur gibi bir hali oluyordu. Tor, bunun mantıksız olduğunu biliyordu ama yine de bu yeni katipten çok hoşlanmamıştı. Rhuairi hesaplarda bir hata yaptığını fark ettiğinde, sessiz din adamına dikkat etmesini tembihlemişti. Biraz da ondan kurtulmak için bir bahane bulmayı umut etmişti. Fakat ne kahya ne de yazışmaların tercümelerine artık daha fazla dikkat eden Tor bir şey bulabilmişti. Yine de bir din adamı olarak katip, karısıyla haddinden fazla zaman geçiriyordu.

Kapıyı açtığı anda, içeride katibi değil de Christina'yı bulduğunda afalladı.

Christina kapı açılırken çıkan sestten irkilerek, Tor'u karşısında gördüğünde ayağa fırladı, kucağındaki parşömenlerin hepsi yere saçıldı. "Dönmüşsün!"

Sesindeki bariz heyecan, Tor'un suçlu bakışları altında kayboldu. Kendini suçlu hissetmesine gerek olmamasına rağmen. Tor, sorumluluklarını yerine getiriyordu. Her istediğinde onun yanında olamazdı. Ama aslında, o da Christina'yı özliyordu. Uzakta olduğu her dakika. Christina onu yumuşatıyordu, zayıflatıyordu ve Tor bunu kaldıramazdı.

Tor, Christina'nın önündeki masayı inceledi, mürekkebi, te-

laşla yere düşürdüğü diviti, açık hesap defterlerini, üst üste yığılı kağıtları, ellerindeki ve hatta yüzündeki lekeleri fark etti. “Burada ne yapıyorsun?”

Ne yapıyor gibi görüldüğünü biliyordu ama mantıklı gelmedi. Bakışlarını üzerinde kilitlediğinde, Christina’nın yanaklarının al al olduğunu gördü.

Christina, kuzguni saçlarını narin pembe kulağının ardına atarak, dudağını ısırdı. “Sana sürpriz yapmak istedim.”

Belli ki tam da görüldüğü gibiydi. Tekrar Christina’ya baktı. Bu kez daha yakından. Gördükleri – ya da daha önce fark edemedikleri – karşısında hayrete düştü. “Sen okuma yazma biliyorsun.”

Christina başıyla onaylayarak, Tor’a doğru birkaç adım attı, narin yüz hatları heyecanla parlıyordu. “Daha işim bitmedi; kursesiz olmasını istedim. Senin ne kadar meşgul olduğunu bildiğimden, yardım etmek istedim, o yüzden de hesapları düzenlemeye karar verdim. Epey karışmıştı.” Ellerini salladı, dudaklarında kocaman bir gülümseme belirdi. “Sürpriz!”

Tor ne demesi gerektiğini bilmiyordu. Çok şaşırdığını söylese yetersiz kalırdı. Okuma yazma bilmek, İskoçya’da kadınlar bir yana, erkekler arasında bile çok nadirdi. Muhasebe işleri ise hiç basit değildi. Rhuairi’nin bulduğu hataların sebebi bu muydu? Kaşlarını çattı. “Neden benden gizledin?”

Christina’nın suratı asıldı; belli ki böyle bir tepki beklemiyordu. Ama odaya girip, oldukça büyük bir sırrını öğrendiğinde ve hatta onu gizli meselelerin içine dalmış bulduğunda nasıl bir tepki vermesini bekleyebilirdi? Her şeyi ne kadar berbat bir hale sokabileceğini ancak Tanrı bilirdi.

“Sana sürpriz yapmak istedim. Yardım edebileceğimi göstermek istedim.”

Ne kadar hassas olduğunu bildiğinden, öfkesine hakim olmak için dudaklarını sıktı. “Bu bir oyun değil, Christina,” dedi sabır-

ilkel bir tatmin hissetti. Bir yerde o da Christina'nın sevgisini istiyordu – onun bağlılığını. Onu kendine istiyordu.

Ama ona istediğini veremeyeceği için onu yalnızca inciteceğini de biliyordu. O, kardeşi gibi değildi.

Görev. Klan. Savaş. Hepsi daha öncelikliydi. Ama Torquil'in söylediklerini de inkar edemezdi: Christina, daha önce hiçbir kadının yapamadığını yapmış, içine işlemişti. Tek istediği onu memnun etmektir. Ve de mutlu etmek.

Christina'nın odasına yaklaşırken, kendi odasının kapısının altından ışık sızdığını gördü. Özel odasında gecenin bu vaktinde kimin olduğunu merak ederek kaşlarını çatı. Katip John? Sürekli ortalıkta koşturur gibi bir hali oluyordu. Tor, bunun mantıksız olduğunu biliyordu ama yine de bu yeni katipten çok hoşlanmamıştı. Rhuairi hesaplarda bir hata yaptığını fark ettiğinde, sessiz din adamına dikkat etmesini tembihlemişti. Biraz da ondan kurtulmak için bir bahane bulmayı umut etmişti. Fakat ne kahya ne de yazışmaların tercümelerine artık daha fazla dikkat eden Tor bir şey bulabilmişti. Yine de bir din adamı olarak katip, karısıyla haddinden fazla zaman geçiriyordu.

Kapıyı açtığında, içeride katibi değil de Christina'yı bulduğunda afalladı.

Christina kapı açılırken çıkan sestten irkilerek, Tor'u karşısında gördüğünde ayağa fırladı, kucağındaki parşömenlerin hepsi yere saçıldı. "Dönmüşsün!"

Sesindeki bariz heyecan, Tor'un suçlu bakışları altında kayboldu. Kendini suçlu hissetmesine gerek olmamasına rağmen. Tor, sorumluluklarını yerine getiriyordu. Her istediğinde onun yanında olamazdı. Ama aslında, o da Christina'yı özliyordu. Uzakta olduğu her dakika. Christina onu yumuşatıyordu, zayıflatıyordu ve Tor bunu kaldıramazdı.

Tor, Christina'nın önündeki masayı inceledi, mürekkebi, te-

laşla yere düşürdüğü diviti, açık hesap defterlerini, üst üste yığılı kağıtları, ellerindeki ve hatta yüzündeki lekeleri fark etti. “Burada ne yapıyorsun?”

Ne yapıyor gibi görüldüğünü biliyordu ama mantıklı gelmedi. Bakışlarını üzerinde kilitlediğinde, Christina’nın yanaklarının al al olduğunu gördü.

Christina, kuzguni saçlarını narin pembe kulağının ardına atarak, dudağını ısırды. “Sana sürpriz yapmak istedim.”

Belli ki tam da görüldüğü gibiydi. Tekrar Christina’ya baktı. Bu kez daha yakından. Gördükleri – ya da daha önce fark edemedikleri – karşısında hayrete düştü. “Sen okuma yazma biliyorsun.”

Christina başıyla onaylayarak, Tor’a doğru birkaç adım attı, narin yüz hatları heyecanla parlıyordu. “Daha işim bitmedi; kumsursuz olmasını istedim. Senin ne kadar meşgul olduğunu bildiğimden, yardım etmek istedim, o yüzden de hesapları düzenlemeye karar verdim. Epey karışmıştı.” Ellerini salladı, dudaklarında kocaman bir gülümseme belirdi. “Sürpriz!”

Tor ne demesi gerektiğini bilmiyordu. Çok şaşırdığını söylese yetersiz kalırdı. Okuma yazma bilmek, İskoçya’da kadınlar bir yana, erkekler arasında bile çok nadirdi. Muhasebe işleri ise hiç basit değildi. Rhuairi’nin bulduğu hataların sebebi bu muydu? Kaşlarını çatı. “Neden benden gizledin?”

Christina’nın suratı asıldı; belli ki böyle bir tepki beklemiyordu. Ama odaya girip, oldukça büyük bir sırrını öğrendiğinde ve hatta onu gizli meselelerin içine dalmış bulduğunda nasıl bir tepki vermesini bekleyebilirdi? Her şeyi ne kadar berbat bir hale sokabileceğini ancak Tanrı bilirdi.

“Sana sürpriz yapmak istedim. Yardım edebileceğimi göstermek istedim.”

Ne kadar hassas olduğunu bildiğinden, öfkesine hakim olmak için dudaklarını sıktı. “Bu bir oyun değil, Christina,” dedi sabır-

la. “Önemli klan işlerine karışyorsun. Sana karışmamamı söyle-
diğim işlere.”

“Ben yalnızca yardım etmeye çalışıyordum. Hesap defterle-
rinde hatalar gördüm ve MacDougall’ın son ziyaretinden sonra
bir şeyler yapmam gerektiğini anladım.”

“Hesapları tutacak katiplerim var. Bu senin işin değil.” Nazik
olmaya çalışıyordu. “Sen benim karımsın. Bir hata gördüğünde
bunu bana iletmen gerekir.” Hesap defterlerinden birini kendine
çevirdi, gözlerini özenle düzenlenmiş sütunlarda gezdirdi.

Christina yüzünde meydan okuyan bir ifadeyle sırtını dikleş-
tirdi. “Hiçbir hata bulmayacaksın.”

Tor, tekrar Christina’ya baktı. “Emin misin?”

“Gayet eminim.”

Gözlerinin içine baktı. Aniden aklına bir şey geldi. Hayır,
yapmazdı... yapar mıydı? “Başka neler okudun?” Christina’yı
kolundan tuttu. “Yazışmalarımı da okudun mu? Özel yazışma-
larımı?”

Christina gözlerine bakmadı ama yanakları daha da kızardı.

Tor küfretti, öfkesine hakim olmaya çalıştığını unuttu. Geçen
birkaç haftayı hızla aklından geçirdi. MacDonald’dan yalnızca
iki gizli mektup almıştı, yakmadan önce de hep yanında taşımış-
tı. Dikkatli davrandığını düşünmüştü ama o zaman karısının oku-
yabildiğinden de haberdar değildi.

Korku içini kemirdi. Görmemesi gereken bir şey görürse nasıl
bir tehlikede olacağını düşündüğünde...

Burnunu durmadan kendisini ilgilendirmeyen işlere sokarsa
onu nasıl koruyabilirdi? Çizgiyi aşmıştı. “Kahretsin Christina,
sana karışmamamı söylemiştim.”

Christina yıkılmış bir halde, gözlerinde biriken sıcak yaşları his-
setti. Planladığı kesinlikle bu değildi. Minnettar olması gerekirdi
– etkilenmiş ve hatta gururlu – sinirli değil.

Tıpkı babası gibi.

Tor babası gibi değildi. Adildi. Sebep ne olursa olsun hoş karşılıyordu. Değil mi?

Sana ihtiyacım yok, da diyebilirdi.

Kusursuz işlenmiş yüzü, granit kadar sert ve boyun eğmezdi. “Neden bu kadar kızgın olduğunu anlamıyorum,” dedi. “Memnun olacağını düşünmüştüm.”

Ağzının etrafında beyaz çizgiler belirdi. “Kişisel yazışmalarını okudun diye mi memnun olmam gerekiyor?”

Açık tenli olduğu ve yanaklarına hücum eden kızarıklığa engel olamadığı için lanetler okudu. Bahanesi yoktu. Ama yalnızca hayatının bir parçası olmaya çalıştığını anlayamıyor muydu? “Sadece senin hakkında daha fazla şey öğrenmek istemiştım. Tüm gün ne yaptığını bilmek istedim. Neden hep bu kadar yoğun olduğunu. Neden hep uzaklarda olduğunu.” Tor’a baktığında çenesini kenetlediğini gördü. Yanlış şeyi söylemişti – körfezdeki kalede söylediklerini tekrar hatırlatmıştı. Ama tek suçlu kendi değildi. “Bana bir şeyler söylemiş olsan ben de öğrenmek için farklı yollara başvurmak zorunda kalmazdım.”

“Tanrım, Christina! Bu bir çocuk oyunu değil – çok tehlikeli. Bunu seni korumak için yapıyorum.”

Christina’nın gözleri öfke ve küçük düşmeyle yandı. “O zaman bana çocuk gibi davranmayı kes de neler olduğunu anlat.” Tor’un kolundan tutup, yalvarırcasına baktı. Birbirlerine çok yakın duruyorlardı. Christina uzansa ona dokunacaktı. Kaba yanığını avcunun içine alıp, parmağının altında çenesinin seğirişini hissedecekti. “Beni neyden korumaya çalıştığını söyle.”

Mum ışığında birbirlerine baktılar, Christina ona uzanmaya, Tor ondan kaçmaya çalışıyordu. Sürekli tekrarlamak üzere lanetlenmiş gibi görünen bir dans gibiydi.

Ama bu defa Tor tereddüt etti. Bir an Christina gerçekten söylebileceğini düşündü. Gözlerinde görebiliyordu.

Ancak Tor'un çelik gibi iradesi o kadar güçlüydü ki kolunu dikkatle Christina'nın elinden çekti. Omuzlarının gerginliğinden etrafa yaydığı hissi sezebiliyor, bedenlerinin doğal çekimine karşı koymaya çalışıp, ondan uzak durduğunu görebiliyordu. "Uzak dur, Christina. Artık hesap defteri de, mektuplar da, beni takip etmek de, soru sormak da yok."

Christina öfkeden ağlamak istiyordu. "Neden böyle olmak zorundasın?"

Tor gerçekten aklı karışmış görünüyordu. "Nasıl?"

"Sürekli kaçan. Aksi. Bana asla bir şey söylemeyen. Neden bana açılmıyorsun? Düşüncelerini benimle paylaşırsan ölür müsün?"

Tor'un bakışları sertleşti. "Hayır, ama başkaları ölebilir."

Bu suçlama Christina'nın canını yaktı. "Asla sana ihanet edecek bir şey yapmam. Şimdiye kadar bana güvenebileceğini öğrenmişsindir diye umut etmişim."

"Öyle olmuyor işte, Christina. Gerçek hayat, ozanların hikayelerine benzemez. Gerçekten sadece karım olduğun için iki ay sonra sana her şeyi anlatacağımı mı düşündün – hatta insanların hayatlarını tehlikeye atacak şeyleri bile? Bunu istesem bile bir lider olarak görevim, kendi sırlarımın olmasıdır."

Christina'nın sözlerinin kulağa saçma hatta saf gelmesine neden oluyordu. Ama hepsi onun görevi değildi ki. "Bunun sadece bir bahane olmadığına emin misin? İnan bana her şey klan için hayati önem taşıyor." Tor'a yaslandı, göğüsleri göğsüne değiyordu. Koyu, erkeksi kokusu her yanını sardı. Doygun, baharatlı tadını, ağzının ağzı üzerindeki ipeksi sıcaklığını hatırladı. Dilinin derin, erotik hareketlerini. "Ne zarar gelir ki eğer–"

"Yeter," dedi sert bir hareketle Christina'yı kendinden uzaklaştırarak. "Sen benim karımsın. Bana bu konuda itaat edeceksin. Sebeplerini açıklamama gerek yok. Bedenini kullanarak da bana istediğini yaptıramazsın." Bakışları koyulaştı. "Ne kadar tahrik edici olursa olsun."

Christina darbe yemiş gibi sendeledi. Böyle mi yapıyordun? Eliyle ağzını kapadı, utancından yerin dibine geçmek istedi. Gerçekten öyle yapıyordun ama farkında değildi. “Ben fark etmemiştim...”

Tor ona inanmış gibi duruyordu. Derin derin iç çekti. “Sana gideceğimi söylemek için geldim.”

Christina nefesini tuttu. “Gidiyor musun? Ama daha yeni gelmiştin.”

“Noel’e kadar gelirim.”

Christina’nın içini hüsrana kapladı. “Ama daha iki hafta var.” Hiç bitmeyecek gibi geliyordu. “Nereye—” Tor’un dağılmış bakışlarına takılarak kendini durdurdu. Zahmet etme, diye düşündü, ne de olsa Tor söylemeyecekti. Onun yerine, “Ama kardeşin daha yeni gelmişti. Bana ikiz olduğunuzu söylemediğine inanmıyorum,” diye tamamladı sözlerini.

“Önemli olduğunu düşünmedim.” Dudakları sertleşti. “Ayrıca, Torquil de yarın gidiyor.”

Christina gözlerini kocaman açtı. “Ama neden?”

Christina’ya sert bir ifadeyle bakan Tor’un gözlerinden ne düşündüğü anlaşılmıyordu. “Onu uzağa gönderdim.”

“Neden?”

Açıklamak istemediği açıktı. “Karısını kaçırıp, neredeyse bir savaşa sebebiyet verdiği için.”

“Ama onlar birbirlerine aşık. Bu gün gibi ortada. Meg ile tanışmış olsan—”

“Tanıştım. Onların ne hissettiği bir şey değiştirmez.”

“Değiştirmez mi?” Nesi vardı böyle? Kardeşinden bahsediyordu. İkiz kardeşinden. Mutluluğu nasıl önemli olmazdı? “Nasıl bu kadar soğuk ve duygusuz olabiliyorsun?”

Soğuktu.

Hayır. Daha önce hissettiklerini sadece hayal ettiğine inanmak istemedi. Dışarıdan sert ve acımasız bir savaş tanrısı gibi görünc-

bilirdi ama onda bundan daha fazlası vardı. Sevebiliyordu; sadece kalbini nasıl açması gerektiğini öğrenmesi gerekiyordu.

Suçlaması tepkisiz kalmamıştı. Tor'un çenesi kilitlendi ve kasları daha bariz seğirmeye başladı. "Çünkü öyle olmak zorundayım. Yüzlerce insan, kendilerini korumam için ve onların iyiliği için kararlar vermem konusunda bana güveniyor. Kardeşimin yaptığı, bir savaşa neden olabilir ve onlarca hatta belki düzinelerce insanın ölebilirdi. Eğer bu 'soğukluksa' benim için bir sakıncası yok."

Christina kendini iğrenç hissederek, elleriyle oynadı. Hiç böyle düşünmemişti. İşlerin böyle olmaması gerekiyordu. Sürprizi felakete dönüşmüştü. "Lütfen, özür dilerim. Sadece yardım etmeye çalışıyordum. Söz veriyorum bir daha karışmayacağım. Ama lütfen beni böyle bırakma." Gözünün ucundan bir damla yaş süzüldü. "Bu gece kalamaz mısın?"

Tor'un bakışlarının yoğunluğu karşısında afalladı. Her ne kadar Christina bilmesede, bir savaş başlatıyordu. "Kalamam," dedi kesin bir ifadeyle.

Ne bir açıklama, ne bir şefkat. Hiçbir şey yoktu. Christina bir zayıflık ibaresi bulmak için uzun uzun baktı. Nafileydi. Hüsrarla bakışlarını yere çevirdi. "Anlıyorum. Görüşürüz o zaman."

Tanrı seni korusun.

Tor, kapıya doğru bir adım attı ve tam o sırada daha önce Christina'nın onun ağzından hiç duymadığı bir küfür savurarak aniden döndü. Christina neler olduğunu anlayamadan, kollarının arasındaydı. Onu demir gibi göğsüne sıkıca bastırmış, ağzıyla ağzını kaplamış, sert ve talepkar bir şekilde öpüyordu. Christina'nın kalbini yerinden çıkartan, karnını allak bullak eden bir şekilde. Soluğunu kesen bir öpücükle.

Çok fazla erken olan bir öpücükle.

Homurdanır gibi bir inlemeyle Tor ayrıldı. Göz göze geldiklerinde Christina bakışlarında görmek için yanıp tutuştuğu anlık bir şefkat gördü. Sonra tek kelime daha etmeden, Tor gitti.

asyaasli

ON DOKUZ

“**B**ir şey görüyor musun?” diye sordu Tor, Lamnont’a. Fırtınayla hırpalanmış yüzü, sakalı, buz tutmuş saçları, başından ve omuzlarından aşağı dökülen kürklerin altında, görünürde diğer adamlardan bir farkı yoktu.

Lamont, ya da iz sürme yeteneği yüzünden MacSorley’nin dediği gibi “Avcı”, kafasını salladı, gözleri günün solan ışığının ağır pusuna odaklanmıştı. “Hayır, komutanım. Hiçbir şey göremiyorum.”

Tor küfretti, sabırsızlığına yenik düşmek üzereydi. Bu eğitimin bitmesi için hazırdı. Sadece bitkinlik ya da ağır koşullar değildi sebep; Dunvegan’dan bu yana bir türlü içindeki huzursuzluktan kurtulamamıştı. “Bakmaya devam et, öylece ortadan kaybolmuş olamaz ya. Orada bir yerdedir.”

Lachlan MacRuairi güvenilmez pisliğin tekiydi, kimseye görünmeden her yere girip çıkabileceğini gösteriyordu. Geriye bulunacak bir tek o kalmıştı. Lamont’ın iz sürme yeteneklerine rağmen dört gündür yakalanmamıştı – Kara Cuillin’in buz gibi, umansız gölgesinde iki geceyi aşmayı başaran bir diğer adam olan MacKay’dan bir gün daha fazla kalmıştı. Zirvesindeki koyu renkli kayalardan ismini alan Kara Cuillin dağları, Skye’daki en yüksek sıradağdı ve tüm İskoçya’daki en aşılma dağlardan biri olarak gösteriliyordu.

Kışın ölümcül olabiliyorlardı.

Cehennem, bir ateş çukuru değildi, Tor bunu biliyordu; hava soğuk ve yağışlıydı. Gökyüzü açıkken bile soğuk kemiklerine işliyor, her yanını uyuşturuyordu. Ama gece – istem dışı titredi – tam bir işkenceydi. Soğuk hava, kalın kürklerinden içeri buzdan iğneler gibi giriyordu.

Tor, MacRuairi'nin, bir metre kalınlığında yeni yağmış karın altında buz kesmiş bir halde yatıyor olma ihtimalinin olduğunu da biliyordu. Dün gece tipi vardı, her yer göz alabildiğine beyaza bürünmüş, dağların eteğindeki vadiler metrelerce karla kaplanmıştı ve bazı yerlerde yanıltıcı derin çukurlar oluşmuştu. Dağın doruklarında, dar sırtlar ve zirvelerin tamamen kaya olması sebebiyle karın yüksekliği azalıyordu ama burada da fazlasıyla buz vardı.

Bu eğitimin iki amacı vardı. Gelecek günlerde muhakkak dağlar ve kötü hava koşullarıyla karşılaşacaklardı. Eğer korsan taktiklerini başarıyla karaya da uygulayabileceklerse, her koşulda hayatta kalmanın bir yolunu bulmak zorunda olacaklardı. Tor ayrıca bir takımı takım yapmak için hiçbir şeyin paylaşılmış bir acıdan daha etkili olmadığını biliyordu.

Adamların çoğunun bu kadar zor koşullarda iki gün bile dayanmış olması olağandışıydı. Bu mücadele neredeyse imkansız olarak tasarlanmıştı: Yakalanmadan yedi gece boyunca Sgurr ve Lagain'i – sıradağlardaki en yüksek zirve olan "küçük çukurun zirvesi" – çevreleyen üç koy arasında herhangi bir yerde saklanmak. Çıplak, kayalık arazi saklanacak ya da sığınacak bir yer sunmadığından bu, kolay değildi. Daha önce buraya getirdiği adamların pek çoğu yalnızca birkaç saat dayanabilmişti – en fazla da bir gece. Tor, mağaraların tümünü biliyordu ve ateş yakmak için yeterli çerçöp ya da odun toplansa bile kolaylıkla yeri tespit edilebilirdi.

Muhafızlara bir saat mühlet verip, arkalarından tek tek gitmişti. Yakalanan adamlar teker teker avcılar grubuna ekleniyordu ta ki, şimdiki gibi, son bir tane kalana kadar.

Tor, etrafındaki korkutucu savaşçılara baktı, şu anda dağılmış ve çaresiz bir grup gibi görünüyordardı. “Dağılın,” diye emretti. “Farklı yönlerden tepeye doğru çıkıp, yolda onu bulacağız.” Tabii MacRuairi hâlâ yaşıyorsa.

Ve yaşıyordu. Orada, onları izliyordu. Tor hissedebiliyordu. Hatta neredeyse özel bir yetenek savaşı veriyorlardı – avcı ve av. Lidere karşı lider. Lidere karşı ikinci bir öğrenci. Normalde, böyle bir meydan okumadan çok keyif alırdı ama şu anda bir an önce bitmesini istiyordu.

Adamların çoğunu, dağın eteğinde göz kararıyla mesafe koyarak konuşlandırdı. Tor, Campbell, MacKay ve Lamont dağın ana sırtına mümkün olan her açıdan çıkacaktı.

Böylece, dikkatli bir şekilde dağa tırmandılar. Tor, güneybatıdaki kayalıklı yamacı tırmanmayı gerektiren en zor rotayı seçmişti.

Kısa bir süre sonra yamaçtaki yüksek ve dar bir sırtta nefes almak için duraksadı. Ellerini gözüne siper ederek, sisle kaplanmış doruklara baktı, boş arazide herhangi bir hareket ya da farklılık aradı.

Hiçbir şey yoktu. Ürpertici bir ıssızlık dışında. Sis arasında görebildiği tek şey, siyah kayaların üzerine yağmış bembeyaz karlardı. *Uisge-beathasından* kuvvet verecek bir yudum aldıktan sonra yorucu tırmanışına tekrar başladı. Bir dağ aslanının hafif ve kendinden emin, atik ve hızlı adımlarıyla, sıkı idmanlarının kazandırdığı rahatlıkla tehlikeli araziye tırmandı.

Yine de zinde olmak, doğanın silahlarına karşı dayanıklı olacağı anlamına gelmiyordu. Kalın deri eldivenlerinin altındaki parmak uçlarını ya da etrafına kürk doladığı deri botların içeri-

sindeki ayak parmaklarını hissetmiyordu. Kaskının altında açıkta kalan ağzı ve yanakları soğuktan kıpkırmızı olmuş, sakallı yüzü buz tutmuş ve kasları, dört gündür bir hayaleti bulmak için inip çıkmaktan, bitmiş bir dermanla acıyordu.

Başka biri olsa, Tor bu meydan okumayı sonlandırırdu. Ama orada hayatta kalabilecek biri varsa o da kesinlikle soğuk kanlı pislik MacRuairi'den başkası olamazdı – şeytan başının çaresine bakardı.

Ama nefret de etse – hem de çok nefret de etse – Tor, düşmandan bozma geçici silah arkadaşının son birkaç haftadır kendini hayli şaşırttığını kabul etmek durumundaydı. Lachlan MacRuairi, Tor'un önüne çıkardığı tüm engelleri – ki epey de çıkarıyordu – şaşmaz bir irade ve azimle geçen, yetenekli ve korkusuz bir savaşçıydı. MacRuairi, Tor'un sevdiği tek kuralın vücuda gelmiş haliydi: Asla pes etme, asla teslim olma.

Fakat ne kadar yetenekli bir savaşçı olursa olsun ya da ne kadar işbirlikçi görünürse görünsün, Tor ona güvenmiyordu. MacRuairi sokmak için uygun anı bekleyen, uyuyan bir yılan gibiydi. Çıkarıcı bir yapısı vardı; yalnızca kendisine sadıktı. Hiçbir zaman takımın tam anlamıyla bir parçası olamamıştı. O zaman neden Bruce için savaşmayı kabul etmişti? Para? İntikam? Canına mı susamıştı yoksa zaferin parlaklığında gerçekleştireceği karmaşık bir planı mı vardı?

Tor, adamlarının çoğunu gözünden tanıyabiliyordu ama MacRuairi tam anlamıyla bir kara delikti. Belki de Tor'un canını sıkıkan buydu. Güdüsünün ne olduğunu bilemeyince düşmanını – ya da kardeşini – anlamak zordu.

Neredeydi bu herif?

Tor'a özgü olmayan bu sabırsızlık, yalnızca soğuktan veya MacRuairi'yi yenme isteğinden gelmiyordu, daha ziyade başladığı işi bitirip Dunvegan'a dönmek istediğindendi. Kalesine değil, karısına dönmek istiyordu.

Lanet olsun, onu özlemişti. Yüzü, gözünün önünden gitmiyordu. Haşmetli Cuillin'in kayalıklı sırtlarının tepesinde bile hep aklıdaydı. Belki de onu düşünmesine neden olan, etrafın bu ıssızlığıydı – sert ve can yakan tenhaliği. Çok uzun zamandır çorak yerlerde yaşayan bir adam için sıcaklık ve ışık gibiydi. Kahretsin, işte şimdi Christina'nın sevdiği ozan hikayeleri gibi konuşmaya başlamıştı.

Zirvenin hemen altındaki dar sırtın tepesine ulaşmış, solmakta olan ışıktaki dağa göz attığında hemen karşısında Campbell'ı gördü. Büyük taşın yanına çıkan “daha kolay” yoldan gitmişti. Tor el işaretleriyle, hiçbir şey kaçırmadıklarından emin olmak için aşağıya inmeden zirvenin öte yanını da kontrol etmesini istedi.

Bu dağda geçirilecek bir gece daha istemiyordu ama zaman daralıyordu. Yakında hava kararacaktı.

Christina, şimdi muhtemelen elinde oyasıyla ateşin başında oturuyordur...

Buna bir son vermeliydi. Odaklanamıyordu. Düşünceleri durmadan karısına kayıyordu. Christina onu gevşek düğümlerle bağlamıştı. Yola koyulmadan önce odasında geçen sahneyi aklında tekrarlamadan edemiyordu. Heyecanını. Tor'un okuma yazma bilmesi karşısında duyduğu şaşkınlık ve daha sonra özel yazışmalarını okuduğunu öğrendiğinde öfkeyle patlamasına neden olan korku. Parçalara ayrılmış ifadesi, canının nasıl yandığı ve yaş dolu gözleri gözünün önünden bir türlü gitmiyordu.

Her nedense hesaplar Christina için önemliydi ve Tor'un tepkisi karşısında fena halde hayal kırıklığına uğramıştı. Aşırı tepki vermesinin sebebi korkuydu. Bunu şimdi anlıyordu. Her ne kadar yanlış bir yol seçmiş olsa da sadece Tor'a yardımcı olmaya çalışmıştı. Ona sürpriz yapmak için o kadar heveslenmişti ama Tor'un tek düşünebildiği yardım etme çabası yüzünden başının belaya girebileceği olmuştu.

Daha da kötüsü, neredeyse ona sebebini söyleyecekti. Ki kalmış olsa kesin söylerdi. Sınırlama. Direnç. Görünüşe bakılırsa söz konusu kişi sevgili karısı olduğunda bunların ikisini de unuttuyordu. Beklenmedik veda öpücüğü bunun gayet iyi bir kanıtıydı.

İçine işlemek? Christina çoktan kanına işlemiştii – kemiklerine – ve bu konuda ne yapacağını kendi de bilmiyordu. Dikkatli olmazsa, kardeşi gibi bir aptal olup çıkacaktı – klanının iyiliğini düşünerek değil, sadece duygularına göre hareket eden bir aptal. Bir kadının isteklerine göre hareket ederse nasıl bir lider olurdu?

Aşağıya inmeye başladığında hava hemen hemen kararmıştı. Yeterince odaklanamadığından, yanlış bir adım attı ve ayağı kayarak, bir parça buzı kırdığında, kaya ve kardan oluşan ufak çaplı bir çığ yarattı. Güçlkle denge kurdu ama bu dalgınlıktan dolayı kendine de küfretti. Yaptığı işe odaklansa iyi ederdi yoksa sonu ölüm olacaktı.

O sırada gördü.

Hemen altındaki dik yamacın, uçurumun tabanında, belki dümdüz inilse yüz elli metre kadar aşağıda neredeyse kara gömülmüş bir geyik bedeni vardı. Düşüp ölmüş olsa, olması gereken yerde, yani tabanda değil, dar sırtın üzerindeydi.

Bu MacRuairi'nin işiydi. Ufak çığ saklandığı yeri açığa çıkarmıştı.

Tor'un kanı, avını görüş alanına almış avcılarinki gibi hızlandı. Yeni bir enerji patlamasıyla, kusursuz ve hızlı hareketlerle aşağıya indi. Hava, ancak yolunu bulmasına yetecek kadar aydınlıktı.

Dar bir çıkıntıya geldiğinde adımlarını yavaşlatarak, özenli hareketlerle ilerledi, tüm algıları etrafına duyarlı hale gelmişti.

Felaket geldiğinde neredeyse yolun yarısına varmıştı.

Yer ayağının altından kaydı. Tor dengesini kaybetti. Bedeni

kayaya sertçe çarptı, sonra çakılların üzerinde yüzüstü kaymaya başladı. Bir şeylere tutunmak için uğraştı ama uçuşunun kenarında ilerlerken kar ve kayaları da beraberinde sürüklüyordu.

Çok hızlı gidiyordu. Rüzgar kulaklarında uğulduyordu. Elleri ni saplamaya çalışıyor, ayaklarıyla tekmeliyordu. O hızla sırtüstü dönmek üzereydi ki sivri bir kayaya çarpıp, kayanın yüzeyindeki bir çatlağa parmaklarını sokacak kadar yavaşladı.

Ayaklarını sokabileceği bir girinti arayarak, duvarı tekmeledi. Kalbi deli gibi çarparak, kendini yukarı çekmeye çalıştı ama boşunaydı. Kaya ve buzdan duvar acımasızdı.

Parmaklarının ucuyla, bir uçurumda asılı kalmıştı, bedeni bitap düşmüş, sırtındaki silahların ve çantanın da ağırlığıyla kendini taşıması zorlaşmıştı. Parmaklarını rahatlatmak ya da yanına bağlı duran ipi almak için kavradığı yeri bırakmaya cesaret edemiyordu – hareket ederse ölürdü.

Muhtemelen de, bir mucize olmadığı sürece birkaç dakika sonra sonu bu şekilde olacaktı.

Parmakları kayıyordu. Elindeki deri eldivenler yılan derisi kadar kaygandı ve kendini çekmesine pek de yardımcı olmuyordu.

Mümkün olduğunca özenli hareketlerle başını Campbell'ı son gördüğü tarafa doğru çevirdi. Karanlığa doğru seslendiğinde, kulaklarında kendi sesinin ekosunu duydu.

Lanet olsun. Hep savaş meydanında öleceğini düşünmüştü; bir uçurumdan düşerek değil.

Kolları yanıyordu, bedeninin ağırlığı onu aşağıya çekiyordu. Dayanmak için dişlerini sıktı. Ölümden korkmuyordu ölmek de istemiyordu.

Aniden, yukarıdan eline bir şeyin vurduğunu hissetti. Başlangıçta bir kaya olduğunu düşündü ama daha sonra ne olduğunu fark etti: Bir ip.

Gaip ten bir ses geldi. “Yakala, seni yukarı çekeceğim.”

MacRuairi. Bu kadar berbat bir durumda olmasa kahkahayı basmıştı. MacRuairi hayatını kurtarmaktansa onu bir an önce şeytanın yanına gönderirdi. "Tuttuğumda, ipi bırakmayacağını nereden bileceğim?"

Bir süre sadece sessizlik oldu. "Bilemezsin. Ama buradan bakınca fazla seçeneğin varmış gibi görünmüyor."

Tor küfretti. MacRuairi haklıydı. Tüm varlığı buna karşı çıkarsa da bu kara yılanı güvenmekten başka seçeneği yoktu. "Hazır mısın?" diye bağırdı Tor.

"Evet."

Derin bir nefes alarak, bir elini bırakıp, ipe uzandı.

Tutmuştu.

Hâlâ boşluğa el sallayacağını düşünerek, diğer elini de bırakıp, parmaklarını ipe doladı. On beş dakika kadar sürdü ama yavaşça ve ciddi bir eziyetle Tor uçurumdan yukarı çekiliyordu. Sırtın birkaç metre üzerinde, MacRuairi kendisini kaldırmak için kullandığı kayanın tepesine ipi bağlayarak, Tor'un eline uzandı.

Karanlıkta göz göze geldiler. Tor, hiç tereddüt etmeden sağ eliyle ipi bırakıp, MacRuairi'nin kolundan tuttu. Birkaç saniye içinde ayakları yere basıyordu.

Eğilerek, derin derin nefes alıp, tekrar kollarına kan gelmesini bekledi. Aklından milyonlarca farklı şey geçiyordu. Dikleşerek, kurtarıcısının gözlerine baktı. Gaddar. Acımasız. Yılan gibi. Boyununu kurtarmaktansa boğazını kesmesi daha muhtemeldi. Savaşta o kadar çok karşı karşıya gelmişlerdi ki Tor, MacRuairi'nin kendini ölü görmeyi istediğine dair içinde hiçbir şüphe barındırmıyordu. "Neden?" diye sordu.

MacRuairi, cevabın onun için bir önemi yokmuşçasına omuz silkti. "Şimdi berabereyiz."

Finlaggan'da canını almadığı için. Tor başıyla onayladı ama bu kadar basit olmadığını biliyordu. Lachlan MacRuairi'nin bu

rada olma sebepleri Tor'un düşündüğünden çok daha karmaşık olabilirdi. *MacRuairi*, Tor'un düşündüğünden çok daha karmaşık olabilirdi. İçi ürperdi. O kadar uzun süredir karanlıktaydı ki bu belirsizlik onu hayrete düşürmüştü.

Ama bir şeyden emindi: Tor, Lachlan MacRuairi'ye hayatını borçluydu.

Günler kısa olduğundan – güneş (her nasılsa) neredeyse saat do-kuza kadar doğmuyor, yedi saat sonra da batıyordu – zamanın hızlı akıp geçmesi gerekirdi. Fakat saatler ağır işliyordu: Yavaş, monoton ve boğucu bir ağıt gibi.

Daha bir hafta bile geçmemişti ama Tor gideli bir ay olmuş gibiydi. Daha önce de uzakta zaman geçirmiş olmasına rağmen, bu, Christina'nın onu görmeden geçirdiği en uzun süreydi ve sabır, zorlayıcı bir erdemdi.

Ne kadar da aptalca davranmıştı! Bir şövalye ile evlenmek, onu heyecanlı turnuvalarda Christina'nın peçesini yenine saklamış bir şekilde, atın üzerinde mızrağıyla koştururken izlemek, ona olan aşkını mısralara dökerken şöminenin başında sarmaş dolaş geçirilen geceler demek değildi. Aylarca hatta belki yıllarca süren savaş ve yalnızlık demekti.

Korku ve endişenin içinde bir başına bırakılmanın romantik bir tarafı yoktu.

Tor tehlikede miydi? Christina'ya nercye gittiğini söylememekte ısrar ettiğinden bunu bilemiyordu. Ama tüm şahsi muhafız alayını kalede bıraktığına göre savaşa değil, eğittiğini gördüğü adamlarla bir yere gittiğini tahmin ediyordu.

O adamlar kimdi?

Tor'un ikazlarını hatırlayarak merakından silkindi. Onu ilgilendirmezdi. Onun işi değildi. Onun yeri de değildi.

Dolayısıyla kalenin hanımı olarak görevleri neyse onu yaptı,

Rhuairi ortalıkta olmadığına John'a yardım etti, karşısına çıkan yazıları okumamaya özen gösterdi. Ancak Noel kutlamalarının hazırlıkları konusunda bile kalenin zindan gibi duvarlarının ardında yapacağı pek bir şey yoktu. Sabahları dolaştığı avlu bile bir kafes hissi vermeye başlamıştı.

Bir de üstüne şimdi onu meşgul edecek defterler de yoktu. Hesaplarını düzenlemek hayatının ne kadar önemli bir parçası olduğunu göstermesini sağlayacaktı, bunun işe yarayacağından o kadar emindi ki... Belki de bu hüsranın böyle can yakmasının sebebi bu kadar emin olmuş olmasıydı.

Hayranlık... saygı... gurur? Pek yoktu. Onu, yetenekleriyle etkileme girişimi babasında olduğu gibi başarısızlıkla sonuçlanmıştı.

Verdiği tepki karşısında sinirlenmişti – önce patronluk taslamış daha sonra da öfke kusmuştu. Belki mektupları okuyarak haddini aşmış olabilirdi ama başka ne yapacaktı? Ona ulaşmak için aradıkları engelleri başka nasıl aşabilirdi? Ona verebileceği her şeyi göstermişti ve hâlâ yeterli değildi.

Burada yeri yoktu. Tor'un ne hayatında ne kalbinde. Eğer hayatının geri kalanı böyle olacaksa bunu kaldıramazdı.

Bir an gitmeyi düşündü. Ama hâlâ umudu vardı. Mutluluğunu bir öpücüğe bağlamış, bir anlık şefkate, taş gibi ifadesiz yüzündeki ilk farklılığa tutunuyordu.

Bir öpücüğe bu kadar çok anlam yükleyerek aptallık mı ediyordu?

Pelerinini boynuna dolayarak, kapıyı ardından kapayıp, kordorda ilerlemeye başladı. Neredeyse odadan çıkan katip John'a çarpacaktı.

Christina, katibi ürkütmüştü ve bir süre kendini toparlayamadı. Christina'nın üzerindeki pelerini fark ederek, "Bu sabah nereye gidiyorsunuz, leydim?" diye sordu.

“Kasabaya gitmeyi planlıyordum. Tabakçının en küçük çocuğu hastalanmış da aşçı ona götürmem için biraz et suyu hazırladı.” Katibin de dışarı çıkacak şekilde hazırlanmış olduğunu görerek, “Sen nereye?” diye sordu.

“Ben de aynı yere gidiyorum.” Kaşlarını çatı. “Kaleden çıkmanın mantıklı olduğuna emin misiniz, leydim? Salgın yayılıyor gibi. Belki de liderimizin dönmesini bekleseniz daha iyi olur. Her an gelebilir.”

Aptal kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. “Ondan haber mi aldın?”

Katip kafasını salladı. “Hayır, ama sadece birkaç günlüğüne gittiğine göre—”

“Birkaç günlüğüne değil,” dedi Christina suratı asık bir ifadeyle, “iki haftalığına.”

Katibin gözleri kocaman açıldı. “Ah, anladım. Belki de ben kahyayı yanlış anladım.” Christina şaşırmamıştı; Rhuaire son zamanlarda çok da açık sözlü değildi. Sürekli tuhaf bir ifadeyle Christina’yı izliyordu. Katip John’a yardım etmesini yasakladığında, Tor’un onunla bu konu hakkında konuşmadığını fark etmişti ama ne yaptığını biliyor gibiydi. John, dikkatle Christina’yı izliyordu. “Liderimizin, kendinizi tehlikeye atmanızı isteyeceğini sanmıyorum.”

Christina dudaklarını kenetledi. Bırakalım da “lider” buna da karşı çıksın, diye düşündü. Kasaba halkıyla ilgilenmek kalenin hanımının göreviydi. Christina’ya yerini yeterince iyi öğretmişti. “Endişen için teşekkür ederim ama çok ciddi bir şey yok. Hafif bir salgına benziyor.” İmalı imalı gülümsedi. “Ayrıca bir gün daha bu duvarlar arasında kapalı kalırsam muhtemelen aklımı kaçırmam.”

Katip de ona gülümsedi. “Sizi çok iyi anlıyorum. Size çşlık etmemde bir sakınca var mı? Bir dakika beklerseniz, odadan bir şey almam gerekiyor.”

“Eşlik etmen çok hoşuma gider. Seninle kapıda buluşalım; aşçıdan et suyunu almam gerek.”

Eşlik edeceği için minnettardı. Başlangıçta John tuhaf bir şekilde endişeli görünse de işini hallettikten sonra endişesi yok olmuş gibiydi. Günün geri kalanında sadece tabakçının oğlunu değil, birkaç hasta çocuğu daha ziyaret etti. Aşçı, Christina’ya bir orduya yetecek kadar et suyu vermişti ve boşa da gitmedi. Sakladığı son incirleri de çocuklara daha iyi hissettiklerinde yemeleri için dağıttı.

Kocasının muhafızları da ona eşlik etmek için ısrar etmişti. Önce gerekli olmadığını düşünmüştü ama sonra bu korumaya minnettar kaldı. Kale kapılarından dışarı adımını attığında kocasının yokluğunu tüm benliğinde hissetti. Onun yanında ne kadar güvende hissettiğini daha önce fark etmemiştir. Onun varlığını kalkanından yoksun, dünya gözüne çok gaddar göründü. Aptalea olduğunu biliyordu. Saldırı olacağına dair bir korkusu yoktu – en azından gün içinde – ama MacDougall’ın ziyareti daha dün gibi hafızasında tazeydi.

Ancak Tor çeşitli önlemler almıştı, kasabada kalıcı bir muhafız alayı konuşlandırılmıştı.

Her halükarda, faydalı bir şeyler yapmış olmanın verdiği tatmin, hissedebileceği herhangi bir kaygıyı fazlasıyla telafi ediyordu. Kaleye dönüş yolunda, kadırgada katip John’un yanındaki yerini aldığı anda, dışarı çıktığı için mutluydu ve yakın zamanda bunu tekrarlamaya kendi kendine söz verdi.

Deniz kapısına çıkan limana yanaşırken gün batmak üzereydi ve sis iniyordu. Limana çok yaklaşıp kadar demirli bir gemi daha olduğunu fark etmemiştir.

Pruvaya işlenmiş korkunç şahin başı görünce ürperdi. “Bu gemiyi tanıyor musun?” diye sordu katibe.

Kafasını salladı. “Hayır, daha önce hiç görmedim.”

Tor'un muhafızları endişelenmiş görünmüyordu.

Diğer gemi gitmeye hazır gibi duruyordu. İskelede iki adam duruyordu. Birinin Rhuaiiri olduğunu gördü. Diğer adamın da gemiye hızla atlayıp, ipleri çekmeye başlamadan önce ona bir şeyler verdiğini görür gibi oldu. Katip John da fark etmişti. "Belki de sadece ulaktır," dedi.

Christina haklı olabileceğini düşünerek biraz rahatladı. Fakat diğer gemi uzaklaşana kadar rahat nefes alamadı.

Rhuairi, gemiden inerken onları karşıladı, Christina'nın inmesine yardım etmek için elini uzattı. "Güzel bir gün geçirdiniz mi, leydim?"

"Evet," dedi. "Az önce giden bir ulak mıydı?"

Rhuairi'nin yüzü bir anda ifadesizleşti. "Hayır, leydim. Sadece MacLeod'u görmek isteyen birkaç yerel klan üyesi."

Katip ile bakıştılar. Yerel klan üyesi mi? Onlar savaşçıydı.

O tuhaf alışverişi çok uzun süre sonra düşündü.

Uçurumdan düşmenin kıyısından dönmesinden saatler sonra, Tor sırtım alçak bir yükseltiye dayanmış, bacaklarını ateşin parlayan renklerine doğru uzatmış, adamların tartışmasını dinliyordu. Tuhaf bir şekilde rahatlatıcıydı. Tahmin edilebilirliğinde huzur vardı. Gençken kardeşleriyle platformun etrafında yaptıkları atışmalara benzemiyordu. Her zamanki gibi konu İngiltere'de patlamak üzere olan savaşla ve Bruce'un hareketi ne zaman yapacağı – tabii yapacaksa – ile ilgiliydi.

Diğerleri onu gördüğünde, MacRuaiiri tepeden aşağı iniyordu, dolayısıyla da Tor'un onu bulduğunu düşündüler. MacRuaiiri – şaşırtıcı bir şekilde – onlara yanıldıklarını söylemek için uğraşmadı ama Tor hızla neler olduğunu anlattı. Adamlar da en az onun ilk başta olduğu kadar şaşırmış görünüyordu – muhtemelen Gordon hariç. MacRuaiiri konuşmadı ve pek çoğu da böyle kal-

masından memnundu. Ama Gordon, sosyal bir simyacı olarak – MacRuairi'nin tehditkar havasını fark etmemiş gibi görünüyordu ve ikisi arkadaş gibi bir şey olmuştu – tabii Gordon'un konuşup, MacRuairi'nin dinlemesine arkadaşlık denirse.

MacLean'ın boğuk sesi düşüncelerini böldü. "Wallace'ın hatası, Stirling Köprüsü'ndeki başarısını tekrarlayabileceğini ve bir meydan savaşında Edward'ı yenebileceğini düşünmek oldu. Yağmalara devam etmeliydi; onun liderliğindeki gücü oydu. Falkirk'in kaybedilmesinden sonra işi bitti. Edward'ın o zaman İskoçya'yı almasını engelleyen tek şey yanmış toprak taktikleri oldu."

Tor, MacLean'ı dinledikçe, savaş taktikleri ve stratejiye kafasının yattığını anladı. Daha sonra bundan sonuna kadar faydalanmayı düşünüyordu. Ya da daha doğrusu MacSorley sonuna kadar faydalanacaktı.

"Orada değildin," diye öfkeyle karşı çıktı Boyd. Koyu bir vatansever olarak, yanında yıllarca çarpıştığı Wallace'ın eleştirilmesine tahammülü yoktu. "Falkirk'in düşmesine neden olan Wallace değil, Comynler'di. Geri çekilip, mızraklıları Edward'ın uzun yaylarına maruz bıraktı."

MacRuairi genelde politikadan bahsetmekten kaçınırdı ama Seton ve Boyd arasındaki tartışmaya körükle gitmeyi severdi – gerçi yardıma ihtiyaçları da yoktu. "Sör Dragon, söyleyecek bir şeylerin var gibi," dedi, Seton'ın giymekte ısrar ettiği pelcisinin üzerindeki armaya atıfta bulunarak.

Seton dişlerini sıktı. "O bir Dragon değil, ejder, lanet barbar," dedi. MacRuairi ne olduğunu gayet iyi biliyordu. "Wallace adamlarını meydan savaşında kontrol edemediği için kaybetti. Nasıl ateş yakılacağını ve geceleri nasıl saldırılacağını biliyordu. Falkirk, düzensiz ve disiplinsiz askerlerin – ne kadar cesur olurlarsa olsunlar – eğitilmiş şövalyelere denk olmadığını göstermişti."

Boyd, genç İngiliz'in başını koparmak ister gibi görünüyordu ama körfezde felaketin eşiğinden döndüklerinden bu yana, ortasına karşı öfkesinin dizginlerini sıkı tutuyordu. "Madem böyle düşünüyorsun, burada ne halt ediyorsun?"

Seton, kibirli bir ifadeyle baktı. "Bruce benim feodal lordum."

"Onun feodal lordu da Kral Edward," diye belirtti Boyd. "O yüzden onun için savaşıyor olman gerekmez miydi?"

Seton'ın yüzü öfkeden kızardı. "*Sen* neden buradasın? Comyn ile birlikte çarpıştığın bu yana çok zaman geçmedi."

"Ben Aslan için çarpıştım," dedi Boyd dışlerinin arasından, İskoçya'nın krallık simgesine atıfta bulunarak. "Daima İskoçya için savaştım, şimdi de bu Robert the Bruce anlamına geliyor. Tahtta Comyn'i göreceğime *seni* görmeyi tercih ederim. Bizi savaş meydanında bıraktığında tahtta olan tüm haklarını kaybetti."

Gerginliği dağıtmak için, MacLean "Bruce, Wallace'ın hatalarından ders aldı. Burada olmamız bunun en iyi kanıtı. Hazır olana kadar Edward'ın karşısına ordusunu çıkarmayacak. Hem Bruce bir şövalye – Hristiyanlık âleminin en iyilerinden. Zamanı geldiğinde, bir orduyu nasıl yöneteceğini bilecek," dedi.

Seton, MacRuairi'ye döndü, tartışmayı alevlendirmek için ne yaptığının farkındaydı. "Peki ya sen? Sen neden buradasın? Hazinelerini artırmak kadar asil bir sebeple mi?" dedi hor gördüğünü saklama zahmetine bile girmeden.

MacRuairi'nin ifadesi anlaşılmazdı. "Elbette vatanseverlik ya da görev aşkı gibi boş şeyler için kellemi tehlikeye atmam. Zenginlikten daha iyi bir sebep olabilir mi?"

Doğruyu söyler gibi konuşuyordu ama Tor, bunun gerçek olmadığını biliyordu. En azından hepsi.

"Bir kız olabilir mi?" diye sordu MacSorley sırtarak, Tor'atında bulunarak. "Başımı kaybetmek için yatağında tatlı bir hatun vaadinden daha iyi bir sebep düşünemiyorum."

“Elinden sıkıldın mı, MacSorley?” dedi Lamont kuru bir ifadeyle.

İri kıyım İskandinav hüzünle kafasını salladı. “Böyle birkaç hafta daha sürerse, evlenme teklif etmek zorunda kalacağım.” Adamlar güldü. Pratiklik ihtiyaçtan doğardı. Savaşlar ve haftalarca yer değiştirmek haftalarca kadınsız kalmak anlamına geliyordu çoğu zaman. “Burada işimiz biter bitmez, dünyanın en büyük ve güzel göğüslerine sahip şehvetli, ufak tefek kadının beni beklediği Mull’da bir mola vereceğim. Krem gibi, pürüzsüz bir teni var. Uçuk pembe, inci büyüklüğünde göğüs uçları.” Hasretle iç çekti. “Güçlü bir rüzgar, dolu bir karın ve ahu gibi bir hatun. Beni mutlu bir adam yapmak o kadar zor değil.”

MacSorley kayıtsız tavrını takınmıştı – onu askerler arasında da bu kadar popüler kılan ve gerginliği dağıtmakta iyi yapan da buydu. Savaş meydanında bile böyleydi. Tor, savaşın en sıcak anlarında korkunç baltasını sallarken yüzünde o kocaman Viking gülümsemesini gördüğünde ne kadar şaşırdığını hatırladı.

Fakat Tor, MacSorley’nin nezaketini kesinlikle zayıflık ya da yumuşaklıkla karıştırmıyordu. O gülümsemenin altında çelik gibi bir adam vardı. Tor, o gülümsemenin yok olduğunu bir kez görmüştü ki kesinlikle unutulacak bir manzara değildi. İnsanlar da onun soğuk ve acımasız olduğunu söylerdi.

“O hatunla evlenecek misin, MacSorley?” diye sordu Seton.

Viking, *cuirm* içerken neredeyse boğulacaktı. “Tanrım! Neden böyle bir şey yapayım? Şurada duran pirimizin aksine,” MacKay’i işaret etti, “ne kadar güzel olursa olsun, hayatının sonuna kadar bir çift göğüs?” Tüyleri ürperdi. “Ayrıca, diğer hatunları uzmanlığımdan mahrum bırakmak istemem.”

“Hadi oradan, MacSorley,” diye kükredi aksi İskoçyalı.

MacKay, diğerleri gibi asla kadınlar hakkında konuşmazdı. Bu da MacSorley’nin daha çok merakını uyandırıyordu ve merak

kını gideremeyince MacSorley kaçınılmaz olarak daha kışkırtıcı oluyordu.

“Buraya geldiğimizden bu yana sende duyduğum en romantik şey bu,” diye dalga geçti MacSorley. “Seninle MacLean arasında hanginizin daha keşiş kılıklı olduğunu söylemek çok zor.”

MacLean daha yeni evlenmişti ve konu açıldığında sessizleşmişti. Çok da iyi bir sebebi vardı çünkü bir MacDowell ile evlenmişti – MacDougalllar ve Comynler’in düşmanı olan bir aile.

“Nişanlın hakkında pek konuşmuyorsun, Gordon,” dedi Seton, MacLean üzerindeki dikkatleri başka yöne çekerek.

Gordon omuzlarını silkti, “Söyleyecek fazla bir şey yok, onu doğru düzgün tanımıyorum bile.”

“Kim?” diye sordu Seton.

Gordon bir an tereddüt etti. “Helen, Sutherland Kontu, Morleyler’den William’ın kızı.”

Gordon bu açıklamayı yaptığında, Tor şans eseri MacKay’e bakıyordu ve yüzünde hızla gizlemeye çalıştığı şok ile acıyı gördü. Gordon da arkadaşının ifadesini görmüş olacak ki bakışlarındaki sessiz özrü fark etti.

Tor, Gordon’un daha önce neden hiçbir şey söylemediğini anladı. MacKaylerin, Sutherland klanıyla olan azılı düşmanlığı meşhurdu. Ama başka şeyler de olup olmadığını merak etti.

Sohbet konusu değişip, siyasete ve ne zaman orduya çağırılacaklarına dair spekülasyonlara geldi. Konunun değişmesine sevinmişti, çünkü Viking’in kışkırtıcı oklarının kendine dönmesine az kaldığını biliyordu. Karısı hakkında konuşmak Tor’un yapmak istediği son şeydi. Şu anda yapacak bir işi vardı ve ancak bitirdiğinde bir şeyleri düzene sokabilirdi. Şu anda değiştiremeyeceği şeylere odaklanmak iyi değildi. Fakat Christina’dan ayrılma şekli canını sıkıyordu. Döndüğünde bunu telafi edeceğine dair kendi kendine söz verdi.

Aklı yine dağda olanlara kaydı. MacRuairi, grubun sonunda, karanlığın içinde oturuyor, kılıçlardan birini bileyliyordu.

Tor ayağa kalkıp, yanına oturmak üzere ona doğru gitti. Bir dakika kadar bekledikten sonra, “Sen değildin – Skye’a son zamanlarda yapılan saldırıların sorumlusu sen değilsin.”

MacRuairi kafasını kaldırma zahmetine bile girmeden, kılıcını bilemeye devam etti. “Ateşkes ilan ettiğimizi sanmıştım.”

“Daha önce senin ‘ateşkeslerinden’ birine taraf olmuşum.”

MacRuairi alınmışsa bile belli etmiyordu ama bileme taşını kenara koydu. “Evet ama şu anda aileyiz.” Tor kaşlarını çatınca, gülümsedi. “Sence başka kim olabilir?”

Tor’un ifadesi sertti. “Bilmiyorum. Belki Nicolson, ama MacDonald onu sakinleştirildiği konusunda beni temin etti.”

“Belki de hedef sen değildin ama kolay hedef oldun.”

Tor kaşlarını çattı. “Evet, olabilir.”

Fakat saldırılar sadece fırsattan istifade etmek için düzenlenmiş gibi değildi; daha kişiselmiş gibi görünüyordu. Sadece büyükbaş hayvan yağmalayıp, hasat çalmaktan ibaret değillerdi, halkını da hedef almışlardı. Bu da MacRuairi’den şüphelenme sebeplerinden yalnızca biriydi.

“Sonuncusu ne zaman oldu?”

“Ben Finlaggan’dayken.”

“Bir önceki? O zaman da mı Ada’da değildin?”

Tor kafasını salladı ama sonra hatırladı. “Gitmem gerekiyordu ama son anda planlarımı değiştirdim.”

MacRuairi düşünceli bir ifadeyle Tor’un yüzüne baktı. “Değişiklik konusunda haber uçurulmasına fırsat kalmadan?”

“Hayır,” dedi Tor, neden bahsettiğini fark edip, katılarak “Sence beni gözetleyen birileri mi var?” diye sordu ifadesiz bir sesle. Tüm içgüdüleri bu fikre karşı çıkıyordu. Adamlarını tanırdı.

MacRuairi omuzlarını silkti. “Olabilir.”

Tor her ne kadar adamlarından birinin ona ihanet etmiş olabileceğini düşünmek istemese de MacRuairi haklıydı. Bunu göz önünde bulundurmamak zorundaydı. Bu kadar zahmete girmesini sağlayacak kadar kimi sinirlendirmiş olabilirdi? Nicolson kesin-di. Yakın zamanlarda olan saldırılar için MacDougall’ı da listeye koyması gerekiyordu.

Onu gözetleyen biri varsa...

Küfretti. Bir an Christina’yı düşündü. Sonra da telaşını dindirmeye çalıştı. O güvendeydi. Kaledeyken kimse ona ulaşamazdı; Dunvegan aşılmazdı.

“Ne kadar süre uzakta kalacağını kim biliyor?” diye sordu MacRuairi aklından geçenleri okur gibi.

“Çok kişi,” diye cevap verdi, ayağa fırlayarak, tüm yorgunluğunu unutmuştu. “Şimdi yola çıkarsak yarın öğlene kadar orada olabiliriz.”

Katip John, fazla korumacı bir dadıya dönüşmeye başlamıştı. “Bugün olmaz, leydim. Yarın daha iyi olur. Çocuklar iyileşiyor ve bağışlayın ama siz çok yorgun görünüyorsunuz.”

Yorgundu. Regl olmak üzereydi ve her zamanki gibi kramp giriyor ve başı ağrıyordu. Ama bunu bir din adamına anlatması oldukça zordu. “Ben iyiyim ve bu kadar güzel bir günü cvdc geçirmeyeceğim. Güneşin nasıl bir şey olduğunu unuttum. Gel, geç kalmayız.”

Ama yanılıyordu. Çocuklar gerçekten iyileşmişti ve onu özel bir şarkı ve dansla eğlendirmeye karar vermişti. Katip John ile kaleye dönmek için gemiye doğru yola çıktıklarında öğlen olmuştu.

“Yavaşla, John,” dedi gülerek. “Hiç bu kadar hızlı yürüdüğümü görmemiştim.”

Katip gülümsedi. “Hızlı mıydım? Özür dilerim, leydim. Acık-mış olmalıyım.”

“Yediğin onca tarttan sonra mı?”

Katip kızardı. “Eriği çok severim.”

“Ben de. Mevsimin sonunda ne kadar güzel oldu.”

Aniden, John durdu. “Duydunuz mu?”

“Ne—”

Christina’nın sözü uzaktan gelen bir boru sesiyle kesildi. Yüzünden kan çekildi. Rahibe baktığında, kendi telaşının onun bakışlarına yansıdığını gördü. “Bu ne?” diye sordu onlara eşlik eden muhafızlardan biri olan Colyne’e.

Cevap vermeyeceğini düşünürken, aldığı cevap karşısında şaşkınlığı azalmadı.

“Kaleden ikaz yapıyorlar, leydim.” Suratı asıktı. “Saldırı var.”

asyaasli

YİRMİ

Tor, yaklaşık beş yüz metre ileride kasabadan yükselen dumanları gördüğünde, Campbell ve MacGregor rapor vermeye geldi.

İfadeleri ciddiye. “Yaklaşık yüz elli adam – görünüşe bakılırsa, pek çoğu paralı asker,” dedi Campbell. “Limanda dört savaş gemisi saydım ama ek kuvvetlerin kasabaya gitmesini engellemek için daha fazlası kalededir diye düşünüyorum.”

Christina güvende, diye hatırlattı kendi kendine. Dikkatinin dağılmasını şu an kaldıramayacağını bildiğinden, hiçbir şey düşünmemeye çalıştı. Paralı askerler, demişti Campbell. Bu bir yağma değil, tam anlamıyla savaştı. Kasabayı korumak için bir muhafız taburu yerleştirmişti ama adamlarının sayısı çok az kalıyordu. “Kayıp?”

“Birkaç düzine,” diye yanıtladı MacGregor. “Genelde onlardan. Senin iki adamın. Muhafızların, limandan kasabaya giden yol üzerine bir koruma duvarı kurmuşlar.”

Tor başıyla onayladı, şaşırmamıştı. Adamları iyi eğitilmişti, daha büyük kuvvetlerle çarpışmaya alışıklandı. Tor’un en sevdiği taktiklerden biriydi bu. Kral Leonidas’ın, Termopil Savaşı’nda yaptığı gibi, düşmanın sayıca üstün olma avantajının, bir kısmını da olsa yok etmek için kasabanın en dar tarafında çarpışmayı seçmişlerdi. Bir süreliğine. Ama böyle her şey aleyhlerindeyken sonsuza kadar dayanamazlardı. Termopil Geçidi’nde üç yüz

Spartalının durumunun lanetinde olduğu gibi, kasabaya giden birden fazla yol vardı.

“Peki ya halk?” diye sordu.

MacGregor’un dudakları gerildi. “Görebildiğim kadarıyla üç erkek, bir kadın ve bir çocuk. Diğerleri sığınak bulmuş olmalı ama saldırganlar merhamet göstermiyor.”

Tor, zar zor kontrol edebildiği öfkesiyle yumruklarını sıktı. İçinde biriken öfkeden, çelikten bir intikam kılıcı biletti. Bilinmeyen düşmanları kim olursa olsun bunun bedelini az sonra ödeyeceklerdi.

Savaşmak için can atan tek kişi kendisi değildi. Tüm takım gece boyu bozuk arazide kilometrelerce yol gitmiş olmasına rağmen Campbell ve MacGregor’un getirdiği haber yıldırım gibi düşmüştü. Hiçbir şey bir savaşçıyı, savaş vaadinden daha çok canlandıramazdı. Nitekim bu savaşçılar çok uzun süre uzak kalmışlardı.

Ama bu onların savaşı değildi.

Adamlar, ağaçların arasında Tor’un etrafında toplanmıştı. Geçen hafta boyu süren yorucu idmanlarına ve uyku molası vermeden tüm gece süren yolculuklarına rağmen seçkin muhafızlar ölümcül ve vahşi görünüyordu. Hırpani, düzensiz görüntüleri ise, savaştan katılmış, kararmış yüzlerine daha da korkunç bir hava veriyordu. Her adamın gözlerine teker teker baktı. “Siz Bruce için savaşmak üzere takıma katıldınız, benim için değil. Campbell’in dediğini duydunuz: En az yüz elli adamları var; benimse on sekiz, belki daha da az.”

“On dokuz,” dedi MacSorley bir adım öne çıkarak. “Hayatta tek başına eğlenmene izin vermem.” İri Viking gülümsedi. “Hadisozanların şarkı yazabileceği bir şeyler yapalım.”

Diğer adamlar da hemen arkasından öne çıktı – biri hariç. “Tüm idmanları test etmenin zamanı geldi, komutan,” dedi Boyd.

Tor, öne çıkmayan adama baktı. MacRuairi tembelce bir ağaca yaslanmıştı. Omuzlarını silkti ve göğsünde birleştirdiği kollarını açtı. Kılıçların birbirine çarpış sesi omuzlarının ardında tüyler ürpertici bir şekilde çınılıyordu – dudağında beliren gülümseme gibi. “Birilerinin MacSorley’yi kollaması gerek.”

Tor başıyla onayladı, bu beklenmedik destek gösterisi karşısında duygulanmıştı.

Hızlı hareket etmeleri gerektiğinin farkında olduğundan hemen planı yaptı. Takımın yarısı koruma duvarındaki adamları desteklemeye gidecekti; diğer yarısı ise arkadan dolanıp, etraflarını sararak, iki taraftan saldırmaya çalışacaktı. “Hazır mısınız?”

“Evet, komutan,” dedi adamlar hep bir ağızdan, haşin bakan yüzlerinde heyecan ve azim vardı. Tor kaskının metal maskesinin ardından gülümsedi – merhamet vaat etmeyen dehşet verici bir gülümseme. “Hadi o zaman onları cehenneme göndermeden önce bir sürpriz yapalım.” Kılıcını havaya kaldırdı. “Ölmek var, dönmek yok!”

“Ölmek var, dönmek yok!” diye tekrarladılar hep birlikte.

Çantalarının kendilerini yavaşlatacağını bildiklerinden onları çıkarıp öyle koşmaya başladılar. Beş dakika kadar sonra, dağın eteklerine vardılar.

Savaşın, dağılmış taş evlerin sessizliğiyle karışan, uzak sesi ürperticiydi. Saldırganların alevli oklarının bir kısmı saman çatıların üzerine saplanmıştı. Duman kaplı havada, kanın metalik kokusu tütüyordu.

Yaklaşırlarken, Tor küfretti, etraflarını sarmak için çok geç kalmışlardı. Ağır silahlı saldırganlar kasabaya akın ediyordu. Koruma duvarı yıkılmıştı.

Hızla taktik değiştirdi. Dikkatle tasarlanmış, sürpriz bir saldırı olmayacaktı, gücün ve yeteneğin tamamen ortaya konduğu bir saldırı olacaktı.

Her şey aleyhlerineydi. Yalnız olsa hiçbir şansı olmayacağını biliyordu. Ama yalnız değildi. Aleyhine işleyenler konusunda da hiçbir zaman endişe etmezdi. Yenmek için savaşırdı.

Arkasına uzanarak, iki başlı kılıcı *claidheamh da laimh* kınından çıkararak, herkesin beklemekte olduğu işareti verdi. Acı bir çığlıkla, takım saldırıya geçti.

MacGregor, kusursuz bir isabetle ve herhangi bir zırhı – deri veya metal – delecek taktikle ani bir ok yağmuru başlattı. Tor daha kılıcını bile sallayamadan altı adam düştü.

Tek bir öldürücü hareketle, o da iki kişi daha ekledi. Kendi etrafında dönerek, bir saldırganın kılıcını savdı. Çelik, çeliğe çarptı. Diğer adamın tüm bedeniyle yaptığı saldırıya rağmen, Tor'un kılıcı kıpırdamadı bile, tüm kasları taş kadar gerilmişti.

Merhamet yok. Öfkeli bir kükremeye, adamı geri iterek, kılıcını başının üzerinde kaldırıp, düşmanın başına tüm gücüyle indirdiğinde, kafatasını ikiye ayırdı.

Hiçbir şey hissetmedi. Yalnızca ona amacını hatırlatan bir soğukluk.

Tekmeledi, savurdu ve kılıcını indirdi. Tor, kılıcıyla afallanmış saldırganların arasından kendine kan ve yıkımdan oluşan bir yol açtı. Adını aldığı yıldırım gibi, *bheithir* yoluna çıkan her şeyi kırıp geçirdi. Savaş arzusu damarlarında çağlıyordu. Bu tuhaf büyü benliğini sardığında tüm duyuları alev alevdi – ve son derece dayanırlıydı. Savaşta tek önemli olan gerçek dışında zihninden her şey silinmişti: Öl ya da öldür.

Etrafını ölüm sarmıştı. Ama ölümün karşısında daha önce kendini hiç bu kadar canlı hissetmemişti. İndirdiği her darbeye kendini daha güçlü hissediyordu. Daha sert. Daha yenilmez.

Ve yalnız değildi.

Birlikte korkutucu bir görüntü oluşturluyorlardı. En muhteşem on bir savaşçı şiddetli bir güç gösterisi yapıyordu. Vahşi ve deli şet vericiydiler ve birlikte çalıştıklarında daha çok korku veriyor-

lardı. Ustalıkla sallanan kılıçların, savaş baltalarının, güllerin ve mızrakların ölümcül karışımıydı.

Düşman daha önce böyle bir şey görmemişti.

Çaresiz halk yerine, yok edilemez gibi duran savaşçılardan oluşmuş bir ordunun hayaletine toslamışlardı. Paralı askerlerin beklediğinin bu olmadığı aşikardı. Geri çekilmeye başladıklarında daha on dakika bile olmamıştı. Tor'un muhafızlarının yaptığı gibi, saldırganlar yolun başında bir koruma duvarı oluşturarak, limana gitme ve gemilerini hazırlama olanağı yarattılar.

Tor ve takımı duvarı çarpışarak aştı ama savaş gemileri demir almıştı.

"Arkalarından git," diye MacSorley ve MacRuairi'ye bağırdı. Damarlarında Viking kanı taşıyan iki adam hiç tereddüt etmeden, kalede feribot olarak kullanılan küçük bir kadirgaya atlayarak, yanlarında bir avuç adamla, giden gemileri kovaladı.

Saldırganlardan bir kısmı gemilere zamanında yetişememişti. Tor, onları sorgulamak istediğinden canlı ele geçirmeye çalıştı. Hata etmişti.

MacGregor tam yayını indirmiş, Tor'un muhafızlarından biriyle ilgilenirken, kalan saldırganlardan biri, mızrak attı.

Tor, adama kılıcını indirip, bağırdı ama MacGregor çok geç kalmıştı. Mızrak, havada doğrudan kafasına doğru ölümcül bir yolda ilerledi.

Tor, bir an sonra olanları kendi gözleriyle görmemiş olsa inanmazdı.

Campbell elini uzatıp, mızrağı eliyle durdurarak, MacGregor'un yüzüne birkaç santim kala yakaladı. Tek bir hareketle dizine indirip, kalın tahtayı ikiye bölerek, ortağının ayaklarının dibine fırlattı.

Savaş meydanına sessizlik çöktü.

Ölümün gözünün içine bakan MacGregor'un kendine gel-

mesi zaman aldı. “Lanet olsun, Campbell, bunu yapmayı nerede öğrendin?”

Sessiz İskoç komandosu omuzlarını silktili. “Eskiden ağabeylerimle oynadığımız bir oyundu.”

“Ne kana susamış bir ailen varmış,” dedi MacGregor dalga geçer gibi bir ifadeyle.

Sözlerindeki iğnelemeyi fark eden Campbell gülümseyerek, eski düşman, yeni ortağına kışkırtıcı bir bakış attı. “Bir Campbell’ın, bir MacGregor’u kurtarmak için kılını kıpırdatmadığını artık söyleyemezsin.”

Normalde yaptığı gibi karşılık vermek yerine, MacGregor başını geriye atarak, güldü.

Artık Tor her şeyi gördüğünü *biliyordu*. Yanılmıyorsa, Campbell ve MacGregor düşmanlığın ötesini görmeye başlamıştı. Ta kim içindeki yoldaşlık ruhu sağlamlaşmıştı – kendisi bile buna dahildi. Belki de hâlâ Boyd ve Seton için de umut vardı?

Durup, bunu beklemeyecekti.

Tor başını sallayarak, esirleri bağlama işine döndüğünde artık çok geç kaldığını anladı: Tüm saldırganlar katledilmişti. Küfretti, herhangi bir paralı askerden saldırıların arkasında kimin olduğunu öğrenmek hayal olmuştu. MacSorley ve MacRuairi gemilerden birine yetişebilirse, belki daha fazla şey öğrenebilirdi.

Paralı askerlerden bu kadar büyük bir kuvvet ortaya çıkarabilecek yalnızca birkaç adam vardı, ama asıl akla gelen MacDougall’dı.

Evlendiği haberleri buna sebep olmuş olabilir miydi? Bu saldırı diğerlerine benzemiyordu. Bu adamlar yıkım ve katliama gelmişti.

Bir kadın ve çocuğun cansız bedenlerini gördüğünde kanı dondu. Çocuk üç yaşından büyük değildi. Kadın belli ki çocuğuna bedenini siper etmişti ama kılıç ikisini de deşmişti. Önce pişmanlık ve acı ağzını ekşitti.

Tam olarak kaçınmaya çalıştığı da buydu.

Bedenlere bakmasa da görüntü hafızasına kazındı.

Tehlikenin farkında olarak, takıma daha fazla insan onları görmeden körfezdeki kaleye dönmelerini emretti. Burada işleri bitmişti.

Onlarsız bunu asla başaramayacağını biliyordu, onlara çok şey borçluydu. Tor için bu tuhaf bir durumdu – başkalarına güvenmek. Onlarla birlikte çarpışmak eşsiz bir deneyim olmuştu. Daha önce birçok adam eğitmişti ama hiçbiri bunlara benzemiyordu. Bu adamlar ona denkti ve hatta kendininkilerden üstün yeteneklere sahipti. Lider olarak ayrı durmaya alışıkta. İşinin garip yanı; koruyucu yoldaşı ama asla takımın bir parçası olamazdı. Ama bugün farklı olmuştu.

Yavaş yavaş, kasaba canlandı. Kapılar açıldı ve sarsılmış klan üyeleri evlerinden çıktı. Kiliseden yanında bir avuç muhafızla birlikte Colyne'in çıktığını görünce şaşırdı.

“Burada ne işiniz var? Neden diğerleriyle birlikte çarpışmıyordunuz?”

“Tanrı’ya şükür tam zamanında geldiniz, *ri tuath*.”

“Neden—”

Ama Tor’un sorusu, muhafızların ardındaki kilise kapısından çıkana gördüğünde boğazında düğümlendi.

Buz kesti. Benzi soldu, tüm bedenini kan donduran bir korku sardı. Mümkün olamazdı.

Ama olmuştu. Karşısında karısı duruyordu. Solgun, kalp şeklindeki yüzünü kaplayan büyük, yaş dolu gözleri, gözlerine takıldı. Bir an zaman durdu. Birbirlerine baktılar, aralarından büyük ve güçlü bir şeyler geçti. Tor’un nasıl tanımlayacağını bile bilemediği kadar yabancı bir his, göğsünü sıcak bir korku ve acıyla doldurdu.

Öldürülebilirdi.

İlkel bir şekilde kükremek istedi ama Christina'nın yaptığı karşısında donakaldı. Etraflarındaki hiçbir şeyi ya da Tor'un üzerindeki kan ve çamuru umursamadan, kendisini kollarına attı.

Tor'un kalbi kaburgalarına çarpıyordu. İçinde bir şeyler kırırdandı. Sıcak ve güçlü bir şeyler.

Onu kollarında sımsıkı tutarak, sakinleştirici kelimeler mırıldanırken, yalnızca kollarında ağlayan kadını değil, kendini de rahatlatmaya çalıştı.

Gözyaşlarının arasından, Christina kendini tutan üstü başı kir ve kana bulanmış adama baktı. Hayatında kimseyi gördüğüne bu kadar sevinmemiştir. Tor'un yüzündeki derin kesiği ve gözüne yakın yarayı gördüğünde gözlerini iri iri açtı. "Yaralanmışsın," diye çığlık attı, yüzünü avuçlarının içine almak için elini uzattı.

Ama Tor uzaklaştırdı. "İyiym," dedi sert bir ifadeyle.

Christina kaşlarını çatı. Adamlarına büyük, yenilmez savaşçıyı oynayabilirdi ama kaleye gider gitmez, istesin ya da istemesin o yaraya bakacaktı. "İyi olmana çok sevindim. Çok fazla savaş gemisi vardı."

Savaşı kiliseden görememişlerdi ama gürültülerin yükseldiğini duyduklarında, Christina kocasının geldiğini anlamıştı.

Tor'un dili tutulmuştu. "Ben mi?" Duyduklarına inanamayarak, gitgide kızdığı yüzünden anlaşılıyordu. Christina'yı omuzlarından tuttu, sanki sarsmıyor, kavga ediyordu. "Sen aklını mı kaçırdın? Sana ne olacak? Ben gelmesem ne olabilirdi, farkında mısın?"

Tor korkmuştu. Christina için endişelendiğinde sinirli oluyordu. Bunu daha önce nasıl fark edememiştir? Tor'un öfke patlamalarıyla ilgili düşüncelerinde bir sapma meydana gelmişti. "Kilisenin sığmağında birçok kişi ile birlikte güvendedim. Katip John'un fikriydi." Arkasından gelen katibe gülümsedi.

Tor, rahibi gördüğüne epey sinirlenmiş gibi duruyordu. “Her adam, oranın kilise sığınağı olup olmadığına bakmaz.”

“O yüzden, adamların diğerlerine katılmak yerine kapıda kalmak konusunda ısrar etti. Tehlikede değildim, gerçekten.” Christina çok korkmuştu ama Tor’un şu anki ruh halindeyken bu bilginin daha sonra paylaşılmasının daha yerinde olacağına karar verdi. “Sığınağa gelseler bile, katip John beni günah çıkarma hücreesindeki sandalyenin altına saklamıştı. Beni asla bulamazlardı.”

Tor, katibe döndü ve bunu söylemek canını yakıyormuş gibi görünse de, “Görünüşe bakılırsa sana bir minnet borcum var,” dedi.

Genç katip, bu övgü karşısında utanmıştı. Çilli, ince yanakları utançtan kıpkırmızı kesildi. “Keşke kaleye zamanında dönebilseydik. Sizin ve adamlarınızın geldiğini duyduğumuzda ne kadar mutlu olduk anlatamam. Sanki yanınızda bir ordu varmış gibi sesler geliyordu.” Etrafına bakıp, kaşlarını çattı. “Nereye gittiler?”

“Erken dönüp, kaleden adam toplamaya fırsat buldum,” diye açıkladı Tor. “Saldırganların peşinden gittiler.”

Katibin alını, şüpheli bir ifadeyle kırıştı. Christina, onun Tor’un açıklamasından tatmin olmamasından korktu. “Anladım,” dedi John.

“Kimdi onlar?” diye sordu Christina. “Neden bize böyle saldırdılar?”

“Bilmiyorum,” dedi Tor ciddi bir ifadeyle. “Ama öğrenceğim.”

Christina, Tor’un yüzündeki acımasız ifadeyi gördüğünde, tüm bunlardan sorumlu olan adama neredeyse acıdı. Tor’un arkasına bakmamaya özen gösterse de dehşetten tümüyle kaçması imkansızdı. Ölümün mide bulandırıcı kokusu havada asılı kal-

mişti. Orada olduklarını bilmek için cansız bedenlere bakmasına gerek yoktu.

Tor da aynı anda çevresinde olup bitenin farkına varmış gibiydi. Christina'yı kolundan tutup, uzaklaştırmaya çalıştı. "Gel—"

Christina aniden geri çekildi, gözüne yere bakmasına neden olan bir şey takıldı.

Tanrım, keşke bakmamış olsaydı.

"Sakın." Tor onu uzaklaştırmaya çalışırken, Christina kolunu çekti.

"Hayır," dedi soluğunu tutarak. Midesi burkuldu ve alt üst oldu. Kusmasına engel olabilirmiş gibi elini ağzına götürdü. Birkaç adım atıp, dizlerinin üzerine çöktü, dehşet ve çaresizlik içindeydi.

Yüzüstü yatan bir kadının bedeninin altında ufak bir erkek çocuk. İkisini de tanıyordu. Kahyanın karısı ve oğlu. Titreyerek, elini uzatıp, çocuğun sarı, ipeksi saçlarını düzeltti. Hâlâ güneşten sıcaktı. Gözleri yandı. Kas ve zırhla kaplı kocasına bakmak için başını kaldırdı, güneşin altında gölgesi büyüyordu. Bunu nasıl yapabilirdi? Daima etrafını nasıl ölümle sarabilirdi? Bunun dehşeti karşısında nasıl hayatta kalabilirdi? "Nasıl bir canavar böyle bir şey yapabilir? Kim bir çocuğa zarar verebilir?"

Tor ciddi bir ifadeyle kafasını salladı.

Aniden Christina'nın aklına korkunç bir şey geldi. Göğsüne ağır gelen bir düşünce. Tanrım, bu kendi hatası mıydı? "MacDougall olabilir mi?"

Tor, Christina'nın ne düşündüğünü bildiğinden, dişlerini sıktı. Tor da mı öyle düşünmüştü? "Olabilir. Ama başkaları da var."

Christina'nın bakışları tekrar anne ve oğluna kaydı, yanaklarından yaşlar süzülürken, bunun kendi yüzünden olmamış olmanın için dua etti.

"Gel." Tor, yavaşça Christina'yı çekti. "Düşünme bunu."

Sarsılmış halde Tor'a döndü, inanılmaz derecede yakışıklı yüzüne dikti gözlerini. Taş gibi ifadesinde ufacık bir duygu kıpırtısı bile yoktu. Masum bir çocuğun cansız bedenine bakıp da etkilenmemiş olamazdı muhakkak. "Bunu düşünmeden nasıl durabilirim? Neyin var senin? Sen hiçbir şeyden etkilenmez misin?"

Tor sert bir ifadeyle Christina'ya baktı, mavi gözleri buz gibiydi. "Buna izin veremem. Ama duygularımı göstermiyor olmam duygularım olmadığı anlamına gelmez."

Christina bu gerçekle sarsıldı. Tor böyleydi. İlk defa, neden bu kadar soğuk olması gerektiğini anladı. Duygularını gizlemenin, bu kadar hain ve sert koşullarda insanı nasıl koruyabileceğini anladı.

Önünde yatan kadın ve çocuğu doğru düzgün tanııymıyordu bile ama yine de inanılmaz bir keder, hüznün ve dehşete kapılmıştı. Bir de arkadaşlarının, yıllardır beraber çarpıştığı adamlarının gözlerinin önünde canice katledilişine tanık olmak nasıl bir his olurdu?

Sarsıldı. Hayatta kalmak için ihtiyacı olan koruma buz gibi durmaktı.

Onu anladı. Kederli olduğunu göstermiyor olabilirdi ama hissediyordu. Geçmişi düşünöldüğünde duygularını kendisine saklaması çok da şaşırtıcı sayılmazdı. Christina'nın ona karşı yalnızca daha sabırlı olması gerekiyordu.

"Özür dilerim," dedi yavaşça.

Tor başıyla onayladı. Onu götürmesine izin verdi Christina ama sanki fırtına ortasında bir geminin güvertesinde yürümeye çalışmışçasına yer ayaklarının altından kayıyordu. Midesi bulanıyordu. Alnında soğuk ter damlaları birikmişti.

Kendini iyi hissetmiyordu.

"Kaleden neden çıktın?" diye sordu Tor. "Orada ne yapıyordun?"

Christina olduğu yerde sallandı.

“Tina, ne oldu?”

Christina, sanki suyun altından sesleniyormuş gibi uzaktan da gelse, sesindeki telaşı duydu. Başu dönuyordu ve Tor’a baktığında, o da şaşkın, aklı karışmış görünüyordu.

“Ben...” her şey kararından önce söylediğı tek şey bu oldu.

Gözünü karanlığa açtı. Gözlerini kırıştırdı ama göz kapakları o kadar ağırdı ki, tekrar kapattı. Hem neden bu kadar sıcaktı? Sanki ateşin üzerinde uyuyordu. Örtüleri üzerinden attı, olduğu yerde dönüp, rahat etmeye çalıştı.

Başının üzerindeki büyük ve dinlendirici elin farkındaydı. Derinden gelen seslerin. Örtüler tekrar üstüne örtüldü. Mırıldanır gibi şikayet etmeye çalıştı, diğ er ses tekrar başladığında durdu. Derin bir iç geçirdi, karanlığın onu tekrar içine çekmesine razı oldu.

Christina ikinci kez bir sabah vakti uyandı. Bu kez gözleri daha kolay açıldı, sadece birkaç kez gözlerini kırıştırdı. Derin bir uykudan sonra kendini yenilenmiş hissederek, gerindi.

Bir anda kaşlarını çatı. Uyk u? Odasına nasıl dönmüştü? Hatırladığı son şey...

Bir ses duydu, gözleri odada gezindi. Tor, tahta bir sandalyenin üzerinde kıpırdanıyordu, üstünde bir battaniye vardı, görünüş e bakılırsa rahat etmeye çalışıyordu ama bunu başaramıyordu. Küfrettiğinde, öfkeli ifadesindeki bir şeyler Christina’yı güldürdü.

Üzerindeki örtüyü yere fırlatarak, Tor ayağı a fırlayıp, tek adım da yanına geldi. “Uyanmışsın.”

Christina gülümsedi. Tor ise sanki bir haftadır hiç uyumamış gibiydi. Üzerini değiştirmiş, savaşın lekelerini yıkamış olsa da gerginlik ve bitkinliğin izleri o kadar kolay silinmiyordu. Koyu,

altın rengi saçları birbirine girmişti, sanki durmadan parmaklarını saçlarından geçirmiş gibi; kıyafetleri kırış kırıştı ve sakalı bir haftadan uzun süredir tıraş olmadığını gösteriyordu. Ama yine de çok yakışıklı görünmeyi başarıyordu.

Christina sandalyeye bakıp yüzünü buruşturdu. “Orada mı uyudun?”

Tor, kaşlarını çattı. “Hastaydın.”

Gerçekten mi? Oysa kendini iyi hissediyordu. Gerçi bayılmadan hemen önce başının döndüğünü ve kendini bir acayip hissettiğini hatırlıyordu. İlk defa bir geceyi beraber geçirmişlerdi ve Christina hiçbir şey hatırlamıyordu. “Ne zamandır?”

“İki gün.” Öfkeli bir ifadeyle Christina’ya baktı. “Bir daha sakın hasta olmaya kalkma.” Tam bir lider ifadesiyle kollarını göğsünde birleştirdi. “İzin vermiyorum.”

Christina gözlerini kırptırdı, gerçekten ciddi olduğunu fark etti. Onun için endişelenmişti. İçinde bir mutluluk kabarcığı patladı. Gülümsemeye başladı ama Tor’un ters bakışını görünce hemen bastırdı. “Elimden geleni yapacağım,” dedi akli başında bir şekilde.

Christina’nın kendisiyle dalga geçtiğini bilir gibi gözlerini kıstı Tor. Yatağın kenarına oturarak, Christina’nın gerçekten iyileşip iyileşmediği konusunda emin olmak ister gibi onu dikkatle inceledi. “Bir salgın olduğunu bildiğin halde neden kasabaya gittin?”

Ses tonundan hoşlanmayan Christina çenesini kaldırdı. “Yardım etmek istedim, hem salgın o kadar ciddi değildi. Ayrıca, kalenin hanımı olarak kasaba halkıyla ilgilenmek benim görevim. Belirli görevlerle ilgilenmem konusunda yeterince açık konuşmuştun.”

Tor, yüzünü ekşitti. “Biraz sert konuşmuş olabilirim–”

“Olabilir misin?” diye araya girdi Christina, tek kaşını kaldırarak.

Tor tekrar kaşlarını çattı ama Christina bu sert bakışlara karşı epey bağışıklık kazanmıştı. Birkaç ay önce gölgelerde korkakça bekleyen kızın, İskoçya'nın en çok korkulan savaşçısının karşısında durabileceğini kim söylerdi?

"Sert konuşmaya alışkınım ve kızgındım," dedi. "Ayrıca kim-senin emirlerimi yok saymasına da alışık değilim."

"Özür dilemeye mi çalışıyorsun?"

Tor bu cümle karşısında şaşırmış gibi kaşlarını çattı. "Sanırım evet. Söylediklerinin bir kısmında haklıydın. Aslında her şey klanıma karşı sorumluluklarımdan ibaret değil ama düşünceleri-mi kendime saklamaya o kadar alışığım ki başka türlü nasıl olurum onu bile bilemiyorum."

Christina, söylediklerinin bir etkisi olmasına çok şaşırmıştı. "Hiç konuşacağın birisi olsun istemedin mi? Dinleyeceğin biri? Bu kadar çok insandan sorumlu olmak tek başına kaldırması inanılmaz bir yük olsa gerek. Konuşacak birilerinin olması belki işlerini kolaylaştırır."

Tor düşünceli görünüyordu. "Belki."

Christina merakla Tor'u inceleyerek başını eğdi. "Neden düşüncelerini paylaşmak senin için bu kadar zor?"

Tor gözlerine baktı. Sessizliğine bakılırsa, kendi içinde bir nevi savaş veriyordu. Cevap verdiğinde Christina mutlu oldu. "Düşüncelerimi kendime saklamak lider olarak görevim de ondan. Yapmadığımda gelebilecek zararları çok iyi biliyorum."

"Ne oldu?"

"Anne babamın ölümüyle sonuçlanan, Dunvegan'ın yağmalanışını sana anlatmıştım." Christina başıyla onayladı. "Babam, arkadaş bildiği birinin ihanetine uğradı – bir akrabanın. Ross Kontu, annemi kandırarak aldığı bilgiyi onları öldüren ve klanımı yok olmanın eşiğine götüren saldırının emrini vermek için kullandı. Kadınlar, çocuklar – kimse o kan gölünden kurtulamadı. Tam bir katliamdı."

Christina dehşetle ağzını kapadı. Daha önce anlattığında farkına varamamıştı. “Sen de oradaydın.”

Tor başıyla onayladı, bakışları kasvetliydi. “Evet. Kardeşle-
rimle kilisede gizlenmiştik. Babam olanları bana anlatacak kadar
yaşadı.” Duraksadı. “Ross’un adamları onunla işini bitirdiğinde,
annem o kadar şanslı olamadı.”

Christina gözüne dolan yaşlarla, nefesini tuttu. “Tanrım, çok
üzgünüm.”

Tor omuzlarını silkti. “Çok uzun zaman önceydi.”

Ama Christina buna kanmadı. O günün izleriyle yaşıyordu. O
yüzden her şeyden kendisini bu kadar uzak tutuyordu. O yüzden
yalnızdı. Kalbi onunlaydı. Annesinin ve babasının öldürülüşünü,
klanının neredeyse yok oluşunu gören ve her şeyi tekrar toparla-
ma yükü altına giren küçük bir çocuktuk. “Sonra da geriye kalan-
ları toplamak sana kaldı?”

Bunun zaten aşikar olduğunu belirtmek ister gibi baktı. “Li-
der bendim.”

“Ama sadece on yaşındaydın,” dedi Christina şoke olmuş şe-
kilde. O kadar küçük bir çocuk bir yana yetişkin biri için bile çok
ağır bir sorumluluktuk. Çok uzun süre çocuk kalamamıştı elbette.

“İdare ettim.”

Christina elini omzuna koydu. “Hem de çok iyi, görünüşe ba-
kılırsa. Klanın sana sahip olduğu için çok şanslı.” Muhteşem bir
adamdı. Bunu önceden de biliyordu ama yaşadıklarını duyunca
onunla daha çok gurur duydu. Hem de daha çok hırslandı. Ken-
disini hiçe sayarak klanına yıllarca fedakarlık yaptıktan sonra
mutlu olmayı hak ediyordu.

Ondan şimdilik duyacaklarının bu kadar olduğunu sezdi.
Kendisini biraz bile açmış olması büyük bir başarıydı – hatta
mucizeydi. Onu böyle mücadele ederken ve huzursuz görünce,
Christina sarılmamak için kendini zor tuttu, o kadar muhteşem

görünüyordu ki. Ama dünya tek günde var olmamıştı, kocası da hayatı boyunca koruduğu scssizliğini bir günde bozmayacaktı.

“Ben de özür dilerim,” dedi Christina. “Bana açılman konusuna öylesine odaklanmışım ki gerçekten istediğim şeyin ne olduğunu durup düşünmedim bile. Benimle sırlarını paylaşabilmesini çok isterim ama neden yapamadığını anlıyorum.”

“Seni korumaya çalışıyorum, Christina, incitmeye değil.”

“Biliyorum.”

“Tehlikeli olduğu için karışmanı istemiyorum. Bu konuda bana güvenmen gerek.” Dikkatle ona bakıyordu. “Bunu yapabilir misin?”

Her ne kadar bu güvenin karşılıklı olmasını dilesse de Christina başıyla onayladı.

Tor, bir şeyler düşünüyormuş gibi görünüyordu. Konuştuğunda, kelimeler ağzından dikkatle çıkıyordu, sanki konuşmak kolay değilmiş gibiydi. “Bir anlaşma teklif ediyorum.”

Christina’nın gözleri iri iri açıldı. “Anlaşma mı? Bu kelimeyi bilmediğini sanıyordum.”

Tor sert bir bakış attı. “Çok kullandığım bir şey değil, ama senin için bir istisnam var.”

Christina ile şakalaşıyordu. İnanamadı. “Çok onur duydum,” dedi Christina başını abartılı bir ifadeyle eğerek.

Tor yaramaz bir ifadeyle sırtı ve sanki o anda bulutların arasından güneş açtı. Tüm ifadesi değişti, çok daha genç göründü. “Kaş yaşındasın?” diye çıkıverdi Christina’nın ağzından.

Tor’un alnında afallamış ifadesinin verdiği kırışıklıklar belirdi. “Otuz bir.” Christina’nın garip sorusuna aldırmadan, daha önce konuştukları konuya döndü. Boğazını temizledi. “Sana bir şey söyleyemediğimde bu konuda üstüme gelmezsen, o zaman daha çok çabalarım...”

Doğru kelimeyi bulmakta zorlanıyor gibiydi.

“Açık sözlü olmak için,” dedi Christina, gülmemek için kendini tutarak.

Buruk bir ifadeyle kıvrıldı Tor’un dudağı. “Evet, açık sözlü.”

Christina sırtıttı. “Hoşuma gitti.” Bu kadarı da yeterdi. Şimdilik. Ama yine de, sonunda hayatının bir parçası olmayı umut ediyordu. Hesapları düzenleme deneyiminden sonra, Tor’un onu kullanabileceğini öğrenmişti.

Saçını yüzünden çekerek, kristal gibi parlayan buz mavisi gözleriyle o kadar uzun süre yüzünü inceledi ki Christina kıpkırmızı oldu. “Korkunç görünüyor olmalıyım,” dedi Christina, bakışlarını yere eğerek.

Tor’un bakışları koyulaştı. “Güzel görünüyorsun.”

Basitçe ağzından çıkmış kelimelerin samimiyeti karşısında Christina afalladı. Tüm bedenini sıcaklık kapladı. Bu kelimeleri daha önce de duyduğu olmuştu ama hiç bu kadar önemli olmamışlardı. “Bunu daha önce hiç söylememiştin.”

Tor şaşırdı. “Söylemedim mi? Oysa yüzlerce kez düşündüm.”

“Artık eskisi gibi zihin okuyamıyorum.”

Tor kahkaha attığında Christina bunun dünyadaki en muhteşem ses olduğunu düşündü. Hep bu anı hayal etmişti. Sonsuza kadar bu anda kalmak istedi.

Tor’un kahkahası soldu ve göz göze geldiler.

Aralarında bir kıvılcım oldu. Farklı bir salgının sıcaklığı Christina’nın tenini yaktı. Çok uzun zaman olmuştu. Bedeni temel bir seviyede hasret çekiyordu – su gibi, yemek gibi, hava gibi ihtiyacı vardı.

Yatağın üzerinde yanında olmasının, geniş omuzlarının ve güçlü kollarının tamamıyla farkındaydı. Hoş, erkeksi kokusunun. Muhteşem ağzının.

Tor eğildi.

Christina’nın beklentiyle soluğu kesildi.

Ama öpmek yerine, Tor dudaklarını alnına değdirdi. “Dinlenmen gerek,” dedi.

“İyi hissediyorum,” diye ısrar etti Christina, oyuncağı elinden alınmış bir çocuk gibi çıkıyordu sesi. En sevdiği oyuncağı.

Ama Tor’un fikrini değiştirme çabaları nafileydi. Tor ayağa kalktı. “Daha sonra seni kontrol etmeye geleceğim. Bir şeye ihtiyacın olursa, Morag’a söylemen yeter.”

Banyo. İlk olarak. Ama Tor’un başka şeyler düşüneceğini düşünerek söylememeye karar verdi. “Morag burada mıydı? Yaralılarla ilgilenmekle meşgul olur diye düşünmüştüm.”

“Adamların sadece birkaç yarası ve kesiği vardı.”

Bunu duyduğuna sevindi. O kadar şanslı olmayanların görüntüsü gözlerinin önüne geldi.

Tor ayağa kalktı ve Christina, kapıya doğru gidişini izledi. “Biraz dinlen. Sana bakması için Mhairi’yi göndereceğim.”

“Gerek yok—”

Fakat kapı çoktan kapanmıştı.

asyaasli

YİRMİ BİR

Tor kaleye döndüğünde, öğleden sonraydı. Karısının hasta yatağının yanında durmayı çok istese de onun iyi olduğundan emin olur olmaz daha fazla geciktiremeyeceği işlerle ilgilenmek zorundaydı.

İlk kez, sorumlulukları olması canını sıkıyordu. Ama muhtemel bir casusu ortaya çıkarma çabalarının yanı sıra MacDonald'dan, harekete geçmesini gerektiren rahatsız edici bir haber almıştı. Takımın zor oluşan dengesini bozma ihtimali vardı ama bundan kaçınmak imkansızdı.

Ayrıca o odada bir dakika daha durursa, Christina'nın ne kadar hasta olduğunu unutup, kendini ne kadar korkuttuğunu *tam olarak* göstermesi de çok muhtemeldi.

Christina'mn yere yığıldığı anı hatırlamak istemiyordu – asla. İşkence gibi geçen bir an sonra öldüğünü sandı. Parmaklarının altında kalbinin pır pır edişini ve yanağında belirsiz ama düzenli nefesini hissedene kadar nefes alamadı. Şifacı, Christina'yı muayene edip, sadece ateşi olduğunu söylediğinde telaşı biraz daha azaldı.

Sadece. Konu karısı olduğunda “sadece” diye bir şey yoktu. Yaşlı kadın bu hatayı yaptığında, Tor onu o kadar korkuttu ki kadının kalan ömrünün yarısı gitti – zaten geriye de o kadar kalmadığı belliydi.

Daha önce hiç böyle hissetmemişti. Christina onda daha önce varlığından bile haberdar olmadığı şiddetli bir koruma içgüdüsü uyandırmıştı. Kocasını olarak onun güvenliğini sağlamak göreviydi ama hissettikleri görevin ötesindeydi.

Her zaman duygularını göz ardı etmeyi becerebilmişti, zihnini çelikten bir kapı gibi kapatıyordu. Ama söz konusu karısı olunca o kadar kolay olmuyordu. Onda, Tor'u kendine çeken bir şey vardı. İçine işleyen. Nazikti, kibardı ve vericiydi, pratik zekalıydı ve bulaşıcı bir heyecanı, başta tahmin ettiğinden daha derin ve cesur bir yaşama sevinci vardı. Tor'a karşı geliyor, meydan okuyordu... onu önemsiyordu.

Sadece savaşmayı bilen bir adam için bu, zayıflıktı. Ne kadar denerse denesin onu kendinden uzak tutamıyordu.

Ağır adımlarla merdivenlerden çıktı ve hiç düşünmeden etrafı gözleriyle yokladı. Muhafızlar, taş siperler boyunca yerlerinde ve kapının üzerindeki *bretachede* – kale duvarının içine yerleştirilmiş ahşap kutuda konuşlanmıştı. Birkaç kadın kuyudan su alıyordu. Hizmetkarlar salondan tabaklar ve yemekler taşıyordu ve Christina...

Mazgallı siperlerin üzerinde yürüyen kişiye tekrar baktığında karnında bir sancı hissetti. Deliye döndü – ki son zamanlarda bunu sıklıkla yaşıyordu. Ne işi vardı dışarıda? Dinleniyor olması gerekirdi, soğuk havada dışarlarda hem de ıslak saçlarla dolaşması değil. Üşütebileceğini bilmiyor muydu?

Christina dönüp, el salladı, Tor yaklaştığında eli yavaşça yere düştü.

İfadesini görmüştü. Dudağını ısırarak, birkaç adım geriye attı. Ama yüzündeki sakinleştirici ifade hiçbir işe yaramadı. “Dönmüşsün,” dedi abartılı bir neşeyle. “Geldiğini görmedim.”

Tor tek kelime etmeden, adımlarını kesmeden, yanına yıldırmı gibi gelerek, onu kollarının arasına aldı.

Christina hayretle nefesini tuttu, ama Tor'un gözleri doğru-
dan karşıya bakıyordu, ona bakmak konusunda kendine güven-
miyordu. Kendine zor hakim oluyordu. Göğsü yanıyordu.

"Aşırı tepki veriyorsun," dedi Christina yumuşakça, sanki öf-
keli bir canavarı sakinleştirmeye çalışır gibi. "Ben iyiyim."

"Yapma," dedi sıkıdığı dişlerinin arasından, duyguları patla-
mak üzereydi. "Yapma."

Teslimiyetle iç çeken Christina, kollarını boynuna dolayıp,
yanağını göğsüne dayadı. Kocaman bir sıcaklık öfkeyi deldi geç-
ti. İnanılmaz bir... sıcaklık hissetti. Ona ne oluyordu böyle?

Bilmeden, umursamadan, Christina'ya daha sıkı sarıldı.

Onu kollarının arasında girişten geçirip, koridordan götürür-
ken Büyük Salon'a sessizlik çöktü. Meraklı bakışların farkın-
daydı ama umursamadı. Görenler, liderlerinin delirmiş olduğunu
düşünüyorlarsa muhtemelen haklılardı.

Birkaç dakika sonra, Christina'nın odasına vardılar. Kapıyı
ardından ayağıyla kapayıp, bir an öylece durdu, onu bırakmak
istmiyordu. Sonunda bıraktı ve yanına bir sandalye çekti.

Yavaşça, vücudunun rahatladığını hissetti. Christina ufacık
elini yüzüne sarıp, gözlerinin içine bakması için zorladı. "Özür
dilerim, seni endişelendirmek istemedim."

"Saçların ıslak," dedi sanki açıklamaya çalışır gibi.

"Banyo yaptım."

"Üşütebilirsin."

Gülümsememeye çalışacak kadar cesurdu. "Dadı saçmalığı
bunlar. Islak saçla dışarı çok çıktım ama hiç hasta olmadım. Sa-
dece ufacık bir ateşti; gerçekten ben iyiyim. Morag, etrafta dola-
şacak kadar iyi olduğumu söyledi."

Tor dişlerini sıkı. "Morag senin gibi ufak tefek bir kadın hak-
kında ne bilirmiş? Yaşlı bir İskoç katırı kadar inatçı ve dik kafa-
lıdır o."

Bu kez gülümsemesini gizlemedi, Christina. “Sizin kadar uzun boylu olmayabilirim ama sağlam bir yapım vardır.” Yüzünden bir gölge geçti. “Gerçi bazen aksi olsun isterdim.”

Böyle söylemesi garipti. Ama o anda hatırlardı. “Sen küçükken kardeşinin hastalandığını söylemiştin.”

Christina başıyla onayladı. “Beatrix hep hastalıklı bir çocuktu. Bense neredeyse hiç hasta olmadım. Haksızlık gibi gelirdi. Onun yerine hasta olmayı dilerdim.”

“Ama işler böyle yürümüyor,” dedi nazıkçe Tor. “Nasıl doğduğumuz konusunda kendimizi suçlu hissetmemeliyiz.”

Düşünmeden konuşmuştu.

Christina, Tor’un yüzünü inceleyerek başını eğdi. “Sen de ikizlerin büyüğü olduğun için kendini suçlu hissettin.”

Tor, aniden kendini kapadı, ifadesi belirsizleşti. Ama Christina’nın bakışlarındaki anlayışlı ifade daha önce yaptıkları anlaşmayı hatırlattı. Derin bir nefes aldı ve o anda aklından neler geçtiğini düşünerek lanetler okudu. “Belki gençken, biraz Haksızlık gibi göründü çünkü birkaç dakika farkla lider oldum. Ama hayatın, adaletin yanından bile geçmediğini ve bize biçilen rolleri oynamamız gerektiğini öğrendim.”

Christina yüzünde kocaman bir gülümseme ve ıslıl ıslıl bir ifadeyle Tor’a baktı. “O kadar zor değilmiş, değil mi?” Tor tırnakları çekilir gibi homurdandı ama Christina güldü. “Yakında küçük İain gibi şakımaya başlayacaksın.”

Tor gözlerini devirdi. “Tanrı korusun, o çocuk hiç susmuyor.”

Gözleri büyük bir eğlenceyle parlayarak buluştuğunda, aniden başka bir şeye dönüştü. Daha sıcak ve saf, farkındalık dolu bir ifade.

Nasıl durduklarının farkındaydı. Yataktaydılar. Bacakları bir birine değiyordu. Christina’nın yeni yıkanmış teninde sabunun çiçeksi kokusu vardı. Ağzı şehvetli bir kadınıninki gibi açıktı.

Kasıklarına hücum eden sıcaklığı hissetti. Arzu mengene gibi sıkıttı bedenini. Daraldı. Kendine çekti. Christina'nın dinlenmesi gerektiği gerçeğini hatırlamakta zorlandı.

Birkaç günün duygu yoğunlukları hâlâ çok tazeydi. Tek düşünebildiği kendini içine gömüp, tüm tuhaf duygularından kurtulmaktı.

Ona doğru uzandı. Dudaklarının arasında yalnızca birkaç santim vardı. Christina'nın soluğunun sıklaştığını duydu. Dudaklarını açtı. Bekledi.

Neredeyse tadını alabiliyordu...

Lanet olsun. Kendine gel. Tor geri çekildi, Christina'nın hâlâ çok zayıf olduğunu hatırlamak için kendini zorladı. "Dinlen biraz. Daha sonra seni kontrol etmeye geleceğim."

Christina'nın suratı asıldı. Kararmış gözlerle Tor'un yüzünü inceledi. "İstemiyor musun...?" Sonra da bakışlarını yere eğdi, dudaklarındaki bilmiş gülümseme, Tor'un ensesindeki tüyleri ürpertti. "İstediyini görebiliyorum," dedi kısık sesle, sonra da elini kasığına koydu. Kası refleksle gerildi. Ufak avucu, *leinein* keteninden geçen bir damga gibiydi, en çok istediği yerden birkaç santim uzakta duruyordu. "Kal, lütfen," diye fısıldadı.

Elini kasığının etrafında gezdirdi, daha da derinlere daldı. Kanı bedeninde hızla pompalanıyordu. Neredeyse elini erkekliğinde hissedebiliyordu. Ufak, yumuşak elinin uzun ve sert çekişlerini. Çenesini kilitleyerek, dokunuşuna karşı kendini dondurdu.

Tam karşı koymak üzereydi ki Christina "Sana ihtiyacım var," dedi.

Bu basit yakarıшта son birkaç gündür kendi hissettiği korkunun yankılandığını duydu. Göz göze geldiler. Christina'nın yanaklarının pembeleştiğini gördü – sağlıklı bir pembe.

"Seni incitmek istemiyorum," dedi huzursuz bir tavırla.

Christina'nın gözleri öyle bir duyguyla yumuşadı ki Tor'un göğsü sıkıştı. "İncitmezsın."

Parmaklarının tersiyle erkekliğine süründüğünde Tor, vücudunu saran zevkin sıcaklığında gözlerini kapayarak inledi.

Christina'nın bileğini kavrayarak, elini erkekliğine dolmasına engel oldu. Gerçi şu anda bunu her şeyden çok istiyordu. "Kendini halsiz hissedersen bana söyleyeceğine dair söz ver."

Christina'nın yüzüne haylaz gülümseme geri döndü. "Kendimi epey halsiz hissetmek istiyorum." Tor'a yaklaşıp, dudaklarını çenesinde, boynunda gezdirdi. Hemen kulağının yanında. "Ve de doymuş."

Tüm iyi niyetinin sonuna varmıştı. Christina'nın bileğini bırakarak, dudaklarını dudaklarıyla yakalamak için başını çevirdi, eli nihayet erkekliğini sardığında ağzına doğru inledi. Tüm bedenini bir rahatlama sardı.

Tanrım, bu kadını öpmeye bayılıyordu. Dudakları yumuşak, tadı bal gibiydi. Dili, ağzının içinde uzun, ağır hareketlerle dolaşıp, daha çok keşfetmek ve tadına varmak için gezindi. Ona doyamıyordu, çok uzun zamandır kendini mahrum bıraktığı onu öpme fırsatını sonuna kadar kullanıyordu.

Christina'nın solukları onu daha da teşvik etti. Tıpkı elinin hareketi gibi. Bu gömlek onu öldürüyordu. Aralarında hiçbir şey olmamalıydı.

Öpüşmeyi yarıda bırakarak, çekildi. Bu durumdan hoşnut olmayan Christina'nın çıkardığı ses karşısında gülümsedi. Süt tabağı önünden alınmış bir kedi yavrusuna benziyordu. Ayaga kalktı. Karşı çıkmak için ağzını açtı, Tor'un gideceğini sandı ama Tor pelerinin bağlayan iğneyi çözmeye başladığında durdu.

Tor kıyafetlerini çıkarırken ne kadar memnun kaldığını gizlemedi, gözleriyle onu adeta tüketti, bakışları göğsünde, karnında, erkekliğinin uzunluğunda dolaştı. Christina'nın bakışlarındaki açıkça gösterdiği arzuları, odaklanmasını zorlaştırıyordu. Dudaklarını bilinçsizce yalaması ise Tor'un dizlerinin bağını çözeli

Hafifçe yan döndüğünde, Christina'nın gözleri Tor'un arkasında gezindi. Kaşlarını çatı. "O işaret ne?"

Kimsenin arkasını incelemesine alışık olmadığından, Tor onu tamamen unutmuştu. "Mavi yılan dövmesi. Doğduğumda yapılmış."

Christina başıyla onayladı. "Daha önce de duymuştum ama hiç görmemiştim. Klanında gelenek midir?"

Etkileyici bir fikir, diye düşündü. "Hayır, ikizlerden büyük olanın ben olduğumu göstermesi için yapılmış. Çıkmıyor." Güldü. "Muhtemelen popomun bedenimden ayrılmasının kolumdan ya da bacağımdan daha zor olacağını tahmin etmişler."

Christina yüzünü buruşturdu. "Bakabilir miyim?"

Tor yaklaştı, Christina'nın parmağının işaretin üzerinde gezerken hafifçe dokunduğunu hissettiğinde kasları attı. "*Mor*," dedi, sonra da kendi kendine tercüme edip, "muhteşem ya da büyük," diye ekledi. Dudaklarında yaramaz bir gülümseme belirdi. "Çok uyumlu."

"Şeytan seni," dedi Tor. "Mor" kelimesinin yaşça büyük olanı – "Og" kelimesinin de küçük olanı – tanımlamakta kullanılan bir ifade olduğunu gayet iyi biliyordu.

"Modelini beğendim."

"İrlanda usulü," dedi kendini kasarak. Christina'nın masum keşfi yüzünden penisi patlayacak gibiydi.

"Acıdı mı?"

"Hatırladığım kadarıyla hayır." Derisinin altına batırılan sıcak iğneler, Christina'nın şu anda verdiği acının yarısı kadar bile acıtmıyordu.

Arzusunu dizginlemeye çalışarak, yatağın kenarına oturup, karşısında durması için Christina'yı çevirdi. Keşfetme sırası ondaydı. İğneler ve düğümleri açmasında yardım etti, kalanını ona bıraktı. "Benim için soyun, Tina," diye emretti. "Yavaşça."

Christina'nın yanakları yandı ama dediğini yaptı. Yavaş yavaş kıyafetlerini çıkardı, gözlerini bir an bile gözlerinden ayırmadan.

Her parça yere düştüğünde daha da alevlendi – pelerin, tunik, ayakkabılar, çorap. İçliğine ulaştığında Christina iyice havaya girmişti. Santim santim bacaklarından çekti. Kasıklarından. Kadınlığının tatlı merkezine geldiğinde durdu.

Tor'un kasları iyiden iyiye gerilmişti, gözleri Christina'nın bedeninde yanarken soluk alıp vermesi zorlaştı. Oyalanıyor, büyüyüyordu ta ki Tor yarı sabırsızlık, yarı inleme dolu bir ses çıkaran kadar. Lanet içliği üzerinden yırtıp atmaya karar vermeden hemen önce Christina karnına kadar kaldırdı. Tor, uzanıp ona dokunmamak için kendini zorlarken nefesini tuttu, Christina'nın da tutkuyla sıcak ve kaygan olduğunu biliyordu.

Göğüslerinin yumuşak kıvrımlarını gösterinceye kadar içliğini kaldırdı.

Christina durdu ve Tor nefes alamadı. Sert uçlarıyla güzel ve dolgun göğüslerini gösterince bıraktı nefesini.

İçliği başının üzerinden çekip, çıkartarak yere fırlattı ve hemen karşısında tüm mükemmelliği – ve güzelliğiyle – çırılçıplak kaldı. Günün son ışıkları odadaki tek pencereden içeriye ılık ve büyüleyici bir ışık yansıtarak üzerinde parladı.

İnanılmazdı. Kadınlığın ufak ve sıkıca işlenmiş bir örneğiymiş. İpek gibi koyu, uzun saçlar omuzlarından dökülüyordu. Biçimli bacaklar, kıvrımlı kalçalar, ince bir bel, yüzünü içine gömüp zevkten ağlamak istenilcek göğüsler, hayatında gördüğü – ya da dokunduğu – en yumuşak tenle kaplanmıştı.

“Buraya gel,” diye emretti, kendi sesini kendi bile tanıyamadı. Daha önce hiç duymadığı bir yoğunlukla boğulmuştu.

Christina denileni yaparak, hemen karşısında durdu. Tor, ne kadar utandığını görebiliyordu ama merhamet göstermeyecekti. Sert bir bakış attı. “Önce iyi olduğundan emin olmalıyım.”

Christina tereddütle baktı. “Öyle mi?”

Tor başıyla onayladı. “Uzan ki bir bakayım,” ona dokunmak için bir dakika bile bekleyemeyerek, elini kalçasının kadife teninde gezdirdi, “her yerine.”

Christina’nın gözleri beklentiyle yanarak, iri iri açıldı.

Yatağın üzerine uzandı, gözler için şehvetli bir ziyafetti.

Tor üzerine çıktı, rahatça ileri geri hareket edebilmek için dizlerinin üzerinde oturdu. Christina’nın ağzından başlayıp, çenesinden kulaklarına giderken dudaklarını dudaklarına sürterek, dilini gezdirdi. Boynunu öptü, yüzünü ıslak saçlarının ipeksi yumuşaklığına gömdü, gür ve koyu bukleler buram buram lavanta kokuyordu.

Altında kıvrandığında, sıcak bedenini ona yaslamak için can attı, dokunuşunun vereceği şoku hissetmek istedi. *Ama henüz değildi.* Bir tövbekar gibi kendine işkence ediyordu. Yavaştan alacak ve her anının tadını çıkaracaktı.

Muayenesine devam etti, bebek teninin her köşesini ağzıyla, diliyle inceledi – boynunu, kollarını, bileğindeki nabzım... muhteşem göğüslerini.

Bir süre oyalandı. Ağzının derinliklerinde yalayıp, cme rek, gergin göğüs ucunu dişleri ve dilinin arasında çevirerek, Christina’yı çaresizlikten inletti.

Onu arzular halde bırakarak, ağzını karnının yumuşak düzlüğünden, kalçalarına, bacaklarının arasına doğru indirdi. Kokusu onu çılgına çeviriyor, içindeki tüm ilkel içgüdüleri uyandırıyor-
du.

Christina ne istediğini bilemeden titriyordu. Ama ona ne olduğunu gösterecekti.

Erkekliği daha da büyüdü.

Öperek, bacaklarını rahatlattı ve omuzlarına sardı. Yüzü sadece birkaç santim uzaktaydı.

Tor'un niyetini fark ettiğinde Christina'nın aniden soluğunun kesilişini duydu. İçgüdüsel olarak bacaklarını kapamaya çalıştı ama böylece onu daha da yakınlaştırdı.

Diliyle kasiğının içinde daireler çizerek onu tekrar rahatlattı. Sonra süründü, okşadı ve titreyene kadar ıslaklığına üflledi.

Kendini yeterince cezalandırmıştı. Daha fazla bekleyemezdi. "Bana bak, Tina," dedi, gözlerinin içine bakarak. "Senin tadını alırken beni izlemeni istiyorum."

Christina, endişeli bir ses çıkardı, isyanın çok ötesindeydi. Bedeni onun için titriyordu. Gözlerini ayırmadan, dilini sürttü – en hafif, en tüy gibi dokunuşla. Christina hisseder hissetmez kaçtı ama Tor poposunu avuçlayarak, onu tuttu. "Tadın muhteşem, tatlım." Onu tekrar yaladı. Bu sefer daha sertti, Christina dilinin darbesini olduğu gibi hissetti. "Çok leziz bir krema gibi. Ve ben, seni yiyip bitireceğim."

Christina sanki ölmüştü de cennete gitmişti. Bedenine kondurduğu öpücüklerle aklını başından almıştı ama altın sarısı başını bacaklarının arasında gördüğünde niyetini anladı...

Erotik bir beklenti içinde kalbi tekledi – gerçekten en özel yerlerini öpmek isteyip istemediğini merak ediyordu. Tüm kasları buz kesti. Bekledi. Yeni ve muhteşem bir şeyler denemek üzere olduğunu sezdi.

Hiçbir fikri yoktu.

Dilinin ilk sürtünüşünün verdiği zevkle yerinden sıçradı. İkinci defa olduğunda paramparça oldu.

Ah, Tanrım.

Ardı ardına adını haykırdı, günahkar öpücüklerinin verdiği güçlü arzuların kuvvetini içinde tutamadı.

Christina'yı tekrar yaladı, diliyle onu okşadı. Daireler çizip, uzun ve aşk dolu darbelerle içine daldı. Ta ki Christina zevkten öldüğünü düşünene kadar.

İnanılmazdı. Tek düşünebildiği Tor'un ağzı ve diliydi ve ona yaptığı şehvet dolu şey.

Bacaklarının arasında nabızı hızlandı. Kalçasını Tor'un ağzına doğru hareket ettirdi, daha fazla baskı, daha fazla sürtünme istiyordu.

Tor da istediğini verdi. Christina'yı kaldırarak, yetenekli ağzını sonuna kadar bastırdı. Tor, delici öpüşleri ve diliyle ziyafet çekerken çenesinin sertliğini hissedebiliyordu. Çok fazlaydı.

Spazmlar bedenini sardı ve yıldırım gibi bir hazzın beyaz ışıığında parçalara ayrılmaya başladı. Ama Tor onu bırakmadı, tutarak, ağzının derinliklerinde zevkini çıkardı.

Onu nihayet bıraktığında Christina titriyordu. Yarı aralık gözlerine bakarak üzerine çıkıp, sararak, yavaşça içine girdi, hâlâ hassas olan eti her şeyi hissediyordu.

Tamamen içine girdiğinde, Tor kıpırdamadı ama sadece sıkıca sardı – daha önce hiç yapmadığı kadar samimi – sanki ona sadece dokunmak yetermiş gibi geniş göğsüne bastırdı.

Yeterdi.

Ellerinde eriyor, etrafını saran sert kasların ve içindeki doluluğun tüm şehvetinin tadını çıkarıyordu.

Bir de kalbine değen kalbinin.

Duygu yoğunluğundan göğsü sıkıştı. Hayatındaki en dokunaklı andı. Kimseye bu kadar yakın hissedebileceğini tahmin etmemişti.

Uzun süre öylece kaldılar, birbirlerinin gözlerinin içine baktılar, birlikte atan kalplerinden başka tek bir çıt bile çıkmadan.

Sonra Tor hareket etmeye başladı. Yavaşça. Gözlerini gözlelerinden ayırmadan, kalbini göğsünde sıkıştıracak kadar yoğun bir ifadeyle bakarak.

Uzun, ağır hareketlerle içine girdi. Sanki sonsuzluk onlarındı. Sanki dünya onlardı. İçine girip çıktı, en derin noktada kendini

tuttu, daha da derine gittiğinde Christina'nın dudaklarından afallamış bir nefes çıktı.

Yavaşça, hızlanmaya başladı. Biraz daha sertleşti. Biraz daha derine indi. Teni tenine değerken, bedenleri mükemmel bir ritimle hareket etti.

İçinde tekrar biriken arzuları hissetti. Bu kez daha farklıydı. O kadar sarsıcı değildi ama daha yoğun ve güçlüydü, sadece bacaklarının arasına değil, tüm benliğine hükmediyordu.

Tor'un yüzünün gerildiğini görebiliyordu. Dişlerini sıkıyordu. Omuzlarındaki kaslar kasılmıştı. Teni yanıyordu; alnında terler birikmişti.

Bedenleri sarsılıyordu. Tor, kalçasıyla daireler çizerek, daha hızlı gidip gelmeye başladı. Nefesi hızlanana kadar ona sürtündü. Christina'nın kalbi yerinden çıkacak gibiydi. Bacaklarının arasındaki atış iyice hızlanmış ve gerilmişti.

Bakışlarını hiç çekmedi, kristal gibi berrak mavi gözleri daha önce hiç görmediği bir duyguyla sertleşmişti. Şehvet değildi, başka bir şeydi – çok daha anlamlı. Umut etmeye cesaret edemedi.

“Benimle gel, Tina,” dedi vahşice.

Tanrım, geliyordu. Nefesi kesildi, sırtı yay gibi gerildi ve parçalanmaya başladı. Sert bir patlama değildi, daha derinden gelip, tüm bedenine dalga dalga yayılan yavaş bir parçalanmaydı.

Tor da onunla geldi, zirvesinin dalgasında ona kendi zevkiyle eşlik etti.

O anda hayalleri o kadar yakın gibiydi ki neredeyse uzanıp tutacaktı.

Zevklerinin son kıvılcımları da söndükten çok sonra, Tor yataкта uzanmış, Christina da yanında güvenle uyuyordu. Olanları tam olarak tanımlamakta güçlük çekiyordu.

Yoğun. Tanımlamak için fazla yetersiz kalıyordu. Sarsıcı. Dünya yerinden oynamış gibi. Bunlar daha yakındı.

Birleşmenin böyle olabileceğini hiç düşünmemişti.

Yanında çocuk gibi kıvrılmış yatan ufak tefek kadına karşı duyduğu yakınlık hissi göğsünü yakıyordu. Anne ve babasının ölümünden ve uzun zamandır içinde bulunduğu savaş ve ölüm ortamından sonra böyle duygulara karşı katı olduğunu sanırdı. Kendine olan hakimiyeti ve duygusuzluğu onu bir lider ve bir savaşçı olarak mükemmelleştiren şeylerdi. Ama Christina'nın... aşkı altında buzların eridiğini hissedebiliyordu.

Kardeşi haklıydı: Christina onu seviyordu. Bunu gözlerinde görebiliyordu. Dokunuşunda hissedebiliyordu. Öpüşünde tadabiliyordu.

Ona duyduğu özel sevgiyi inkar edemiyordu ki bu da canını sıkıyordu. Hem onu sevip, hem de klanına öncelik verebilir miydi? Daha önce bunun mümkün olabileceğine asla ihtimal vermezdi. Duygular her şeyi karmaşıktırdı – zayıflatırdı – ve bu da bir liderin ya da savaşçının riske edebileceği bir şey değildi. MacDougall ile karşılaştıklarında ve Christina'yı kasabada gördüğünde bunu az da olsa tecrübe etmişti. Ne olursa olsun, karısına olan zaafının, sorumluluklarının önüne geçmesine izin veremeyeceğini biliyordu.

Christina mutlu bir şekilde gülümsedi. Tor iç çekerek, yanağını sıcak, ipeksi saçlarına bastırarak, tatlı, kadınsı kokusunu içine çekti. Huzur, bitkin uzuvlarını sardı. Çok yumuşak ve ufaktı. Narindi ve incinebilirdi. Onu incitmemek zor olacaktı ama Tor onu mutlu etmek için elinden gelenin en iyisini yapacağına söz verdi.

asyaaslı

Yirmi İki

Christina, sırtını Tor'un göğsüne yasladı, deri folyo çıplak karnının üzerinde duruyordu ve çarşaf bacaklarına dolanmıştı. Parlak gün ışığı açık pencereden içeri giriyor, kitabını okumasına yetecek kadar ışık veriyordu.

En azından okumaya çalışıyordu – yaramaz kocası rahat dursun. Lancelot'un leydisini kurtarmak için faytona binmeye razı olacak kadar kendini alçalttığı bölüme gelmişti ki bir horlama sesi duydu.

Kitabı bırakıp, sert bir bakış atmak için arkasına döndü. "Hiç kayeyi mahvedeceksen, daha fazla okumayacağım."

"Şövalyeler ve aptal kuralları," dedi gizlemediği bir tiksintiyle. "En kederli düşkünlüğü bir faytona binmek mi?" Kafasını salladı. "Lanet olsun, ben senin için bir gübre yığının üzerinde sürünürdüm."

Christina'nın dudakları kıvrıldı. Böyle bir şey söylediğinde öfkeli kalmak imkansızdı. Bir gübre yığınının romantik olabileceği kimin aklına gelirdi?

Tor'a hızlı bir öpücük kondurmak için uzandı. "Çok tatlısın."

"Tatlı mı?" Tor'un bakışları karardı. "Bedenimde bir tane bile tatlı bir kemik yok."

Bunu kanıtlamak için Christina'yı göğsüne çekerek, adama

kıllı öptü. Duruşlarının ve oldukça büyük sertliğinin avantajını kullanarak üzerine yuvarlandığında aralarındaki kitap düştü.

Dizleri üzerinde, Tor'un üstüne çıkararak, onu içine aldı ve zevkle inledi. Nasıl da dolduruyordu içini! Büyük ve kalın haliyle onun içinde olmasına bayılıyordu. Evet, büyüklüğünden zevk almayı öğrenmişti ve şimdi aylar önce o Finlaggan'daki kızın neden öyle baktığını anlayabiliyordu.

Tor kükreyerek, büyük ve kaba ellerinin arasına göğüslerini aldı, Christina üzerinde gidip geldikçe parmakları arasında göğüs uçlarını sıkıp, çimdikledi. Önce yavaşça, gittikçe daha da hızlanarak ritmini yakaladı.

Christina, avuçlarının arasında sırtını yay gibi gererek, yükseldiğinde başını arkaya atarak, tekrar içine almadan önce çıkabildiği kadar çıkararak, kalçasıyla daire çizerek dans etti.

Bedenleri kolaylıkla birlikte hareket ediyordu – akışkan gibi. Yataktayken aralarında hiçbir şey kalmıyordu. İğretilik, utanç yoktu sadece aşıkların muhteşem birleşimleri.

Christina orgazma yaklaştığında, Tor, uzanıp, o leziz hassasiyetteki noktayı parmağıyla okşadı, tam da sevdiği şekilde zevkini artırdı.

Christina spazmlar bedenini sarstıkça çığlıklar atarak titredi. Tor onu kalçalarından tutup, kendi arzusuna ulaşmak için girip çıktığında Christina hâlâ titriyordu.

Nazikçe yüzünü avuçlarının içine alıp, tekrar öptü. “Bu senin için yeterince tatlı mıydı?”

“Evet, sana her an bincibilirim.” Christina kıkırdayarak, tekrar Tor'a sokuldu. Çarşafın arasından kitabı buldu ve yaramazlık yapmış bir çocuğu azarlamış gibi bir bakışla, “Şimdi bölümü bitirmemi istiyor musun, istemiyor musun?” diye sordu.

Tor dudak büktü. “Bitirsen de olur bitirmesen de.”

Kayıtsız tavrına kanmamıştı. Şövalye kurallarına karşı olan tutumuna rağmen, hikayedен hoşlandığını biliyordu.

Bölümü sonuna kadar durmadan okudu. Ama bitirdiğinde, Tor yataktan çıkıp (Christina bunu isteksizce yaptığını düşündü) giyinmeye başladı.

Gizlemediği bir ilgiyle Tor'u izledi. İki haftadır kollarında uyanıyor olması hevesini biraz bile olsun azaltmamıştı. İlk seferden sonra, her gece yanında uyumuştular. Noel bir hafta önceydi ama her yeni gün bir hediye gibiydi. Onun yanında uyanmaktan ya da sabah banyosunu yaparken muhteşem bedenini izlemekten asla sıkılacağını sanmıyordu. Birkaç dakika içinde kollarında olacağını biliyordu.

Kocasına ona karşı yumuşamıştı – bundan hiç şüphesi yoktu. Eskisi kadar uzak ve kayıtsız görünmüyordu ve söz verdiği üzere ona karşı daha açık davranmaya çalışıyordu ki bu kesinlikle onun için kolay değildi. Hayatının zor koşulları ve anne ve babasının ölüm şekli düşünüldüğünde nedenini anlamak güç değildi.

Her sabah kollarının arasında uyanmak, hasretini duyduğu yakınlığı az da olsa tattırıyordu ama eksik olan bir şeyler vardı. Aralarındaki uçurum hâlâ oradaydı. Sanki Tor'un iki hayatı vardı – biri onunla, biri diğer herkesle.

Neler yaptığı ile ilgili yine bir fikri yoktu. Ama kendi kendine sabırlı olmasını söyledi. Sadece ona bir şans vermeliydi.

Hızla üstünü giyindi; ağzını beyaz şarapla çalkalayıp, temiz bir bezle silip, tuz ve nane karışımı bir macunla temizledi; saçlarından bir tarak geçirdi, masanın üzerindeki ayaklı kaptan yüzüne su çarptı ve silmek için yüzünde bir kurulama bezi gezdirdi. Ama soğuk su yüzüne yerleşmiş endişe çizgilerini silemedi.

Üzerinde bir ağırlık var gibiydi. Artık onu daha iyi tanıyordu ve neredeyse anlaşılması imkansız işaretleri çözmeyi öğrenmişti. Ağzında belli belirsiz bir gerilme, alnında bir ağırlık ve dalgın giden bakışlar.

"Ne oldu?" diye sordu. "Canını sıkan ne?"

Bruce ve Comyn arasında gittikçe artan anlaşmazlık ve İskoçya ile İngiltere arasında yaklaşan savaşa ilişkin dedikodular mıydı? Klanını, bir viranenin küllerinden tekrar doğurmak için ne çok çaba sarf ettiğini öğrendikten sonra, savaştan neden kaçındığını ve tarafsızlığını neden korumaya çalıştığını anlayabiliyordu.

Gülümseyip, kafasını salladı, bu Christina'ya söylemeye niyeti olmadığını gösteriyordu. Hüsrân dalgasını bastırmaya çalıştı. Sorun sadece güven eksikliği değildi – ya da başkalarına açılıyor olması – ama onu hâlâ korunmaya ihtiyaç duyan kırılgan bir oyuncak olarak görmesinden korkuyordu.

Zaman alacak, dedi kendi kendine. Bunun için de bir ömürleri vardı.

“Sadece ertelediğim bir şeyler var.” Gözlerine bakmak için döndü. “Haftanın geri kalanında burada olamayabilirim.”

Bu kez Christina gizlemek için elinden gelenin en iyisini yapsa da hayal kırıklığını engelleyemedi. Birlikte geçirdikleri haftalar için minnettar olmalıydı ama yeterli değildi. Artık doymuyordu. Onunla ne kadar çok vakit geçirirse o kadar daha çok istiyordu.

Nereye gittiğini sormadı, söylemek istemediğinde, moralini daha fazla bozmaktan başka işe yaramıyordu.

Ama aniden bir ihtimal canını sıktı. Tanrım, korktuğu gün gelmiş miydi? Savaşa yelken açacağı gün?

Her ne kadar aklını bu kadar kolay okuması canını sıkırsa da Christina'nın, onun ruh halini anlaması artık Tor'u şaşırtmıyordu. Canını sıkan bir şeyler vardı. MacDonald'ın emirlerini daha fazla erteleyemezdi.

Ne yazık ki Tor da Christina'nın düşüncelerini okuyabiliyordu ve ketumluğunun onu incittiğini biliyordu. Özenle inşa ettikleri anlaşmaları çalkantıdaydı. Ne yaptığını neden açıklayamadığını

anlıyor gibi davransa da birbirlerine yakınlaştıkça aralarındaki boşluk da giderek derinleşiyordu.

Tor'u gerçekten şaşırtan şey ise, ona gerçekten söylemek istiyor oluşuydu. Yıllardır her şeyi içinde tutmuştu. Biraz da olsa dışarı yansıtmak yılların birikimini patlamaya hazır hale getirmişti. Belki de istisna yaparak hata yapmıştı. Ama konuşmanın zihnini boşaltmaya yardım ettiğini de inkar edemezdi.

Christina saçını kulağının arkasına sıkıştırıp, ayaklarını kaldırıp, çarşafı dizlerine sardı. "Saldırıdan kimin sorumlu olduğunu bulabildin mi?" diye sordu ifadesiz bir ses tonuyla.

Tor, kayıtsız bir tonda sorulmuş olan soruya kanmamıştı; arında ne olduğunu biliyordu. Artık nereye gittiğini sormuyordu ama bu, bilmek istemediği anlamına da gelmiyordu.

Dudakları incecik bir çizgi halini aldı. "Hayır."

MacSorley ve MacRuairi kovalamadan birkaç gün sonra geri dönmüşü, belirli bir mesafeden takip ettikleri dört savaş gemisi karşısında sayıları ciddi anlamda yetersiz kalmıştı, gemilerden birinin diğerlerinden geride kalmasını beklemişlerdi. Yalnız kalan gemiyi kolaylıkla ele geçirmişlerdi ama MacRuairi'nin bilgi alma konusundaki ciddi yetenekleri dahi onları tutan adamın ismini öğrenmeye yetmemişti.

"Henüz değil," diye ekledi. "Ama bulacağım. Kimin sızdığını--"

Tor şiddetli bir darbe almış gibi durdu. Hayatında böyle bir şeyi ağzından kaçırdığı hiç olmamıştı. Belki de Christina fark etmezdi.

Christina soluğunu tuttu. "Sence bir casus mu var?"

"Muhtemelen," diye cevapladı yavaşça, kendine kızmıştı. "Saldırıların hepsi ben uzaktayken ya da uzakta olmam gereken zamanlarda oldu. Şansa bırakılmayacak kadar büyük bir tesadüf."

“Casusun kim olduğunu biliyor musun?”

“Hayır, henüz değil. Herkes olabilir. *Herkes*,” diye tekrarladı. “Kaleyi terk edeceğim zamanlar tam olarak sır değil. Ama adamlarım şüpheli şeyleri kontrol ediyor ve önlemler alıyor.” Tüm mesajlar taranıp, şüpheli olan her şey Tor’a iletiliyordu. Muhafızları – özellikle yeni başlayanlar – ve katip ile Rhuairi dahil evde çalışan herkesi izliyorlardı. Katibin Christina’yı nasıl kolladığını gördükten sonra ona dair şüpheleri yok olmuştu.

Christina’nın aklının çalıştığını neredeyse görebiliyordu. Belki de bunu ağzından kaçırması daha iyi oldu, diye düşündü. Yılanı kaçırmamak ve tehlikesinden korunmak için deliğinden dikkatle çıkarmalıydı. Christina’nın dikkatli olması gerekiyordu. “Sadece çok yakın muhafızlarımdan birkaçı bunu biliyor, Christina. Seni durumun ciddiyeti – ya da taşıdığı olası tehlike – hakkında uyarmama gerek olmadığını düşünüyorum. Umarım güvenimi boşa çıkarmazsın.”

Christina hızla kafasını salladı. “Elbette çıkarmam.” Gülümsemedi. “Bana söylediğin için teşekkürler.” Başını yana eğdi. “Bu yüzden mi gidiyorsun?”

“Kısmen. Adamlarım sıra dışı şeylere karşı kaleyi gözetliyor olacak. Gerçi son saldırıdan hemen sonra böyle bir şey deneyeceklerini sanmıyorum. Ama ben yokken kaleden çıkmamanı istiyorum ve lütfen sözünü unutma.”

İşlerine karışmamasını söylemesine gerek yoktu. “Çok canım sıkılacak,” diye şikayet etti Christina.

Tor, kırılgan yüz ifadesi karşısında gülmek için kendini zor tuttu. “Salon için yeni bir sancak üzerinde çalıştığını sanıyordum.”

Christina gözlerini kıstı. “Çok kötü bir halde olduğunu biliyorsun. İğne iplik işlerinde çok kötüyüm.”

Tor kıkırdadı. “Eminim zamanını dolduracak bir şeyler bulursun.”

“Kardeşinle karısını sürgüne göndermeseydin, konuşacak birisi olurdu.”

Bu, hassas bir konuydu. Christina, kardeşini cezalandırmak-taki ısrarını anlamamıştı – aslında cezalandırmıyordu. Tor’u şaşırtmamıştı. Çok yumuşak kalpliydi ve Tor’un lider olarak her gün karşılaştığı zor kararları vermeye alışık değildi.

“Janet burada olacak.” Aralarında olası bir casus varken, koy ve kalc arasında gidip gelmesinin fazla riskli olacağına karar vermişti. Adamlar yemekleri kendileri pişirmeye başlamıştı ve şikayet ediyorlardı.

Christina kaşını kaldırdı. “Metresinle arkadaş olmamı mı istiyorsun?”

“Eski metresim,” diye düzeltti, Tor. “Ama hâlâ arkadaşım. Ona bir şans ver; seveceksin.”

Christina homurtuya benzer şüphe dolu bir ses çıkardı. “Erkekler hiçbir şeyden anlamaz. Arkadaşım olmak isteyeceğini hiç sanmam.”

Nedeni hakkında en ufak bir fikri yoktu ama kadın zihninin entrikalarını anlarmış gibi de yapmayacaktı.

Eğilip, ufacık bir öpücük kondurdu ama normalden biraz daha fazla oyalandı. Başını kaldırdığında buna değmişti. Christina’nın kırmızı dudakları aralanmış, göz kapakları baygın bir ifadeyle kapanmış, yumuşak yanakları kızarmıştı. Lanet olsun, onu öptüğünde ne kadar güzel görünüyordu. “Sen daha farkına bile varmadan geri dönmüş olacağım.”

Christina, Tor’un aklını dertlerinden uzaklaştırmayı başarmış ama bu çok uzun sürmemişti. *Kahrolası Bruce. MacDonald’ın da canı cehenneme!* Her çeşit hileden nefret ediyordu. Bu adamlar bir takımdı ve gerçeği öğrenmeyi hak ediyorlardı. Böyle gizli bir muhafız alayının işe yaraması için, nihai karar yetkisi takım lideri

rinde olmalıydı. Burada komutan Tor isc Bruce ve MacDonald'a "emirleriyle" tam olarak ne yapacaklarını söyleyebilirdi. Üç haftadan daha kısa bir süre içerisinde MacSorley lider olacaktı ve karar verme yetkisi de ona ait olacaktı. Ancak iri kıyım Viking bile neler olacağını bilmiyordu.

Dunvegan'a erken döndükleri için ertelenen "cehennem azabı"nın son aşamasına gelmişlerdi.

Tor görevlerini açıklarken adamlar etrafına toplandı. İki aydan daha uzun sürmüştü ama Tor nihayet onları susturmayı başarmıştı.

"Ciddi olamazsın." Seton, diğerlerinin düşündüğünü dile getirecek kadar cesur olan ilk kişi olmuştu.

Tor'un bakışı ise tam aksini söylüyordu. "Finn MacCool'un Fianna'sı için son aşama buydu."

"Ama o sadece bir efsane," dedi MacGregor. "Hiç kimse çıplak bir halde beline kadar gömülmüşken ve elinde kendini koruması için sadece ufak bir kalkan varken o kadar çok mızrağa karşı kendini savunamaz."

Tor gülümsedi. "Endişelenmenize gerek yok, ben Finn'in testini biraz değiştirdim. Zırhınızı ve kaskınızı giyebilirsiniz ve o mızrakların hepsi de tek seferde atılmayacak."

Birkaç mırıldanma duydu. Yaptığı değişiklikler karşısında çok da etkilenmiş benzemiyorlardı.

"Yapılabilir," diye araya girdi Campbell. "Başarılı bir savaşçı kolaylıkla on hatta daha fazla mızrak yakalayabilir. Bu daha çok korkuyu kontrol etmek ile alakalı."

"Sana söylemcsi kolay," dedi MacGregor. "Sen, başını sıyrıp geçen mızraklarla büyümüşsün. Onlarla neler yapabildiğini hepimiz gördük."

Campbell, Tor ile göz göze geldi ve onayladığını göstererek başını salladı. "Size göstereceğim," diye teklifte bulundu.

Adamlar sonraki birkaç saati idman yaparak geçirdi, Campbell çubukları atıyordu – birkaç kere özellikle ıskaladığı için minnettar olmuşlardı – ve daha sonra adamlar olayı kavradıkça sivri çelik ucu deriyle kaplanmış mızraklara geçtiler. En sonunda, her biri gerçeğe karşılaştı. Seton’ın omuzuna aldığı sert darbe ışında, hepsi en az on mızrağı yakalamayı başarmıştı hatta bazıları çok daha fazlasını yakalamıştı. Campbell haklıydı: Korkuyu kontrol altına almayı başardığın sürece çok da zor değildi. Ve onlar korkusuz adamlardı.

Tor, adamlar idman yaparken çukuru kazdı. Onlara verdiği alıştırmaı düşündüğünde en azından böyle bir yardımda sakınca görmedi. Bele kadar gelen bir derinliği ve yaklaşık yarım metre çapıyla, dar bir çukurdu ama – zor da olsa – içinde dönebilecek kadar büyüktü.

MacSorley, içeri giren ilk kişi oldu ve diğerleri yaklaşık yirmi adım uzağında bir çember oluşturmuştu. Geniş göğsüne sardığı tüm silahları çıkarmıştı ama *cotunu*, kaskı ve kalkanı hâlâ üzerindeydi.

Tor, başlangıç işaretini vermek için elini kaldırdı. “Tek bir kan damlası dahi görürsem, başarısız sayılırsın.”

MacSorley başıyla onayladı. “Anladım.”

“Hazır mısın?”

“Evet.”

Tor hemen sağında duran Lamont’a işaret verdiğinde, çemberin her yanından mızraklar havada uçuşmaya başladı. Adamlar teker teker, arada birkaç saniye duraksayarak, tam ortada duran canlı hedefe yüklendiler. MacSorley hızla ritmini yakalamıştı, ya mızrakları tutuyor ya da kalkanını engellemek için kullanıyordu. Son mızrağı Tor attı, en yakınına da o gelmişti ama son anda MacSorley’nin kalkanı tarafından geri çevrilmişti. Kadırgasında olduğu gibi, deri sarılmış tahtanın yüzüne de dehşet verici bir deniz şahini işlenmişti.

Sonunda, MacSorley'nin etrafında dokuz mızrak vardı, bir tane de kalkanında saplıydı. Ama başarmıştı. Diğer adamlar da yapılabileceğini gördükten sonra hemen sıraya girdiler.

Çukura en son giren Campbell oldu. Her başarılı savaşçı, gerginliği biraz daha azaltmıştı ve Campbell'ın sırası gelene kadar şakalaşmalar bile başlamıştı.

Tor gözlerinin içine baktı. "Hazır mısın?"

Campbell ciddi bir ifadeyle başını salladı. Tor işaretini verdi ve mızraklar uçuşmaya başladı. Son adam olduğu için, geriye kalan savaşçılar alışmıştı ve mızrakların atılmaları arasındaki zamanlamalar düzenli bir hal almıştı.

Tor'un bozduğu bir düzen.

Solunda duran MacGregor mızrağını fırlattığında, Tor da kendininkini fırlattı.

Diğer adamlar gibi Campbell da bir ritim tutturmuştu. MacGregor'un mızrağını kolaylıkla yakalamıştı ama Tor'un ki için hazırlıklı değildi. Kalkanını bile düzeltmeye vakti kalmadan son anda kenara çekilip, göğsüne doğru gelen mızraktan sakınabildi. Mızrak kolunu sıyırıp geçerek birkaç metre arkasında yere çakıldı.

Şaşkınlık dolu bir duraksamadan sonra Tor toplu halde bir iç çekme sesi duydu. "Çok yakından geçti," dedi MacGregor.

MacSorley, üzgün bir ifadeyle başını sallayarak karşılık verdi.

Tor tek kelime etmedi. Diğerleri gibi o da Campbell'ın *cottu* nunun kolunda kan lekesinin gitgide büyüyeşünü izliyordu.

Campbell'ın bakışları Tor'un kilere kilitlenmişti. "Üzgünüm," dedi Tor sessizce.

Campbell bakışlarını kaçırıp, başını salladı. Kuralları biliyordu. "Ben eşyalarımı toplayayım."

Tek kelime daha etmeden, kuyudan çıkıp, kaleye doğru yola koyuldu. Diğer adamlar da gidişini afallamış bir sessizlik içinde izledi.

Tor ile ilk konuşan Seton oldu. “Onu gerçekten gönderiyor olamazsın. Ona ihtiyacımız var. İskoçya’da ya da başka bir yerde onun gibi iz süren kimse yok.”

“Testi geçemedi,” diye cevap verdi Tor, gerçi açıklamasına da gerek yoktu.

Seton’ın yüzü öfkeden kızardı. “Çünkü sen hile yaptın.”

Sessizlik adeta sağır ediciydi. İskoçyalılar bu İngiliz şövalyenin bilmediği bir şey biliyordu. “Senin ima ettiğin kurallara bağlı olsam, az önce söylediklerin yüzünden ölmüş olurdu.” Seton dişlerini sıktı; hatasını fark etmişti. “Savaşta hile diye bir şey yoktur ve bu takımın bir parçası olmak istiyorsan bunu bir an önce öğrenirsen iyi edersin. Bu muhafız alayının her şeye hazırlıklı olması gerek ve Campbell rahat davrandı. Rahatlık bizi öldürür.”

MacSorley tuhaf bir bakış attı ve Tor atladığı şeyi fark etti – o “biz”den biri değildi.

“Komutan haklı,” dedi MacGregor. “Hepimiz rahat davrandık. Bedelini ödeyen tek kişi Campbell olmamalı. Onunla testi tekrar yapacağım.”

Tor uzun uzun baktı, iki eski düşman klan üyesinin arasında gelişen bağın gücü karşısında etkilenmişti. Düşmanlar gibi tartışıyor olabilirlerdi ama klan söylemlerinin altında arkadaşlık vardı. Durumun adaletsizliğine küfretti ama ağzından dökülen kelimeler düşüncelerini yansıtmıyordu. “Campbell şansını kullandı. Onsuz devam etmek zorundayız. Boyd ve Lamont muhteşem izciler; onlar devralabilir.” Herkes iyice anlasın diye etrafındaki öfkeli çembere baktı. “Bitti. Kararımı verdim.”

Tartışmanın nafile olacağını bilen adamlar dağıldı. Kararımdan memnun değillerdi ama ne kadar kızsalar da kabul etmişlerdi. MacGregor günün geri kalanında ondan uzak durmuştu.

Campbell takımdakilere veda etti ve Tor ana kıtaya giden gemiye onunla birlikte yürüdü.

“Her şeyini aldın mı?” diye sordu.

Campbell başını salladı.

“Üzgünüm. Keşke böyle olmasaydı.”

Campbell’in yüzünde durumu soğukkanlılıkla kabul eden bir ifade vardı. “Evet komutanım, anlıyorum.”

“Kolun nasıl?”

“İyi.” Campbell düşünmeden kolunun üst tarafına elini attı – mızrakla yaralanan sol kolunu değil, Tor’un geçen gece derisine gizlice bir işaret çizdiği sağ kolunu. Diğer adamlar gerçeği bilmiyor olabilirdi ama Campbell onlardan biriydi.

“Başın derde girerse.”

Campbell başını salladı. “Ne yapacağımı biliyorum.”

Tor kollarını tutarak, sertçe salladı. “*Bas roimh geill.*”

“Ölmek var dönmek yok,” diye karşılık verdi Campbell sert bir şekilde. Kaleye son bir kez daha bakıp, gemiye atlayarak uzaklaştı.

Tor gidişini izledi.

Artık on kişilerdi.

asyaaslı

YİRMİ ÜÇ

Tor gideli birkaç gün olmuştu ki Christina'nın içini huzursuzluk kapladı. Tıpkı düşündüğü gibi, Leydi Janet onunla arkadaş olma meraklısı değildi. Kibardı ama Christina, kadının Tor için hissettiklerinin, daha fazlasının olmasına mani olduğundan emindi. Christina onu suçlayamazdı.

Oyalanacak pek bir şeyi olmadığından, gözetleme kulesine doğru uzun yürüyüşler yapıyordu. Katip John ile yaptıkları sabah yürüyüşlerinin dışında bir de akşam yemeklerinden sonra yürüyüşe çıkmaya başlamıştı.

Bulutsuz havalarda gökyüzüne bakmaya bayılıyordu – “Pus Adası”nda kış aylarında nadir görülen bir şeydi. Burada yıldızlar çok yakında duruyordu, neredeyse elini uzatsa birini tutacak gibi. Bu gece de hava öyle güzeldi ki, normalden çok daha soğuk olmasına rağmen – ocak ayı için dahi – savaş meydanlarında gezinerek, önce gökyüzüne sonra denize baktı. Parlak siyah dalgaların beyaz köpüklerle kayalara çarpmasını izlemek adeta büyüleyiciydi.

Limana baktığında, donakaldı. Tüm bedeni ürperdi. Şahin oymalı pruvası olan kadirge diğer gemilerin yanında demirlemişti.

Aniden, Rhuairi'yi limanda gördüğü gün aklına geldi. Acaba casus, kahya olabilir miydi?

Tam da düşündüğü adam Büyük Salon'dan aceleyle çıkarak

avluyu geçip, deniz kapısının merdivenlerinden inince şüpheleri iyiden iyiye arttı. Karanlıkta Christina'nın varlığını fark etmemişti. Duvarın üzerinden eğildi ama aşağıda neler olduğunu göremedi. Ancak çok kısa bir süre sonra Rhuaire merdivenlerden hızla geri çıkarak, Salon'a döndü.

Christina'nın kalbi duracak gibi oldu. Bir süre daha bacaklarını kendine çekmiş halde karanlıkta öylece, ne yapacağını bilemeden oturdu. Az önce tanık oldukları tamamen masumane olabilirdi. Ama neden daha önce o kadar tuhaf davranmış ve mesaj aldığını inkar etmişti?

Onu takip etmek istedi ama aklına Tor'un uyarıları geldi. Christina'nın işine karışmasını istemiyordu. Eğer Rhuaire casus-sa ve Christina yakalanırsa, tehlikeli olabilirdi. Kocasını dönene kadar beklemek zorundaydı, o zaman tüm şüphelerini anlatabilirdi.

Çok geç kalmış olmamayı umut ediyordu.

Leydi Christina izlendiğinin farkında değildi.

Lornelar'dan John'un yeğeni ve adaşı katip John MacDougall, Christina'nın ne düşündüğünden emin olamıyordu ama şansını denemek zorundaydı. Son birkaç gündür kendini koruma içgüdüsü baş göstermişti ve gidişini planlamıştı. MacLeod'un neyin peşinde olduğunu bulacaksa, şimdi bulmalıydı ve kahyanın gizli ulaşı ona bir fikir vermişti.

Christina'nın okuma yazma bildiğinden bir süredir şüpheleniyordu ve birilerinin hesap defterlerinin düzeltilindiğini fark ettiğinde şüpheleri haklı çıkmıştı. Christina'yı buna karıştırmak istemiyordu ama kendi kendine ona iyilik yaptığını söyledi. MacLeod'u sevmiyordu. Kaba saba adam, karısının nasıl bir cevher olduğunun belli ki farkında değildi. Genç karısının, onu gözünde çok ilahlaştırdığı da aynı şekilde aşıkardı. Belki bu sayede Christina, Tor'un gerçekten ne olduğunu görmek zorunda kalırdı.

Umut etti.

Amcasının bu görevi ona vermesine izin vermemeliydi – casusluk, hileye kafası çalışan insanlara bırakılmalıydı. Hoş fazla şansı da yoktu. MacLeod gibi, amcası da karşı gelinecek bir adam değildi.

İki gün daha geçmişti ve Tor henüz dönmemişti. Christina'nın içi içini kemiriyordu. Bir gün önce, katip John ile odaya girdiğinde Rhuaire yerinden sıçramıştı, kağıtları alelacele toplayıp, çıkarken yüzü suçluluktan kızarmıştı. Katip de kahyanın garip tutumunu fark etmiş ve Rhuaire'nin gerginliği hakkında yorum yapmıştı.

Kocasına verdiği sözü tutarak, bir şey fark etmediğini belirtmişti Christina. Arkadaşına açılammaktan nefret ediyordu. Her ne kadar katip John, casus olabilecek son kişi gibi görünse de Tor kimseye güvenmemesi konusunda onu uyarmıştı.

Kocasına bir not göndermeyi düşündü ama elinde hiç kanıt yoktu. Hem Rhuaire'nin haberi olmadan böyle bir şey yapma şansı da yoktu. Başka hiçbir şansı olmadığından bekledi – bir sonraki akşama kadar.

Akşam yemeğinden sonra Christina her zamanki yerindeydi, gözetleme kulesinin etrafında yürüyordu ki Rhuaire'nin Büyük Salon'dan telaşla çıktığını gördü. Ancak bu kez başka bir ulakla buluşmak yerine beklemekte olan bir kadırgaya binip, kasabaya doğru değil, denize açıldı.

Christina ne kadar tuhaf olduğunu düşünerek içeri doğru yürürken kıpkırmızı suratlı katip John ile neredeyse çarpıştıyordu.

Dikkati dağınık bir şekilde özür diledi. “Kahyayı gördünüz mü?”

Christina başını salladı. “Evet, birkaç dakika önce gitti.”

“Hay aksi!”

Küfür ediş şekli karşısında gülümsedi. “Bir sorun mu var?”

Bir parşömen çıkardı. “Rhuairi bunu düşürmüş, acele ettiğini görünce de önemli olabileceğini düşündüm. Ama bu gece kasa-baya gidip, Peder Patrick ile görüşmeliyim.”

“Ne olduğunu bilmiyor musun?”

Kafasını salladı. “Benim kopyaladıklarımın biri değil.”

Christina’nın kalbi daha hızlı atmaya başladı, tüm algıları canlanmıştı. Sesindeki çatlamaya engel olamayarak elini uzattı. “Gidişini ertelemene gerek yok. Geri döndüğünde Rhuairi’ye veririm.”

Katip tereddüt etti. “Emin misiniz? Muhtemelen gelir gelmez alması gerekecektir ve geç dönebilir.”

“Önemli değil,” dedi Christina. “Yorgun değilim.”

“Ciddi bir şey olmadığını umuyorum ama Rhuairi bugün her zamankinden daha endişeli görünüyordu.” Genç katibin dudaklarında ufak bir gülümseme belirdi ve tüm tereddütleri uçup gitti. Parşömeni Christina’ya uzatarak, “Ama Peder Patrick’e söz verdim ve sizinle güvende olacağını biliyorum,” dedi.

Christina neden bahsettiğini biliyordu ve yüzünün nasıl kızardığını göremediği için mutluydu. Kocasının önderlik etmesini beklemiş ve okuma yazma bildiğini kimseye söylememişti. Tor’un zihninin nasıl çalıştığını bildiğinden bu bilgiyi casus bulunana kadar kimseyle paylaşmamanın daha güvenli olacağını düşünmüş olsa gerekti.

“Rhuairi’nin nesi var merak ediyorum,” dedi katip dalgın bir ifadeyle. “Son zamanlarda iyice ağzı sıkı bir hal aldı.”

“Eminim önemli bir şey yoktur,” diye yalan söyledi Christina, kendini suçlu hissetmemeye çalışıyordu. Katibin onu bir gün affedeceğini umut etti ama şüphelerini dile getirmeye cesaret edemedi.

“Teşekkür ederim, leydim. Müsaade ederseniz gitmem gerek.”

“Sabah görüşürüz,” dedi ve katibin deniz kapısından çıkıp, limana gidişini izledi.

Notu hemen oracıkta açma dürtüsünü bastırarak, katlayıp, perlerine sakladı ve odasının mahremiyetine koştu. Orada, mum ışığında dikkatle küçük parşömen parçasını açtı.

Kalbi yerinden fırlayacak gibiydi. Aradığı kanıt bu olabilirdi. Hissettiği suçluluk duygusunu üzerinden attı. Not önemli bir şey çıkmazsa Tor'un haberi bile olmayacaktı. Ama bir şey varsa, Christina'ya bunun için teşekkür edecekti. Burnunu sokmasını yasaklamış olabilirdi ama bu, burnunun dibinde olanları gözlemlemeyeceği anlamına gelmiyordu.

Rhuairi'nin keskin hatlı el yazısını görür görmez tanıdı ama not imzalanmamıştı. Kısa ve özdü ve Christina'nın yüreğine buz gibi bir korku salmaya yetmişti. İşte kanıtını bulmuştu ama düşündüğünden de korkunçtu.

"MacLeod'un yeri onaylandı. Adamları getir. Gece yarısı saldır."

Tanrım, şimdi saat kaçtı? Yedi? Sekiz? Kalbi delicesine çarpıyordu. Ne yapacaktı? Tor'u çok geç olmadan uyarmanın bir yolunu bulmalıydı.

Tor, kalenin girişinin önünde büyük ve düz bir taşın üzerine oturmuş, elinde bir kadeh *cuirm* ile gün ışığının ufuktaki son pembe ışıltılarını izliyordu.

Campbell gideli neredeyse bir hafta olmuştu ama takım bu kaybın üzerine hâlâ toparlanamamıştı. Bundan hoşnut olması gerektiğini biliyordu – ne de olsa eğitimlerin başarısını kanıtlıyordu – ama olamıyordu. Nasıl olmuş olursa olsun, takımdan birini kaybetmek içini acıtıyordu.

Küfrederek, içkisinden büyük bir yudum alıp, boşalan kadehi taşa sertçe vurdu.

"Ah," dedi MacSorley, yanında oturmak üzere kaleden çıkıp gelirken. "İçki biraz acı mı geldi yoksa pişmanlığın tadı mı o?"

“Kes şunu,” dedi Tor. “Bu gece senin sivri dilini çekecek halde değilim.”

MacSorley kendi kadehinden bir yudum aldı. Tekrar konuşana kadar bir süre sessizce oturdular. “Seni affedecekler. Onlara biraz zaman tanı.”

Campbell gittiğinden bu yana Tor ile adamların arası açılmıştı. Yine lider rolü üstüne yapışmıştı – zor ve sevilmeyen kararları vermek durumunda olan adam. Takımın parçası ama farklı. Ancak Tor’un canını sıkan bu değildi. Artık bu lanet şeyin bitmesini istiyordu.

“Onlara yakında söyleyecek misin?” diye sordu MacSorley sessizce. “Sadece iki hafta kaldı.”

Tor’un çene kemikleri sertleşti. Bu kez adam ciddiydi. “Hayır, henüz değil.”

MacSorley’nin ifadesinde hiçbir neşe kalmamıştı, bir öfke maskesine dönüşmüştü. “Burada işimiz bittiğinde onlara liderlik edenin sen olmayacağını, buradan gitmeden öğrenmeyi hak ediyorlar.”

Söyledikleri, Tor’un düşüncelerine çok yakındı ve şu anda bunları duymak istemiyordu. MacSorley’ye bakarken gözlerini kıstı. “Dikkatli ol, Viking. Henüz yetki sende değil.”

MacSorley, ikazı karşısında gerilemedi – Tor da öyle bir şey beklememişti gerçi. Viking konuşkan olduğu kadar korkusuzdu da. “Ne düşündüğümü biliyor musun?” Tor sanki onu duymamış gibi davranıyor, ağaçların ilerisindeki açıklığı izliyordu. “Ben de onların başında olmak *istediğin* için söylemek istemiyorsun ve yapamayacağını düşünmek de seni rahatsız ediyor. Ama son-
suza dek kararsız kalamazsın, MacLeod.” “Kumandan” dememesi Tor’un gözünden kaçmamıştı. “Savaş geliyor ve yakında – muhtemelen senin düşündüğünden de yakın zamanda – seçim yapmak zorunda kalacaksın. Bu takımın sana ihtiyacı var,” dedi sessizce. “İskoçya’nın sana ihtiyacı var.”

İskoçya'nın canı cehennemeydi; onun sorumluluğu klanına karşıydı. "Lanet kuzenin gibi konuşuyorsun."

"Angus Og bilge bir adamdır – bunu bir düşün." Bunu da söyleyip, Tor'u yalnız bıraktı.

MacSorley'nin de canı cehennemeydi! Tor'un onun görüşlerine ihtiyacı yoktu. Kendi analizini yapmıştı – hem de pek çok kez. MacSorley haklı olsa bile hiçbir şey değişmemişti. Hâlâ klanını, onları tehdit etmeyen bir savaşa sokma fikrini mantıklı göremiyordu.

İki hafta daha diye düşündü. İki hafta sonra, üstüne düşen görevi tamamlamış olacaktı. Ortaya çıkma tehlikesi – ve Bruce için adamları eğiterek ihanet etmesi – sona erecekti. Adamları eğiterek ve Nicolson'dan kurtulmayı başarak pazarlığın kendi üzerine düşen tarafını tamamlayacaktı.

İşler eskiden olduğu gibi devam edecekti, her ne kadar adamlarının onsuz savaşıacağını düşünmekten nefret etse de: İskoçya'nın savaşında ve MacDougall ile MacDonald arasındaki kavgada tarafsız olmaya devam edecekti.

Kişisel olarak aksini ne kadar çok istese de klanına karşı sorumlulukları her zaman öncelikliydi. Her zaman.

Christina önemli bir şey yapmak için muhteşem fırsatı bekliyorsa işte o fırsat gelmişti.

Tor'un, kaleden çıkmaması konusunda ne kadar hoşgörüsüz olduğunu bildiği için Leydi Janet ya da Colyne'i aradı – Tor'un ikisine de güvendiğini biliyordu – ama ikisini de bulamadı. Başka kimseyi de bulaştırmaya cesaret edemediğinden, kendisi almak zorunda olduğunu biliyordu. Körfezdeki kalede olduğundan emin değildi ama nota bakılırsa muhtemel görünüyordu.

Beklediğinden de kolay oldu. Karşılaştığı tek zorluk kasabaya giden bir kadırgaya binme girişimi oldu. Limandaki muhafızlar

önce gitmesine izin vermediler. Bir süre ne yapacağı hakkında hiçbir fikri olmadan bakındı ama o sırada kocasının yeminini hatırladı. Görünüşe bakılırsa, Christina'nın evlenirken koştuğu şartı adamlarına da bildirmişti ki muhafızlara ne zaman gitmek isterse emrine amade bir kadırganın olması gerektiğini söylediğinde, pes ettiler.

Bir avuç muhafızın kiliseye kadar kendine eşlik etmesine izin verdi ama daha sonrasında yalnız kalma konusunda ısrar etti. Onlar gider gitmez, ormana doğru yürümeye başladı, ilk gittiğinde izlediği yolu takip etti. Karanlıktı ve yanında meşale getirmeye cesaret edememişti ama neyse ki neredeyse dolunay vardı ve soğuk gece havasını gölgeleyen sis perdesini aşacak kadar parlaktı. Korkamayacak kadar gergindi; en büyük korkusu da oraya nasıl ulaşacağını bulamamaktı.

Yavaş ve kendinden emin adımlarla ilerledi, adımlarını izleyerek attı. Yer engabeliydi ve birden fazla kez tökezlemesine neden olmuştu. Ama neredeyse varmıştı. Birkaç dakika sonra ağaçların arasından onları izlediği yere yaklaşıyordu.

Durdu, peşinde kimsenin olmadığını kontrol etmek için arkasını kontrol etti. Tek gördüğü ağaçların korkutucu, uzun gölgesi oldu. Ama içindeki izlenildiği hissinden bir türlü kurtulamıyordu. Son derece sessizdi – fazla sessiz.

Aniden, üzerine çelik geçirilmiş bir göğse doğru çekildiğini hissetti, bir kamanın soğuk keskinliğini boynunda hissetti.

Kulağına bir ses homurdandı. “Adın, tatlım.”

Bu kez kocası değildi. “Leydi Christina,” diye kekeledi. “MacLeod liderinin karısı.”

Adam küfretti, Christina'yı kendine çevirip, kapüşonunu açtı.

Christina kendini Sör Alexander Seton'ın öfkeli gözlerine bakarken buldu. Şaşkınlığından faydalanarak, selam verip, “Sör Alex, görüşmeyeli uzun zaman oldu,” dedi.

“Leydim,” diye otomatik olarak önünde eğildi, koşullar ne olursa olsun her zaman nazik bir şövalyeydi. “Burada ne yapıyorsunuz?”

“Kocamın adamlarından biri ona ihanet ediyor ve elime bir mesaj geçti. Bu gece için bir saldırı planlanıyor ve onu uyarmak zorundaydım.”

Seton’ın ifadesi sertleşti. “Bundan emin misiniz?”

Christina başıyla onayladı.

Sör Alex uzun uzun baktı. “Olsanız iyi olur.”

O sırada, uzun ve metal bir şey – çapalama aleti olabilirdi belki? – kafasının ardındaki gölgelerden çıkıp, çelik başlığına sertçe indi. Acı dolu bir inlemeyle, Christina’nın ayaklarının dibine zırlı yumağı olarak düştü.

Göz ucuyla bir hareket gördü, gölgelerden çıkan karanlık bir pelerin. Çığlık atmak için ağzını açtı. Çok geç kalmıştı. Kafasının arkasına sert bir darbe indi. Karanlıkta kaybolmadan önce “üzgünüm” diye bir şey duyduğunu sandı.

Christina çok da kibar olmayan tokat ve “lanet aptal İngiliz” seslerine uyandı. Başlangıçta ona sesleniliyor sandı ama gözlerini açtığı anda dev gibi, dehşet verici bir savaşçıyı Sör Alex’in üzerine eğilmiş, onu kaldırmaya çalışırken gördü.

Bu adamı daha önce görmüştü. Esmer, kalın kaşlı ve yakışıklı, lıdan ziyade haşın yüzlüydü, sık sık meyhanelerde sabahlayan adamlara benziyordu. O anda hatırladı: Kocaman bir kayayı hafif bir ağırlığı yokmuşçasına kolaylıkla kaldıran adamdı bu.

Ses çıkarmış olmalıydı ki adam Sör Alex’i bırakıp, hemen Christina’nın yanına geldi. “İyi misin, tatlım?”

“Sanırım.” Oturmasına yardım etti. Bir anlık halsizlik hemen kayboldu. Başının arkasına uzandığında ufak bir şişlik hissetti ama neyse ki kan yoktu. Adamın bakışlarını tüm ağırlığıyla hissedebiliyordu. “Sör Alex? O iyi mi?” diye sordu.

Gözlerini kıstı. “İngiliz’i tanıyor musun?”

Adama kim olduğunu söylemediğini fark etti. “Ben Leydi Christina Fraser.”

Adam şaşırmışsa bile belli etmiyordu. “MacLeod’un karısı?”

Christina başını salladı. “Ve siz...?”

Adam tereddüt etti, sonra “Akıncı,” dedi. Belli ki adını söylemek istemiyordu, nedenini merak ettiriyordu.

“Sınırdan mısınız?”

Adamın bakışlarındaki hayret parıltısını gördü – lakabın kaynağını doğru tahmin etmişti.

“Burada ne işiniz var?” diye sordu konuyu değiştirerek. “Ne oldu?”

Christina o an her şeyi hatırladı ve telaşla ayağa fırladı. Ne zamandır bilinçsizdi? “Saat kaç?” diye sordu telaşla. Adam daha cevap bile vermeden, *cotunun* önünü kavradı. Adam bir santim bile kıpırdamadı. Tanrı aşkına, kocasından bile iriydi. Bu İskoç savaşıçılarının nesi vardı? Hepsi dağ gibi mi yaratılmıştı? “Her şeyi açıklayacağım ama zaman yok. Beni kocama götürmelisin.”

Bu konuda pek de mutlu görünmüyordu ama Christina’nın ses tonu olayın aciliyeti konusunda adamı etkilemiş olsa gerekti. “Yürüyebilir misiniz?”

Christina başıyla onayladı ve ayağa kalkmasına yardım etti. Sör Alex iri bir adamdı ama “Akıncı” onu yerden kaldırıp, un çuvalı gibi omzuna attı – pek kibar davrandığı söylenemezdi. Genç şövalyeden hoşlanmıyor gibi görünüyordu. Daha fazla konuşmadan, Christina’yı ağaçların arasına götürdü.

Kalenin önündeki ormanlığa girdiklerinde, baykuş gibi ses çıkardı, belli ki bir çeşit işaret veriyordu. Gecenin bu vakti olmasına rağmen çeşitli silahlar ile – kılıçlar ve baltalar vardı sanki – bir avuç adam idman yapıyordu. Girişte bir adam duruyordu ve gölgesinin ebatlarından kocası olduğunu anlayabiliyordu. Yetişmiş olduğunu bilmek kalbini rahatlatmıştı. Başarmıştı.

Ona doğru yürümeye başladı ve Christina da ona doğru koşmaya. Diğerleri de neler olduğunu merak ederek etraflarında toplandı.

“Christina?” diye sordu, net bir şaşkınlık ifadesiyle “Ne oldu? Neden buradasın? Buraya bir daha gelmemen konusunda seni uyarmıştım.”

Christina öfke kıvılcımını gördü ve alev almadan kollarına attı kendini. Kolları otomatik olarak Christina’yı sardı ama bakışlarını ondan çektiğinde iri adamın Sör Alex’i ayağının dibine indirdiğini gördü. Christina genç şövalyenin kendine gelmeye başladığını görünce rahatladı.

Tor küfrederek, Christina’yı omuzlarından tuttu, gözleri baştan aşağı tüm bedenini inceledi. “Yaralandın mı?”

Christina kafasını salladı. “Başımda ufak bir şişlik var o kadar. Bu adam, Akıncı, buldu bizi.” Tor tek kaşını sorgularcasına kaldırdı ama kaslı savaşçı daha sonra anlatırım dercesine beli belirsiz omuz silkti.

“Bunu sana kim yaptı?” diye sorarken sesi hiç duymadığı kadar soğuk ve ölümcüldü.

“Bilmiyorum ama beni dinlemelisin – fazla zaman yok.” Ona anlatmak konusunda o kadar heyecanlanmıştı ki her şey birbirine girmişti. Sabırsızlandığını fark ederek notu uzattı. Tor bir meşale tuttu. “Rhuairi’nin el yazısı,” dedi Christina, Tor’un ne kadar okuyabildiğini bilemeden. “Nerede olduğunu biliyor ve bu gece için bir saldırı planlıyor.”

“Rhuairi’nin el yazısına benziyor ama kulağa hiç mantıklı gelmiyor.”

Christina nedenini sorma şansına sahip değildi. Seslendiğinde kaleden iki adam çıkıp geldi. Christina karşısında Rhuairi ve Colyne’i gördüğünde rengi soldu.

Rhuairi casussa burada ne işi vardı? Şimdiye kadar çoktan gitmiş olmalıydı.

Haklı olduğundan o kadar emindi ki haklı olamayacağı ihtimali karşısına çıktığında bile algılayamadı.

Rhuairi notu okumak için yanlarına geldi. Hızla göz atıp, Tor'a geri verdi. "Benim yazıma çok benziyor ama bunu ben yazmadım."

Tor'un sesi yanıltıcı derecede sakindi ama içinde büyüyen fırınayı sezebiliyordu. "Bu not sana nasıl geldi demiştin?"

Katip John ile arasında geçenleri anlattı.

"Ve sana kasabaya gittiğini mi söyledi?" diye sordu Tor.

Christina başını salladığına, Tor küfretti. Christina'ya bakışı kesinlikle minnet dolu değildi daha ziyade hor görür gibiydi – sanki bu kadar salak olabildiğine inanamaz gibi.

"Ne zaman?" diye sordu Tor, Christina'yı omuzlarından sarsarak. "Ne kadar süre bilinçsiz kaldın?"

Christina gözlerini kocaman açtı, tahmin ettiğinden çok daha farklı olan tepkisi karşısında afallamıştı. "Ben bi-bil-bilmiyorum," diye kekeledi. "Bir saat ya da belki daha fazla."

Akıncı denen adama onay vermesi için baktı. "Ben doğuyu, Seton batıyı kolluyordu. İngiliz, çağrıya cevap vermeyince ona bakmaya gittim. Bir saat ya da daha fazla olmuştur."

"Bunu yapanın ardından gitmeyi düşünmedin mi?"

Akıncı'nın dudakları sert bir çizgi halini aldı. "Kızı yalnız bırakmayıp, sana getirsem daha iyi olur, diye düşündüm."

Kandırılmış olduğu gerçeği burnunun dibindeyken bile Christina inanmak istemedi. Bir açıklaması olmalıydı. "Katip John hakkında yanılıyorsunuz. O olamaz." *Bunu bana yapamaz.* "Benim okumayı bildiğimi bilmiyor."

"Bundan kesinlikle emin misin?" Kocasının bakışları en sert taşı bile kesebilirdi. "Haklı olsan iyi olur. Neler yapmış olabileceğini tahmin bile edemezsin."

Christina'ya tek kelime bile etmeden, adamlarından ikisine ormanın içinden kasabaya gidip, neler olup bittiğini kontrol et-

melerini istedi, diğerlerine de Dunvegan'a gemiyle dönmek için hazırlıkların başlamasını emretti.

Christina dehşetten uyuşmuştu. Casusu doğrudan kocasına mı getirmişti? "Üzgünüm." Karanlıktaki ses şimdi anlam kazanmıştı. Christina elleriyle kulaklarını kapatıp, gerçeklerden kaçmak istedi. *Tanrım, bir hata olmalı. Lütfen bir hata olsun.*

Tor, Lamont ve MacLean'ın kasabadan dönmesini beklerken son derece gergindi. Ama zaten biliyordu. Katip, Christina'yı ormanın içinde takip etmişti ve şimdiye kadar da çoktan toz olmuştu. Karanlıktı ama Tor her şeyi tehlikeye atacak kadar çok şey gördüğü varsayımına göre hareket etmek durumundaydı.

Christina'nın işine karışması hem klanını hem de Bruce'un muhafızlarının gizliliğini ciddi bir tehlikeye sokmuştu. Klanının refahını sağlamak için yirmi yıl boyunca verdiği savaş, klan üyelerinin hayatları ve hatta kendi canı bir ipin ucundaydı. Eğer katip onu Bruce'a bağlarsa ve eğer Kral Edward onu yakalarsa neler olabileceğini söylemeye gerek bile yoktu. Ama tek başına ödemeyecekti bu bedeli. Klanı da onunla birlikte acı çekecekti. Katip, Bruce'un gizli muhafız ordusundan birini tanırса, onlar da hedef olurdu.

Bunun olmasına nasıl izin verebilmişti. Bunu tahmin etmesi *gerekirdi*. Christina ile farklı olduklarını düşünmek istemişti. Anne babasının ölümünden hiç mi ders çıkarmamıştı?

İşte hep bundan korkmuştu.

Tam bir aptaldı. Christina'nın anladığını düşünmüştü. Onu hiçbir zaman sırlarını açmamalıydı. Onu memnun etmeye çalışırken gardını indirmiş ve onu fazla yakınına sokmuştu. Bir kadının, klanına karşı olan sorumluluğuyla arasına girmesine izin vermişti.

O kadar öfkeliydi ki Christina'ya ne tek kelime edebiliyordu ne bakabiliyordu. Ama platformda kocaman açtığı gözleri ve

solmuş yüzüyle yanında oturduğunun farkındaydı. Tor bir şey hissetmemeye çalıştı, dudağının ya da omuzlarının belli belirsiz titremesinin etkisi altında kalmayacaktı. Bir daha asla Christina onu fethedemeyecekti.

Kulakları çınlayan Tor, adamlar geri dönüp, zaten herkesin bildiği şeyi onayladığında dediklerini zor duyabildi. Katip gitmişti. Kimse gittiğini görmemişti ama Tor uzaklaşmak için yardım aldığını var saymak durumundaydı.

Sımsıkı kapadığı çenesinde dişlerini öyle sıkıyordu ki boyunda damarlarının çıkacakmış gibi kasıldığını fark edebiliyordu. Gemilerin hazırlanması için emirler yağdırdı. Öğrendiği her ne bilgi varsa, kimseye ulaştıramadan haini bulmak zorundalardı. Başarısızlık diye bir seçenek yoktu.

Adamlar, odadan çıktı. Colyne ve Murdoch'a kaleyi savaşa hazırlamaları için birkaç son dakika talimatı vererek, gitmek üzere ayağa kalktı. Karısı dışında odada kimse kalmamıştı.

Tor'un gitmesine izin vermeliydi ama Christina nerede duracağını bilmiyordu. Tor'u kolundan tuttu, elinin yumuşak dokunuşu teninde, göğsünde mühür gibiydi. Ama ona karşı hâlâ bu denli zayıf olması sadece öfkesini körüklüyordu.

"Çok özür dilerim," diye fısıldadı, ellerini sıkıp, büyük ve yalvaran gözlerle Tor'a bakarak. "Sadece yardım etmeye çalışıyordum."

Tor, içinde kopan fırtınalara rağmen kıpırdamadı. Yüzünde bir anlık bile bir duygu görünmedi. Yakarışları da bu duvarı geçemeyecekti. Bu kez değil. Bir daha asla Christina'nın – ya da bir başkasının – işinin önüne geçmesine izin vermeyecekti.

"Yardım mı?" Tor yüksek sesle kahkaha attı. "Görünüşe bakılırsa anlamakta güçlük çekiyorsun ama ben senin yardımını ne istiyorum ne de buna ihtiyacım var. Sen benim karımsın, Tanrı aşkına, adamlarımdan biri değil. Seni daha önce karışmaman konusunda uyarmıştım. Bir daha asla – durum ne olursa olsun

– bu kaleye gelmemeni söylemiştim. Senin ‘yardımın’ klanımı, eğittiğim adamları ve beni ciddi bir tehlikenin içine attı. Eğer katip bulunamazsa, Kral Edward başıma öyle bir ödül koyar ki en yakın müttefiklerim bile peşime düşer. Başımıza ne işler açtığın hakkında en ufak bir fikrin yok.”

Christina her an paramparça olacakmış gibi görünse de Tor’un sözleri üzerine dikleşti. “Haklısın, bana hiçbir zaman anlatmadığının için.”

Tor kendine hakim olmaya çalıştı. Az önce olanlardan sonra ona böyle yaklaşmaya ancak Christina cesaret ederdi. Bakışları koyulaştı, sesindeki keskinlik gibi acı vericiydi. “Yaptıklarından sonra iyi bir sebebim olduğunu görüyorum. İşte bu yüzden seni bu işin içinde istemedim. Sana bu konuların hiçbirinde güvenmem gerektiğini bilmeliydim.”

Christina’nın geçici cesareti tekledi, yaptıklarının sonucunun ne kadar ciddi olduğunu fark etmişe benziyordu. “Kızmaya sonuna kadar hakkın var ama tehlikede olduğunuzu düşündüm. Katip John’un niyetini asla tahmin bile edemezdim. Her türlü önlemi aldım–”

“Belli ki yeterli olmamış.”

Christina’nın gözleri yaşlarla doldu. Tor’a yaslandı ama o kırpıdamadı bile. Hareket etmemek için kendini zorlamalıydı. Onu kollarının arasına alıp, sarsmak – ya da göğsündeki ağrı yok olana dek öpmek için duyduğu derin arzuya teslim olmamalıydı. Tor, kahretsin ki başkaları gibi değildi; hiçbir şey hissetmemeliydi. Hep bu yüzden kendiyle gurur duymamış mıydı? Onu muhtemelen bir lider ve savaşçı yapan bu değil miydi? Ama Christina’nın gözyaşları, çelikten zırhına asit gibi geliyordu.

“Yemin ederim, bir daha olmayacak,” diye fısıldadı.

Aralarının bundan sonra *tam olarak* nasıl olacağını açıklaması gerekiyordu. Gözlerini gözlerinden ayırmadı, bakışları sert

ve dirayetliydi. “Kesinlikle haklısın, bir daha olmayacak çünkü bundan sonra sana tek bir şey bile söylemeyeceğim.”

Christina, sanki Tor bağırması gibi ondan uzaklaşarak, sindi, aslında Tor’un sesi son derece sakindi. “Kızgınsın,” diye fısıldadı. “Bunu gerçekten kastetmiyorsun.” Kendisini inandırmaya çalışır gibi görünüyordu.

Christina’ya bakışı, cehennem ateşini bile dondurabilirdi. “Hayatımda daha önce hiçbir konuda bu kadar kendimden emin olmamıştım.” Tor bir hata yapmıştı ama bir daha asla tekrarlamaya niyeti yoktu. Bu hata Christina’nın olduğu kadar onun da hatasıydı. Küçük fantezisinin parçası olmayı kabul etmişti. Ama bu kadardı. “Senden tam olarak ne istediğimi söyledim: Kaleye göz kulak ol, çocuklarımı taşı ve kalanını bana bırak. Başka bir şey bekleme.”

Christina geri çekildi, şoke olmuştu. Karşısında duran bu sert, acımasız adam da kimdi? Daha önce ona hiç böyle bakmamıştı – onu ilk gördüğünde bile bu kadar soğuk ve mesafeli görünmemişti. Bu kadar duygusuz.

Bunu demek istemedi, dedi kendi kendine. Öfkeliydi. Ama Christina’nın kalbine bir şüphe düştü.

Korkmayı reddederek, kendini gözlerinin içine bakmaya zorladı. Onunla böyle konuşmamalıydı. Bir hata yapmış olabilirdi ama sebepsiz yere değildi ve niyeti son derece saftı. “Öfkeni hak ediyorum ama azarlarını değil. Ne düşünceşizce davrandım ne de bunun olmasını istedim. Kandırıldım. Seni incitmek için asla bir şey yapmayacağımı bilmen gerek.” Christina duraksadı sonra sakince, “Seni seviyorum,” dedi.

Gönlünden kopan bu kelimeler karşısında bir tepki bekledi ama Tor kaya gibi sessiz kaldı – uzak, mesafeli, bir kral gibi buyurgan. Christina’yı duyduğuna dair verdiği tek tepki ağzının çevresindeki belli belirsiz beyazlaşma oldu.

Duygularına karşılık vermesini beklememişti... değil mi?

Gözünün pınarından bir damla yaş aktı. Boğazı öyle düğüm-
lenmişti ki konuşmak zor geldi. Neden böyle davranıyordu?
Normalde herkese böyle davranıyordu ama Christina'ya değil.
Yatakta hikayeler okuduğu adam neredeydi? "Bana bunu yapma.
Benden uzaklaşma. Sanki senin için hiçbir önemim yokmuş gibi
davranılmayı hak etmiyorum." Yutkunmaya çalıştı ama canı yan-
dı. "Bu sen değilsin."

Tor'un bakışları Christina'ya kaydı, sessizce kelimelerine
meydan okuyordu. Gözlerinde öfke olsa, Christina umutlanabi-
lirdi ama gözlerine bakan soğuk, donuk bakışlar buz mavisiydi
ve duygudan yoksundu. Onu hayatında ilk kez görüyormuş gibi
Christina geriye bir adım attı.

"Bu benim. Senin lanet Lancelot'un değil. Bu romantik bir
aşk hikayesi de değil ve yaptığın hiçbir şey – ya da ne kadar yar-
dımçı olmaya çalıştığın – bunu değiştirmeyecek."

Christina nefesini tuttu, sanki kalbine bir hançer saplanmıştı.
Rengi soldu. Tor, önce en karanlık, en derin rüyalarında bir ışık
yakıp, sonra üstüne basıp geçmişti. Bu kadar şeffaf mıydı? Onu
mutlu etme çabalarını, kalbini kazanmak için zavallı bir girişim
olarak mı görmüştü? Christina, acaba böyle miydi, diye düşünerek
kıvrandı. Gururundan, "Neden bahsettiğini anlamıyorum," dedi.

Lütfen bu bakışlarındaki acıma olmasın.

"Bana nasıl baktığını görmüyorum mu sanıyorsun? Benden
ne istediğini? Ama sana istediğini veremem. Daha gençsin ve
gönlün şövalyeler ve aşk hayalleriyle dolu. Ben ise tüm benliğim
klanına adanmış, savaşla yoğrulmuş bir İskoç lideriyim."

"Ve bana yer yok?"

"Senin istediğin şekilde yok."

"Öyle olmak zorunda değil."

Tor'un yüzünde bir seğirme bile olmadı. "Evet, zorunda."

"Bence sen öyle istiyorsun," dedi Christina öfkeyle. "Yalnızca"

olmak istiyorsun – bu sayede birilerini kaybedersen canın yanmak zorunda kalmaz ve sen de başka kimseye dayanmak zorunda olmazsın. Senin hakkında söylenenlere inanmaya başladın. Ama sen yenilmez değilsin. Sen insansın. İnsanların birbirine ihtiyacı vardır – hata yapsalar bile. Baban, farklı düşünmeni sağlayarak hata etmiş.”

Tor’un çenesindeki seğirmeyi görüp, fazla ileri gitmiş olabileceğini düşündü.

“Sen neden bahsettiğini bilmiyorsun,” dedi. “Bunun bir hata olduğunu biliyordum.”

Tor’un neden bahsettiğini fark ederek alt üst oldu. Hata olan şey, evlilikleriydi.

Bunu kastetmemiştii. O da Christina ile az da olsa evlenmek istemiştii... değil mi? Kimse onu bir şey yapmaya zorlamamıştı. Ne kadar canını yakarsa yaksın, gerçeği bilmek zorundaydı. “Neden benimle evlendin?”

Tor döndü ve tereddüdüne bakılırsa, ona söylemek istemiyordu.

Kalbi o kadar sıkıştı ki nefes alamadı. “Şimdi ne fark edecek ki?” diye sordu Christina. “Neden aramızda daha fazla yanlış anlaşılma kalsın?”

Tor, iğnelemesinden hoşlanmayarak, ters ters baktı. “MacDonald ile yaptığım pazarlığın bir parçasıydı. Seninle evlenmek, barış için ödediğim bedel oldu. Gerçi bugün olanlardan sonra, huzurumuza mâl olabilir.”

Sanki Christina’nın kalbi milyonlarca küçük parçaya ayrılıyor, ayaklarının altına saçılıyordu. Büyük, sıcak gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. “Eğittiğin adamlar da mı bunun parçası?”

Kısaca, kestirip atarcasına, duygusuzca ne zamandır Christina’nın bilmek istediklerini anlattı, yaptıklarının ona neye mâl olabileceğini tam olarak görmesini sağladı. MacDonald ile yaptı-

ğı anlaşmanın koşullarını açıklamasını dinledi. Adamlara önderlik etmesini nasıl istediklerini ve Tor'un bunu başta reddedişini ama daha sonra MacDonald'ın ona reddedemeyeceği bir teklifte bulunuşunu anlattı.

Benimle hiçbir zaman evlenmek istemedi. Tor'un fikrini değiştirmesine neden olan onuru ya da ona karşı beslediği özel duygular falan değildi, klanına karşı hissettiği sorumluluk duygusuydu.

Christina ise Tor'un asla affedemeyeceği tek şeyi yapmıştı: Kendini, klanıyla Tor'un arasına sokmuştu. Bayılacak gibi hissetti, istemeden neden olduğu tehlikenin farkına varmıştı. Onun yüzünden, Tor'un klanının güvenliği ve anne babasının ölümünden bu yana başarmak için çabaladığı her şey risk altındaydı.

Tor, bir daha asla ona güvenmeyecekti. Gardını biraz olsun indirmenin onun için ne kadar zor olduğunu biliyordu ve şimdi bunu kişisel bir hata olarak görecekti. Tor'un en çok korktuğu şeyi yapmıştı – birileriyle yaklaşmak klanına zarar verirdi. Son birkaç haftada yaşananlar yok oldu. Tor, kendisini ondan uzaklaştırdı, hem de bu kez dönüşü olmaksızın.

"Ya şimdi?" diye sordu Christina. "Hâlâ aynı şekilde mi hissediyorsun?"

Tor'un bakışlarında bir anlık kıvılcım görür gibi oldu ama yalnızca mum ışığıydı. "Ne fark eder ki? Sen benim karımsın."

Bu öldürücü darbe oldu. Hayalleri, gerçeği görmesini engellemişti. İlk defa, her şeyi açıkça görüyordu. Tor haklıydı: Asla Christina'nın istediklerini veremeyecekti. Her zaman bir yanını ondan uzakta tutacaktı. Christina'dan hoşlansa bile bunu asla kabul etmeyecekti. Christina'ya aşık değildi ve hiçbir zaman da olmayacaktı. Baştan beri Christina kendini kandırmıştı. Bahaneler uydurmuştu. Buzdan kabuğunun altında onun için çarpan bir kalp olduğuna inandırmıştı kendini. Bu kabuğun yalnızca kendi

ni korumak amaçlı olduğuna. Sadece duygularını nasıl göstereceğini bilmediğine...

Ama yanılmıştı. Ondan bir duygu belirtisi görmeye çalışmak taştan su çıkarmaya benziyordu. Dolu bir bardak beklememişti, istediği sadece birkaç damlaydı. Ama Tor ona bu kadarını bile verememişti.

Ve Christina artık denemekten yorulmuştu. Ona her şeyini vermişti ve Tor'a yetmemişti – asla da yetmeyecekti.

Gözlerindeki yaşı sildi. Bundan sonra böyle olacaktı. Her zaman. Hiçbir zaman özel bir şey olmamıştı. Olan sadece Christina'nın hayal gücünden ibaretti. Tor, onun Lancelot'u değildi; sadece klanına ait olan acımasız bir liderdi o.

Kapı çalındı ve MacSorley, "Hazırız, komutanım," dedi.

Tor kapıya yöneldi.

"Çok özür dilerim," dedi Christina son bir defa daha.

"Özür dilemek için çok geç," dedi Tor ruhsuz bir ifadeyle. "Yardım etmek istiyorsan, Edward'ın lanetini tepemize indirmeden önce arkadaşını bulmamız için dua et."

Tor'un gidişini izlerken kalbi sıkıştı, tüm detayları hafızasına kazımak istiyordu, kalbi henüz beyninin kabullenemediklerini öğrenmişti.

"Elveda," diye fısıldadı Christina, Tor'un ardından kapı kapanırken.

Bunu gerçekten kastettiğini fark etti. Belki de kaçınılmaz olan buydu. Yalandan doğan bir evlilik başından beri lanetli olurdu. Ama Christina bu şekilde devam edemezdi. Her şey yolundaymış gibi yapamazdı. Her günü, başını taştan bir duvara çarparak geçiremezdi. Tor aralarındaki sınırları biraz rahatlatmış olabilirdi ama sınırlar hâlâ olduğu yerdeydi – ve her zaman da olacaktı. Tor'un dünyası ve Christina'nınki. Yeterince iyi değildi.

Christina daha fazlasını istiyordu – hayır, hak ediyordu. Mutluluğu hak eden tek kişi Tor değildi.

Tuhaf yanı, bunu görmesine yardım eden kişi Tor olmuştu. Artık babasının elinin altında sinmiş duran korkak kız ya da kocasından görebileceği herhangi bir sevgi damlası için yalvaran hayran bakışlı köpek yavrusu değildi. Verecek çok şeyi vardı. Okuma yazma biliyor, aklından karmaşık işlemler yapabiliyor, karanlık bir izbeyi yuva haline getirebiliyor ve birisini tüm kalbiyle sevebiliyordu. Tor bunu göremiyorsa, onun kaybıydı.

Peder Stephen haklıydı. Christina, verebileceklerini görebilen ve bunlar için onu seven birini hak ediyordu. Ne zaman hata yapsa ona sırt çeviren birini değil. Birileri için önemli olmak istiyordu. Belki çok gerçek üstüydü ama diğer türlü çok daha betardı. Tor'un ona sundukları sadece kalbini değil cesaretini de kırıyor-
du. Kırk bir kalple yaşayabilirdi ama ruhunu kaybedemezdi.

Derin bir nefes alıp, gözlerindeki yaşı sildi. Yapacak tek bir şey vardı.

asyaasli

YİRMİ DÖRT

Christina kadırgada oturup, Dunvegan Kalesi'nin dehşet verici taş duvarlarının büyüleyici sabah sisi ardında kayboluşunu izlerken, kırık kalbi daha da parçalanıyordu. Son birkaç ayda bu korkunç kaleyi oluşturan eski kaya yığınlarını ve Büyük Salon'unu dolduran utangaç insanları sevmeye başlamıştı. Onları deli gibi özleyecekti.

Onu deli gibi özleyecekti. Daha fazla gözyaşı kalmadığını düşündüğü gözleri yine yaşlarla doldu, ama büyük bir kararlılıkla bu yaşları sildi. Kararını vermişti ve şimdi buna alışmak zorundaydı.

Bitmişti. Onu terk ediyordu. Sevdigi adamı. Şimdi kocasının Iona'daki manastıra gitmesine izin verme sözünü tutma zamanı gelmişti, Tor'un bu sözü hiçbir zaman hatırlamak zorunda kalacağını düşünmediğini biliyordu. Bu şekilde kaçmaktan nefret ediyordu ama ona itiraz hakkı tanırsa sözünü tutacağından tam olarak emin de olamamıştı.

Mull Adası'na gitmek üzere hazır bir kadırga olduğunu öğrendiğinde, önce onu Iona'ya bırakmalarını rica etti. Biraz yollarının dışında kalıyordu ama ayrı bir gemi hazırlamaktan çok daha kolaydı. Toparlanmak için zaman olmamıştı. Üzerini değiştirip, birkaç kişisel eşyasını alıp yola çıkmıştı. Mhairi kalan eşyalarını toplayıp, Touch Fraser'daki ailesine dönmeden önce Iona'ya gönderecekti. Değerli kitabını arkada bırakmıştı. O hikaye genç

kızların yalnızca yanlış umutlar beslemesine ve hayallere kapılmasına neden oluyordu.

Kendine eşlik eden muhafızlara ablasını ziyaret edeceğini söylemişti ama ona tam olarak inanmadıklarını biliyordu. Onların aksine, şişmiş gözlerini ve yaşlarla lekelenmiş yüzünü saklayacak çelikten bir kaskı yoktu.

Dalgalı denizde zor bir yolculuk olmuştu. Christina, pruvaya yakın bir bankta tek başına oturmuş, pelerinine ve kürküne bürünmüştü. Hayatında hiç hissetmediği kadar mutsuzdu – ve sebebi soğuk ya da rüzgar değildi.

Muhafızlara geri dönmelerini söylemeyi birden çok kez düşündü ama kendi kendine aralarındaki bağı koparmanın Tor için de en iyisi olacağını söyleyerek terk etmek konusundaki tüm kararsızlığını bastırdı. İstemediği bir evlilik, Tor’a sorundan başka bir şey getirmemişti. Belki de gidişi, başına açtığı belalardan kurtulmasında yardımcı olacaktı.

Fakat doğrusunu yaptığını bilmek işini kolaylaştırmıyordu. Bir yanı, yarım bir hayatla mutlu olabilmiş olmayı diliyordu ama Tor’un ona verebilecekleriyle asla mutlu olamayacağını ve hep daha fazlasını isteyeceğini biliyordu. Sonunda Christina ondan – ve kendinden – nefret edinceye kadar Tor gittikçe daha da soğuklaşacaktı.

Hayır, böylesi daha iyiydi. Hüznü ve hüsranı sonunda yok olup gidecekti. Gerçi şimdiye kadar biraz olsun azalmamıştı, hatta bildiği tek ev haline gelen yerden uzaklaştıkça ve gün ilerledikçe daha da ağırlaşıyordu.

Birkaç saattir denizdelerdi, sadece birkaç ay önce yaptığı yolculuğu geriye doğru tekrarlıyorlardı. Kuzeye doğru giderken gösterilen birkaç küçük adayı tanıdı: Rum, Eigg ve Muck. Gök yüzü bulutlu ve gri olsa da sis kaybolduğundan solunda İskoç sahillerini ara ara görebiliyordu. Yakında Coll ve Mull arasında gidiyor olacaktı, hemen güneylerinde de Iona olacaktı. Rum

gara bakılırsa, Iona'nın meşhur manastırının duvarlarının arasın-
da, Beatrix ile güvende olmasına pek az kalmıştı. Aradığı güven
ve huzur, hem de hayaller olmaksızın.

Kendi hüznünün içinde kaybolmuşken, bir şeylerin ters git-
tiğini anlaması zaman aldı. Tor'un sağ kolu ve muhafızların
kaptanı, Murdoch'un sert komutaları gittikçe artan bir telaşla
çınladı.

"Ne oldu?" diye sordu Christina, karşısında oturan genç sa-
vaşçıya.

"Eminim önemli bir şey değildir, leydim." Hemen arkalarını
işaret ettiğinde Christina uzakta iki geminin çizgili yelkenleri-
ni gördü. "Bu gemiler bizi bir saat kadar takip ediyor. Kaptan,
Staffa Adası'nın etrafını hızla turlayacak ki izimizi kaybettire-
lim."

"Epey büyük gemilere benziyorlar," dedi Christina kelimele-
rini dikkatle seçerek.

"Denizde saldırı nadir olur, leydim. Biz hep bu yoldan gideriz
ve nadiren sıkıntıyla karşılaşırız."

Saldırı mı? Her ne kadar savaşçı önemli bir şey olmadığı ko-
nusunda onu temin etse de Christina nabzının hızlandığını hisset-
ti. Birkaç dakika sonra, Murdoch beklemelerini söyledi ve gemi
sola doğru keskin bir dönüş yaparak, tuhaf kayalık bir yapısı
olan küçük adanın çevresini dolaştı. Bu altıgen yapıli siyah ka-
yalar gibisini hiç görmemişti ama incelemekle uğraşmadı, daha
çok endişe içinde izleyip, arkalarındaki yelkenin yoluna devam
ettiğini görmeyi umut etti, gitmediğini gördüğünde de panikle-
memeye çalıştı.

Yanındaki savaşçının kürek çekmeyle meşgul olduğunu bili-
yordu ama gözlemlemek zorundaydı, "Görünüşe bakılırsa hâlâ
bizi takip ediyorlar."

Sesindeki kaygı savaşçının da dikkatinden kaçmamıştı. Onu
korkutmak istemediğini anlayabiliyordu ama olan bitenin ciddi-

yetini azaltmaya da çalışmadı. “Onlarla aramızı açmaya çalışacağız.”

Çalışacağız. Ama savaşçı kadar iyi biliyordu ki büyük gemilerin onlara yetişmesine ramak vardı. Rüzgar güçlü olduğunda küçük gemi daha hızlıydı ama büyük gemide, küçük kadırganın neredeyse iki katı kadar kürek vardı.

“Onlar korsan mı?”

Savaşçının suratı asıktı. Gemiler gittikçe yaklaşıyordu – aralarında en fazla birkaç metre kalmıştı. “Daha kötüsü,” dedi. “Bir tanesi İngiliz’e benziyor.”

“Ne istiyorlar?”

Adam kafasını salladı. “Bilmiyorum, leydim.”

Aniden Murdoch bağırdı, “Siper alın!”

Christina’yı yere ittiler ve başının üzerinde kalkandan bir çatı oluşturdular, yalnızca birkaç saniye sonra okların çarpışmasının dehşet verici sesi üzerlerinde gürliyordu. Öylesine şoke olmuştu ki neler olup bittiğini bir süre kavrayamadı.

“Neden bize saldırıyorlar?” diye sordu ama adamlar peşindekilerden kurtulmaya çalışmak ve oklarına karşılık vermek ile o kadar meşgullerdi ki ona cevap veremediler.

“Teslim olun,” diye gemilerden birinden geldiğini anladığı uzaktan bir ses yükseldi.

Tor’un adamlarının ne yapacağını bilmek için Murdoch’un cevabını duymaya ihtiyacı yoktu. Bu adamlar savaşmak için yaşıyorlardı. Şu anda bile ne kadar azimli olduklarını görebiliyordu. Teslim olmak kanlarında yoktu. Ölmeyi tercih ederlerdi.

Ama Christina buna izin veremezdi. Önleyebilecek şansı varken olmazdı. Bir şey yapmak zorundaydı.

“Hayır,” dedi kaptanın gözlerine bakabilmek için kalkantıları iterek. “Dediğini yap, Murdoch. En azından ne istediklerini öğrenmeye çalış.”

Murdoch’un yüzünde öfkeden bir maske vardı. Daha önce hiç

bir kadından emir almadığı ve onu duymazlıktan gelmek istediği belliydi. Savaştan kaçmak savaşçı karakterine tersti ama leydisi-ni korumanın sorumluluğu olduğunu da biliyordu. Christina'dan gözlerini ayırıp, en yakındaki gemiye seslenerek – hâlâ belirli bir mesafe vardı – dediğini yaptığında Christina rahatladı.

“Ne saklıyorsunuz, Leod’un oğulları?” diye geldi cevap.

Kim olduğumuzu biliyorlar, diye düşündü Christina. Sancak-tan tanınmış olmalılardı – kırmızı ve gök mavisi bir fonun üzerin-de, üçgen şeklinde zırlı üç bacak olan ve İskandinav atalarına işaret eden siyah bir kadirge.

“Bize yarısını verin, biz de huzursuzluk çıkmadan gitmenize izin verelim,” diye ekledi başka bir adam.

Tanrım, mal taşıdığımızı düşünüyorlar! Bunlar İngiliz kor-sanlardan başka bir şey değil.

“Sizin ilginizi çekecek bir şey yok bizde,” diye yanıt verdi Murdoch. “Yanımızda ne para var ne de mal.”

Saldırganlar bir başka ok sağanağına başladığında onlara inanmadıkları belli oldu. Christina’yı yine kalkanlardan oluşturu-dukları sığınağa sakladılar, o da bir daha karışmaya kalkmadı. Amaçları korsanlık yapmak olduğundan bir işe yarmayacaktı. Babasından yeterince İngiliz gaddarlığı duymuştu, öyleyse ne-den şaşırıyordu ki?

Adamlar oklardan kaçıp, uzaklaşmalarını sağlayacak uygun rüzgarı bulmaya çalışırken, Christina geminin tekrar hareket et-tiğini hissetti.

Kalkanların altından, yakınında duran bir adamın inlediğini duyduğunda, saldırganların oklarından birinin hedefi bulduğunu anladı.

Dehşet dolu çılgınlığını yumruğuyla bastırdı. O kadar korkmuş-tu ki ne yapacağını bilemedi. Yüzünü, dizlerinin arasına göme-rek, etrafındaki korkunç sesleri duymamaya çalıştı, gemilerine

diğer taraftan çarptıklarında neredeyse düşecekti. Sesler gittikçe yükseliyordu – daha fazla haykırış, daha fazla ok, gemiler birbirine değdiğinde metal çengellerin sesleri, hareket eden adamların sarsılmaları ve sonra çarpışan çeliklerin ve ölümün kakofonisi içerisinde başlayan kılıç savaşları. Etrafını saran adamların bacıklarını görebiliyor ve onu korumak için öleceklerini biliyordu.

Kocasının muhafızları Adalar'ın en iyi savaşçılarıydı ama neredeyse dört katı fazla sayıda saldırganları vardı, bunu gemilerin büyüklüğünden bile anlamak mümkündü.

Sesler korkunçtu. Acı içinde inlemeler, kırılan kemikler, ölüm çığlıkları. Etrafında düşen adamları gördükçe, midesi ağzına geldi. Tanıdığı adamlardı her biri. Dehşete düşmüştü. Kaldıramayacağı kadar ağırdı tüm bunlar.

Orada kendini bırakmak istedi ama onu korumaya çalışırken ölen bu adamları utandırmayacaktı. Öylece hissizleşmek istedi.

Geçen her an işkence gibiydi. MacLeod muhafızları üstün bir çaba harcamıştı ama nihayetinde sayıca çok azdılar. Etrafındaki savaşçılar bir bir düşmeye başladı. Murdoch üzerine düşerken göz göze geldiler, kanlı bedeninin altında saklanırken, çığlık atmamaya çalıştı.

Savaş seslerinden daha da kötüsü her şey sona erdiğinde gerçekleşti, herkesin öldüğünü anladığında.

“Çek hepsini,” dedi adamlardan biri, “bakalım neyi koruyordunuz böyle canla başla.”

Murdoch'un son çabaları nafileydi. Bir dakika sonra, kendini saklandığı yerden zorla çıkarılırken buldu.

“Hatunmuş,” dedi adam, Christina'nın kapüşonunu çekerek. “Hem de epey güzel bir hatun.”

Yoğun bakır koku midesini bulandırdı. Etrafındaki yıkım göz attı – hep bildiği yüzlerdi – sonra da kendini tutan adamın çelik zırhına ve pantolonuna kustu.

Adam küfrederek, elinin tersiyle tokat attı. “Aptal kaltak!”

“Adın ne, kadın?”

Christina ağzını silip, konuşan adama baktı. Kaskının çelik göz aralığından bakan gözleri iki kara hançer gibi baktı. Zırlının kalitesinden ve göğsüne geçirdiği yelekten anlaşıldığı kadarıyla İngiliz liderlerden biri olduğunu tahmin etti.

Christina çenesini kaldırıp, gözlerinin içine baktı. “Christina, MacLeod liderinin karısı.” Herkesin korktuğu liderin adını duymak kibirli İngiliz’i hiç etkilememişti. Zalim ve ifadesiz yüzündeki kibir devam etmesini engellemedi, “Hangi yetkiyle bu gemiye saldırıp, bu adamları öldürdünüz?”

İfadesine bakılırsa, bu meydan okuyan ses tonundan hiç haz etmemişti. “İngiltere ve İskoçya’nın Kralı, İrlanda’nın Lordu, Galler Prensi ve Aquitaine Dükü Edward’ın verdiği yetkiyle. Adamların direndi,” diye yalan söyledi gururla. Onu yok sayarak, kolunu tutan adamı işaret etti. “Çabuk ol.” İngiliz lider diğer adamlarına baktı. “Ganimeti paylaşmak isteyen var mı başka? Burada bir şey yok. İşiniz bittiğinde, hepsini yakın.”

Christina ne yapacaklarını anladığında bir daha kusmamak için kendini tuttu. Ona önce tecavüz edip, sonra öldüreceklerdi, suçlarına şahit kimse kalmayacaktı. Bir İskoç liderinin karısı onlara hiçbir şey ifade etmiyordu. *Aptallar!* Tor, bugün burada olanları öğrendiğinde, hepsinin kabusu olacaktı.

İkinci gemi de kadirganın yanına yanaştı. Kıyafetleri ve silahlarına bakılırsa İskoçyalılardı. Sert ve vahşi yüzleri gözleriyle taradı, biraz olsun merhamet aradı ama bulamadı. Aniden, bir adam önce çıktı. Christina’nın bakışları sertleşti. Tanıdık görünüyordu.

“Hatun işimize yarayabilir, kaptan.”

İngiliz lider, adama Christina’ya baktığından biraz daha az hor görerek baktı. “Sen kimsin?”

“Arthur Campbell.”

“Campbell? Ağabeyin Bruce’un arkadaşlarından değil mi?”

Christina bu yüzden onu tanımıştı. Sör Colin Campbell’ı Finlaggan’dan hatırladı. Arthur, yirmi yaş kadar genç olsa da, farklı bir tip olan ağabeyinin görüntüsüne sahipti.

“Evet, ben ve iki diğer kardeşimse Badenoch Lord’una bağlıyız.”

Kızıl Comyn.

Ayrılmış kardeşlere çok sık rastlanmıyordu. İngiliz kaptan bu açıklamayı kabul etti ve Campbell sözlerine devam etti. “Kız, MacLeod lideriyle yeni evlendi – duyduğuma göre aşk evliliğiymiş.” Christina boğazına kadar yükselen histerik kahkahayı bastırdı. “Onu geri almak isteyecektir. Belki de kız, sebebimizin haklılığı konusunda onu ikna etmemize yardımcı olur.” Kaptan etkilenmiş benzemiyordu. Pek çok İngiliz gibi, “barbar” İskoçları hafife alma hatası yapmıştı. “Ayrıca Andrew Fraser’ın da kızı.”

Bu sefer adamın dikkatini çekmişti. Kaptan gözlerini kısarak, Christina’ya baktı. “Öyle mi?”

Christina başıyla onayladı, babasını onun hayatıyla tehdit etmenin pek işe yaramayacağını söylemenin gereksiz olacağına karar vererek.

Vahşi yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. “Buraya getir,” diye emretti Christina’yı tutan adama. “Belki de sonunda işimize yarar. Olmazsa da...” Omuzlarını silkti.

O omuz silkmenin ne anlama geldiğini biliyordu.

Her ne kadar Arthur Campbell’ın amacı ona yardım etmek olmasa da, Christina minnettar bir ifadeyle baktı ama ikinci gemideki muhafız kalabalığının arasında çoktan gözden kaybolmuştu. Ama zamanında gelen bu müdahale geçici bir rahatlık olmuştu. babası ona yardım etmek için parmağını bile kıpırdatmazdı. Ve Tor...

Tor'un arkasından geleceğinden şüphesi yoktu. Tor, onu sevmiyordu ama onu korumayı görevi bilecekti. Ama onları ne hale getirdiğini de zamanla görecekti miydi?

Başarı bundan daha güzel bir his olmalıydı. Takım, yinc yeteneklerinin paha biçilemez olduğunu kanıtlamıştı – Lamont'un iz sürmesinden, MacSorley'nin denizciliğine ya da onları Dunstaffnage'e kadar getiren MacRuairi'nin içgüdülerine kadar. Tor, onlarsız başarabileceğini sanmıyordu. Ama tüm seyahat boyunca – katibe yetiştiklerinde ve MacRuairi, kim için çalıştığını söylemesi için onu “ikna” ettiğinde bile – Tor üzerine çöken kara bir bulut gibi içindeki ağırlıktan bir türlü kurtulamadı.

Christina'nın burnunu sokması her şeyi mahvedebilirdi. Ama sadece yardımcı olmaya çalışıyordu. Kandırılmıştı ve yalnızca doğru olanı yapmaya çalışmıştı. Ona bu kadar çok şey anlatmak Tor'un hatasıydı. Bunun bir daha olmasına izin veremezdi. Yapılması gerekeni yapmıştı. Ya da en azından kendine durmadan böyle söylüyordu. Ama neden hüsrana dolu ifadesi gözünün önünden bir an olsun gitmiyordu?

Cotumunu düzeltti, göğsündeki rahatsızlıktan bu şekilde kurtulabileceğini sandı.

Geçmiş geride bırakmak istiyordu. Adamlar gittikten sonra, bunu yapıp, biraz normale dönmeyi ummuştu – sanki Christina söz konusuyken normal diye bir şey varmış gibi. Onu ilk gördüğünden bu yana hiçbir şey normal olmamıştı.

Kaleden ayrıldıktan iki gece sonra, Tor deniz girişinin merdivenlerinden çıktı, görevi muhteşem bir başarıyla tamamlanmıştı. Katibin bilgiyi başkalarına iletmesini engellemiş ve Dunvegan'a yapılan saldırıların sorumlusunu öğrenmişti. Lorne'dan John MacDougall güçlü bir düşman ve Angus Og MacDonald hain akrabasına karşı yeni bir müttefik kazanmıştı. Bu iki güçlü Ada klanı arasındaki savaşta Tor artık kenara çekilmeyecekti.

Büyük Salon'a yaklaşıırken, aralarındaki huzursuzluğu gidermek için karısına ne diyebileceğini düşünüyordu ama girer girmez bir sorun olduğunu anladı. Çok karanlıktı. Çok sessizdi. Ölüm sessizliği çökmüştü.

Rhuairi ve Colyne onu karşılamak için çıktı. İfadelerinden kötü bir şey olduğunu anladı. "Ne oldu?" diye sordu.

Huzursuz bakışlarla etrafta dolandı gözleri ama ilk konuşan Colyne oldu. "Leydimiz, *ri tuath*."

Tor'un tüyleri diken diken oldu. Sakin konuşmaya çalıştı ama o sırada tüm kasları gerilmişti. "Hasta mı?"

Colyne kafasını salladı. Rhuairi, "Hayır, gitti," dedi.

Sanki çelik kaskına bir kılıç inmiş gibi beyni çınladı. Kahyanın dediğini uzun süre algılayamadı. Rhuairi'yi önlüğünden yakaladı. "Ne demek 'gitti'?"

Kahya, Christina'nın Mull'a giden adamlarla gidişini anlatırken Tor, hayret ve telaşla karışık duygularla dinledi. Manastıra gitmesine izin vermek konusunda verdiği saçma sözünü kullanmıştı. Gerçekten yapabileceğini hiç düşünmemişti, gerçi neden düşünmediğini kendi de bilmiyordu. Ona bir kaçış yolu bırakmıştı; neden kullanmasına bu kadar şaşırması ki?

Tanrı biliyordu ya ona kalması için hiç sebep bırakmamıştı. Evlendiklerinden bu yana Christina onu mutlu etmeye çalışmaktan başka bir şey yapmamıştı. Tor'a kalbini vermişti ve Tor karşılığında hiçbir şey vermemişti. Soğuk kalpli bir pislik gibi davranmış, onu kendinden uzaklaştırmıştı.

Yalnızlık. İsteddiği bu değil miydi? Boşluktan başka hiçbir şey hissetmemek? Ama hissettiği boşluk değil, saf ve içini yakan bir acıydı. Sanki göğsüne bir bıçak saplanmıştı da tüm organlarını dağıtmıştı.

Önünde bir ömür boyu yalnızlık uzanıyordu. Savaş ve klanına karşı görevlerinden başka hiçbir şey olmayan bir ömür. Bir ömür boyu hüznü.

Tanrım, ne yapmıştı?

Onu terk etmeye cüret ettiği için Christina'ya kızgın olmalıydı. İskoçyalılar şerefleriyle ünlüydü ve Tor da farklı değildi. Ama tek düşünebildiği onu ne kadar incitmiş olduğuydu. Sadece düşündüğünde bile kendini hasta gibi hissediyordu. Geri gelmeliydi. Sadece karısı olduğu için, ona ait olduğu için değil buraya ait olduğu içindi. Buraya. Tor'un yanına aitti.

Neden böylesi güçlü bir şey hissediyordu, kendi de bilmiyordu. Ama Christina'nın bunu görmesini sağlamak zorundaydı. Neye mâl olursa olsun.

Salonda yürüdü, iki adam da arkasından geldi. Klan üyelerinden birkaçı ateşin başında uyuyordu ama pek çoğu uzun masalarda sessizce oturuyordu. Oda tam da bıraktığı gibiydi ama yine de bir farklılık vardı. Kasvetliydi. Sanki tüm neşce uçup gitmişti. İçeri girdiğinde, köpekleri başlarını kaldırdı. Onu karşılamak için kucağına koşmak yerine, hüsrân dolu bir bakışla başlarını yine patilerinin arasına koydular.

"Murdoch nerede?" diye sordu.

Adamların ikisinin de suratı asıldı. Colyne başını salladı. "Mull'a giden adamlarla gitti. Daha dönmediler."

"Ne demek daha dönmediler?" diye patladı Tor. "İona'ya gitmek için gereken zaman bile eklendiğinde dün dönmüş olmaları gerekirdi."

Adamlardan cevap gelmedi. Sanki bir ağız dolusu çiğ et yutmuş gibi midesi aniden bulandı. Telaşlanmaya başladığında, kendini tuttu. Christina iyiydi. Bir açıklaması vardı muhakkak. Ama Rhuairi'nin diyecekleri daha bitmemişti. "Size geldi, bir saat kadar önce. Ulak sadece sizin okumanız gerektiğini söyledi."

Tor, kağıdı açtı, içindeki kötü his onu boğuyordu.

Bir parşömen parçasına karalanmış kelimeleri okurken kalbi tekledi ve yüzünden kanı çekildi. Bu kelimeler hayatını değiştirdi. "Adamlar öldü. İngilizler leydini aldı. Dumfries. Gecikme."

Gecikme. Adamlarını öldürmüşlerdi ve karısını da öldürmek niyetindeydiler.

Adamlarını kaybetmiş olması Tor'u öfkelenlendirdi. Birilerini öldürmek istedi. Ama Christina'nın tehlikede olduğu düşüncesi...

Midesi bulandı. Kendini hep korkusuz sanırdı ama bildiği hiçbir şeye benzemeyen bir çeşit korku içini yedi – kalbini kaplamış çeliği delip geçen bir asit gibi ruhunu yiyen, kara bir korku. Kendini çıplak hissetti. İfşa edilmiş. Ve hayatında hiç olmadığı kadar dehşete kapılmış.

Christina'nın, onu terk ettiği haberi karşısında duygusal bilinçsizliğinden uyanmıştı ama İngilizler'in esiri olduğu haberi, her şeyi görmesini sağlayan bir sihirli bir çubuk gibi, Tor'u gerçeği kabullenmek zorunda bırakmıştı.

Christina'yı seviyordu.

Artık çok geç olsa da ne kadar büyük aptallık yaptığını fark etti. Herhangi bir duyguya karşı kayıtsız olduğu inancındaki inatçı gururu, başından beri burnunun dibinde olan şeyi görmesini engellemişti. İşte bu yüzden onu düşünmeden edemiyordu. Bu yüzden onunla vakit geçirmek için bahaneler uyduruyordu. O yüzden onunla sevişmek bu kadar farklıydı. O yüzden onu kollarının arasına alıp, saatlerce o aptal, romantik hikayeleri okurken sesini dinlemekten memnundu. O yüzden hayatının geri kalanında onun yanında uyanmak istiyordu. O yüzden, bir odaya girdiğinde, Christina başını kaldırıp ona baktığında ve yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldığında göğsü sıkışıyordu.

Hayatına sıcaklığını geri kazandırmıştı, kalbinin etrafına ördüğü buzdan kabuğu kırmış ve uzun zamandır gömülü duran duyguları çıkarmak için en derinlerine inmişti.

Ve şimdi, ona bunları söyleme fırsatı hiç olmayabilirdi.

Uzun zamandır bastırdığı görüntüler gözünün önünden geçti. Annesinin çıplak, incinmiş bedeninin kan ve yaralarla kaplanmış hali. Bakışlarındaki sonsuzluğa kenetlenmiş dehşet ifadesi. Son-

ra da kalanları hatırladı. Kendini nasıl onun üzerine atıp, babasının adamlarının onu götürmesine izin vermeyişini. Nasıl ağladığını. Acının içini nasıl delip geçtiğini, tıpkı şimdi olduğu gibi.

Christina'ya da aynısı olamazdı. Onu bir daha asla görmemek... asla dokunmamak... o hafif, çiçeksi kokusunu bir daha duymamak, dayanılmazdı. Onu kaybedemezdi.

İçinde bir şeyler koptu. Öfke. Çılgınlık. Onu bulmak ve intikam kılıcıyla saldırmak için inatçı bir kararlılık. Adamlarının katledilmesinden sorumlu olan herkesi bulacak ve Christina'nın ipek gibi saçının bir teline zarar vermişlerse onları yavaş ve işkenceyle öldürecekti.

Edward'ın uşakları ölümcül bir hata yapmışlardı. Tor'un adamlarını öldürerek ve karısını esir alarak, İngilizler, İskoçya'nın savaşını *Tor'un* savaşı haline getirmişlerdi.

Amacı açıktı. Tor, körfezdeki adamlara tekrar katılmak için hemen hazırlıklara başladı. Christina'yı kurtarmak için bir şans olsun istiyorsa, onlara ihtiyacı vardı. Şaşırtıcı şekilde, bunu kabul lenmiş olmak onu rahatsız etmemişti. Gitmeden önce, Rhuaire'ye, MacDonald'a iletmesi için kısa bir not bıraktı: "*Hazırız.*"

Seçimini yapmıştı. Artık geri dönüşü yoktu.

"Kaptanın tutumları için üzgünüm, Leydi Christina. Görünüşe bakılırsa sorgulamada biraz sert davranmış."

Biraz mı? Christina, Dumfries Kalesi'nin lüks döşenmiş odasında karşısında oturan, zengin giyimli ve kusursuz görünümlü İngiliz kumandana baktı. Gözlerinden hiç de üzgün olmadığı anlaşılıyordu. Ama bir kadını dövmek – İskoç bile olsa – hiç centilmence değildi. Beyaz ve altın işlemeli pelerini ve parlayan zırhıyla Lord Seagrave, Galloway'deki Dumfries Kalesi'nin İngiliz garnizonunun komutanı gibi kendini, makamının verdiği nahoş şeylerle empoze etmekten hoşlanan bir adama benzeriyordu. Elli yaşlarındaydı ve kralın İskoçya'daki en tecrübe-

li komutanlarından biriydi. Son on yılda çok büyük işlerde yer almıştı.

Her ne kadar sahte özrünü yüzüne geri tükürmek ve sebepsiz yere gemilerine saldırıp, tüm adamları öldürdükleri için ona saldırmak istese de, kocasını ve ailesini korumak için, yakalandığından bcri yaptığı üzere korkmuş, sinmiş kızı oynamaya devam etmek zorunda olduğunu biliyordu. Hayatının en uzun iki gününü geçirmişti. Kocasının adamlarının hunharca öldürülmesi karşısında öylesine dehşete düşmüştü ki fikirlerini değiştirirler diye daimi bir korku içindeydi. Birilerinin neler olduğunu öğrenmesini sağlayacak kadar yaşaması gerekiyordu. Ölümünün intikamı alınmalıydı.

İngiliz kaptan, deniz yolculuğunun monotonluğunu, kocasının ve babasının neler yaptığını sorgulayarak bozmuştu. Cevaplarını beğenmeyince de ona vurmuştu. Kaptan'ın kibri ise yararına olmuştu. Çünkü gerçekten bir şey bilmesini beklememişti. Adamların çoğuna göre, kadınlar aşağılık yaratıklardı ve İngilizlerin sonsuz üstünlük duygusu söz konusu olduğunda durum çok daha betardi.

Söylediklerinden çok daha fazlasını öğrenmişti. Adamlar onun yanında serbestçe konuşmuştu – özellikle de geceleri. Kısa zaman önce Badenoch Lordu Kızıl Comyn'in İskoçya'daki kalesi olan Inverlochy'den geldiklerini öğrenmişti. İskoçya'daki savunmaları genel olarak Comynler ve akrabaları olan MacDougalllar'dan oluşmaktaydı.

Galloway Kalesi'ne geldiklerinde, İskoçlar, lordlarını karşılamak için Dalswinton Kalesi'ne giderken, Christina, Dumfries'daki İngiliz garnizonuna getirilmişti.

Kötü bir şeylerin olacağından neredeyse emindi ve bu, Carrick Kontu, Robert the Bruce'u da ilgilendiriyordu. Comyn'in muhafızlarından birisi onun bir İngiliz zindanında olması konu-

sunda imada bulunmuştu ama sadece bu kadarını duyabilmişti. Lord Seagrave'den daha fazlasını öğrenmeyi umut ediyordu.

Elini, şiş ve bereli yüzüne koyup, Lord Seagrave'e tam olarak ne yapacağını söylememek için kendini zor tutuyordu. Yüzü elbet iyileşecekti ve onu küçümserlerse kaçma şansı daha da fazla olacaktı. Kocasına ihanet etmektense ölmeyi tercih ederdi. Son birkaç ay, Christina'ya sahip olduğunun bile farkında olmadığı bir güç ve cesaret vermişti. Şimdi ise onlara baş kaldırmaya çekiniyordu ama sebebi korku değildi. O yüzden isyan etmek yerine, başını eğip, "Babam krala sadıktır. Adamlarınızın ima ettiği ise," – eğilip, sessizce – "ihanettir," diye fısıldadı.

Sesinde yeterince masum bir hayret olduğunu umut etti.

Christina'nın basit kadın beynini küçümsercesine gülümsedi. "Çok kısa zaman önce babanın ihanetten hapiste yattığını unutuyorsun galiba?"

Christina, gözlerini kocaman açtı. "Elbette unutmadım, lordum. İşte tam da bu yüzden sizi, krala olan bağlılığı konusunda temin edebilirim. Her ne kadar kendine çok nazik davrandıklarını söylese de," diye yalan söyledi, "geri dönmek istemiyor." Gizli bir şey söyler gibi daha kısık sesle konuşmaya başladı. "Galiba viski ve aşçının elmalı tartlarını özlediğinden." Kaşlarını zorla da olsa çatı. "İngiltere'de elma var mı?"

Christina'ya aklını kaçırmış biriymiş gibi baktı ve Christina fazla abartmadığını umut etti. "Var."

"O zaman belki erikli tarttır. İkisi de çok lezzetli. Erik de var mı?"

Nazik davranma çabaları sonuna gelmek üzereydi. Yemekten, döşemelerden ve müzikten bahsetmek iki tane sorguyu atlatmasını sağlamıştı – adamın sabrını epey zorlamıştı.

"Babana haber gönderdik ama daha cevap vermedi. Sence neden?"

Tehlikeli sulara girmişlerdi. İngilizler, babasının Christina

için gelmeyeceğini öğrenirlerse değeri ciddi anlamda düşecekti.

“Belki de başka bir yerdedir? Ulağınız, kocamın yanından döndü mü?”

Adam kaşlarını çatı. “Henüz değil.”

Kapı tekrar çalındı ama Christina sürekli araya girilmesine alışmıştı. Adamın Christina’yı sorgulamaya çalıştığı son bir saat içinde, girip çıkanın haddi hesabı olmamıştı.

Genç bir asker içeri girip, herhangi bir açıklama yapmadan bir mektup verdi. Lord Seagrave de bu mektubu bekliyor olmalıydı ki açıp, hızla okudu. Yüzünde beliren şeytani gülümseme, Christina’nın merakını uyandırdı.

“Adamlar gitti mi?” diye sordu Lord Seagrave.

“Hayır,” dedi genç şövalye. “Size göndereyim mi?”

Christina hevesini gizlemeden, ayağa kalktı. “Ben... odama dönebilirim.” Kuledeki küçük, penceresiz yere pek de oda denmezdi ama.

Lord, sert bir bakış attı. “Daha işimiz bitmedi. Burada kal, bir dakikaya dönerim.” Kapıyı ardından kapayıp, Christina’yı orada yalnız bıraktı.

Christina kaşlarını çatmış etrafa bakınırken, masanın üzerinde açık duran parşömeni gördü. Tüyleri diken diken oldu. İnancını yitirmiş gibi değildi. Mektubu unutmuştu.

Kalbi yerinden fırlayacak gibi atarken, masanın üzerine eğilip, belgeleri çevirdi. Önce ilk sayfada göz gezdirdi, Fransızca yazılmıştı.

Derin bir nefes alarak, tekrar okudu, gördüklerinden emin olmak istedi. Kızıl Comyn’dan Kral Edward’a gönderilmişti. Bruce’un ihaneti hakkındaydı – kanıtı da ilişkide gönderilmişti. Üstteki parşömeni hızla kaldırdığında, Latince mühürlenmiş belgeyi gördü. Detaylı bir şeydi ama Comyn ve Bruce arasında, Kral Edward’a *karşı* yapılmış bir anlaşmaya benziyordu. Şimdi

de Comyn, Bruce'a ihanet etmeye karar vermişti ve sözleşmelerini ihanetin delili olarak kullanıyordu.

Kapının dışından gelen ağır ayak seslerini duyarak, belgeleri yerine geri koyup, sandalyesine oturdu, kalp atışlarını düzenlemeye ve yüzündeki gergin kızarıklığı gidermeye çalıştı.

Elinden geldiğince saçına sapan bir şekilde sorularına cevap vermeye çalışırken kalbi hızla atıyordu ve aynı zamanda da kaçışını planlıyordu.

O mesajın her an Londra'ya gönderilebileceği düşüncesiyle kaçmak için sabırsızlanıyordu. Her ne kadar bölgeyi tanımasa da Bruce'un Lochmaben'daki Annadale Kalesi'nin yakınında olduğunu biliyordu. Yolu nasıl bulacağını kendi de bilmiyordu ama denemek zorundaydı.

O mektup Kral Edward'a ulaşırsa, Robert the Bruce da Wallace'ın yanına gönderilirdi.

asyaasli YİRMİ BEŞ

Saldırı için muhteşem bir geceydi – karanlık ve sisliydi ve aynı zamanda görünmelerine neden olacak biraz bile ay ışığı yoktu. İlk silahları karanlık olacaktı, hız ve sürpriz ise ikincisi. Hızlı ve sert darbe indirmek tüm korsan yağmacıların üslubuydu. Şövalyelik de yoktu, kural da.

Tor ve takımı, küçük kalenin surlarının arkasındaki ormanlık alanda bekledi. Bir yandan gecenin geç saatlerine kadar zaman geçirip, bir yandan da İngiliz askerlerin hareketlerini gözlemlediler.

Skye'dan, İskoçya'nın güneybatısındaki Galloway'e doğru yaptıkları uzun deniz yolculuğundan sonra beklemek zorunda olmak büyük eziyetti, hele bir de karısının sadece birkaç yüz metre uzakta olduğunu bilirken. Şu an neler çektiğini düşünmek istemiyordu. Şu an hayatta olmayabileceği ihtimalini düşünmeyi ise aklından bile geçirmiyordu. Önündeki göreve odaklanmalıydı. Tüm bir İngiliz garnizonuyla dolu bir kaleyi ele geçirmek kolay değildi.

Ama imkansız da değildi.

Wallace, Ayr'deki Ardrossan Kalesi'ne yerleşmiş olan İngiliz garnizonunu şaşırtma yöntemiyle ele geçirmeyi başarmıştı ve Tor da benzer bir yöntem uygulamaya karar vermişti. Yaklaşık

yirmi kadar adamla ve kuşatma araçları olmaksızın, kapılara akın etmek söz konusu bile olamazdı, o yüzden de pusu ve dikkat dağıtma yöntemlerini kullanmaları gerekti.

Christina'nın, on beş metre yükseklikteki tepenin üzerinde yer alan taş gözetleme kulesinde tutulduğunu var saymak durumundaydılar. Ona ulaşmak için, tepeli bir alan ve surlardan oluşan iki aşamalı bir savunma duvarını, tüm alanı çevreleyen kanalı ve surların diğer yanında bulunan ahşap çubukları aşmak zorundaydılar.

Bruce'un takımından sekiz kişiyi önce kalenin arka kısmında yer alan dıştaki sürme köprüünün karşısına ulaşmak için kanalın üzerinden ve ahşap çubuklardan geçirecekti. İçeriye girdiklerinde iki gruba ayrılacaklardı. Tor'un takımı Christina'yı ararken, diğerleri kaçışlarını hazırlayacaktı. MacRuairi, içeri girebilirlerse, nerede tutuluyor olursa olsun, onu kuledeki odasından kaçırabileceğinden emindi. İfadesini gördüğünde Tor ona inanabileceğini anladı. Seton ve Boyd da onunla gelecekti. Yanında, yakın savaşta yetenekli olan adamlara ihtiyacı vardı, sadece elleri ve kamalarıyla sessizce öldürebilecek adamlara.

Gordon ve takımın geri kalanı dışarı çıkmaları için gereken ilgiyi çekebilirlerse Christina'yı bulmak ve muhafızları öldürmek için yarım saatleri vardı. Sürme köprü inerken MacSorley dışarıda, MacLeod'un muhafızları ile bekliyor olacaktı.

Kuledeki ışık o kadar kısıktı ki sanki yanmıyor gibiydi. İngiliz askerlerin hareketleri yavaşlamıştı. Sessizliği bozan tek şey arada bir gelen hayvan ve rüzgarda kıpırdayan yaprak sesleriydi. Zaman gelmişti.

Adamlara son talimatları vermek için etrafında takımı toplayıp, çamur ve yaprakların içinde diz çöktü. "Ne yapacağını biliyor musun, Şahin?" diye sordu MacLeod'un adamlarının başında olacak olan MacSorley'ye. Tor, ek savaşçılar getirme riski almıştı ama bir önlem olarak takım üyelerinin isimlerini kullanma-

maya dikkat ediyordu. Bu fikir, Boyd, MacSorley'nin lakabını Christina'ya söylediğinde ortaya çıkmıştı.

İri İskandinav sırttı, dişleri karanlıkta bembeyaz parladı. "Evet, kaptan. Kadınını getir, biz de bu lanet İngilizlere unutamayacakları bir gece yaşatalım."

Mantıklı düşünüldüğünde, yüz kadar İngiliz'den oluşan bir garnizona karşı yirmi adam kulağa intihar gibi geliyordu. Ama başarabileceklerinden emindi. Bruce'un seçkin kuvvetinin yetenekleri beklediğinden de çok artmıştı. Birlikte olduklarında dikkate değer bir güç oluşturuyorlardı. Bir dönüm noktasında olduğunu hissediyordu. Sanki tarih yazılmak üzereydi. Savaşçılar için yeni bir çağın şafağı doğuyordu – İskoçya'nın şafağı.

Kahrolası İngilizler neye uğradıklarını şaşıracaktı.

Bir İngiliz garnizonuna saldırmak hepsini Edward'ın gözünde hain yapacaktı ama Bruce'un davetini kabul ettiklerinde bunu zaten biliyorlardı. Lamberton ya da Bruce'un bu tehlikeli ve ani operasyonu onaylayıp onaylamayacakları umurunda değildi. Christina'nın hayatı tehlikedeydi; elinden ne geliyorsa onu yapacaktı.

Tor ve ona çşlik eden Bruce'un muhafızlarından sekizi karanlıkta sessizce surların etrafını saran kanala doğru süründü. El işaretleri kullanarak, Tor karınlarının üzerine çöküp, yerde durmalarını söyledi. Kanalin yanına ulaştıklarında, içine girmeden önce, surların üstünde duran kale muhafızının onları görmediğinden emin olmak için beklediler. Kış olduğundan, kanal birkaç metre yükseklikte suyla doluydu – ya da daha ziyade çürüyen sebzelerin dışkı gibi kokusuna sahip soğuk ve koyu renkli bir balçıkla doluydu. Gordon'un gücünü korumaya çalışarak, onu pisliğin üzerinden omuzlarının üzerinde geçirerek ahşap parmaklıklara doğru çıktılar.

Görevlerinin en tehlikeli noktası burasıydı. Üç metre yükseklikteki ahşapları, surların üzerindeki muhafızlara ya da bariyerin

bu bölgesini gözetleyen askere görünmeden tırmanmak zorundalardı. Surun, dışta büyük bir binayla kapatıldığı bir noktayı seçmişlerdi – daha önce gördükleri dumandan tahmin ettikleri kadarıyla burası mutfaktı – ama yine de görünür olacakları birkaç tehlikeli dakika yaşamak zorundalardı.

Önce Tor çıktı. Ucunda kanca olan bir ipi, iki görev yerinin arasına atarak, tuttuğundan emin olana kadar çekti.

Damarlarındaki kan hızlanmıştı. Tüm sezileri canlı halde doğru zamanı bekledi. Asker geçtikten sonra, kendini çekerek, görev yerlerinin arasından sağ salim diğer tarafa indi.

İçerideydi.

Asker bir kez daha geçtiğinde, sırtına MacKay’ın bu amaçla yapılmış olan özel kaması saplandı ve düştü. Kamanın başı kaldı ve uca doğru gittikçe sivriliyordu, zırhını aşip, ciğerlerine kadar geçti. Asker, ses bile çıkarmadan Tor’un ayaklarına düştü. MacRuairi buna “sessiz ölüm” derdi ve adamları kılıçlarını doğru yere atmaları için eğitmişti. Bu gibi en ufak sesin büyük değişiklikler yapabileceği hassas durumlar için çok etkili bir teknikti.

Bir tanesi düşmüştü ve daha doksan dokuz tane vardı – aşağı yukarı.

Birkaç dakika sonra, diğer sekiz adam da yanında duruyordu, hepsi ahşap parmaklıkları güvenle geçmişti.

Gordon’a işaret vermek için başını salladığında grup ikiye ayrıldı – MacRuairi, Seton ve Boyd, Tor ile birlikteydi; MacGregor, MacLean, Lamont ve MacKay ise Gordon ile gidiyordu.

Tor, surların arka tarafından takımını dolaştırdı. Kaleye girmek için, görünmeden tepeyi emekleyerek çıkmak zorunda kalacaklardı. Birbirlerinin ardından gitmek yerine aralarına mesafe koydular; bu sayede yukarıya ulaştıklarında muhafızları ayrı noktalardan düşürebileceklerdi. Ama zamanlama her şeydi. Tepenin zirvesine ulaşp, kule evinin girişine konuşlanmış muhafız-

ları uyaramadan önce savunma duvarının etrafındaki iki muhafızı susturmaları gerekiyordu.

Dizleri ve dirsekleri üzerinde tepeye doğru sürünürken pislik ve çim yapış yapış ve çamur gibi olmuştu. Zirveye birkaç metre kala durdular ve birbirlerine işaret verdiler. Tor elini kaldırdı: beş, dört, üç, iki...

Karanlıktan fırlayıp, hiç beklemeyen muhafızların üzerine hayalet gibi atlayarak, ölümcül bir şaşkınlıkta hançerlerini sapladılar. Ardından da dış girişe konuşlanmış muhafızlar geldi. Doksan beş. Tor, karısına yaklaştıkça her an savaş dürtüsünün kanında dolaştığını hissetti. İşe yarayacaktı.

Sırada askerler vardı. Hepsini katletmekten çok istediği bir şey yoktu ama beklemesi gerekiyordu. Önce Christina'yı oradan çıkarmalıydı. Tam kule eve gireceklerdi ki surun altından gelen bir çığlık kanını dondurdu.

Göz açıp kapayıncaya kadar şanslarının kötüye gittiğini bilerek küfretti. Karanlık ve sürpriz yapma şansları yok olmuştu. Adamlarından biri olmadığını umut ediyordu.

Şimdi Christina'yı kaleden çıkarmak için birkaç metre uzaktaki salonda uyuyan bir garnizon askerle çarpışmak zorundalardı. Aşağıda kargaşa ayyuka çıkarken kale kıpırdanmaya başlamıştı bile. Kaybedecek zaman yoktu.

Adamlara içeri girmelerini emredecekken göz ucuyla gördüğü şey karşısında durdu.

MacRuairi de fark etmişti. "Bir kadına benziyor, kaptan," diye fısıldadı.

Tor, kapının yanındaki muhafızla mücadele eden pelerinli kişiyi inceledi. Kalbi tekledi ve sonra da daha sert atmaya başladı. Herhangi bir kadın değildi, onun kadınıydı. Ufak tefek karısı. Kurtarılmayı beklememişe benziyordu. Neden şaşırmamıştı?

Küfrederek, aşağıdaki surlara giden merdivenlerden koşarak inmeye başladı. İki eliyle, arkasına uzanıp, sırtındaki kından ki-

licını çıkardı. Ciğerlerinden tiz bir savaş çığlığı koptu ve bu çığlıkla aşağıdaki askerler dondu.

Bir dakika sonra, Gordon çağrısına karşılık verdi.

* * *

Christina'nın şansına, İngiliz askerler içkilerinin tadını çıkarıyordu. Salonu neredeyse aşmıştı ki bayıldığını sandığı askerlerden biri sarhoşluğun verdiği aptallıkla masanın yanından geçerken Christina'yı tutup, kucağına çekti. Christina iğrenç tadı dudaklarında hissederek ağzını sildi. Ama kaçma ihtimali sarhoşlarla uğraşmanın verdiği acıya değermişti. Gülerek, oynak bir edayla işleri olduğunu söyleyip, eline bir kadeh şarap daha tutuşturduktan sonra kucağından usulca sıyrıldı.

Üzerindeki hizmetçi kıyafetlerini düşünerek yüzünü buruşturdu. Kıza çok hızlı vurmamış olduğunu umut ediyordu ama bir süre uyanmamasını sağlamak zorundaydı. Hizmetçi kız akşam yemeğini vermek üzere kapıyı açtığı anda, Christina kafasının arkasına şamdanı indirmişti. Eteğinin en az beş santim kadar uzun olduğunu kimsenin fark etmeyeceğini umut ederek önlükle şapkasını "ödünç" almış, sonra da kızın ağzını, ellerini ve ayaklarını çarşaftan yırttığı bez parçalarıyla bağlamıştı. Bu sayede uyanırsa kimseyi uyaramayacaktı.

Bir kadının kaçma girişiminde bulunabileceği ihtimali aklından bile geçmediğinden Lord Seagrave kapıdaki engelin yeterli olacağını düşünmüş, bir muhafıza ihtiyaç duymamıştı. Daha sonra buna fazlasıyla pişman olacaktı.

Bir başka azgın askerle karşılaşmamayı umut ederek, Christina cline bir tepsi ile boş bir testi alıp, masaları temizliyormuş gibi yaparak, önce girişteki muhafızları geçip, daha sonra merdivenlerden aşağı indi. Oradan köprüyü aşarak, aşağıdaki surlara

ulaştı. Engelleri aştıktan sonra kapının yakınındaki ahırların arkasında, karanlıkta gizlenerek, kasabalı halkın arasına karışmak için fırsat kollamaya başladı. Ancak, Christina oraya ulaştıktan kısa bir süre sonra muhafız kapıyı kapadı. Umutsuzluğa kapılmamaya çalıştı ama sabaha kadar açılmayacağını da farkındaydı.

Gittiğini acaba ne zaman fark ederlerdi? Hizmetçi kızın ortarlarda olmadığını fark eden olur muydu? Bez parçalarını yeterince iyi bağlayabilmiş miydi?

Ters gidebilecek çok şey vardı. Bir mucize olması için dua etti.

Tüm bunlar olabilecekken birkaç saat sonra – hayatında duyduğu en yüksek sesli miyavlayan meraklı bir kedi yüzünden – yakalandı. Sinir bozucu tüy yumağından kurtulmaya çalıştı ama o her seferinde geri döndü. Askerlerden biri de bunu görünce kedinin ne yaptığını anlamak için yanına geldi.

Saklandığı yerden cpey uzaklaştığından, bir anda genç bir şövalyeyle burun buruna geldi. Kısa boylu, geniş omuzlu, düz suratlı ve sert hatlı bir askerdı ama gözlerinden zeka fışkırıyordu. Maalesef yeteri kadar şarap içmemişti.

“Burada karanlıkta gizlenmiş ne yapıyorsun?” diye sordu.

Kalbi ağzından fırlayacakmış gibi atarken, mantıklı bir cevap bulmak için çabaladı. “Ben...” Dudaklarına masum bir gülümseme yerleştirmeye çalışarak, gözlerini kırpıştırdı. “Biriyle buluşacağım.”

Kadını oynaşmalar hiç işe yaramadı. Adamın bakışları daha da keskinleşti. “Kiminle?”

“Edward,” dedi hızla. Elbet bir Edward olmalıydı? İnsanlar çocuklara hep kralların isimlerini verirdi, hem Edward Plantagenet otuz yılı aşkın bir zamandır kraldı.

“Hangi Edward?”

Lanet olsun! Muhakkak birden fazla vardı. Christina tereddüt

edince, adam onu fenerin ışığına doğru çekti ve kapıda konuşlanmış diğer üç askeri çağırdı. “Aranızda bu kızı tanıyan var mı?”

Birisi tanıyordu. Christina ile birlikte gemide olan askerlerden birisi, “Bugün yakaladığımız kız. Fraser’ın kızı,” dedi.

Hayır! Çok yaklaşımıştı; başaramayacağını düşünmek bile istemiyordu. Bu onun tek şansıydı. Gelecek sefere, onu esir alanlar bu kadar rahat olmazdı. Kendini elinden kurtarmaya çalıştı ama asker ona bir mengene gibi yapışmıştı.

“Lütfen,” diye yalvardı, “Yapacak işlerim var—”

Ürpertici bir çığlık gecenin soğuk sessizliğini yardı. Hepsî surlara ve kuleye baktı.

Christina nefesini tuttu.

Asker kolunu bıraktı.

Ama Christina içgüdüsel olarak İngiliz askerlerinden çok daha dehşet verici bir şeyin korkusuyla adama doğru sığındı.

Cehennem kapılarını açmış ve ortaya şeytani bir ordu bırakmıştı. Üstlerine gelen dört askerin laneti kabusların en kötüsüydü. Baştan ayağa siyaha bürünmüş, gecenin karanlığına karışmış halde, doğaüstü ve haşmetli bedenleriyle ellerinde korkutucu keskinliğinin her hareketinde şeytanın ölkesini yayacak kılıçları ile merdivenden aşağı akın ettiler.

Pelerinler ya da zırhlar yerine, siyah savaş paltoları giymişlerdi ve tuhaf bir şekilde bellerine koyu renk ekoselerini dolamışlardı. Dehşet verici kasklarının altında yüzleri bile gizlenmişti ve eski İskoçya’nın mavi savaş boyasıyla değil, külle boyanmıştı. Karanlığı yaran tek şey beyaz bir yıldırımdı.

Tanrım, düşmanlar güllümsüyor!

Bakışları yıldırımın başını çeken dehşet verici savaşçıya takıldı. Bir şeyler vardı...

Hissettiği farkındalıkla ürperdi. Tam anlamıyla tanınması imkansızdı ama onu *tanıyordu*. Kocasının için gelmişti.

İngilizler ne yapacaklarını bilemedi. Askerler oracıkta dona-

kaldı, Christina ise tehlikenin farkındaydı ve akın akın gelmekte olan savaşçıların yolundan çekildi. Her şey başladığında birkaç adımı zor atmıştı.

Gürültülü patlamalar ve dehşet saçan korkunç sesler geceyi böldü. Daha önce hiç böyle bir şey duymamıştı. Sanki fırtınalar kopuyor, gök yarılıyordu ama aslında gökyüzü olabildiğince berraktı.

Başının üzerinden geçen okların vızıltısını duydu ve hemen ardından kapıyı tutan dört asker düştü. Bir dakika sonra, sırtında yayı asılı olan bir savaşçı ahırın çatısından atladı, kapı açıldı, çekme köprü indi ve karmaşa dolu kalenin içine kocasının adamları akın etti.

Neler olduğunu görebilmek için her yanda adamlar koşturuyor, barakalardan ve yukarıdaki kule evinden geliyorlardı. Tor ve adamları çıldırmış gibi saldırıyorlar, önlerine kim çıkarsa kesip biçiyorlardı. Saldırının hızı ve şiddeti inanılmazdı. Afallamış İngilizler'in hiç şansı yoktu.

Christina, Tor'un adamlarını öldürüp, onu esir alan zalim kaptanın kocasının muhteşem kılıcının tek darbesiyle neredeyse ikiye bölündüğün gördü.

Neler olacağını bildiği zaman bile ölümü midesi kaldırmaya-
cağından başını çevirdi.

Dört bir yanlarında ateşler çıkarken gökyüzü aydınlandı. Hayvanlar da kaçacak yer arayan insanlara karıştı. Az kalsın bir atın önünde düşecekti ki güçlü bir el, onu atın önünden çekti.

Tor. Kendini kollarının arasına atacaktı ki Tor onu kenara iterek, tek eliyle hemen arkasından gelen askeri indirdi.

Ama karmaşa azalıyordu. Kocasını ve adamları, kaledeki askerlerin çoğunu etkisiz kılmıştı. Yukarıdaki kule evinden aşağı inen merdivenlerden yeni bir İngiliz askeri dalgası inmeye çalışıyordu ama kanalın üzerindeki köprüyü geçerlerken Tor'un adamları her birini teker teker kesti. Neler olduğunu fark ederek, birileri

– muhtemelen Lord Seagrave – kule evine çekilmelerini emretti. Arkalarındaki kapı kapanırken dışarıda kalan adamlar kaderlerine terk edildi.

Christina, kollarını kocasına doladı, yüzünü göğsüne gömdü, etrafındaki çamur ve kiri önemsemeyecek kadar rahatlamıştı. “Zamanında geleceğinden emin olamadım.”

Tor, Christina’yı tekrar kendine çekti, çenesini nasırlanmış ellerinin arasına aldı ve öylesine sert ve çaresiz bir şekilde öptü ki Christina bir an soluksuz kaldı ve afalladı. Christina umut etmeyince cesaret edemedi.

Öpücüğü yarıda bırakarak, Christina’nın gözlerinin içine baktı. “Geç kalacağım diye çok korktum. İyi misin?”

Christina başıyla onayladı, gözleri doldu. Ona bir kez bakması, günlerdir içinde biriken korku, çaresizlik ve dehşet sanki bir fırtına gibi ortaya çıkmasına yetti. “Korkunçtu. Adamların,” yutkundu, “gemi... hepsi... öldü.”

Çelik maskesinin altında Tor’un dudakları gerilmişti. “Biliyorum. Şşşt,” dedi Christina’yı sakinleştirerek. “Daha sonra hepsini anlatırsın.” Christina’nın yüzünü ışığa çevirerek, küfretti, yanaklarındaki ve gözünün etrafındaki çürükleri görmüştü. “Kim yaptı bunu sana? Öldüreceğim onu.”

“Öldürdün bile,” dedi, kaptanı işaret ederek.

“Seni buradan çıkarmalıyım. Ata binebilir misin?”

Christina başıyla onayladı, boğazı konuşamayacak kadar ya-
nıyor ve daralıyordu.

“Güzel. Kapının dışında atları toplayan bir adamım var; seni ona götüreceğim. Burada işimiz bitene kadar güvende olacaksın.”

Kule evini de almayı düşünüyordu. İngilizlerin adamlarına yaptıklarından sonra, Christina acımayacağını biliyordu. “Zaman yok. Beni hemen Carrick Kontu’na götürmelisin. Umarım Lochmaben’dadır.”

“Bruce? Onunla ne işin var?”

Christina okuduğu belgelerden bahsetti, imaları açıklama ihtiyacı duymadı.

“Emin misin?”

Christina başını salladı. “Elçiler, Edward’a ulaşmadan durdurulmalı.”

“Gittiklerini gördün mü?”

“Sanırım. Öğle yemeğinden kısa bir süre sonra iki adam atlarına binip, gitti.”

“İngiliz mi?”

Christina başını salladı. “Sınıra ulaştıklarında Comyn’in adamlarından daha kolay gidecekler.”

“Elçilerle ben ilgilenirim.” Baştan aşağı karalara bürünmüş savaşçılardan birine gidip, bir şeyler söyledi. Adam, yanına üç savaşçı daha alıp, atına binerek, yola çıktı.

Birkaç dakika sonra, Christina ata binmişti ve Tor ile son sürat Lochmaben’a ilerliyordu.

Robert the Bruce, Carrick Kontu ve Annandale Lordu, Christina’nın anlattıklarını yüzünde önce gittikçe artan meraklı bir ifadeyle ve daha sonra da zorla içinde tuttuğu bir öfkeyle dinledi. Anlattıklarını sorgulamamasından, Comyn ile imzalanan tehlikeli bir anlaşmanın var olduğu onaylanmış oluyordu.

“Onu öldüreceğim,” dedi, mavi gözleri öfkeyle kararak. “Ona güvenilmeyeceğini biliyordum.”

“O zaman neden güvendin?” diye sordu Tor. Karar verme yetisindeki boşluk, müstakbel İskoç kralının şimdiye kadar gördüğü halleriyle bağdaşmıyordu. Bruce onu şaşırtmıştı. O anda, Tor herhangi bir İskoçyalı’yı etkileyecek olan yanını gördü – Bruce bir savaşçıydı. Pek çok İskoç asilzadesinin aksine, Bruce, savaş meydanında da parlamentoda olduğu kadar rahat edecek gibi görünüyordu.

Kontun zeki bakışları vardı ve dobraydı – ki bu, politikacılar-
da pek rastlanan bir şey değildi. Gururlu olduğu inkar edilemezdi
ama neyse ki güneyle olmanın izlerini taşımıyordu; boynuna sar-
dığı kürklü şalı ve üzerindeki ağır altın iğnesi zenginliğinin tek
göstergesiydi. Tor ve adamlarının üzerindeki çamuru ve pisliği
görmüşse de belli etmedi, hiç bekletmeden onları salona davet
etti.

Bruce, Tor'un sorusuna cevap vermek için sesini alçalttı. Her
ne kadar salonda serbestçe konuşabileceklerini söylemiş olsa
da ihtiyatlı davranmak daha iyiydi. “Birleşmiş bir İskoçya ile
Edward’ı alt etmek daha kolay olurdu. İç savaştan da sakınmayı
umut etmiştim. Benim ihanetimi ortaya çıkarmak için kendinin-
kini itiraf edeceğini düşünmedim. Comyn, Edward’ın minnettar
olacağına benden daha çok inanıyor.” Tor’a sert bir bakış attı.
“Ulakların ardından gönderdiğin adamlar?”

“En iyileri,” diye yanıt verdi Tor. “Lamont, takıma önderlik
ediyor; bulacaklar.”

Bruce gözlerini ayırmadı, takıma olan güvenini fark ederek,
başıyla onayladı.

“Ne yapacaksınız, lordum?” diye sordu Christina.

“Bilmiyorum,” dedi Bruce ağırbaşlı bir ifadeyle. “Ama
Comyn bugün yapmaya çalıştığının bedelini ödeyecek.” Her za-
man nazik bir şövalye olarak, Bruce öfkelerini kontrol altında tu-
tup, Christina’nın eline doğru eğilerek, ufak bir öpücük kondur-
du. “Size borçluyum, Leydi Christina, ödeyemeyeceğim kadar
büyük bir borç.” Tor’a baktı. “Umarım yalnızca böylesi güzel
olmakla kalmayıp aynı zamanda hiç beklenmedik – ve oldukça
faydalı – yeteneklere sahip bir eşe sahip olduğu için kocanız ne
kadar şanslı bir adam olduğunun farkındadır. O belgede yazanla-
rı benim katiplerimden bile daha iyi açıkladınız.” Bruce’un göz-
leri parladı. “Belki de sizi işe almalıyım.”

Christina bu övgüler karşısında çok mutlu oldu, kontun yü-

zündeki – söyledikleri gibi yakışıklı bir yüz – dürüst hayranlık ifadesi yanaklarının al al olmasına sebep oldu. Ama bir an önce elini bırakmasa böyle devam etmeyecekti. Belki bu centilmenliğin de faydaları vardı. “Farkında,” dedi Tor sıkıdığı dişlerinin arasından. “Korkarım ki Christina’nın yetenekleri sadece kocası için var.”

O kadar sert bir dille konuştu ki neden sinirlendiğini anlamayan Christina kaşlarını çatı. Bruce ise anlamıştı. Gülele, Christina’nın elini bıraktı. “Bugünkü hizmetiniz için size teşekkür ederim hanımcıfendi ve herhangi bir şeye ihtiyacınız olursa söylemeniz yeterli.”

Christina biraz daha kızarak, gülümsedi. “Eğer sizin için de bir sakıncası yoksa bu iyiliği hemen isteyeceğim. Bir banyo yap-sam muhteşem olur.”

“Derhal hazırlanacak.”

Tor’a yüzünde soru sorar bir ifadeyle baktı. “Git,” dedi Tor da. “Daha sonra yanına gelirim.”

Christina başını sallayıp, hizmetçi kadının peşinden salondan çıktı. Adamların ikisi de gidişini izledi.

“Pazarlığımız işine yaradı,” dedi Bruce kurnaz bir edayla.

İşe yaramıştı ama Tor’un bunu onu açıklamaya ihtiyacı yoktu. “İdare eder.”

“Takımı komuta etmeye karar vermişsin.”

“Birkaç şartla.” Christina odadayken Fransızca konuşmuşlardı ama o çıkar çıkmaz farkında olmadan Keltçeye döndüler – bu da Bruce’un lehine bir puandı.

Kont endişeli bir ifadeyle Tor’u süzdü. “Ne gibi şartlar?”

“Emirlerinizi yerine getireceğiz ama takımın başında ben olacağım. Bunun gibi bir takımın işe yaraması için de meydanda tam yetki bende olmalı.”

Bruce uzunca bir süre düşündü, bu istekler karşısında pek hoşnut olmuşa benzemiyordu. “Yani ben sana neye ihtiyacım

olduğunu söyleyeceğim, sen de nasıl yapılacağına karar vereceksin?”

Tor omuzlarını silkti. Öyle de denebilirdi.

Birkaç dakika sonra Bruce isteksizce kabul etti. “Senin ve adamlarının yaptıkları karşısında etkilenmedim değil ama gelecek sefere bir İngiliz garnizonuna saldırmaya karar vermeden önce bana haber vermeyi dene.”

Tor gülümsedi. “Elimden geleni yapacağım ama bu defa zaman yoktu. İngilizler, benim için çok değerli olan bir şeyi almıştı.”

“Başka bir şey var mı?”

“Adamlarım ve ben senin şövalye kurallarına bağlı olmayabiliriz – ve senin kirli işlerini yapıyor olabiliriz – ama kadınları ve çocukları öldürmemizi emredersen, emirlerine uymam.”

“Bunu duyduğuma sevindim,” dedi Bruce buruk bir ifadeyle. “Tehlikeli ve nahoş görevlerin olacak ama senden asla benim yapmayacağım bir şey istemeyeceğime yemin ederim.”

Şaşırtıcı bir şekilde, Tor bunu gerçekten içinden gelerek söylediğini görebiliyordu. Övgü toplayan şövalye hakkındaki düşünceleri daha da olumluydu artık. Başlangıçta, Tor takıma önderlik etmeye karar verdiğinde niyeti Bruce’a katılmaktan ziyade Edward’ı alt etmektir. Ama Bruce onu etkilemişti. Robert the Bruce zayıf bir lord bozuntusu değil, bir krallığı geri almaya azimli asil bir savaşçıydı. Diğer pek çok şövalyenin aksine ellerini taşın altına sokmaktan çekinmiyordu. Başarı umutları olmasını istiyorlarsa buna çok da ihtiyaçları olacaktı. Bu savaşı kazanmak için büyük kayaların altında kalmak zorunda kalacaktı.

Tor gözlerinin içine baktı. “Ya Comyn? Onunla ben ilgileniyim mi?”

Bruce soruyu anlamazlıktan gelmedi. Tahta giden yolu yalnızca Kral Edward tarafından değil, bir de Kızıl Comyn tarafın-

dan engelleniyordu – ve muhtemelen ülkedeki en güçlü asıldı. “Hayır. Comyn ile kendim ilgileneceğim.”

Tor başını salladı, uzun sürecek bir savaşta ilk darbenin hissedilmek üzere olduğunu biliyordu.

“Git,” dedi Bruce, “eşinle ilgilen.” Gülümsedi. “Gerçi ondan önce iyi bir banyo yapıp, kıyafetlerini değiştirmeni tavsiye ederim.”

Tor dudaklarını büktü. “Mantıklı bir tavsiye.” Lağım çukuru gibi kokmazsa karısını kendini affetmesi için ikna etmek konusunda daha başarılı olabilirdi.

“Bir de, MacLeod?” Tor döndü ve Bruce anlamlı ve sert bir ifadeyle baktı. “Hazır ol.”

“Evet, lordum,” dedi Tor başını eğerek. “Emrinizdeyim.”

Küveti aldıklarında, banyo yapmış olmanın verdiği rahatlık kaybolmuştu ve Christina, Bruce’un eşi Leydi Elizabeth De Burgh’dan ödünç aldığı temiz bir içlik ve elbise giymişti. Etrafındaki lüks mobilyaların pek farkına varmadan, şöminenin yanındaki bir sandalyeye oturup heyecanla bekledi. Bir yandan saçını kuruturken, diğer yandan kocası yanına geldiğinde neler olacağı konusunda nasıl bir beklenti içine gireceğini bilemedi.

Tor onu gördüğünde çok rahatlamış görünüyordu. Ama gittiği için ona kızgın olacağını tahmin ediyordu. Bunun neden yapabileceği tek şey olduğunu anlamasını sağlamayı umut ediyordu. Ayrılımlarının neden daha iyi olacağını. Onu böyle hiçbir açıklama yapmaksızın terk etmenin korkakça bir hareket olduğunu biliyordu. Ama ilk seferinde elveda etmek yeterince zor olmuştu; bir de bunu yüzüne bakarak yapmak istemiyordu.

Neden bu kadar geç kalmıştı?

Kapı birkaç dakika sonra nihayet açıldığında neden geç kal-

dığını anlayabildi. Christina göğsünde başlayan ateşle nefesini tuttu. Christina gibi, o da yıkanmıştı. Nemli altın sarısı saçları ateşin ışığıyla parlıyordu, sabunun taze kokusu bunaltıcı havada bile burnuna kadar geliyordu.

Sanki kalbi tekledi. Her zaman bu kadar yakışıklı görünmek zorunda mıydı?

Bakışları birbirine kenetlendi. Af dilemek için ağzını açtı ama kendini sertçe çekilmiş bir kucakta bulunca afalladı.

“Tanrım, Christina, korkudan ölüyordum.” Başından öperek, onu biraz daha sıktı. “Seni kaybettiğimi sandım.”

Sesi farklı geliyordu. Daha yumuşak gibiydi, duygu doluydu. Christina’ya öyle geliyordu. Hiçbir şey değişmemişti. Onun için gelmişti – onu kurtarmıştı – ama bunu daha önce de yapmıştı. Bu defa romantik hayallerine kapılıp gitmeyecekti. Tüm bunlar, Tor’un onu sevdiği anlamına gelmiyordu.

Derin bir nefes aldı, bu sıcak ve erkeksi kokudan güç almak istedi ama daha sonra kendini ondan uzaklaşmak için zorladı. “Eminim adamlarına neler olduğunu bilmek istiyorsundur,” dedi Christina. “Çok korkunçtu.” Gözlerinde yaşlar birikti. “Hepsi öldü...”

Tor dudağını sımsıkı kapadı. “Onlar, uğruna yaşadıkları şey için öldüler, Christina. Sevdikleri şeyi yaparken. İskoçlar savaşta ölmek için yaşar. Bir savaşçı için bu en büyük onur.”

Christina bunu asla anlamazdı. Savaşçılar farklı bir türdü.

“Bana neler olduğunu anlat,” dedi nazikçe.

Gemilerin nasıl peşlerinden geldiğini ve daha sonra da hiçbir uyarı yapmaksızın nasıl saldırdıklarını anlattı. Tor hiç müdahale etmeden anlattıklarını dinledi, adamlarının Christina’nın etrafında daire oluşturup, bedenleriyle onu koruduğunu duyunca gülümsedi. “Belki ben bunu yapmamış olsaydım—”

“Hayır,” diyerek durdurdu Tor. “Sen orada olsan da olmasan da öleceklerdi. Olacakları kimse tahmin edemezdi. Adamlarım

bu seyahati ayda birkaç kez yapar ve denizde saldırı çok nadir olur. Muhtemelen MacDougalllar benim flamalarımı tanıdı ve beni yok etme çabalarına devam etmeyi düşündüler.”

“Saldırıların arkasında MacDougalllar mı var?”

Tor başıyla onayladı.

Yani... “Öğrendiklerini başkalarına söyleyemeden katip John’u yakaladınız mı?”

“Yakaladık.” *Tanrıya şükürler olsun.* En azından Christina bundan sorumlu değildi. “Meğerse benim yeni katip Lorne’lardan John’un yeğeniymiş ve eski katibimin başına kaza falan gelmemiş.”

Ne korkunçtu! Arkadaşının onlara ihanet ettiği gerçeğiyle başa çıkarak dudağını ısırды. Tor’un bakışlarını yüzünde hissedince gözlerini gözlerine çevirdi. “Peki onu bıraktığınızda?”

Tor gözlerini çevirmedi. “Bizi görmüştü.”

Christina anlayarak başını salladı. Başka bir yolu yoktu. Katip nasıl bir tehlike aldığıının farkında değildi, yakalandığında ne olacağını da biliyordu. Ama yine de ölümü karşısında kalbi hüznle doldu.

Üzüntüsünü hisseden Tor, yüzünden bir tutam saçı alarak, parmağının tersiyle yanağındaki morluğa dokundu. “Acı çekmedi. Ayrıca eminim bu ihanete seni de alet ettiği için üzgündü. Seni gerçekten seviyordu.”

Bu dokunuşun şefkati aklını karıştırdı – tıpkı sözlerinin nezaketi gibi. Neden her şeyi bu kadar zorlaştırıyordu? Bunun bir an önce bitmesini istiyordu. Başını elinden çekerek, ondan bir adım uzaklaştı. “Seni o şekilde terk etmemeliydim.”

“Evet, etmemeliydin.”

“Veda etmemek korkakçaydı. Ama... Ben... Ben o kadar güçlü olamadım.”

“Neden beni terk ettin, Tina?”

Sesinde bir şeyler kalbini sıkıştırdı. *Hayır*. Hiç gerçekleşmeyecek hayaller kurarak kendini kandırmayacaktı. Cevap verirken yüzüne bakmadı. “Çünkü beni asla sevmeyecek biriyle bir ömür geçirmeyi kaldıramam. Beni sevmediği ya da bana değer vermediği için hayatını benimle paylaşmayan biriyle.”

“Anladım,” dedi Tor ifadesiz bir ses tonuyla. “Bunlar doğrusa, gitmekte sonuna kadar haklısın.”

Haklı mıyım? Gözlerini Tor’un gözlerine kilitledi, ifadesini anlamak imkansızdı. Elbette haklıydı. Tor da evliliklerinin ne kadar anlamsız olduğunu fark etmiş olmalıydı. Christina’nın içi yandı. Neden gerçek bu kadar canını yakmak zorundaydı? Biraz umurundaymış gibi yapamaz mıydı sanki? Gözlerindeki yaşları Tor’un görmesini istemeyerek, bakışlarını yere çevirdi. Her biri boğazında düğümlenmiş gibi olsa da bir şekilde kelimeler ağzından döküldü. “Geri dönüş yolunda beni Iona’ya bırakırsan, seni bir daha rahatsız etmem.”

“Ne yazık ki bunu yapamam,” dedi Tor sessizce.

Tene değen sıcak bir demir gibi dağıldı içi. “Elbette, takımın ve kont ile meşgul olacaksın. Belki beni götürecek bir gemi ayarlayabilirsin—”

“Hayır.”

Bu reddedişin kesinliği karşısında Christina ona bakmak zorunda kaldı.

“Iona’ya gitmiyorsun,” dedi.

Christina anlamadı. “Ama ne zaman gitmek istersen, ablamın yanına, Iona’ya gitmeme izin vereceğine söz vermiştin.”

Tor omuzlarını silkti. “Fikrimi değiştirdim.”

“Ama bunu yapamazsın. *Yemin* ettin.”

Christina’nın öfke yüklü ifadesi karşısında Tor sırtıttı. Bu, şartlar göz önünde bulundurulduğunda o kadar beklenmedik bir tepkiydi ki Christina ne yapacağını bilemedi. Onunla bu şekilde

dalga geçecek kadar nasıl zalim olabiliyordu? Ama sonra Tor'un gözlerine baktığında gördükleri kalbini durdurdu.

Onun aklının karışmasını fırsat bilen Tor, kolunu beline dolayarak, Christina'yı kendine doğru çekip, bedenini bedenine kavuşturdu. Christina'yı öptü. Nazikçe. Şefkatle. Neredeyse duygu yüklü denecek bir şekilde. "Seni yanımda tutmak için elimden gelen her şeyi yaparım," dedi.

Tüm neşe ifadesi yüzünden kayboldu ve Christina bakışlarında tereddüt gördü.

Ama Tor asla tereddüt etmezdi.

"Anlamıyorum."

Bu sefer ondan uzaklaşan Tor oldu. Hâlâ nemli olan saçlarından parmaklarını geçirdi. Saçları, kulaklarının ardında lezzetli buklelere döndü. "Bu konuda pek iyi değilim."

Tor'un devam etmesini bekledi, hangi konuda olduğunu anlayamadı.

Tor derin bir nefes aldı. "Seni kaybetmiş olabileceğimi fark ettiğimde, sanki içimde bir şeyler yer değiştirdi. Bildiğimi sandığım şeyler bir anda tersine döndü."

Acı çekiyor gibi görünüyordu ama Christina ona acımadı. "Ne demek istiyorsun?"

"Annemle babam ölüp de lider olduğumdan bu yana, farklı olmam gerektiğini düşünürdüm. Klanıma karşı sorumluluklarımı yerine getirmemin tek yolunun duygulardan uzak durmak olduğunu sanırdım. Ama böyle yaparak nasıl yaşandığını unuttum. Sen hayatıma sıcaklık getirdin," dedi parmağının tersiyle Christina'nın yanağını okşayarak. "Kimseye ihtiyacımın olmadığını sanırdım ama yanılmışım. Sana ihtiyacım var, Tina. Sen hayatımda olmadığında geriye kalan tek şey soğukluk."

Tor duraksadı ve Christina gözlerinin içine baktı. "Duygularını söyleyemeyen biri için inanılmaz bir iş çıkarıyorsun."

Tor rahatlayarak gülümsedi. “O zaman bu kadarı yeterlidir?” Christina kafasını salladı.

“Bir pislik gibi davrandığımı biliyorum.” Christina buna karşı çıkamazdı. “Sana bağışlamanı isteyemeyeceğim şeyler söyledim. Her şeyi tek başıma yapmam gerektiğine inanmaktan başka savunacak bir şeyim yok. Yalnızca bana yardım etmeye çalıştığını biliyorum. Hem sessiz bir katibe kanan tek kişi de sen değilsin. Sana değer veriyorum. Her zaman verdim, gerçi ne kadar çok verdiğimi bilememiş olabilirim. Hiçbir zaman bir kadını katip olarak düşünmemiştim ama sen beni haksız çıkardın. Rhuairi hesaplarının kusursuz olduğunu söyledi. Bugün yaptıklarından sonra da... senin sayende Bruce yarın savaşmak için yaşayacak.” Bakışlarındaki gurur gözden kaçacak gibi değildi. “Bağışla beni, Tina. Benimle eve dön ve bana bir şans daha ver.”

Christina’nın yüreği parçalanmak üzereydi. Başını göğsüne gömüp, sunduğu umuda kendini bırakmaktan daha fazla istediği bir şey yoktu. Fakat akli bu kadar kanmaması konusunda onu durmadan uyarıyordu. Geçen seferki gibi soğuk bir tavrı bir kez daha kaldıramazdı.

“Seni kızdıracak bir şey yaparsam aynılarını tekrar yapmayacağına nereden bilebilirim?”

Christina’ya dikkatle baktı. “Beni çok mu fazla kızdırmayı düşünüyorsun?”

Christina ağzını sımsıkı kapayıp, çenesini kaldırdı. “Kızdırabilirim. Sadece yatak odasında karın olmaya razı olmam. Beni fazla talepkar bulma ihtimalin çok yüksek.”

“Ne kadar talepkar?” Tor sanki dış çektirir gibi acı içinde baktı.

“Çok. Eğer geri dönmeyi kabul edersem, her şey farklı olur.”

Tekrar ıstırap dolu bir ifadeyle baktı. “Kolaylıkla gelmeyeceksin, değil mi?”

“Ne yazık ki hayır.” Tor başıyla devam etmesini işaret etti.

“Zaman zaman klan üyelerinin önünde bana sevgi gösterisinde bulunmanı isteyebilirim.”

Tor geri çekildi. “Tabii buna gerek yo—”

“Ateşli bir bakış, belki ufak bir öpücük. Çok zor olmasa gerek.”

“Kamp ateşinin etrafında MacSorley’yi dinleyecek olan sen değilsin.”

“Eminim bununla başa çıkacak kadar adamsındır,” dedi anlayış göstermeksizin. Korkusuz savaşılar zırlamamalıydı. “Kimi zaman da tartıştığınız konular hakkında fikrimi söylemek isteyebilirim.”

“Bana karşı çıkmadığın sürece sorun yok.”

“Fikirlerimiz çatışsa bile.”

Tor dudak büktü. “Baş başa olduğumuzda bana istediğin kadar ters düşebilirsin.”

Christina başıyla onayladı. “Mantıklı görünüyor.”

“Hepsi bu kadar mı?” diye sordu, celladına doğru yürüyen bir adam gibi görünerek.

Christina kafasını sallayıp, bakışlarını bakışlarına çevirdi, kulağa hissettiği kadar narin gelmediğini umut ederek “Kalbini de isterim,” dedi.

“Senindir,” dedi Tor tereddüt etmeden. Christina kıpırdamak için kendini tuttu. Tor, acı çekiyormuş gibi buruşturdu yüzünü. “Bunu söylemem gerek, değil mi?” diye sordu.

Christina başıyla onayladı. “Korkarım ki evet. İnanmak için kulaklarımla duymam gerek.”

“Çok zalim bir kadınsın.”

“Zalim değilim. Acımasızım.” Yaramaz bir şekilde sırıttı. “Öğretmenim kim!”

Bunun üzerine Tor, Christina’nın asla tahmin edemeyeceği ve hayatı boyunca unutamayacağı bir şey yaptı. Kocasını, gururlu

lider, klanının kralı, çağının en muhteşem savaşçısı elini tutup, önünde diz çöktü.

“Seni seviyorum, Tina. Hep dilediğin şövalye olmayabilirim ama bana dön ve hayatımızın sonuna kadar her gün sana aşkımı kanıtlamak için yaşamama izin ver.”

Christina’nın gözlerinden yaşlar boşandı. “Bunu gerçekten mi söylüyorsun?”

Tor’un yakışıklı yüzü buruk bir gülümsemeyle aydınlandı. “Şu anki durumumu düşünürsen pek sorulacak bir soru değil bence.” Sırıttı. “Evet, aşkım, gerçekten söylüyorum. Seni tüm kalbimle seviyorum.” Bu sözleri hayatında kimseye söylemediğini biliyordu. “Bana bir şans daha verecek misin?”

Christina başıyla onayladı.

Tor, rahatlayarak inledi, Christina’yı kollarının arasına çekip, ona kanıtlayana kadar da bırakmadı. Tekrar tekrar.

asyaaslı

SON SÖZ

Ah! Özgürlük asildir!

-John Barbour, The Brus

Scone Manastırı yakınları, Perthshire, 27 Mart 1306

Safağın ilk ışıkları ufukta yükseldi. Sanki Tanrı bu töreni kutlamak için elini kaldırmış gibi, parlak turuncu ışık huzmeleri taşlardan oluşmuş çemberin arasından parmak gibi süzülüyordu. Taze bahar havasında gaydaların esrarengiz sesiyle dramatik etki daha da artıyordu. Taşların pagan olması önemli değil gibiydi; kendini fazlasıyla hissettiren haşmetleri bu düşüncelerden daha etkiliydi. İskoçya'nın kadim geçmişiyle bir bağlantıydı bu taşlar, güç ve devamlılığın bir simgesiydiler ve hizmetlerini – ve hayatlarını – takdim etmek için İskoçya'nın yeni taç giymiş kralının önünde eğilmek üzere olan adamlar kadar gizemlilerdi.

Pagan taşlarının arasında gerçekleşecek olan bu gizli törenin birkaç tanığından biri olarak Christina daha uygun bir ortamı düşünemiyordu. Tabii ki kocası onun Skye'da güvende kalmasını istemişti. Ama Christina bunu asla kaçırmazdı. Burada olma hakkını çoktan kazanmıştı ve Tor'a bunu asla unutturmazdı.

Ortaya çıkardığı gerçekler Bruce ile Comyn'i son hesaplaşmaya ve nihayet de bugüne getirmişti. Yedi hafta kadar önce, Bruce, Greyfriars kilisesinin sunağı önünde düşmanı Kızıl Comyn'i öldürmüştü. Alevli haç tüm ülkede dolaşmış, İskoçları Bruce'un bayrağı altında toplanmaya çağırmıştı ve yalnızca iki gün önce İskoç krallarının tarihi taç giyme yeri olan Scone Manastırı'nda, Robert the Bruce İskoç Kralı olarak taçlandırılmıştı – her ne kadar on yıl önce Kral Edward tarafından çalınan kadim Scone Taşı olmasa da.

Taç giyme töreninin tanıkları Bruce'un umut ettiğinden daha azdı. En etkili olan Lamberton da dahil olmak üzere dokuz piskoposun üçü oradaydı ve on üç kontluktan, yalnızca Atholl, Menteith, Lennox ve Mar Kontları çağrıya karşılık vermişti. Yokluğu en çok dikkat çeken ise veraset ve İskoçya'nın krallarını taçlandırma hakkını elinde bulunduran genç Fife Kontu'ydu. Fife bulunmadığından törenin geçerliliğini sorgulayanlar olacaktı. Ancak genç kont hâlâ İngiltere'de, Kral Edward'ın gözetimi altındaydı ve onu getirme girişimleri başarısız olmuştu.

Bruce, üzerinde kraliyet cübbesi, başında altın bir taç, ardında bir hale gibi yükselen güneşle en büyük taşın önünde duruyordu. "Daha fazla bekleyemeyiz," dedi Tor'a. "Onlar olmadan devam edeceğiz."

"Gelecekler," dedi Tor kesin bir ifadeyle. "On dakika daha ver."

Bunun yarısı da yeterli oldu. Beş dakikadan daha kısa bir süre sonra, güneydeki tepenin zirvesinde üç kişi belirdi, hızla onlara doğru geliyorlardı. Yeri sarsan nal sesleri arasında üç kişi çemberin ortasında durdu.

Christina, ikisinin kocasının adamları olduğunu gördü, bunlardan biri Lachlan MacRuairi idi. Üçüncüsü ise bir kadındı. Christina, görevlerinin başarıyla sonuçlanmış olduğunu fark ede-

rek gülümsedi. Fife Kontu orada olmayabilirdi ancak kız kardeşi onun yerine gelmişti.

MacRuairi inmesine yardım etmek için atıldı fakat kadın – bu durumda bir kontesti – aşağılayıcı bir ifadeyle bakarak, MacRuairi’nin elini tutmadan atından indi. O anda MacRuairi’nin yüzünde gördüğü bakış Christina’nın kanını dondurdu. Kontes, ürkütücü İskoçyalı’nın yanından tüm asilliğiyle geçerek, hızla krala doğru gidip, önünde diz çöktü. Pelerininin kapüşonu kayarak, uzun, beyaza çalan sarı saçlarını ortaya çıkardı. Yüzünün güçlü hatlarındaki kararlılıkla büyük bir çelişki oluşturan yumuşaklıktaydı saçları. Genç bir kadındı. Güzelden ziyade çekici denebilecek sert yüz hatlarıyla kendinden birkaç yaş küçük olduğunu düşündü Christina.

“Majesteleri,” dedi gururlu ve buğulu bir ses tonuyla. “Elimden geldiğince çabuk geldim. Umarım çok geç kalmamışımdır?”

Bruce ona öyle sıcak gülümsedi ki Christina, daha önce aralarında bir ilişki olduğuna dair ortalıkta dolaşan dedikoduların doğruluk payı olup olmadığını merak etti. “Hayır, Bella, çok geç kalmadın. Asla çok geç olmaz. Buraya gelmek için neleri tehlikeye attığın düşünülürse.”

Genç kontesin cesaretine huşuyla saygı duyan tek kişi Bruce değildi. Leydi Isabella MacDuff burada olmak için hem kocasına hem de krala meydan okumuştı. Çünkü yalnızca Fife Kontunun kardeşi değil, aynı zamanda Buchan Kontu, John Comyn’in – Kızıl Comyn’in kuzeni ve Kral Edward’ın sadık destekçisinin eşiydi. Edward’ın eline fırsat geçerse, bugünün bedelini ödeteceği kuşkusuzdu.

Christina ikinci kez, Robert the Bruce’un İskoçya Kralı tacını giyişini izledi, ancak bu defa altın taç Leydi Isabella tarafından başına konmuştu. “*Beannachd De Rìgh Alban*,” dedi kontes tacı taktığında. Tanrı İskoçya Kralı’nı kutsasın.

Asi kontes daha sonra sarayda Bruce'un karısı ve kız kardeşlerine katılmak üzere götürüldü. Isabella MacDuff, tercihini Bruce'un yanına gelmekten yana kullanmıştı ve kocasına ya da arkasında bıraktığı küçük kızına dönemezdi. Christina, hiç farkında olmadan elini karnına götürdü, böylesi bir fedakarlığı yapmayı hayal bile edemedi. Şüphelerinin haklı olduğunu öğreneli yalnızca birkaç gün olmuştu ama daha şimdiden karnında taşıdığı çocuğa karşı derin bir bağlılık hissediyordu.

Nihayet sıra beklediği törene gelmişti.

Bruce'un seçkin İskoç Muhafız Alayı'nın savaşçıları teker teker öne çıktı. Gün ışığında bile korkutucu bir görüntü oluştuyorlardı. Hepsini geçen iki ay önce tanımış olmasa gerçek olmadıklarını bile düşünebilirdi – bir efsane ya da hayal ürünü olabilirlerdi pekala. Her biri siyahlara bürünmüş, kimlikleri kasklarının altında gizlenmişti ve gizli savaşçılar Bruce'un haşmetli kılıcının önünde eğilmek üzere kod adlarıyla çağrılıyorlardı. MacSorley'ye “Şahin”, MacRuairi'ye “Yılan”, MacKay'e “Aziz”, Boyd'a “Akıncı”, Lamont'a “Avcı”, MacLean'e “Vurucu”, MacGregor'a “Ok”, Seton'a “Ejder” ve Gordon'a “Tapınak” diyorlardı.

Çağrılan son savaşçı ise Christina'nın beklemekte olduğu kişiydi. Kocasını için seçtikleri ismi Christina'ya söylememişlerdi.

“Lider,” diye seslendi Bruce.

Christina'nın göğsü kabardı, adamlarının kocasına bahsettiği bu büyük onur karşısında çok etkilenmişti. Farklı klanlardan gelmiş olsalar da Tor onları tek bir klan altında toplamıştı: Mac-Leomhann. Aslanın oğulları. Kan bağına değil ortak bir amaca dayalı bir klandı: özgürlük ve kocasının kolundaki yeni şahlanmış aslan dövmesinin simgelediği gibi İskoçya'nın tahtının bir İskoç'a teslim edilmesi.

Kaskının altında kocasının parlayan gözlerini gördüğünde, bu isim karşısında onun da etkilendiğini anladı.

Kalbi ağzında atarak, kocasının kralın önünde diz çöküşünü izledi. Daha önce onunla hiç bu kadar gurur duymamıştı. Christina, tehlikenin farkındaydı ama Tor ve bu adamların baş koydukları yol tarihi değiştirecekti. Buna dahil olduğunu gizlemek zor olacaktı ama neyse ki o ortalıkta yokken, yerine geçecek olan bir ikizi vardı.

Yokken. Her ikisi de bu savaş için fedakarlıkta bulunacaktı.

Ancak Tor başını eğip de Bruce'un kılıcı omzuna değdiğinde, Christina hayallerindeki şövalyeden çok daha iyi bir şey bulduğunu anladı. Gönlünün İskoç'unu ve bir ömür boyu sürecektik aşkını bulmuştu.

On savaşçı, krallarının etrafında bir çember oluşturdu. Kılıçlarını Bruce'un üzerinde kaldırarak, haykırdılar, "*Airson an Leomhann!*" Aslan için. İnsanların kalbine korku salacak bir haykırış.

Şahlanmış Aslan görevi başlamıştı.

asyaasli

YAZARIN NOTU

Bu romandaki ana karakterlerin pek çoğu genel hatlarıyla gerçek tarihi şahıslara dayanmaktadır. “Tor”, MacLeod Klanı’nın ilk lideri ve atasıdır (*Kır Zincirlerini* romanındaki Rory MacLeod’un ise altı kuşak dedesidir). Ancak on dördüncü yüzyılların başlarında klanlar şimdiki algımıza oranla bebeklik çağındaydı. “İskoçyalı” terimi bile büyük olasılıkla kronolojik olarak yanlış – Oxford English Dictionary’ye ait ilk “iskoç” kelimesi takriben 1425 yılına tekabül ediyor – ama hem kurgu (Nigel Tranter) hem de kurgu olmayan (G.W.S. Barrow) kitap yazarları kelimeyi bu dönem için kullanmaktadır. Bence, onlar da benim gibi daha iyi bir seçenek bulamadılar. Hem hiç, bir İskoç aşk hikayesi “İskoçyalı” olmadan olur mu?

MacLeod Klanı’nın iki kolu olan MacLeod’lardan Harris ve MacLeod’lardan Lewis “Siol Thormoid” ve “Siol Thorcuil” olarak bilinmektedir – yani Tormod’un torunları ve Torquil’in torunları. MacLeod genlerine yönelik yeni çalışmalar daha önce Tormod ve Torquil’in kardeş olduklarını savunan teze ters düşmekte ve aslında Torquil’in torun olduğunu (Murdoch’un oğlu) savunmaktadır. Olayların yedi yüz yıl ardından genler hakkında kesin konuşmak imkansız. Hem daha sadeliği hem de Dunvegan’ın internet sitesinde şimdiki MacLeod lideri tarafından halen kullanı-

makta olduğu için ben de geleneksel olanı kullanmaya karar verdim. Benzer şekilde, Birinci Bölüm’de Tor’un baba tarafından Norveç Kralı ve Man Kralı ile olan akrabalığı da büyük oranda sadeleştirilmiş ve tartışılmıştır.

Soy izleme uzmanlarının pek çoğu Tor’un iki kez evlendiğı ve ikinci karısının Alexander’ın (Bruce’un en yakınlarından biridir ve daha sonra kardeşi Mary ile evlenmiştir) ve ilk Lovat Lordu olan Simon’ın kız kardeşi Christina Fraser ile evlendiğı konusunda hem fıkirdir. Christina’nın babası bir süre İngiltere’de mahkum olarak tutulmuştur ancak hikayedekinin aksine yanında ailesi de bulunmuştur. Büyük olasılıkla Christina ve erkek kardeşleri İngiliz sarayında epey vakit geçirmiştir.

Tor’un evliliğı, bağımsız deniz kraliyetinden İskoç derebeyliğine geçişin yaşandığı dönemde Batı Adaları’ndaki dengelerin değişimini mükemmel bir şekilde tasvir etmektedir. İlk evliliğı batı kıyı şeridindeki önemli bir aile ile, ikincisi ise bir İskoç asilzadesinin kızıyla olmuştur.

Ross Kontu’nun Skye’ya gerçekleştirdiğı yağma aslında benim söylediğimden birkaç yıl önce, 1262 yılında olmuştur. Tanımladığım kadar barbarca gerçekleşmiş, çocuklar da öldürülmüştür. Ancak Tor’un anne ve babasının saldırı sırasında öldürülmüş olması tamamen kurgudur.

Kimi anlatılara göre, Torquil MacLeod, Lewis’teki arazilerini Nicolson klanına mensup tüm erkekleri öldürerek (Minch’te boğarak) ve daha sonra varis olan kızla evlenerek elde etmiştir. Bunun, pek çok okuyucum için fazla sert olacağını düşünüp, biraz romantizm katmaya karar verdim.

İskoç Bağımsızlığı için yapılan ilk savaşta politikalar, kibarca söylemek gerekirse, aşırı derecede karmaşık. Bu döneme dair daha fazla şey öğrenmek isteyenler için muhakkak G.W.S. Barrow’un *Robert the Bruce* (Edinburgh Üniversitesi Yayınları,

2005) adlı kitabını okumalarını öneririm. Daha eğlenceli bir kurgusal anlatım için ise Nigel Tranter'in *The Bruce Trilogy – Bruce Üçlemesi* – (Hodder Headline, 1985) adlı eseri tam bir klasik niteliğindedir.

Bruce ve Wallace arasındaki ilişki benim yazdığımdan çok daha karışıktır. Her ikisi de İngilizlerin İskoçya'dan çıkmasını istiyordu ama Wallace tahtın Balliol ailesine teslim edilmesi gerektiğini düşünürken, Bruce tacı kendine istiyordu. Birinci bölümde Tor'un eleştirdiği gibi, Bruce iki taraflı oynuyor, bazen “vatan-sever” gibi görünüp, bazen İngilizlerden yana gibi davranıyordu. Bruce'un hareketleri genellikle Balliollar'ın/Comynler'in desteklediği kişilere bakarak açıklanabilir – genelde karşı taraflarında oluyordu.

Bruce'un hayatındaki en kötü an olabilecek zamanı aradım: Greyfriars Kilisesi'nin sunağında rakibi Kızıl Comyn'i öldürüşü. Bu cinayete yol açan olaylar hep tartışma konusu olmuştur. Romantik versiyonlardan biri (artık inanılmasa da) Comyn ile yaptığı bir anlaşmaya ve Bruce'un ihanetinin Edward'a anlatan pusulayı götüren elçinin yakalanmasına dayanıyor. Benim bilge kadın kahramanıma çok uygun olduğundan ben de bu hikayeyi kullanmaya karar verdim, ama aynı zamanda da Bruce'u anlatan pek çok kişi ile aynı sorunu yaşamam da bu seçimimin sebepleri arasındaydı: muhteşem bir kahramanın kesinlikle kahramanca olmayan hareketini nasıl açıklanacağını bilinememesi sorunu. Comyn açık bir şekilde Bruce ve taht arasında engel teşkil ediyordu ama onu ortadan kaldırmak ne kadar “gerekli” olsa da bir rakibin öldürülmesi hoş bir şey değildi. Hele ki kilisede öldürüp, ibadethaneye saygısızlık yapmak hiç değildi. Bu hareketi yüzünden Bruce yaklaşık yirmi yıl kadar aforoz edildi. İskoçya da bir süre mahrum bırakıldı.

Dumfries Kalesi'ne yapılan saldırı aslında Bruce'un Comyn'i öldürmesinin hemen ardından gerçekleşti, benim yazdığım

gibi öncesinde değil. Dumfries'i ele geçirmek Bruce'un Kral Edward'a isyan olarak yaptığı ilk eylemdi. O dönemde kalenin yetkilisi Sör Richard Siward idi, Seagrave değildi. Ama Seagrave gerçekten de İskoçya'da yıllarca görev yapmıştır.

Bu döneme dair bilgilerimdeki en büyük eksiklerden biri Kral Somerled'in torunlarının yani MacDonalddlar'ın (Islay'in Lordları), MacRuairiler'in (Garmoran'ın Lordları) ve MacDougalllar'ın (Argyll'in Lordları) önemidir. "MacSorley", Somerled'in torunlarına verilen genel isimdir. MacDonalddlar'ın (daha sonra Adaların lordu oldular) önemi hakkında bilgi sahibiydim fakat MacRuairi ya da MacDougalllar hakkında hiçbir fikrim yoktu. MacDougalllar muhtemelen o dönemin en güçlü klanıydı ama Bağımsızlık Savaşı sırasında kaderleri tarihe karıştı. Eski dostlarımız Campbelllar onların yıkımından asıl nemalananlar oldu. Birkaç yıl sonra da MacRuairiler tarih sahnesinden silindi.

Bruce'un gerçekten "Özel Kuvvetleri" İskoç muhafızlarından oluşan şahsi bir ordusu var mıydı? Kısaca cevap vermek gerekirse hayır, ama ilginç bilgiler de mevcut. Özel Kuvvetler kısmı kurgu olsa da Bruce'un "meinie"si ya da şahsi muhafızlarının arasında Robert Boyd ve Christopher Seton, Alexander Fraser (Christina'nın kardeşi), Thomas Randolph, Edward Bruce ve Neil Campbell gibi yakın bir grubu vardı. Neil Campbell, Alexander Seton ve Thomas Hay, Bruce'u sonuna dek korumak ve desteklemek için bir anlaşma imzalamışlardı. Bu hoş "tesadüfi" anlardan birinde Alistair'in oğlu (MacSorley'ye ilham olan) "Donald"dan bir grup seçilmiş Highlandliye ("Adalılardan oluşan bir savaş ordusu"; clanmacalistersociety.org adresine bakınız) Angus Og'un vasiyeti üzerine 1306 yılında Bruce'a yardım edip onu koruması konusunda liderlik ettiği bahsine rastladım. Peki buna ne demeli!

Açıkça görülüyor ki daha önceleri Bruce, Batı İskoçya'nın önemini anlamıştır. 1314 yılında Bannockburn'deki belirleyici savaşta, Bruce İngilizlere karşı bir bölük Highlandliyi ve Adalı-

yı komuta etmiştir. Benim “İskoç Muhafızları”nın pek çoğunun onun yanında çarpıştığı söylenir (Tor da dahil). Bruce’un, taht için verdiği en çaresiz savaşta da onu kurtaran İskoçyalılar ve Adalılar olmuştur. Ama bu gelecek hikayeye kalsın.

Kitapfan.com

asyaasli